

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*knitting in the city
book 4*

"JUST PLAIN FUN!"
-ELOISA JAMES
NYT BESTSELLING AUTHOR

Beauty AND THE Mustache

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜZELLİK VE BİYİK

ŞEHİRDE ÖRGÜ #4

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA/NEWSLETTER/

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Sneak Peek: Sakal Benimle, Winston Kardeşler Kitap #5.5](#)

[ÖnizlemeÖnizleme: Gerçek ya da Sakal \(şimdi mevcut!\): İlk Görüşte](#)

[Ninja \(Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut!\)](#)

[Penny Reid'in diğer kitapları](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, rantlar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek dışı olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici olmasa da tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2014, 2015, 2016 Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

İkinci Baskı: Ağustos 2014, Haziran 2016

ISBN- 978-0-9892810-8-9

e-Kitap Baskısı

DEDİKASYON

*Carl ve Winnie için
Seni yaşarken sevdiğim gibi ölürken de seviyorum ; yıldızlara ve ötesine
kadar, her zaman olduğu gibi.*

BİRİNCİ BÖLÜM

"Eve gitmekten korkan hiç kimse için hiçbir yerde rahat yoktur."

LAURA INGALLS WILDER, KIRLARDAKİ KÜÇÜK KASABA

Sabah 6:14'tü ve ben uyanıktım

Motor üçüncü kez daha yüksek sesle, daha uzun süre, daha öfkeli bir şekilde devirlendi.

Bir motorun kızgın olamayacağını bilirim ama bu motorun *sesi* kızgındı. Özellikle de bana kızgın gibiydi. Motor bana karşı oldukça kızgın hissediyor olmalıydı, çünkü başka neden üç saatten az bir uykudan sonra beni uyandırır ki?

Ama motorun bilmediği şey, benim onun öfkesinden korkmadığımı. Artık hiçbir motordan korkmuyordum, özellikle de motor altı kardeşimden birinin kontrolündeyken. Çünkü artık tam bir baş belasıydım.

İçlerinden birinin sabahın 6:14'ünde uyanık olmasının tek yolu, bir gece önce hiç uyumamış olmasıydı.

Muhtemelen ya sarhoştular ya da kafaları iyiydi ya da her ikisi de.

Çok hoş. Sadece...hoş.

Sabahın erken saatlerinde gürültülü motorlarını çalıştıran ihtiyar delikanlılar, eve hiç gelmememin otuz üç numaralı nedeniydi. Listeyi yapmaya iki gün önce, Tennessee'ye uçmaktan başka çarem olmadığına karar verdiğimde başlamıştım.

Sekiz yıldır eve gitmemiş olsam da annem beni üniversitede birçok kez ziyaret etmişti. Dört yıl önce hemşirelik lisans derecemle mezun olduğumdan beri her yıl onu da yanımda tatile götürmüştüm, sadece ikimiz.

Ancak üç gün önce ne telefonuma geri dönmüş ne de ertesi gün aradığımda telefonu açmıştı. Bu dikkat çekiciydi çünkü son sekiz yıldır birlikte olduğumuz zamanlar hariç her gün aynı saatte telefonla konuşuyorduk. Konuşmalarımız genellikle çok uzun sürmezdi, sadece bir şeye ihtiyacı olup olmadığını, hayatın ona nasıl davrandığını görmek için hızlı bir kontrol. Bazen insanlar hakkında dedikodular paylaşırdı.

Birlikte büyümüştük ve bazen ona okuduğum yeni bir kitaptan bahsederdim.

Çoğunlukla, sanırım birbirimizin sesini duymak bizi rahatlatıyordu.

İki gün boyunca haber alamayınca endişelendim. Sonunda çareyi en büyük ağabeyim Jethro'yu aramakta buldum. Bana annemin hastanede olduğunu ve kimseyle görüşmeyi ya da konuşmayı reddettiğini söyledi.

Bu nedenle, gizemli hastane ziyaretinin ardındaki gerçeği keşfetme niyetiyle bir uçağa atladım. Benimle ilgilenmeyi hiç ihmal etmemiş olan bu kadınla ilgilenmeye kararlıyım.

Arabanın motoru tekrar çalıştı. Homurdandım, yorganı üstümden attım ve yatak odamın kapısından dışarı çıktım. Sabahın erken saatlerinde uyandırma çağrısından her kim sorumluyorsa onun canını yakmak için acele ederken, annemin evinin birinci katına çıkan son üç merdivende kaydım ve küfrederek neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Ortaya çıkan adrenalin artışı sinirlenmeme roket yakıtı oldu.

Kardeşlerimin bir zamanlar tanıdığı küçük Tennessee kasabasından, yumuşak huylu, hassas ve cahil genç kız gitmişti. Gitmeden önce onların maskaralıklarına karşı savaşımaya başlamıştım. Artık aklın maddeye üstün geldiği bir ninjayedim. Chicago'dan Tennessee'ye rötarl, üç aktarmalı bir uçuşa katlandıktan sonra beni motorunu çalıştırarak uyandıran kardeşlerimden hangisi sorumluyorsa cezasını çekecekti.

İntikam. İntikam. Belki de ölüm. En azından birileri destansı bir göğüs sarsıntısına maruz kalacaktı.

Ön kapıdan uçarak çıktım ve kapının arkamdan çarpmasına izin verdim. Kimseyi uyandırmak gibi bir endişem yoktu. Ev sakinleri garajdan gelen gürültüyle uyuyabiliyorlarsa, sundurma kapısının gürültüsüyle de uyuyabilirlerdi. Ayrıca, horozlar zaten ötme yarışması yapıyordu.

Endişelenmediğim bir başka şey de soyunma durumumdu. Ailemin arazisi, Yeşil Vadi'nin ortasında on beş dönümlük bir arazide yer alıyordu. Tennessee tarafındaki Smoky Dağları Ulusal Parkı'na sırtını dayamıştı. Blokların üzerindeki tüm arabaları, kullanılmayan römorkları, eski lastikleri, paslanmış makine parçalarını ve büyük eski evin ve bahçenin genel çöp görünümünü saymazsanız, aslında güzel bir yerdi.

Genellikle aptal kardeşlerim yarı giyinik dolaşırlardı, bu yüzden pembe atletli pijamalarım ve eşleşen uyku şortlarımla olduğum gerçeğine aldırış etmedim. Muhtemelen aşırı giyinmişim.

Müstakil garaja giden yoldaki kırık bira şişeleri yığınınından kaçtım; aslında daha çok dev bir askı gibiydi. Zihnim bana bu yapıya "quonset hut" denildiğini söyledi ve ben de zihnime susmasını söyledim. Adının ne olduğu umurumda değildi. Tek umursadığım, içinde yaşayanların yakında benim ellerimle öldürülecek olmasıydı. Sonra da uyumaya devam edecektim.

Güneş çoktan doğmuştu, bu da metal yapının içini karanlık yapıyordu. Ne olursa olsun, yaklaşırken endişemin makinesini görebiliyordum; gözden kaçırmak imkânsızdı.

Turuncu beyaz bir Charger'ın açık kaputunun içinde iki erkek bedeni eğiliyordu. Şu anda gizlenmiş olan üçüncü bir mankafa ise sürücü koltuğunda motoru çalıştırıyordu.

Âdetim olduğu üzere, daha garaja varmadan bağırmaya başlamıştım. "Siz köylü, hastalıklı, pire ısııklı, kedi kafalılarından hanginizin burada bu gürültüyü çıkardığı umurumda değil, hemen şimdi dursanız iyi edersiniz!"

Jethro ben yaklaşırken döndü ve pantolonunu yukarı doğru çekti. Tahmin ettiğim gibi, fazla giyinmişim. Sakalı ve lekeli kot pantolonundan başka bir şey giymemişti. Jethro'nun uzun kahverengi saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı ve sakalının da kesilmesi gerekiyordu. Ama kahverengi gözleri beni incelerken sıcak ve keskindi.

Billy, ailemizin ikincisi, sırtını bana dönmüştü. *Billy* olduğunu biliyordum çünkü sol omzunda bir keçi dövmesi vardı ve altında *Billy* yazıyordu. Aynı şekilde giyinmişti, bu da kışının gökyüzündeki güneş ve ormandaki küçük hayvanlar için tam teşhir olduğu anlamına geliyordu.

Kardeşlerim arasında Billy ve ben birbirimize en çok benzeyenleriz; neredeyse babamın kopyalarıyız. İkimizin de siyaha yakın koyu kahverengi saçları, mavi gözleri ve kardeşim Duane'in dediği gibi yastık dudaklı aynı geniş ağzı var. Ama benim soluk tenli ve kıvrımlı olduğum yerde, o güneşten bronzlaşmış, kaslı-

Muhtemelen el işçiliğinden ve dövmeli.

"Merhaba güzelim. Ne zaman geldin? Geç kalmış olmalısın." Jethro yağ lekeli elleriyle el salladı, beyaz dişleri koyu kahverengi sakalıyla göz kamaştırıcı bir tezat oluşturuyordu.

Billy omzunun üzerinden, "Neden ayaktasın ki?" diye seslendi. Sesi öfkeliydi.

"Çünkü siz dahiler burada desibel sınırlarını test ediyorsunuz. Tüm bu sesler arasında uyuyamıyorum-"

Tam o sırada motor tekrar devir yaptı. Ses yükseldi, kelimelerimi emdi ve yeni bir öfke dalgasına neden oldu.

"Argh! Siz çirkin aptallardan hangisi bunu yapıp duruyor?" Direksiyon başındakinin en büyük üçüncü çocuk olan Cletus olduğunu tahmin ettim. En tatlısı oydu ama aynı zamanda bariz olanı anlama ihtimali en düşük olanıydı.

Garaja daldım, acelem yüzünden neredeyse bir litre yağı deviriyordum. Umurumda değildi. Uyumam gerekiyordu. Çocuklar ve onların oyuncaklarıyla dolu bir sabaha ihtiyacım yoktu.

Eşiği geçer geçmez böğürmeye başladım. "Ay ışığı tanrısına yemin ederim, göğüs uçlarını göğsünden koparacağım!"

Bir an bile düşünmeden elimi arabanın açık olan şoför kapısından içeri uzattım ve ulaşabildiğim meme ucunu sıktım. Bunu zevkle yaptım, neşeyle kinci bir şekilde, turşu gibi değil. Cletus beni itmeye kalkarsa diye diğer elimle de arabanın tavanını kavradım.

"Ow! Ne...?"

Arabadan bir dizi etkileyici küfür yükseldi. Büyük ve güçlü bir el benimkini kavradı ve erkeğin göğsünden ayırdı.

Nefesim kesildi. Bunun birkaç nedeni vardı, en önemlisi de Cletus'un Latince'de *sikiş* kelimesinin karşılığını bilmemesiydi, kardeşlerimden hiçbiri de bilmiyordu.

Dolayısıyla, az önce göğüs ucuna saldırdığım kişi kesinlikle kardeşim Cletus değildi.

Omurgamdan aşağı bir adrenalin dalgası aktı, gözlerim şokla açıldı ve başarısız bir şekilde elimi çekmeye çalıştım. Beni tutan parmaklar cezalandırıcıydı; arabanın sahibi akıcı bir hareketle sürücü koltuğundan kalktı, kolumu arkamdan büktü ve vücudumu onunla aynı hizaya getirdi.

Sert nefes alıyordu.

Ben daha sert nefes alıyordum. Gözlerimi ona diktim.

Yolcu da bana baktı.

Neredeyse gümüş rengi olan gri-mavi gözler, öfke ve şaşkınlık dolu bir mengeneyle benimkileri kavradı. Karnıma elektrik çarpmış gibi hissettim. Diğer

Çok hafif bir şaşkınlık gölgesi dışında, bir fırtınayı gururlandıracak bir ifade takınmıştı.

Ayrıca o kadar seksiydi ki, varlığının adaletsizliğini protesto etmek için ağzımın açık kaldığından eminim. Neyse ki hiç ses çıkmadı. Şaşkınlık, utanç ve tahrik olma arasında gidip gelmekle meşguldüm.

Bu adam kesinlikle benim kardeşlerimden biri değildi.

Her şeyden önce, bu adamın sarı bir sakalı ve az miktarda sarı göğüs kılları vardı. İkiz olan Duane ve Beauford dışında tüm Winston'ların sakalları koyu kahverengiydi. Onlar ailede beş ve altı numaralıydı ve kızıl sakalları vardı.

Ayrıca, bu adamın bronz bir teni vardı. Her tarafı bronzdu, yağ lekeli bir sörfçü ya da tüm zamanını denizde gömleksiz geçiren bir Viking yağmacısı gibi.

Ve... hangi numaradaydım?

Oh, evet. Üçüncüsü, hangi numarada olduğumu unutturacak türden ustalıkla dağınık ve yakışıklıydı.

Çok iriydi. Yani, 1.80 boyunda. Göğsü, kolları, karnı ve omuzları kaya gibi kesilmişti; taş gibi sertti.

Bakışlar devam etti. Bakışları yüzümü yutarken, dudaklarımda oyalanırken ve gözlerime geri dönerken şaşkınlığın öfkeyle savaştığını izledim.

Bakışlarının yoğunluğuna bir an daha dayanamayarak, "Çok özür dilerim!" diye bağırdım.

Bana göz kırptı ve sanki yeni ortaya çıkmışım gibi başını bir kez hızlıca salladı. Elimi bıraktı ve sanki bana dokunmak onu yakacakmış gibi bir adım uzaklaştı. "O da neydi öyle?"

Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve göğsüne baktım. Güzel bir göğüstü. -çok, *çok* güzel bir göğüs- ama sol meme ucu kırmızı ve öfkeliydi. Meme ucum onun yontulmuş gövdesinin fiziksel mükemmelliğini bozuyordu. Dudaklarımdan küçük bir dehşet sesi döküldü.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye kekeledim ve öne doğru uzanıp kırılgan deriyi okşadım. "Benimle akraba olmadığını bilseydim nurunu asla temizlemezdim. Sadece uyumaya çalışıyordum. Gerçekten, senin Cletus olmadığını bilmeliydim; niyetimi bir mil öteden tahmin eder ve kaçamak manevralar yapardı."

"Kaçamak manevralar mı?"

Parmaklarımdan yaralı göğüs ucunu okşamaya devam ettiği yerden, şimdi biraz daha az fırtınalı ama biraz daha temkinli olan gümüş gözlerine baktım.

Gözlerimi kırptırdım, nefesim göğsümde düğümlendi ve düşünce akışımı tamamen kaybettim.

"Ne?"

Viking'in gözleri doğrudan benimkilere baktı. Kısa bir duraksamadan sonra göğsüne baktı. Bakışlarını parmaklarımın erkeklik organını okşadığı yere kadar takip ettim. İrkildim, ellerimi çektim ve aramızda yumruk haline getirdim.

"Özür dilerim," diye tekrar ağzımdan kaçırdım. "Meme ucunu büktüğüm için özür dilerim. Sonrasında okşadığım için de özür dilerim. Ayrıca, konuşmadan duramadığım için özür dilerim. "

Gözleri ayaklarıma indi, sonra özür dilemeyen bir değerlendirmeye vücutumu taradı, çıplak baldırlarımda ve uyluklarımda bir dakika oyalandı, sonra göğsümde gezindi.

"Kimsin sen?" Sinirli bir ses tonuyla göğsüme sordu.

"Ben kim miyim?" Sordum, çünkü dürüst olmak gerekirse -ve bunun için belalı kartımı kaybedebilirim- bir parçam adımlı unutmuştu. Çünkü o bana hangi numarada olduğumu ve adımlı ne olduğunu unutturacak kadar seksi biriydi.

"Evet, sen kimsin?" Gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve sesi daha da sinirli çıkmaya başladı. Aksanından Tennessee'li olmadığı anlaşılıyordu ama belirgin bir güneyli ağzı vardı. Beynim bana Oklahoma ya da Teksaslı olduğunu söyledi.

"Ben... Ben Ashley Winston'ım."

Keskin bir nefes aldı, belli ki cevabıma şaşırmıştı. Beni incelerken hantal sarı sakalının arkasından kaşları eşit derecede ciddi, şaşkın ve öfkeliydi.

Sonra Jethro'ya döndü. "Kız kardeşin var mı?"

Altın Viking'in benim yerime kardeşime hitap etmesi ciddiyetime bir tokat gibi inmişti ve ben de hafifçe gücenmiş bir hoşnutsuzlukla karşılık verdim. "Evet, bir kız kardeşleri var."

Kulübeye girdiğimde Jethro arabanın etrafında beni takip etmişti ve başını bana doğru eğdi. "Evet. Bu Ash."

"Ash'in erkek olduğunu sanıyordum." Yakışıklı çapulcu bunu hem şok olmuş hem de üzölmüş gibi söyledi, sanki yanlış yönlendirilmiş, hile ve aldatmacayla darmadağın garajımıza çekilmiş gibiydi.

"Hayır. O bir kız." Billy arabanın kaputunun altından böğürdü.

Adamın gözleri yine vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi, aleni bir incelemeydi bu.

Hiç memnun görünmüyordu.

"Belli ki." Sarışın yabancı, sanki az önce bir şey tatmış gibi

Ekşi.

O an, sonunda onun ne tür bir yakışıklı olduğunu anladım.

Kurgu yakışıklısıydı. Romantik roman yakışıklısı; ama temiz kesimli (milyarder) alfa erkeği ya da dövmeli (milyarder) kötü çocuk arketipi değil. İskoç dağlısı, Viking fatihi, vücut parçalayan tarihi romantizm nazik . Yakışıklı; bir Tıraşsız, ASLAN Güreşçi, dağ adamı münzevi, sizi omzuna atıp mallarınızı yağmalayan türden yakışıklı. Hem korkutucu hem de bayıltıcıydı. Onun saçlarını örmek istedim.

Sakal. Ben de kaçmak istedim.

Ama onun pek de gurur verici olmayan ifadesi, beni sersemliğimden kurtarmak için ihtiyacım olan gerçeklik tokadıydı. Sonunda onun sert yakışıklılığına verdiğim ilk şaşkın tepkinin ötesini görebildim ve öfkem yeniden kabardı. Saatin sabahın altısı olduğunu ve uyanık olmamın nedeninin bu erkek incelik örneği olduğunu hatırladım.

Yakışıklı ya da değil, fark etmezdi. Onun bir ahmak olduğuna karar verdim.

Gecikmiş bir utanç kızarmasına karşı savaşıırken bile ona en iyi bakışımı attım, *zamanıma değmezsin*. Az önce meme ucuna acı verip sonra da okşamaya çalıştığım için mi utandım, yoksa beni itici bulduğu için mi telaşlandım, emin değildim.

Gerçekten, onu süzmüştüm. Sonra, bakışlarımın arasında bana iğrenç kokulu bir bakış attı.

Bu rahatsız edici ve hoş olmayan düşünceleri bastırarak Jethro'ya döndüm. "Arkadaşını sakatladığım için özür dilerim, ama lütfen ona söyler misin," diye omzumun üzerinden başparmağımla sakallı yabancıyı gösterdim, "sabahın on dördünde motoru devirmeyi bıraksın, yoksa bu arabanın buji kablolarını söküp hepinizi evden dışarı atarım."

Jethro içini çekti ama hâlâ gülümsüyordu. Düşündüm de, çok fazla gülümsüyordu, ki bu onun için alışıldık bir şey değildi. "Hadi Ash. İki saat içinde işte olmamız gerekiyor. Bize bir mola ver."

Gözlerimi kırıştırdım ve kısa bir süre rüya görüyor olabileceğimi düşündüm. "Bir işin mi var?"

Jethro'nun gülümsemesi soldu, kırılmanlaştı. "Evet. Bir işim var, küçük kardeşim."

Ağzımın sert çizgisinin yumuşadığını ve ensemin yeni bir utançla ısındığını hissettim. Uzun z a m a n d ır ortalıkta yoktum ve hiç işim olmamıştı.

hakaret etme ya da kimseyi incitme arzusu yoktu, en azından kardeşimi. Büyürken benimle hiç ilgilenmemişti ama o yine de benim ağabeyimdi.

Billy arabanın kaputundan kafasını uzattı ve bana dik dik baktı. İkisinden de küçük olmama rağmen, büyürken yedi Winston'ın içinde sorumluluk sahibi olan tek çocuk ve tek kız bendim. Ağabeylerim beni her zaman paradoksal bir şekilde otorite figürü ve paspas olarak görmüşlerdi.

Annemi nasıl gördüklerine benzediğini hayal ettim.

Göğüs hortumunun yarattığı gerginlikle savaştım ve daha sakın bir yaklaşım benimsedim. "Bakın, uçağım bu sabah ikide indi ve üç saatten az uyudum. Anneme neler olduğunu öğrenmek için saat on birde Knoxville'deki hastanede olmam gerekiyor." İçimi çektim ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sadece biraz uykuya ihtiyacım var."

"Bethany hastanede mi?" Bu soru yabancından geldi. Annemin ilk adını kullanınca sırtım kaskatı kesildi.

Billy arabanın yanına doğru yürüdü ve ona yaslandı. "İki gün önce eve geldiğimde bir not bırakmıştı."

"Ne tür bir not?" Viking sordu; fark etmek istememiştim ama sesinde nefis bir hırıltı ve otoriterlik vardı.

Teksaslı Viking'in o aptal, gür ve buyurgan sesi.

"Hasta olduğunu ve hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi," diye açıkladı Billy.

Gözlerim garajın beton zeminine kayarken boğazım düğümlendi. İçimdeki endişeli panik dalgasını bastırdım. Kendime bir süredir eve gelmediğimi hatırlattım; belki grip olmuştu ya da kardeşlerimle yaşamamanın getirdiği çılgınlıktan uzaklaşmak için tatile ihtiyacı vardı. Belki de tamamen iyiydi.

"Hasta olduğunu bilmiyordum," dedi sarışın adam, yanıma gelip omzumu pazusuna dayayarak. Çevresel görüşümde, kollarını yontulmuş göğsünün üzerinde kavuşturduğunu ve sağ eliyle sol meme ucunu kapattığını fark ettim.

"Kimse yapmadı," dedi Billy, doğrudan bana bakarak. "Ash bile," diye ekledi hafif alaycı bir tonda.

"Neden bana anlatmadın? Tam olarak ne oldu?" Yabancıнын üzerinde belirgin bir ayrıcalık ve otorite havası vardı. "En başından başla," diye talep etti.

Hayal kırıklığının biriken ağrısı boynumun dibinde kamp kurdu. Bu adam, bu *tanımadığım kişi*, o kadar yetkili görünüyordu ki, sanki

anneme ne olduğu konusunda sürekli bilgilendirildim.

Belki uykusuzluğumdandı; belki anneme ne olduğunu bilmemenin stresindendi; belki de bu adamın hak sahibi olma duygusunun bana Chicago'daki işimde katlanmak zorunda kaldığım her sarmaşık ligi cahili tıp doktorunu hatırlattığıındandı, ama devasa yakışıklılığına ve erkeklik organına saldırıp taciz ettiğim gerçeğine rağmen omzumdaki bu deve karşı hiç sabrım yoktu.

Her ikisi de artık beni rahatsız eden dağınık sakalına ve uzun sarı saçlarına ters ters baktım, sonra bakışlarımı gümüş gözlerine kaydırdım. "Bu seni neden ilgilendiriyor? Ve sen de kimsin?"

Bay Sarışın Sakal sanki ayakkabısına yapışmış bir sakızmışım gibi sabırsızlıkla beni süzdü. Ben de onun kötü niyetli bakışlarına, sanki saçımdaki sakızmış gibi karşılık verdim.

Jethro'nun boğazını temizlediğini duydum ve göz ucuyla elindeki yağlı bezle yabancıya işaret ettiğini gördüm. "Ash, bu Drew Runous. Benim patronum."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Winston," diyerek elini uzattı, yaşlı kilise kadınlarının "çok yaşa" derken kullandıkları ve aslında "bir harita, ışıklı tabelalar ve bir eskortla küçük bir kulübeden çıkış yolunu bulamazsın" demek istedikleri gibi ironik bir güneyli nezaket gösterisiyle.

Ama yüzünde hiçbir memnuniyet ifadesi yoktu. Aslında, varlığımın cüretkârlığından dolayı olumlu bir şekilde sinirlenmiş görünüyordu.

"Aynı şekilde, eminim." Uzattığı eli görmezden gelerek, onun ironik güneyli kibarlığına kendi kezzap dolu yayılım ateşimle karşılık verdim.

Sekiz yıl önce Tennessee'den ayrıldığımda, Jethro'nun "iş" tatil yapan gençlere ot satmak ve sonra arabalarını çalmaktı. Bu kendini beğenmiş sarışın alet çantasının da muhtemelen benzer bir iş yaptığını tahmin ettim.

"Kardeşimle olan profesyonel ilişkinize rağmen, eminim sizin gibi biri bile bunun kişisel bir aile meselesi olduğunu ve açıkçası sizi ilgilendirmediğini anlayabilir."

Tepkisini beklemeden Jethro'ya döndüm. "İstediğin kadar motorunu çalıştır. Ben giyinip hastaneye gideceğim ve neler öğrenebileceğime bakacağım."

Başım dik bir şekilde garajdan çıktım ve Drew'in gözlerini - bir marka kadar emin ve sıcak - kıcımda hissettiğim gerçeğini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Buna kaçınılmaz ve yayılan bir sıcaklık da eşlik ediyordu.

Göğsümde, süper seksi bir dağ erkeğinin uzaklaşmamı izlediğinin farkındalığıyla ilişkili bir his vardı.

Onu aceleyle, küstahça kovmamın, üzerimde uyku şortum ve pijama üstümden başka bir şey yokken sinirli bir şekilde ayrıldığım gerçeğiyle zayıflatılmış olabileceği bilgisini görmezden gelmeye karar verdim. Ayrıca az önce göğsüne saldırıp sonra da okşamış olmam da üstünlüğümün altını oyuyordu. Hatta onu süzmüştüm ve o da bana tiksintiyle karşılık vermişti.

Yani... evet, üzgün küçük uçurtmamda fazla hava yoktu.

Eve döndüğümde, kapı arkamdaydı, kapıya yaslandım ve yavaş bir nefes aldım. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu, bu yüzden onları salladım, parmaklarımı esnettim ve annemle ilgili her ne oluyorsa bir an önce çözülmesi için yukarı doğru sessiz bir dua gönderdim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, denge için tırabzanı tuttum ve üst kattaki banyoya geçtim. Viking yağmacılarıyla daha fazla etkileşime girmeye hiç niyetim yoktu, özellikle de yağmacı o kadar yakışıklıysa, neredeyse kendini beğenmiş kibrini gölgede bırakacaktı.

Banyonun kapısını açtığımda ve hayatım boyunca dehşete kapıldığım Beauford Winston'ı -en azından Beauford olduğunu düşünüyorum, gerçi diğer ikiz Duane de olabilirdi- küvetin kenarında dururken gördüğümde aklımdan geçen düşünceler bunlardı. Kızıl sakalı dışında çıplaktı, tezgahın üzerinde kirli bir dergi duruyordu ve eli Beau Jr'a sarılmıştı.

Çığlık attım.

O da çığlık

attı.

Ellerim yüzüme doğru uçtu.

Küfür etti.

Bir gümbürtü duydum ve ona arkamı döndüm. Artık tamamen ve utanç verici bir şekilde uyanıktım.

"Kahretsin Ash. Burada ne halt ediyorsun?" "Özür dilerim, özür dilerim, kapıyı çalmalıydım."

"Hayır..." diye homurdandı, "Kapıyı kilitlemeliydim. Salı sabahlarının benim zaman dilimim olduğunu herkes bilir."

"Senin zamanın mı? Ne demek senin zamanın?"

"Bu benim küvetteki özel zamanım, bilirsin, masaj yapmak için." "Gah!" Başımı salladım ve avuçlarımı gözlerime bastırdım. "Sana programın bir kopyasını verebilirim."

Ön kapının açıldığını ve ayak seslerinin evin içinde gürleyerek merdivenlerden yukarı çıktığını duydum.

"Yapma! Bana bir program verme. Bilmek istemiyorum. Sadece, kapıya bir çorap falan koyamaz mısın?"

"Eskiden öyle yapardık ama sonra çoraplarımızı kaybetmeye başladık. Seni görmek güzel Ash."

"Uh, sen de...?" Ellerimi yüzümden çektim ve kapıya doğru ilerledim. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

Kaçışım üç gömleksiz, terli adamın endişeli bakışları tarafından engellendi -Jethro, Billy ve Drew Runous.

Gözlerimi kapadım ve yüzümü tekrar kapattım; çocukken kardeşlerimin işkencesinden saklanmak için en sevdiğim yerlerden biri olan banyo lavabosunun altındaki dolaba sürünmeyi ciddi ciddi düşündüm. Acaba hâlâ sığabiliyor muydum?

"Ne oluyor be?" Jethro'nun soluk soluğa haykırışı kulaklarımda yankılandı ve bir iniltiyi bastırdım.

"Sen iyi misin?" Billy sordu. Omzumda küçük, tereddütlü bir dokunuş hissettim. "Çığlıklar duyduk."

Başımı salladım. "Evet. İyiyim. Sadece kapıyı çalmayı öğrenmem gerek." "Kim çığlık attı?" Drew istedi.

"Ben attım," dedim, içten içe yüzümü buruşturarak.

"İki çığlık duyduk," diye karşı çıktı Jethro. "İki kez mi çığlık attın?"

"Çığlık atmadım. Ben... Ben bağırdım." Beauford öyle dedi.

"Bu bir bağırma değildi. Bu bir çığlıktı. Bir kadın gibi çığlık attın." Billy bunu bir jüriye hitap ediyormuş gibi söyledi.

"Her neyse, çığlık atmışım, bağırmışım, kimin umurunda. Kapıyı kilitlemeliydim." Beauford'un rahat ses tonu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Onun bu kadar nazik olduğunu hatırlamıyordum. Sonra dedi ki, "Selam Drew. Seni orada görmedim."

"Selam Beau."

"Göğsüne ne oldu?" Beau sordu.

Ortadan kaybolabilmeyi diledim, özellikle de Drew "Kadının biri ellerini üzerimden çekemedi. Burada neler oluyor?"

Beau cevap vermedi. Oda kısa bir sessizliğe bürünmüştü, çünkü anladığımdan emindim.

Bu garip sessizliği bozan Jethro oldu. "Ah," diye boğazını temizledi. "Salı sabahları Beau'nun zaman aralığı."

"Artık biliyorum." Parmaklarımın arasından onlara baktım. "Bundan sonra sadece kapıyı çalacağım."

"Programı mı istiyorsun? Bizim bir programımız var." Billy'nin teklifi başparmağını omzunun üzerinden atmasıyla eşleşti, muhtemelen programın tutulduğu yönü işaret ediyordu.

"Hayır, böyle iyiyim. Sadece kapıyı çalacağım."

Zorlukla bastırılan kahkahanın sesi gözlerimi Drew'un koridorda durduğu yere çekti. Dudakları sıkılmış, dişlerinin arasında yuvarlanmış, büyük omuzları titriyor ve sanki hayatı pamuk ipliğine bağlıymış gibi yere bakıyordu.

Mahcubiyetim aniden kızgınlığa, sonra da öfkeye dönüştü.

Drew Runous ve kardeşlerim muhtemelen bana bakıp eskiden olduğum saf küçük kız kardeşimi gördüler, lisedeyken olduğum yıldızlı gözlü güzellik kraliçesinden bahsetmiyorum bile.

Ama ben artık genetiğimin bir kazası, ailemden miras kalan yüzüm ve vücudumdan, Tennessee'nin taşra aksanımdan çok daha fazlasıydım.

Artık o kişi değildim. Kendimi değiştirmek ve geliştirmek için sekiz yıl çalışmışım. Yeni biri olmuştum, daha güçlü, bilgiyle donanmış, sert biri. Post-modernizm ya da Japon sanatının Van Gogh üzerindeki etkisi üzerine bir tartışma; hastalarımın birinin tedavi yöntemi konusunda anlaşılamadığım Harvard mezunu bir doktorla tartışmak; ya da annemin evinin üst katındaki banyoda dört sakallı mastürbasyoncuya (en azından programlara takıntılı) karşı durmak gibi her durumda kendi ayakları üzerinde durabilen biriymim.

Aslında, *tamamen* farklıydım. Tamamen yeni bir insandım.

"Bir daha düşündüm de," dedim, ellerimi yüzümden indirip omurgamı dikleştirerek, "o programı ben alacağım."

Billy omzumun üzerinden Beau'ya baktı, sonra Jethro'ya bir bakış fırlattı. "Oh, tamam. Senin için getireyim."

"Aslında," kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Drew the Amused Viking'in ısrarlı gülümsemesine kaşlarımı çattım, "hangi günler boş?"

Bir başka sersemletici sessizlik çöktü ve yağmacının sırtışının gözleri benimkilere kayarken düştüğünü memnuniyetle fark ettim. Aradılar ve yaktılar. Beau'nun deyimiyle, beni banyoda çırılçıplak, kendi başıma, sürtünürken hayal ettiğini hiç kuşkusuz biliyordum. Bu onun yakışıklı ve sert yüzünden okunuyordu.

Garip bir şekilde, daha önceki karşılaşmamızı göz önüne alırsak, bu düşünceden tiksiniş gibi görünüyordu. Belki de fırsat eşitliği olan bir sapıktı.

Kızarmayı reddettim. Bir gram bile utanmış görünmeyi reddettim.

Çünkü bana bakıyordu - bakışları göğsümde, sonra kalçalarımda, sonra uyluklarımda geziniyordu - sanki zihinsel notlar almak zorundaymış gibi. Gözleri sıcak ve biraz odaksızdı ve yeterince sinir bozucu bir şekilde beni de sıcak ve biraz odaksız hissettiriyordu.

Kalbimin gümbürtüsünü, karnımdaki ani bükülmeyi ya da ensemdeki karıncalanma hissini engelleyemiyordum. Çağrışım yapan, delici bakışlarının dışı vurduğu tüm etkileri gizlemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Bunun yerine, Drew tekrar doğrudan bana bakarken, gözlerimi bana üç başlı bir sıçanmışım gibi bakan Billy'ye kaydırdım.

"Uh, ne?" Billy sordu.

"Programda hangi günler boş?"

Billy bana göz kırptı ve sesi biraz çatallaşarak cevap verdi: "Sanırım Roscoe taşındığından beri Pazar ve Çarşamba günleri. Ama muhtemelen Çarşamba günlerini istemezsin."

"Neden istemeyeyim?"

"Çünkü yeni dergiler genellikle o zaman postaya verilir." Yüzümü buruşturma isteğiyle savaştım. Bunun yerine bir kez başımı salladım ve ona gergin bir gülümseme verdim. "Güzel. Pazar günleri için beni yaz. Pazar günleri posta yok.

Pazar günleri servis."

Beau inledi ve bunu aşırı dramatik bir öğürme sesine dönüştürdü. "Kız kardeşim hakkında asla bilmem gerekmeyen şeyler."

Bununla birlikte, koridordan odama doğru yürüdüm, şimdiye kadar okuduğum her vücut parçalayıcı kahramanın fiziksel tezahürüne bakmamaya özen gösterdim. Daha önce olduğu gibi, bakışlarının ağırlığını ve sıcaklığını kıcımda hissettim.

İçeri girip kapıyı kapattıktan (ve kilitledikten) sonra yatağıma geçtim ve yüzüstü uzandım. Orada ikamet eden karıncalanma ve bükülme ıssısının acilen durmasını diledim.

Üç zihinsel not aldım:

Bir: Her zaman her kapıyı, her odayı, her seferinde çal. Ayaklarımı sürüyerek, tencere ve tavalara vurarak koridorlarda dolaşacağım. Burası ninja olunacak bir ev değil.

İki: Drew Runous ile asla yalnız kalma.

Üç: Pazar gününden önce ayrılmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

İKİNCİ BÖLÜM

"Tek gerçek bilgelik, hiçbir şey bilmediğini bilmektir."

SOKRATES

Annemin evinden Knoxville'e olan yolculuğum bir saatten az sürdü. Şehirden çıkarken Starbucks'tan aldığım üç shot grande Americano sayesinde uyanıklık mümkün oldu.

İnsanların Starbucks hakkında söyledikleri gerçekten doğru. Benim memleketimde hâlâ bir sinema salonu, bir İtalyan restoranı, bir kadın doğum uzmanı ya da bir Target yoktu ama bir Starbucks vardı. Bunun nedeninin Green Valley'in Büyük Dumanlı Dağlar Ulusal Parkı'nın hemen yanında yer alması olduğunu tahmin ediyordum. İki ana endüstrimiz kereste ve turizmdi ve büyük şehir turistlerinin kahveye ihtiyacı vardı.

Knoxville'e vardığımda bir markette durup çiçek ve üzerinde kedi yavruları olan iki geçmiş olsun balonu aldım. Chicago'da pediatrik yoğun bakım hemşiresi olarak birkaç yıllık pratik deneyimime dayanarak, annem benimle konuşmak istemediği sürece ona veya doktorlarına yaklaşmanın zor olacağını biliyordum. Çiçekler ve balonlar bana itibar kazandıracaktı ama yavru kediler beni kapıdan içeri sokacaktı. Herkes yavru kedileri sever.

Kiralık arabayı bir ziyaretçi yerine park ettim ve elimde çiçekler ve balonlarla ana girişe doğru yürüdüm. İçeri girdikten sonra danışma masasına yöneldim, umarım gönüllüler tarafından yönetiliyordur, çünkü HIPAA (gizlilik yasaları) gibi sinir bozucu şeyler kafalarını kolayca karıştırabilir.

"Merhaba, Joan." Masanın arkasındaki yaşlı kadına sıcak bir gülümsemeyle "Merhaba Joan," dedim; çok şükür ki isim etiketi belirgin bir şekilde yerleştirilmişti. "Annemi görmeye geldim. Dün gece geldim ve nereye gideceğimden emin değilim."

Gülümsememe karşılık verdi. "Adı ne canım?"

"Bethany Winston. Eğer yardımı olacaksa, kabul tarihi iki gün önceydi." Beklemekten boğazım düğümlendi.

Jethro, Billy ve ikizler (Beauford ve Duane) son iki gün boyunca onu görmeye çalışmış ama başaramamışlardı. Onlara onun

ailesini görmek istemediğini ve kayıtlarına erişimi kısıtladığını söyledi. Bu bana biraz tuhaf gelmişti ama ihtimal dışı da değildi.

Yorgun olmama rağmen, annemin yeri hakkında bilgi alamamam ihtimaline karşı bir B planı oluşturmaya başladım.

C planı kat kat, oda oda dolaşmayı içeriyordu. D planı önlük giyip hastanenin elektronik tıbbi kayıtlarına girmeyi içeriyordu. E planı yangın alarmını çalıştırmayı içeriyordu.

Joan ekranından başını kaldırdı, gülümsemesi o kadar geniş olmasa da hâlâ dostçaydı. "Sen onun kızı mısın?"

"Doğru," diyebildim, nefesimi tutup A planının yeterli olacağını umarken başımı ısrarla salladım.

"Kimliğiniz var mı?"

Tekrar başımı salladım, çiçekleri balon ağırlıklarıyla birlikte tezgâhın üzerine bıraktım ve kimliğimi bulmak için çantamı karıştırdım. Ona uzattım ve bekledim, yüzünde ne kadar başarılı olacağıma dair ipuçları aradım.

Önce kimliğime, sonra ekrana, sonra yüzüme, sonra ekrana, sonra kimliğime, sonra yüzüme baktı.

Kimliği bana geri verdi. "Annenizin kaydı işaretlenmiş. Sizden başka ziyaretçi kabul etmemesi gerektiğine dair bir not var. Tedavi eden doktoruna çağrı bırakacağım ama biraz zaman alabilir."

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Tamam, teşekkürler. Bu harika. Yukarı çıkabilir miyim?"

"Evet. Dördüncü katta. Şu asansörlere binmeniz gerekecek." Köşeyi işaret etti. "Hemşire istasyonunda giriş yapın. Kimliğinizi de görmek isteyeceklerdir."

Ona teşekkür ettim ve hafifçe titreyen ellerimle ehliyetimi cebime yerleştirdim.

Asansöre doğru ilerlerken, her şeyin çok ama çok yanlış olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Hastaların kayıtlarını işaretlemenin yaygın bir uygulama olduğunu biliyordum, özellikle de istenmeyen aile üyelerini veya medyayı dışarıda tutmak için. Annemin kayıtlarına erişimi kısıtlama kararı beni rahatsız etti.

Kardeşlerim annemle birlikte yaşıyordu. Onlara o bakardı. Şimdi otuz yaşında olan en büyükleri Jethro bile hâlâ evde yaşıyordu.

Kısa bir süre için utanmış olabileceğini düşündüm. Belki de teşhisini bir sır olarak saklamak istiyordu, çünkü bunu kabul etmek istemiyordu.

altı Winston çocuğunun önünde zayıflık. Onu suçlamadım. Winston erkekleri zayıflıkları sömürmekle ünlüydü.

Onları sevdiğini biliyordum ama onu çıldırtıyorlardı. Evde yaşarken, bir grup olarak gerçeklerle ya da gerçeklerle karşılaştıklarında çıldırma eğilimleri vardı, ancak aksi takdirde mutlu bir şekilde kafalarını kuma gömüyorlardı. Gerçekler ortaya çıkana kadar, Paskalya yemeğinden önceki masum domuzlar gibiydiler - kirli ve iyi beslenmiş.

Dördüncü kattaki hemşire istasyonuna giriş yaptım ve benzer bir muayeneden geçtim. Ancak bu kez hemşire soyadımı duyduğunda gülümsemesi düştü ve yüz ifadesinde sempati okudum.

Kimliğimi geri verip yavru kedi balonlarına bakarak, "404 numaralı odada, tatlım," dedi. "Doktorla konuştun mu?" diye eklediğinde sesi tereddütlüydü.

Başımı salladım, titreyen ellerim şimdi de titriyordu. "Hayır. Henüz değil."

Hemşire bana kapalı bir gülümseme verdi. "Annen şu anda uyuyor. Dr. Gonzalez gelene kadar onunla oturmak istersen oturabilirsin." Ses tonu şefkat doluydu.

"Bana bir şey söyleyebilir misin?" Cevap beklemeden ekledim: "Neden hastaneye yatırıldı?"

Hemşire bir dakika boyunca beni inceledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Ben Chicago'da pediatri hemşiresi pratisyeniyim," dedim. "Bana karşı dürüst olabilirsiniz."

Gülümsemesi geri geldi. "Biliyorum bebeğim. Annen bana senin hakkında her şeyi anlattı.

Ama doktor önce seninle konuşmak istiyor."

Bir an ona baktım -şefkat, sempati, gizlilik- ve biliyordum.

Bu, ölümcül hastalar için ders kitabı niteliğinde bir *yöntemdi*. Hemşireler hastaların ailelerini asla bilgilendirmezdi. Her zaman doktor bilgilendirirdi ve bunu her zaman bizzat yapardı.

Gözlerim doldu ve cesurca başımı sallarken bile çenemin titrediğini hissettim. "Tamam," diye mırıldanmayı başardım ve gözlerimi kırıştıtarak tavana baktım. Başım dönüyor ve kalbim kırılıyordu; üstelik elimde hâlâ Piggly Wiggly'den aldığım iki adet *geçmiş olsun* kedi balonu vardı.

"Aww, bebeğim..." Hemşire ayağa kalktı, tezgâhın etrafında yürüdü ve kollarını bana doladı. "Bebeğim, bebeğim, bebeğim..." Sırtımı ovarken yumuşak vücudu büyük bir sıcaklık yastığı gibiydi.

Gözyaşlarımla savaşıarak burnumu çektim. *Henüz değil*, diye düşündüm, *yalnız kalana ve tabak gibi çok tatmin edici bir ses çıkaran bir şeyi kırana kadar değil*.

"Benimle gel, Günişığı." Kolunu omuzlarıma dolamak için yer değıştirdi. "Seni annene götüreceğim. Doktor gelene kadar onunla otur, tamam mı?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım ve yaşlı hemşirenin beni annemin odasına götürmesine izin verdim. Kapıyı açtı ve beni yatağın yanındaki koltuğa götürdü. Güneş ışığı açık perdelerden içeri süzülüyordu ama burası hâlâ bir hastane odasıydı. İçinde yatan kişi dışında dikkat çekici hiçbir şey yoktu.

Anneme baktım. Gözleri kapalıydı. Ten rengi iyiydi - harika değildi ama kül rengi de değildi - ve çok zayıf, neredeyse kırılğan görünüyordu. Annem hayatı boyunca bir gün bile zayıf olmamıştı. Aklından çok göğüsleri ve kalçalarıyla kutsanmıştı ve çok fazla aklı vardı.

Ben 1.80 boyumla onun 1.80'lik bedeninin üzerindeydim. Göğüsleri ve kalçaları bana miras kalmış olsa da, uzun bacaklarım ve gövdem zenginliği dağıtıyordu, oysa o her zaman kıvrımlı, kompakt bir kum saati gibi görünüyordu.

Saçları kırışmıştı. Onu son gördüğümde saçlarını hâlâ kestane kahverengisine boyuyordu. Beynim bana bunun iki yıl önce olduğunu söyledi.

Annem bana hep genç görünmüştü. Jethro'yu on altı yaşında, Billy'yi on yedi yaşında, Cletus'u on sekiz yaşında ve beni de yirmi yaşında doğurmuştu. İkizler iki yıl sonra, en küçükleri olan Roscoe ise bundan yaklaşık dört yıl sonra dünyaya gelmişti. Yirmi yedi yaşına gelmeden yedi çocuğu olmuştu ve bunların altısı erkekti.

Şimdi, zayıf ve gri, kırk altı yaşından daha yaşlı görünüyordu. Yaşlı görünüyordu, sanki yedi kişilik bir aileyi büyütürken ve beleşçi babamla uğraşırken yaşadığı tüm stres, endişe ve zorluklar sonunda onu yakalamıştı.

Söylendiği gibi yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Hemşire doktora haber vereceğini söyleyerek beni bir kez daha rahatlattı ve sonra beni annemle yalnız bıraktı.

Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Odanın içinde ne kadar süre hiçbir şeye bakmadan oturduğumu, tam bir düşünce oluşturamadığımı bilmiyorum; belki bir saat, belki daha fazla.

Çocukluğumdan, annemin bana olan ilgisinden ve sevgisinden, günlük telefon konuşmalarımızdan görüntüler ve ses parçaları dikkatimi çekmek için kulis yapıyordu ve zihnim kaygan ve karışık hissediyordu.

Annem kıpırdandı ve gözlerini açtığında bakışlarım ona doğru çekildi. Gözleri hemen benimkilerin üzerine düştü.

"Ash...." diye fısıldadı. Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Uslu bir kız ol ve bana dondurma getir. Dondurma için dişlerimi bile verirdim."

Bir dakika boyunca onu izledim.

Dondurma, ona dondurma getirebilirdim. Bu yapabileceğim bir şeydi. Çünkü hiçbir koşulda onun ölümü hakkında konuşmaya hazır değildim. Onun yerine gidip dondurma alabilirdim.

"Rocky road?" Sessizce sordum.

"Eğer bulabilirsen, gerçi pek seçici değilimdir."

Bir kez başımı salladım ve ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim.

"Tatlım," diye seslendi arkamdan. Döndüm ve eğlenceyle parlayan gözleriyle karşılaştım. "Çiçekleri ve balonları burada bırakabilirsin. Yanında götürmene gerek yok."

Ondan hâlâ ellerimde tuttuğum balonlara ve çiçeklere baktım.

"Oh." Onları oturduğum sandalyenin üzerine koydum.

Neredeyse kapıya varmışım ki beni tekrar çağırdı, "Ashley, bir şey daha var. Bu gerçekten çok önemli." Sesinde duyduğum aciliyet kalp atışlarımın hızlanmasına ve gözlerimin dolmasına neden oldu.

Hemen yanına gittim ve elini kendi elimle kapattım. "Her şeyi... Bana her şeyi anlatabilirsin."

Bana zayıf bir gülümseme verdi, elimi kendi eliyle sıktı ve şöyle dedi: "Bu henüz endişelenmen gereken bir şey değil. Ama zamanı geldiğinde göz altı torbalarını gidermek için hemoroid kremi kullanmalısın."

DR. GONZALEZ beni kafeteryadan dönerken buldu, annemin rocky road dondurmasını göğsüme bastırmışım. Beni bir konsültasyon odasına çekti ve zaten tahmin ettiğim haberi verdi.

Annem ölüyordu.

Rahim ağzı kanseriydi. Dördüncü evredeydi. Her yere metastaz yapmıştı. Ona altı hafta verdi. Bakımevini aramışlardı ve yoldaydılar.

Belirtileri ya görmezden gelmiş ya da menopozla karıştırmış. Muhtemelen bir yıldan uzun süredir semptomları olduğunu söyledi. Kendi acısını göz ardı etmesine şaşırمامışım. Özverisi onun en büyük gücü ve en sinir bozucu hatasıydı.

Ben on altı yaşındayken, iki hafta boyunca kırık bir ayakla dolaşmışım. Sonunda onu Billy'nin kamyonetine kelepçeleyip acil servise götürdüğümde doktora gitmişim.

Dr. Gonzalez'le konuştuktan sonra annemin dondurmasını getirdim. Çok geçmeden bakımevinin sosyal hizmet uzmanı geldi ve ikimizle de konuştu. Tüm bu deneyim gerçeküstüydü.

Annem dondurmasını yiyor ve arada bir "Kimsenin benim için zahmete girmesini istemiyorum" diyordu.

Ona sadece bakabildim. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Düşünce ve motor becerilerim de iflas ediyordu.

Yarın serbest bırakılmasına ve eve geri götürülmesine karar verildi. Önümüzdeki altı hafta boyunca ona bakmamıza yardımcı olacak bir gündüz ve bir gece hemşiresi atanacaktı.

Altı hafta.

Günün geri kalanında kaldım. İşim ve kütüphanedeki iş arkadaşları hakkında sohbet ettik. Haberi önce patronu Bayan Macintyre'a vermemi istedi. Annem Bayan Macintyre'ın diğer personel hakkında ne yapacağını bileceğinden emindi.

Akşam 9:30 civarında hastaneden çıkarken kendimi bitkin ve boş hissediyordum. Arabama doğru yürürken beynim bana o gün tükettiğim tek şeyin sabah 7:00'de içtiğim üç grande Americano olduğunu fısıldadı.

Yine de aç değildim. Açlığın tam tersiydim ama ne doymuş ne de doyurulmuşum.

Sürücü koltuğuna geçip gözümü ön camdan ayırmadan dışarı bakarken çalan cep telefonumun sesiyle kendimden geçtim. Arayanın kimliğine baktım. Arayan arkadaşım Sandra'ydı, *en iyi* arkadaşım Sandra.

Rahatlama ve adını koyamadığım somut bir his bedenimi ele geçirdi, nefesimi kesecek kadar keskin bir acı. Sanki bütün gün beni çevreleyen cam oda sonunda paramparça olmuştu. Birden nefes almaya başladım ve ciğerlerime dolan hava canımı yaktı. Telefonumdaki Sandra'nın gülümseyen yüzünün fotoğrafı bulanıklaştı, daha doğrusu ağladığım için görüşüm bulanıklaştı. Başparmağımı ekranda kaydardım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Ashley! Tanrıya şükür, cevap verdin. Marie ve ben bir tartışmayı çözmeni istiyoruz. Hangisi daha kötü: Bir kazağı bitirmek için yeterli ipliğe sahip olmamak mı yoksa kazak için kullandığın ipliğin kaşmir olarak yanlış etiketlendiğini ve aslında yüzde yüz akrilik olduğunu keşfetmek mi?"

Beynim bana bugünün Salı olduğunu söyledi; bu da yaşadığım, çalıştığım, kitap okuyarak ve arkadaşlarımla eğlenerek güzel bir hayat sürdüğüm Chicago'da örgü grubu gecesi olduğu anlamına geliyordu. Altın gibi sapık bir kalbi olan pediatrik psikiyatrist Sandra da Marie gibi örgü grubumdaydı.

"Sandra...." Sesim kesildi ve başımı direksiyona yasladım, gözyaşlarım yanaklarımdan, boynumdan ve burnumdan aşağıya dağınık ve sıcak bir şekilde düşüyordu.

"Oh! Oh, sevgilim...." Sandra'nın sesi diğer uçtan ciddi ve telaşlı bir şekilde yükseldi. "Neler oluyor? Sen iyi misin? Ne oldu? Seni kim ağlattı? Birini öldürmem mi gerekiyor? Bana ne yapacağımı söyle."

Burnumu çektim, yeni gözyaşı dalgasına karşı gözlerimi sıktım. "Annem." Sesimi kontrol etmek için dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra titrek bir nefes aldım ve "O ölüyor" dedim.

"Annen ölüyor mu?"

"Bakımevini aradılar. Dördüncü evre rahim ağzı kanseri var. Her yere metastaz yapmış. Altı haftası var...." Hıçkıra hıçkıra ağladım, neredeyse telefonu düşürüyordum ve yeni gözyaşı hücumuna karşı başımı salladım.

Telefonun diğer ucunda bir süre sessizlik oldu. "Tamam... Neredesin? Yarına kadar orada olabilirim."

Başımı salladım. "Hayır." Burnumu çektim ve elimi burnumun altına sildikten sonra derin bir nefes aldım. "Hayır, hayır. Yapma bunu. Ben sadece... Sadece birine söylemem gerekiyordu. Şimdi hastaneden ayrılıyorum."

"Knoxville'de misin?"

"Sandra...." Elimle gözlerimi kapattım ve iç çektim. "Buraya uçmuyorsun."

"Evet. Oraya uçuyorum."

"Ben de öyle!" Diğer uçtan Elizabeth'in sesini duydum. Elizabeth de benim örgü grubumdaydı ve bir acil servis doktoruydu. Chicago'daki hastanede hem Sandra hem de benimle birlikte çalışıyordu.

Tennessee'ye uçuş tehditleri beni ayılttı ve cevap vermeden önce bir dizi sakinleştirici nefes aldım. "Knoxville'deki hastanede. Yarın onu evde bakımevine bırakacaklar."

Annemin aniden hastaneye yatışıyla ilgili diğer gerçekleri, hasta olduğunu kimseye nasıl söylemediğini, çok geç olana kadar tüm belirti ve semptomları nasıl görmezden geldiğini anlattım. Ayrıntıları anlatmak beni sakinleştirdi. Bitirdiğimde gözyaşlarım dinmişti.

"Ah, tatlım." Sandra'nın inanılmaz derecede nazık ve empatik sesi hattın diğer ucundan beni yatıştırdı.

"Ona bilet bulduğumu söyle," dedi Elizabeth arka planda. "Yarın ilk iş yola çıkabiliriz."

Dudaklarımdan inanmayan bir kahkaha döküldü. "Her şeyi bırakıp hemen buraya gelemezsiniz."

"Evet, yapabiliriz. Yarın görüşürüz." Sandra'nın, "Koridor tarafındaki koltuğu istiyorum," dediğini duydum. Sesi boğuktu, sanki eliyle telefonu kapatmış gibiydi.

Bir hışırtı duydum ve sonra Elizabeth'in sesi kulağıma geldi. Belli ki telefonu Sandra'dan gasp etmişti. "Tatlım, dinle. Sandra ve ben yarın orada olacağız. Sandra'ya ev adresini mesaj at. Hiçbir şey için endişelenme. Bir otelde kalacağız ve anneni yerleştirmene yardım edeceğiz. Şimdi nereye gidiyorsun? Yanında kimse var mı? Kardeşlerinden biri?"

"Hayır. Onlara haberleri vermek için eve dönüyorum."

Elizabeth usulca dudak *büktü*. "Ah, sevgili dostum, keşke çoktan orada olsaydık. Birbirimize sarılır ve sarhoş olurduk."

"Ben de," diye itiraf ettim, dünyada beni seven insanlar olduğu için minnettardım. Cömert tekliflerine karşı koyacak gücüm yoktu, bu yüzden sadece "Teşekkür ederim" dedim.

"Teşekküre gerek yok. Yakında görüşürüz."

Başımı salladım ve aramayı kapatırken gözlerim tekrar yaşardı ama ıslaklığı kırıştırarak uzaklaştırdım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Altı çocuğa annelerinin ölmekte olduğunu söylemem gerekiyordu ve bu haberi nasıl karşılayacakları konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Neredeyse hiç görüşmediğimiz sekiz yılın ardından kardeşlerim birbirlerine yabancıydılar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ölüm çok sıkıcı, kasvetli bir olaydır ve size tavsiyem onunla hiçbir şekilde ilgilenmemenizdir."

W. SOMERSET MAUGHAM

Pamuk Prenses'in yedi cücenin huzurunda uyandığında böyle hissetmiş

olabileceğini HAYAL **ETTİM.**

Yedi tane havada asılı sakal.

Yedi çift şaşkın göz.

Kısmen şüpheli, kısmen eğlenen yedi meraklı ifade. Bayılma benim hatamdı.

Hastaneden eve sersemlemiş bir halde döndüm. Ön verandaya doğru yürüdüm. Jethro arkasından birkaç kişiyle birlikte evden çıktı. Omzunun üzerinden baktım. Dünya karardı.

Daha iyi bilmem gerekirdi. Tanrı aşkına, ben bir hemşireydim! İki saat uyku, yemek yok, yoğun stres; bayılmama şaşmamalı. Arabamla kaza yapmadan eve dönebildiğim için şanslıyım. Daha önce hiç yemek yemeyi unutacak bir pozisyonda olmamıştım.

Şimdi annemin evindeki kanepeye uzanmıştım ve etrafım bir sakal deniziyle çevriliydi. Arka taraftaki horozların yaygara kopardığını duydum.

Kardeşlerimin yüz ifadeleri farklı derecelerde endişeli ve meraklıydı. Sonunda gözlerim bir yabancıнын ölçülü, gümüşü mavi bakışlarına takıldı. Beynim bana bu yabancıнын adının Drew Runous olduğunu, yağmacı bir Viking dağlısı olduğunu ve günün erken saatlerinde zihinsel olarak beni ovuştururken hayal ettiğini söyledi.

Drew kanepede uzandığım yerin yanına oturmuş, üzerime eğilmiş, bir kolunu yana açmış ve elini şakağıma dayamıştı.

İşte o zaman kafamdaki bulanıklık geri çekilmeye başladı.

"Ne yapıyorsun burada?" Dik oturmaya çalışırken elimi alnıma götürerek halsizce sordum.

"Yapma şunu." Omuzlarımı kanepeye doğru itti. Şakağımdaki eli bileğime gitti, işaret ve orta parmağı nabız noktama bastırdı. "Bayıldın. Ağırdan almalısın."

"Onu dinle Ash. O bir doktor." Üçüncü kardeşimin sesini tanıdım. Yüzümden bir tutam saçı çekerken tatlı ve anormal Cletus'u görmek için döndüm. Nazik ela gözleriyle bana baktı. "Seni görmek güzel, küçük kardeşim."

Ona küçük bir gülümseme verdim. Onu sekiz yıldır görmemiştim. Beklenmedik bir nostalji dalgası üzerime hücum etti. Gözlerimi yakan yaşları görmezden geldim ve "Sen de ağabey" diye karşılık verdim.

"Ben o tür bir doktor değilim," dedi Drew sessizce ve dikkatim tekrar ona yöneldi.

"Ne?"

Sert yüzü ve gri-mavi bakışları bana odaklandı. "Ben tıp doktoru değilim."

Ona ve büyüleyici gözlerine gözlerimi kırptırdım. "Tamam...."

"Ama doktor olduğunu söylemiştin." Cletus onunla Jethro arasında bir bakış attı.

"O bir doktor ama o türden değil." Jethro elini Cletus'un omzuna koydu ve yumuşak bir sesle konuştu.

"Ne tür?" Cletus sordu.

"O bir doktor. Bir konuda uzman olmak gibi bir şey. İnsanların tıbbi işlerini yapmıyor."

"Doktoranın ne olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Cletus.

Billy, Cletus'a "İyi, doktoranın ne olduğunu biliyorsun," dedi ama bakışları bana sabitlenmişti. "Neyin var Ash? Hasta mısın? Annemi gördün mü?"

Billy'den Cletus'a ve Jethro'ya baktım ve günün olayları - *Geçmiş olsun* balonları, hastanedeki şefkatli hemşire, rocky road dondurması, sosyal hizmet görevlisiyle konuşma - üzerime çöktü. Kendimi bir elektrik süpürgesinin içine çekiliyormuş gibi hissettim. Dünya beni yiyor ve aynı anda kulaklarımda çığlık atıyordu. Nefes nefese kaldım, saldırıya karşı gözlerimi kapattım ve elimi alnıma bastırdım.

"Kahretsin..."

"Ne oldu?" Jethro'nun sesi daha yakındı. "Hastanede ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimde tuttum. Ağlamayacağımdan emin olduğumda nefesi bıraktım ve gözlerimi açtım. Önce Drew'unkini buldular. Açıklanamaz bir şekilde, belki de ailemden biri olmadığı ve ona duyduğum nefret hâlâ devam ettiği için, konuşurken kelimelerin beni boğmadığını fark ettim.

"Annemi gördüm," dedim, "ve doktoruyla konuştum. Kanser olmuş. Gerçekten çok kötü."

Odanın üzerine, bir tarlayı örten kar tanelerinin uçuşması gibi şaşkın bir sessizlik çöktü. Yumuşak bir sessizlikti, saygılıydı ve hava soğuk ve boş hissediliyordu. Kardeşlerimin tepkilerini görmedim çünkü dikkatim hâlâ üzerimde gezinen yabancıya odaklanmıştı.

Drew'un bileğimdeki eli daha sıkı kavradı ve gözleri, çözmeye yetecek enerjimin olmadığı bir duyguyla parladı.

Tüm bunları görmezden geldim ve sanki odadaki tek kişi oymuş gibi ona hitap etmeye devam ettim. "Doktor onu yarın bakımeviyle birlikte eve gönderiyor. Altı haftası kaldığını söylüyor...ya da öyle."

"Altı hafta....?" Jethro'nun sesi kendi kendime uyguladığım transı bozdu ve dikkatim ona kaydı. Arkasını döndü ve kanepenin ucundaki yatar koltuğa doğru yürüdü. Ağır ağır oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, başını ellerinin arasına aldı. "Altı hafta."

Diğer beş Winston çocuğuna baktım. Onlar da aynı derecede şaşırmış ve dehşete düşmüş görünüyorlardı ve bakışlarım en küçük kardeşim Roscoe'ya takıldı. Onu en son gördüğümde on iki yaşındaydı. Şimdi yirmi yaşındaydı.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi, sanki ona cevap verecekmiş gibi odaya göz gezdirerek. "Nasıl kanser olabilir? Hasta bile değildi."

Söyleyecek sözüm yoktu, bu yüzden tavana bakarak ertesi gün o gelmeden önce yapmam gereken şeylerin zihnimde bir listesini yaptım.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Drew'un artık nazik ve istekli olan sesi beni zihnimden çekip çıkardı ve oturma odasındaki sessiz kaos sahnesine geri döndürdü.

Omuz silktim ve gözyaşlarımla birlikte görüşüm yeniden bulanıklaştı. Gözlerimin kenarlarından sızıyorlardı.

"Dua et," dedim, çünkü herkesin yapabileceği tek şey buydu.

Yüz hatlarına kazınmış hayal kırıklığını fark ettim; hissettiği çaresizliğe ihanet ediyordu. Ancak, yapmasını beklediğim son şey öne doğru eğilip yanaklarımı avuçlarının arasına alması ve hantal sakalları burnumu gıdıklarken alnıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurmasıydı.

Dolayısıyla Drew bunu yaptığında o kadar şaşırmıştım ki ağlamayı bıraktım.

Geri çekildi, elleri hâlâ yüzümü kavıyor ve başparmakları gözyaşlarımı siliyordu. Drew bir elinin parmaklarını şakağımdaki saçların arasından geçirdi ve omuzlarımdan uzaklaştırdı. Sonra avucunu tekrar yanağıma götürerek yumuşak bir sesle, "Sabah görüşürüz," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım ve kederin ve düşük kan şekerinin deliliğinden Drew'un tuhaf bir sıçan olduğunu anlayacak kadar uzaklaşmamıştım. "Uh, tamam."

Drew beni inceledi, bakışları niyetli ve bir gök gürültüsü bulutu kadar ciddiydi. Onu izledim ve yüz ifademin, yaklaşan farların altında donup kalmış bir geyiğin yüz ifadesini yansıttığını hayal ettim. Gözleri ciddiyetini korusa da ağzı yukarı doğru kıvrıldı.

"Kül.... Ashley'in kısaltmasıdır." Kendi kendine konuştuğunu tahmin ettim, çünkü sanki bir sırrı ya da özel bir şakayı dile getiriyormuş gibi görünüyordu.

Yani... hala garip.

Ellerim yüzümü çerçevelemeye devam ettiği yere gitti ve parmaklarımı onun çok daha büyük parmaklarına doladım. "Bu doğru." Ona sarılırken başımı salladım. "Ash, Ashley'nin kısaltması. Drew, Andrew'un kısaltması mı?"

Gözlerini kırıştırdı ve irkilmiş görünüyordu. Elleri sertleşti ve onları tuttuğum yerden çekti, ayağa kalkmadan önce kısa bir süre dik oturdu. Yukarı, yukarı, yukarı ve uzaktaydı - bir kule, ulu bir ağaç ya da bir dağ gibi uzun.

Drew artık bana bakmıyordu. Aslında, benden *başka* her yere bakıyordu. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemez haldeyken, onun bu davranışından biraz rahatsız olmuş olabileceğini düşündüm. Günün olayları göz önüne alındığında, onun rahatsızlığı ve tuhaflığı benim ruhsal durumum üzerinde çok az etki yarattı.

Sehpadan deri ciltli bir defter alıp Beauford'a dönmesini ve ikizinin kulağına bir şeyler fısıldamasını uyuşmuş bir halde izledim. Beau'nun şaşkınlık ve duygusallıkla çevrelenmiş gözleri benimkilerle buluştu ve başını salladı. Beau Drew'dan uzaklaştı, Duane'e işaret etti ve bana doğru geçti.

"Tamam, abla, kalk bakalım." Beau eğildi ve bana titrek bir gülümseme verdi. Ne demek istediğini anlayamadan beni bir tüymüşüm gibi kollarının arasına aldı. "Yemeğe ve uykuya ihtiyacın var. Drew sana güzel bir şeyler pişirecek, ben de seni odana götüreceğim."

Yürüyebileceğimi söyleyerek itiraz etmek için ağzımı açtım ama Duane üst kata çıkarken beni susturdu. "Hiçbir şey için endişelenme. Uyandığında hepimiz burada olacağız. Sabah istediğin kadar bize patronluk taslayabilirsin."

Duane odamın ışığını yaktı ve yatağı düzeltmeye, yastığı kabartmaya ve battaniyeyi indirmeye başladı. Beau beni yatağın ayakucundaki yere yatırdı ve kocaman kollarıyla sardı.

"Seni özledik Ash." Sesi suluydu ama gerçekten ağlayacağından şüpheliydim.

Duane de bize katıldı ve arkamdan sarıldı. "Peynirli makarnana kurtçuk koyduğum için özür dilerim. Bunu sana uzun zamandır söylemek istiyordum."

Sonra Beau, "Ben de seni yere yatırıp ağzına tükürdüğümüz için özür dilerim" dedi.

"İğrenç, Beau." Biraz öğürdüm. "Bunu unutmuştum."

Anılar içimde bir şeyleri harekete geçirdi. İkizlerin işkence eylemlerinin şiddeti, sıklığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Her gün, her saat, ne zaman evde olsam bana yaylım ateşi açarlardı. Onları hiçbir zaman sevimli bulmamıştım çünkü en eski anılarım onların sürekli saldırılarını içeriyordu.

Üniversitedeyken kardeşlerime ulaşmaya çalıştım ve onlarla daha yetişkin bir düzeyde bir tür kardeşlik bağı kurmaya çalıştım. Karşılığında yurt odama kafaları güzel bir şekilde geldiler, suçlular gibi davrandılar ve arkadaşlarımdan odalarına kovalar dolusu yeni kesilmiş domuz ayağı sakladılar. Hepsini bulmamız haftalar sürdü.

Şimdi tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. O anın saçmalığına, yıllar önce olan şeyler için özür dilenmesine gülüp geçiyordum ama o kadar da saçma değildi. Onların vahşi davranışları bizi sekiz yıl boyunca belirsizlik içinde tutmuştu.

Konuşamayacak kadar yorgun olduğumdan, kardeşlerime sarılmak için kollarımı kaldırdım. Birkaç dakika birlikte durduktan sonra Beau ve Duane birbirlerinden ayrıldılar. Beau bakışlarımı tuttu -gözleri hâlâ cam gibiydi- sonra bir adım geri çekildi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, hemen yan taraftayız."

"Doğru, ne olursa olsun." Duane elini Beau'nun omzuna koydu. "Ama önce kapıyı çalmak isteyebilirsin."

Bunu bir şaka olarak söylememişti. Beni utançtan kurtarmak için yapılmış ölçülü bir uyarıydı. Artık çok geçti.

Beau gözlerini kapadı, başını hafifçe salladı ve Duane'i kapıya doğru itti. "Sen bir aptalsın."

"Ne? Ne dedim ben?" Duane, ikizi ve Beau arasında bakışarak Ben.

"Yürümeye devam et, aptal." Beau'nun gözleri özür dileyerek ve sinirlenerek benimkilere kaydı, sonra ikizine yolun geri kalanında rehberlik etmeyi başardı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Pijamalarımı giyip saçlarımı tararken pek bir şey düşünmüyordum ama düşündüklerim dönmeye devam ediyordu ve bu da başımı döndürüyordu. Yatağıma oturdum ve aynaya baktım.

Gözlerimin altında torbalar vardı. Sabah hemoroid kremi aramaya çıkmam gerekecekti. Ya da umursamayabilirdim. Umursamamaya karar verdim.

Bir kapı sesi duydum ve ardından kapım gıcırdayarak açıldı.

"İyi misin?" Jethro'nun sesi koridordan geliyordu. "Evet. İçeri gel."

Elleri dolu olduğu için dirseklerini kullanarak odama doğru ilerledi. Bir elinde ızgara peynirli ve domatesli sandviç olan bir tabak, diğer elinde de limon, nane ve burbon kokan bir fincan çay tutuyordu.

"Yemek," dedi ve her şeyi komodinin üzerine koydu.

Sandviçe ve çaya baktım ama yanıt vermedim.

"Hadi ama, yemek yemen gerek." Jethro tabağı aldı ve yanıma oturdu. "Doktorun emri."

Gözlerim önce kardeşime sonra da mükemmel ızgara peynirli sandviçe kaydı. Onu aldım. Bir ısırık aldım. Çiğnedim. Yuttum.

Bana çayı uzattı. "Şimdi iç."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunun içinde burbon var."

"Evet, var. İyi, Tennessee burbonu, acıyı dindireceği garanti. İç şunu."

Acıyı dindirmek kulağa oldukça iyi geliyordu, ben de bir yudum aldım. Ilıktı, sıcak değildi ve tadı burbon ve bal gibiydi. Daha büyük bir yudum aldım ve ardından sandviçimden bir ısırık daha aldım.

"Teşekkür ederim," dedim; alkolün sıcaklığı boğazımdan göğsüme doğru yayıldı.

"Bana teşekkür etme. Drew'a teşekkür et. Bütün bunları o yaptı."

Bir süre daha Jethro'yu inceledim, sandviçimden bir ısırık aldım. Bu konuşmayı yapmak isteyip istemediğimi tartıştım, hele şimdi hiç. Sonunda hem merakıma hem de daha ağır konulardan kaçınmaya karar verdim.

"Ee... Drew. Kim bu adam?"

"O benim patronum."

"Ne iş yapıyor?"

"Parkın bu bölümünün federal av bekçisi."

Av müdürünün ne olduğunu bilmediğim için kaşlarımı çattım ve sordum. "O ne demek? Park bekçisi gibi bir şey mi?" Bu sorunun ardından çayla karıştırdığım burbonumdan bir yudum daha aldım.

"Uh, hayır. O bir park bekçisi değil. Av koruma memurları kolluk kuvvetleridir. Çoğu çalışıkları eyalet tarafından istihdam edilir. Drew federal kolluk kuvveti. Washington'daki bazı kodamanlar tarafından Great Smokies'e atandı."

Isırırken, çiğnerken, yutarken, tekrarlarırken Jethro'yu izledim; bu bilgi hakkında düşündüm. En azından bu bilgi hakkında düşünmeye çalıştım. Burbon artı uykusuzluk artı bütün gün yemek yememiş olmak artı annemin ölümcül teşhisinin haberi, hepsi beyin kafesimde Mad Max tarzı bir hakimiyet mücadelesi veriyordu.

"Federal kolluk kuvvetleri." Kafamı temizlemek umuduyla salladım. "Milli park açısından bu ne anlama geliyor? Ve neden atandı? Ve nasıl oldu da buraya geldi? Ve annemi nereden tanıyor?"

Jethro çayıma doğru başını salladı ve cevap vermeden önce içmemi bekledi. "Şey, onun bir av bekçisi ve federal bir memur olması... Bunun anlamı, onun bir tür kodaman, parkı güvende tutmak için Washington'dan gönderilen PhD adamı olduğu. Ve sanırım nesli tükenmekte olan vahşi yaşam konusunda uzman olduğu için atandı. Bu gece burada çünkü hastaneden eve döndüğünde haber alırsın diye kalmasını istedim. Parktaki görevine atandığında annemle kütüphanede tanışmıştı. Onlar arkadaş."

İddialarından birkaçına inanmakta güçlük çektim. Birincisi, Drew "Mountain- of-a-Man" Runous, doktorası odunculuk veya yağmacılık veya sakal uzatma veya seksi hayaller ve kirli fantezilerde başrol oynamıyorsa, bana bir Dr. Runous gibi gelmedi. İkinci olarak, Dr. Runous'un bu sabahki hak sahibi duruşu ve bu geceki tuhaf keseli sıçan davranışları, annemle ne tür bir arkadaş olduğunu sorgulamama neden oldu.

Gözlerim işbirliği yapmıyordu; ikisini birden açık tutamıyordum, bu yüzden sol gözümle Jethro'ya baktım. "Ne tür *arkadaşlar*?"

Tek gözümle bile Jethro'nun bana kaşlarını çattığını görebiliyordum. "Öyle bir şey değil Ash. Aklını çukurdan çıkar. O bizden biri. Onun için bir oğul, hepimiz için de bir kardeş gibi. Tanrı aşkına, benden bir yaş küçük. Ayrıca o öyle biri değil."

"Ne gibi değil?"

"O... utangaç, sanırım. Sessiz. Pek konuşmaz, benimle bile."

"Bana sessiz biri gibi gelmedi, ayrıca tam bir playboy gibi görünüyor, tüm yerel kızları Viking bebekleriyle hamile bırakıyor."

"ılgın bir hayal gücün var, kardeşim. Bence o tam tersi. Aslında hikaye anlatacak biri değilim ama bence bekar olabilir."

Bu iki gözümü de açtı.

"Hepimiz onu tavlamaya çalıştık, ama bara bile gitmiyor. bize."

"Belki de içmiyordur."

"Hayır, o içiyor. Zaman zaman bira ve viski içtiğimiz oldu.

Zaman. Sadece pek sosyalleşmiyor. Ve kesinlikle annemle ilgilenmiyor, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkar."

Omuz silktim. "Nereden bilebilirim ki? Ona Bethany dedi. Buralarda takılıyor, yemek yapıyor, alnımdan öptü, sakalı gıdıklıyor ve... Vikinglere benziyor."

Jethro kaşlarını çattı. "Sen sarhoşsun. O sandviten biraz daha yemelisin."

Bunun yerine burbonumu yudumladım ve gözlerimi her geçen dakika daha da bulanıklaşan Jethro'ya odaklamaya zorladım. "Drew ile annemin ne gibi bir ortak noktası olabilir ki?"

"Şiirden, kitaplardan, hayatın anlamından falan bahsediyorlar. Ona hep kitap getirir. Sanırım aynı tür şeylerden hoşlanıyorlar. Doktorası var ve annem de biliyorsun hep üniversiteye gitmek isterdi."

Başımı salladım çünkü biliyordum. Onun her zaman üniversiteye gitmek istediğini biliyordum.

Ama başımı sallamak istedim çünkü Drew ve annemin birlikte şiir okudukları görüntüsünü bir türlü aklıma getiremiyordum. Bunun bir nedeni de eskiden onunla birlikte şiir okumamdı. Bunun bir nedeni de Drew hakkındaki ilk izleniminin bana onun sadece silahlar, arabalar, çıplak kadınlar ve sakallarla ilgili dergileri okuduğunu söylemesiydi.

Sandviin yarısını bitirdim ve kalanıyla birlikte ay.

"Uyumam lazım," dedim biraz sallanarak.

"Peki ya diş fırçalamak?" Bu beklenmedik bir soruydu Jethro'dan geliyordu, uygun diş bakımı olmadığı için değil. Aslında çok güzel dişleri vardı. Bu beklenmedik bir şeydi çünkü besleyici bir tavırdı.

Gözlerim kapalıydı ve bu kez ikisi de birkaç saat boyunca açılmayacaktı.
"Hayır... yapamam... uyumalıyım..."

Yastığa doğru geriye doğru düştüm, zaten yarı baygındım. Jethro bacaklarımı yatağa kaldırıp, yorgani geri çekip beni yatırdığında bilincim tam yerinde değildi. Ama yanağıma kondurduğu öpücüğü, omzumu sıkani elini hissedecek ve ışığı söndürüp kapıyı kapatmadan önce tatlı rüyalar hakkında bir şeyler fısıldadığını duyacak kadar uzun süre yüzeye çıktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kadının sevgisi sevmediği her şeye karşı adaletsizlik ve körlük içerir.... Kadın henüz dostluk kurmaya muktedir değildir: kadınlar hala kedi ve kuş ya da en iyi ihtimalle inektir."

FRIEDRICH NIETZSCHE

DUANE ikinci kattaki banyonun kapısını kilitlememiştir.

Bu nedenle uyandığımda, tökezleyerek yataktan kalktığımda, tuvalet çantamı kolumun altına sıkıştırdığımda ve banyoya doğru yürüdüğümde, kapı çalmanın önemi konusunda bir ders daha almış oldum. Bu etkileşim aynı zamanda beni tamamen uyandırmak için kafeine duyduğum ihtiyacı da ortadan kaldırdı.

Çılgılık attı.

Nefes nefese kaldım, sonra homurdandım ve banyodan çıkarken homurdandım. "Siz çocukların tek yaptığı bu mu? Üst kattaki banyoda saklanmak mı? Tanrı aşkına bir hobi edinin!"

Kapıyı arkamdan kapatmaya zahmet etmedim. Bunun yerine, birinci katın merdivenlerini hızla indim ve merdivenlerin altındaki banyoyu kullandım. Sabah rutinimi bitirdiğimde, banyo malzemelerimi lavabonun arkasına sıkıştırdım ve aynadaki yansıma baktım.

Gerçekten de yukarı koşup kitap okuma dürtüsüyle savaşıyordum. Bunu kendime sert bir bakış atarak yaptım.

Okumak benim için nefes almak gibiydi. Muhtemelen beynim için mastürbasyona benziyordu. İyi bir romanın sayfalarındaki fanteziden kurtulmak, hayatta kalmam için gerekliydi. Eğer uyumuyor, örgü örmüyor ya da çalışmıyorsa, okuyordum. Bunun birkaç nedeni vardı, hepsi de kurgusal kahramanların gerçek hayattaki insanlardan sonsuz derecede üstün ve kıskanılacak hayatlarına odaklanıyordu.

Örneğin romantizmi ele alalım. Aşk romanlarındaki kurgusal kadınlar asla regl olmazlar. Asla sabah nefesi almazlar. Günde on yedi kez orgazm olurlar. Ve asla patronlu bir işleri yokmuş gibi görünür.

Bu temiz, memnun, sürekli nefes alan kadınların çiçekçi, fırın sahibi, kuaför ya da tüm gün dekorasyon yaptıkları başka bir tür sevimli küçük işletme olarak tatmin edici kariyerleri var. Eğer bir işleri varsa

Patron, kadının aşk hayatına yatırım yapan havalı bir adamdır (ya da kadın). Ya da kadının pantolonuna girmeye çalışan süper seksi bir milyarderdur.

Patronum iki şeye önem verir: Zamanında geldim mi? Vardiyamın sonunda tüm hastalarım hayatta ve iyi mi?

Ve aşk romanlarındaki erkekler gerçek olamayacak kadar iyi; ama ben bunu seviyorum ve onları seviyorum. Bağımsız ve zengin bir risk sermayedarı, mükemmelliğin verdiği bıkkınlıktan muzdarip bir şekilde sahnenin sağına geçer, ta ki cesur bir iç mimar sahnenin soluna geçip şımarık sloganları ve hapsirdiğinde kırışan sevimli burnuyla hayatını ve kalbini sarsana kadar.

Dekorasyon konusunda berbatım. Evimin duvarları bomboş. Mağazadan alınan çiçeklerin çoğuna alerjim var. Bir pastanem olsaydı, beş parasız kalırdım ve yedi yüz kilo olurdu, çünkü pastayı çok severim.

Odamin üst katındaki e-okuyucumu özlemle düşündüm. Dünden önceki günden beri kitap okumamıştım ve o da uçaktaydı.

Yapmam gereken şey kardeşlerimle yüzleşmek ve sonraki adımları belirlemektir.

Yapmak istediğim şey son romanımla odama saklanmak ve sakallı, mastürbasyon yapan köylülerin olmadığı ve sevgili annemin ölmediği bir dünyaya kaçmaktır.

Sonunda gerçekliğe teslim oldum ve kahve aramak için mutfaka doğru yol aldım. En azından bir ya da ikisinin uyanık olmasını umuyordum. Belki diğerlerini öğleden sonra bir aile toplantısı yapmaya ikna edebilirim diye umuyordum.

Ancak mutfakta beni karşılayan manzara şaşırtıcıydı. Hatta düpedüz şaşırtıcıydı.

En küçük kardeşim Roscoe, eski gaz ocağımızın başında durmuş omlet yapıyordu. Duş almış, kot pantolon, tişört ve tenis ayakkabısı giymişti ve bunların hepsi de düzgün görünüyordu. Dün gece bayılma nöbetimden sonra pek bir şey fark etmemiştim ama şimdi Roscoe'nun kahverengi sakalını yüzüne yakın kestiğini, kafasındaki saçları kısa ve şık kestiğini gördüm. Aslında, saçında sanki *ürün varmış* gibi görünüyordu.

Tuhaftı.

Hâlâ uyuyup uyumadığımı merak ederek alnımı ovaladım. Mutfaktaki tüm görüntü tamamen tuhaftı. Kardeşlerim sabah 7:30'da uyanmışlardı. Hepsi iş için giyinmiş görünüyordu ve toplumun yumuşak huylu, iyi ayarlanmış, üretken üyeleri gibi etkileşimde bulunuyorlardı. Kafam çok karışmıştı.

Teğet geçecek olursam, horozların arka bahçede yine iş başında olduğunu, birkaçının şeytan gibi öttüğünü fark ettim. Bu sese alışmaya başlamıştım; Tennessee'nin film müziğinin fon müziği haline gelmişti.

Roscoe omzunun üzerinden baktı ve bana sıkı bir gülümseme verdi. Hüzünlü görünüyordu. "Hey, Ash. Nasılsın? Omlet ister misin?"

Başımı salladım, tam on saniye daha ona baktım. "Evet. Evet, lütfen. Bu harika olur."

"Tost da ister misin?" Cletus sordu. "Sana tost yapabilirim." Yıpranmış ama temiz mavi Dickies giymişti ve iş tulumunun sol cebinde adının yazılı olduğu bir yama dikiliydi.

"Bu harika olur. Teşekkürler, Cletus."

"Tereyağı ve çilek reçeli seviyor, değil mi Ash?" Cletus'un yanında duran siyah takım elbiseli, beyaz gömlekli ve siyah kravatlı Billy, elindeki kahve fincanıyla bana işaret etti.

Billy'nin tost tercihlerimi hatırlaması ve takım elbise giyiyor olması kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Bu doğru."

Billy duyamayacağım kadar alçak sesle, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Neydi o?" Onu sorguladım.

Benimkiyle aynı renk ve şekildeki mavi gözlerini kaldırdı ve bana soğuk bir bakış fırlattı. "Sekiz yıldır yoksun dedim. Senin hakkında bir şey bilmemiz bile mucize."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve daha fazla soru soracaktım ki Jethro konuşmayı kesti.

"Bir çığlık duydum." Bu açıklamayı mutfak masasından yaptı. Üzerinde bir tür park korucusu üniforması vardı. Önündeki masada yarısı yenmiş bir omletle birlikte açık bir gazete duruyordu. "Bu çığlık senden mi Duane'den mi geldi?"

İçimi çektim. "Duane'di." Sonra aklıma bir fikir geldi. "Bugün çarşamba. Çarşamba gününe kimsenin atanmadığını sanıyordum."

"Atanmamış günler joker günleridir, ilk gelen ilk hizmet alır. Gün doğumundan beri orada." Roscoe başını salladı.

Gözlerimi devirdim, keşke bu soruyu sormasaydım dedim. "Neyse, yine kapıyı çalmayı unuttum. Benim hatamdı."

"Boynun için bir zil almalıyız." Billy'nin mavi gözleri koyu kahverengi kaşlarının altından düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Bu öneriyi yaptı

sanki çok makul ve iyi bir fikirmiş gibi. Ona göre, muhtemelen öyleydi.

Kardeşler arasında en ciddi ve sert olan Billy'ydi. Biz büyürken onun güldüğünü duyduğum zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu sabahki soğukkanlı tavrına rağmen, geleneksel anlamda en zeki olanın o olduğundan da şüpheleniyordum. Gerçekler ve hesaplamalar ona kolay gelirdi, özellikle de makinelerle ilgili olanlar.

"Hazır başlamışken adımları Bessie olarak değiştireyim bari," diye mırıldandım.

"...kadınlar hala kediler ve kuşlardır ya da en iyi ihtimalle ineklerdir."

Bu küçük mücevher arkamdaki mutfağın köşesinden geldi ve odanın geri kalanı tarafından hissedilir bir sessizlikle karşılandı. Sözcüklere, ima ettikleri anlama ve kökenlerine ve onları söyleyen sese kaşlarımı çattım.

Tahmin ettiğim gibi, arkamı döndüğümde Drew'u tezgâha yaslanmış, kahvesini yudumlarken ve fincanının kenarından o gümüş maviliklerle beni süzerken buldum.

Çok resmi, çok önemli bir park bekçisinin giyebileceği türden bir üniforma giymişti. Jethro'nunkinden farklı olarak onunkinde daha çok cep, rozet ve silah vardı. Tezgâhın üzerinde dirseğinin dibinde bir kovboy şapkası duruyordu; ayrıca kovboy çizimleri giymişti. Sakalının ve saçının bir dönüşüm geçirdiğini dikkatle fark ettim. Yüzündeki kıllar kesilmişti ama sarı sakalı hâlâ etkileyiciydi. Başındaki dağınık saçlar taranmış, geriye doğru çekilmiş ve ensesinde toplanmıştı.

Bunları kadınsı bir ilgiyle not ettim. Bu içgüdüsel, tesadüfî bir şeydi, tıpkı bir insanın caddede yarışan bir Maserati'yi fark edip, "*Ne güzel araba*" diye düşünmesi gibi.

Düzenli, resmi görünüşü -hayır, buyurgan görünüşü- onu bana sevdirecek hiçbir şey yapmadı, özellikle de bana inek dedikten sonra.

Bu yüzden kendimi tutamadan düşüncelerimi söyledim. "Gerçekten mi? Gerçekten bana Nietzsche'den alıntı mı yapacaksın? *Bana* mı? Nietzsche mi? Odadaki tek kadına mı?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde elimi sallayarak mutfağı işaret ettim. "İlk uyandığımda mı? Kahve içmeden önce mi? Erkek kardeşlerimden birini yukarıda *ikinci* kez eliyle çiftleşirken bulduktan sonra ve *ben inek olduğumda* mı?"

"Toynaklarla çiftleşemezsin," dedi Drew, soğukkanlı bir şekilde.

"Yine de pek çok erkek koyunların arkadaşlığını ellerine, hatta kadınlara tercih eder." Bunu tatlı tatlı söyledikten sonra ona sırtımı döndüm ve Jethro'ya ters ters baktım. "Seninle konuşmam gerek."

Başımı aile odasına doğru eğdim ve Jethro'nun beni takip etmesini bekleyerek mutfaktan çıktım. Çok fazla beklemem gerekmedi; ama sonsuz kızgınlığıma rağmen Dr. Drew Runous, PhD, deri not defterini kargo pantolonunun yan ceplerinden birine sokarak kardeşimin hemen arkasından geldi.

En büyük kardeşime bakmadan önce ona kaşlarımı çattım. Sesimin düzgün, samimi ve alaycı olmamasına özen göstererek Jethro'ya, "Patronun olmadan konuşmamız mümkün mü?" diye sordum.

Jethro ensesini ovuşturdu ve iç çekti. "Mesele şu ki Ash, bu sabah hepimiz konuşuyorduk ve ortaya çıktı ki... Annem Drew'u buraya vekil olarak atamış."

"Ne?" Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi.

Yanlış duyduğumdan emindim. Belki *de* Jethro, *ANNE'nin anatomi çiçeği olarak çiy saçı boyadığını* söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, bu bana Drew'in annemin vekâletini almış olma ihtimalinden daha mantıklı geliyordu.

"Ash, açıklamama izin ver-" "Ne dedin sen?"

Jethro kalın bir sesle yutkundu, bakışlarımı karşıladı ve açıklamasını düz bir tonda tekrarladı. "Annem Drew'u vekili olarak atadı."

Drew bir kez başını salladı. Sessiz kalma ve yüzünü ifadesiz tutma nezaketini gösterdi.

Bir dakika boyunca kekeledim. Sonra tavana baktım. Tavan bu konuda sessizdi ve garip bir şekilde öfkemi paylaşıyor gibi görünmüyordu.

Sonunda konuşmayı başardım. "Tıbbi mi, mali mi?"

"İkisi de." Jethro'nun ağzı yarım bir gülümsemeyle yana doğru büküldü, utangaç ve cesurdu. "Tıbbi vekâleti, mali vekâleti ve vasiyetini yerine getirme yetkisi onda."

Ağzım açıldı ama yedi saniye boyunca hiçbir şey çıkmadı.

Sonra güldüm.

Güldüm ve güldüm.

Güldüm çünkü hüsrana uğramıştım, kızgındım, üzgündüm ve bunalmıştım. Karnımı tuttum ve iki büküm oldum, gözlerim bulanıklaştı.

Neşe, sefalet ve keder gözyaşları. Jethro beni kanepeye götürdü ve yanıma oturdu, eli sırtımın üstündeydi.

Dışarıda bir yerlerde horozlar ötüyordu. O lanet horozlardan nefret ederdim, hep öterlerdi, sebepsiz yere yaygara koparırlardı.

Drew ayakta kalmayı tercih etti, yüz ifadesi sabırlı ve ağırbaşlıydı.

"Ashley." Jethro'nun sesi gergin ve endişeliydi.

"Bir dakika," diyebildim nefesimi tuttuğumda. Gözlerimi sildim ve "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var" diye ekledim.

Birkaç dakika sürdü. Belki on dakika boyunca saçma bir kahkaha atma dürtüsü ile akıl almaz bir öfke dalgasını serbest bırakma arasında gidip geldim.

Öfkenin ilk kızıl sisi dağılmaya başladıktan sonra, hayal kırıklığının ve incinmişliğimin ötesine geçerek asıl meseleyi görmeye çalıştım. Annem hastaydı. Ölüyordu ve muhtemelen altı hafta içinde ölecekti... ya da öyle. Yapılması gereken şeyler vardı. Düzenlemelerin yapılması ve hazırlanmamız gerekiyordu.

Bunların hiçbiri benimle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi, anneme son günlerinde hayatım boyunca bana gösterdiği özveriyle bakım ve rahatlık sağlamakla ilgiliydi. Tıbbi ve mali refahı konusunda Dr. Nobody'ye güvenme kararını, kızı olan bana güvenmediğinin bir göstergesi olarak alma içgüdümü reddettim.

Önemsiz olmayı reddettim. Öfkeyle vakit kaybetmeyecektim ve en azından bunu kişisel algılamamak için elimden geleni yapacaktım. Beni bundan daha iyi yetiştirmişti.

Sözlerimi tamamen bitirdiğimde ve ne söyleyeceğimi ya da nasıl devam edeceğimi tamamen kaybettiğimde, nefesimi topladım ve derin bir iç çekerek bıraktım.

"Bu ne zaman oldu?" Kimin cevap vereceğini umursamadan odadakilere sordum.

"Üç ay önce," diye cevap verdi Drew ve boğazını temizledi, gözleri önce Jethro'nunkilere sonra da benimkilere kaydı.

Aralarında bir bakış attım. "Hasta olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Drew başını salladı, omuzları çökmüştü. Sinirli görünüyordu ve ben de ona inandım. "Bana hasta olduğunu söylemedi. Sadece ileride karar verme yükünün hiçbirinize yüklenmesini istemediğini söyledi."

"Şey...." Dedim ve kendimi tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yakın buldum. Sakinleştirici bir nefes daha aldım ve ses tonumu açık fikirli ve alaydan uzak tutmaya çalıştım, ancak yüzündeki sakalı tokatlamak istiyordum.

"Öyle görünüyor ki," diye başladım ve sonra durdum. Dudaklarımı birbirine bastırdım, boğazımı temizledim ve yutkundum, sesimi sabitlemek için bir an bekledim. "Görünüşe göre karar verici sizsiniz. Dr. Decider, lütfen bana *size* yardım etmek için ne yapabileceğimi söyleyin."

Gözleri kısıldı ve benimkileri aradı. Cevabım karşısında kafası karışmış gibiydi. Belli ki, söylememi beklediği şey kesinlikle bu değildi. Büyük olasılıkla, kadın histerileri, suçlamalar ve manipülatif manevralarla tam ölçekli bir saldırı başlatacağımı düşündüğünü tahmin ettim.

Ama ben böyle biri değildim. Uzun süreli mantıksızlık bana göre değildi. Suçlama benim kankam değildi.

Bu yüzden birbirimize baktık.

Yüzümdeki tüm ifadeleri temizledim ve talimat bekledim. Bu, egomanyak doktorlarla etkileşime girerken mükemmelleştirdiğim bir ninja özelliği idi. Ona vekaletnameyle ne yapabileceğini, nereye sokabileceğini ve o bölgede güneşin parlayıp parlamadığını söylememek için dişlerimi sıktım.

Sonunda konuştu: "Anneniz beni bu göreve atadı çünkü hiçbirinizin yaşam sonu kararları hakkında düşünmek zorunda kalmanızı istemiyordu. Bunu sizi incitmek için değil, sizi korumak için yaptı." Kelimelerini dikkatle seçtiği belliydi. Ses tonu makul, yalvaran, hatta nazikti.

Başımı salladım. Mantıklı konuşuyordu ama bu beni daha iyi hissettirmiyordu.

Odaya bir göz attım. "Bugün eve geliyor. Bakımı konusunda ne karar verdiniz?"

Yüzünü buruşturdu, kaşlarını çatı, iç çekti. "Senin rolünü gasp etmeye çalışmıyorum Ashley." Sesi sinirli geliyordu.

Tekrar ona baktım, çenem dikleşmişti. Çılgılık atmaya kalkışmamak için yavaşça konuştum. "Ve seninle tartışmıyorum. Bu durumda tüm güç sende. Sadece yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmek istiyorum."

Jethro sonunda elini dizime koyarak konuştu. "Ben de yeni öğrendim Ashley. Benim de hiçbir fikrim yoktu. Ama Drew'a güveniyorum. Annem de belli ki ona güvenmiş. Onun nasıl olduğunu bilirsin, kimseye yük olmak istemez. Beni deli ediyor."

Kardeşıme küçük, komplocu bir gülümseme verdim. Jethro'nun itirafı sert yanlarımı yumuşattı. Elini kendi elimle kapattım ve sıktım. "Önemi olmayan şeylere kafanı takmanın bir anlamı yok. Önemli olan annemin bugün eve gelecek olması."

Bakışlarımı Drew'a çevirdim. "Çıldırmanın bekliyorsan, küçük gülme krizim buydu. Ben bunu aştım. Bitti artık. Bu durumla ilgili olarak yaşamaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Peki, tekrar soruyorum, hepiniz neye karar verdiniz ve ben nasıl yardımcı olabilirim?"

Drew kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana şüpheyile baktı. "Bu sabah hepimiz önümüzdeki birkaç haftayı nasıl idare edeceğimizi konuştuk ama..."

Gözlerimin açıldığını görünce durakladı. Kan basıncım yükseldi, gözlerim kıpkırmızı oldu ama yine de öldürme dürtülerimi görmezden geldim. Nefes alıp verdim ve dıştan sakın görünerek dinledim.

"Ama kardeşlerin, ne beklemleri gerektiği ve en iyi nasıl plan yapıp ilerleyecekleri konusunda kabaca bir fikri olan tek kişinin sen olduğunu söyledi. Tennessee'de kalacağınızı varsayıyorum."

Başımı salladım, akut hipertansiyonum yavaş yavaş başlangıç seviyesine yakın bir düzeye iniyordu. Drew benim fikrimi soruyordu. Bunun bir zeytin dalı mı olduğunu yoksa bana bir zeytin bahçesi mi uzattığını bilmiyordum. Ne olursa olsun, doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Tamam, bence onu çalışma odasına koymalıyız. Alt katta, kapısı var ve evin sessiz tarafında. Darülaceze'nin iki hemşire sağlayacağını söyleyebilirim, biri gündüzleri kalacak, diğeri de durumunu izlemek için geceleri uğrayacak. Ne olursa olsun, çalışma odasına bir karyola koyacağım ve orada onunla birlikte uyuyacağım."

Drew kaşlarını çatı. "Uykuya ihtiyacın olacak, iyi bir uykuya. Eğer annenle kalırsan uykun bölünebilir. Gün boyunca yorgun olursan ona nasıl bakabilirsin?"

Nerede uyuduğumun onu ilgilendirmeyeceğine dair sert cevabımı yuttum. "*Aileden* biri sürekli onunla kalmalı. Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Hemşire onu kontrol edecektir."

"Ama hemşire onun ailesi değil."

Gözlerini bana dikti, sonra kardeşime baktı. "Yedi kişisiniz. Her biriniz haftada bir gece nöbet tutacaksınız."

Ben itiraz edemeden Jethro başını salladı ve "Bir program yaparız" dedi.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım ve "*Siz çocuklar program yapma konusunda çok yeteneklisiniz*" deme isteğine karşı koydum.

"Yani, bu süre boyunca kalacak mısın?" Drew beni sıkıştırdı. "Bu Chicago'daki işini nasıl etkileyecek?"

Sorusu beni kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir noktaya kadar sersemletti. Sesi, kızından aldığı kararların doğruluğunu kanıtlamasını isteyen bir baba gibiydi. Neredeyse umurundaymış gibi konuşuyordu. Bu sinir bozucuydu; özellikle de babam tanıdığım en az sorumlu ve ilgili adam olduğu ve hayatında hiçbir zaman doğru bir karar vermediği için.

Dürüst, kurnazlıktan uzak bir yanıt -muhtemelen sorudan çok etkilendiğim için- dudaklarımdan döküldü. "Ben bir sendikanın üyesiyim. Ağır hasta aile üyeleriyle ilgilenmek için zaman ayırmayı kapsayan bir sigortamız var. İşimi üç ay boyunca elimde tutmak zorundalar."

Bunu düşündü ve başını salladı. "Elbette evin bakımı, faturaların ödenmesi, market alışverişi, arızı masraflar gibi başka sorunlar da var." Drew bir an bana baktı -aslında içime baktı- ve yapılması gereken her şeyi yeniden hesapladığını ve düşündüğünü söyleyebilirdim. "Kiralık arabayı iade etmeli ve buradayken annenin arabasını kullanmalısın. Ev masrafları için annenin çek hesabına erişim izni vereceğim ama aylık faturalarla ben ilgileneceğim."

Drew'un pragmatizmi beni şaşırttı. Faturaları kimin ödeyeceğini hiç düşünmemiştim.

Başımı salladım ve kekeleyerek, "Bu... bu mantıklı." dedim. Çünkü gerçekten de mantıklıydı. Aslında minnettardım. Özellikle faturaları ve ilgili lojistiği düşünmek zorunda kalan kişi olmak istemiyordum. Anneme, onunla ilgilenmeye ve onunla vakit geçirmeye odaklanmak istiyordum.

"Ayrıca bir ev temizleyicisi tutmamızı öneriyorum. Kardeşlerin bu işe uygun değil ve sen de bu işle uğraşmamalısın."

Tekrar başımı salladım. "Tamam," diye kekeledim, yine şaşırmıştım.

Uzun bir an geçti. İlk başta, Drew ve ben birbirimizi izlerken odadaki atmosfer hafifledi. Ama sonra bakışları giderek yoğunlaştı, keskinleşti, hararetlendi. Boynum kaşınmaya başladı. Onu ne düşündüğünü tahmin edecek kadar iyi tanı mıyordum, bu yüzden kıpırdamadan oturup bekledim, bariz incelemesi altında kızarmamaya çalıştım.

"Doğru." Jethro o anı bozarak konuştu.

Drew sersemlemiş gibi gözlerini kırıştırdı ve dikkatini kardeşime çevirdi.

"Bu plan kulağa sağlam geliyor," dedi Jethro ve kolunu omuzlarıma dolayıp sıktı, sonra ayağa kalkıp her şey hallolmuş gibi başını salladı.

"Diğerlerine bunun nasıl işleyeceğini anlatacağım. Bir program oluşturmaya başlayabilirim." Bana baktı ve ekledi, "Roscoe bütün gün burada seninle olacak; kiralık arabayı geri götürmene yardım edebilir ve annem geldiğinde burada olacak."

"Tamam, kulağa hoş geliyor." Ben de ayağa kalktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Her şey çok hızlı geliyordu.

"Kahvemi bir seyahat kupasına koyacağım, sonra yola çıkabiliriz." Jethro Drew'a başıyla onay verdi ve mutfaka geri döndü.

Haliya baktım ve yapılacak işlerin sırasını düşündüm. Giyin, yemek ye, şehre git, kiralık arabayı bırak. Elizabeth ve Sandra'nın varış saatini de öğrenmem gerekiyordu. Belki onları havaalanından alabilirdim.

Konuşmadan hemen önce Drew'un sert elinin sıcaklığını sırtımda hissettim. "Seni bu kadar kolay teslim olacak bir tip olarak düşünmemiştim."

Bir adım ötemde durduğunu görmek için başımı kaldırdım. Gri-mavi gözleri benimkileri yakalamış ve sanki hem beni anlamaya hem de bana boyun eğdirmeye çalışıyormuş gibi içime dikilmişti. Kelimeleri dizlerimde ve kalçalarımnda hissettiğim alçak bir samimiyetle söylemişti. *Teslimiyet* kelimesi odada ve bedenimde yankılanıyor gibiydi.

Atmosferdeki değişim hissediliyordu, ancak kendimi fark eden tek kişinin ben olup olmadığımı merak ederken buldum. Acaba bu benim kederden kaynaklanan kırılganlığımın bir yan ürünü müydü? Duygularım hayal görmeye yatkın mıydı? Aramızdaki gerginliği hayal mi ediyordum?

Vücudumun ısınısını düzenleme yeteneğinin aniden kaybolmasını telafi etmeye çalışırken, kızgınlığımı belli etmeyi umarak ona minik bir gülümseme gönderdim. Ateşliydim, telaşlıydim, hazırlıksızdım ve benimle samimi tonlarda konuşan ve bana kekmişim gibi bakan kurgusal olarak yakışıklı erkeklerle etkileşime girmek için duygusal olarak donanımsızdım.

Ve benim neyim vardı da Drew'un ses tonunu fark ediyordum? Bırakın hayali yakışıklılığını. Tanrı aşkına, anneme daha yeni ölümcül bir teşhis konmuştu. Kafamda bir sorun vardı.

Yutkundum, kendimi suçlamamda güç buldum. Yakınıma eğildim ve fısıldadım, "Şunu anla kovboy: *Hiçbir şeyden* vazgeçmedim."

Açıklanamaz bir şekilde sırtıttı. Küçük, bilmiş ve kendini beğenmiş bir şekilde seksiydi ve ben bunu son derece rahatsız edici buldum. Yine Nietzsche'den alıntı yaptı: "Belki de hakikat, gerekçelerini göstermemek için gerekçeleri olan bir kadındır."

Uzaklaştım, aramıza biraz mesafe koyarak karışık hormonlarımdan hemen kurtuldum. Bir süre bakışlarını üzerimde tuttuktan sonra merdivenlere doğru geri geri yürüdüm ve ona gerçek bir gerçeği küçümseyerek bildirdim. "Benim irmiğimi ve toprağımı öpebilirsin, Nietzsche. Hazır oradayken git bir göle atla."

"Hangi göle?"

Arkamı döndüm ve avuçlarımdan ısınmasından hoşlanmadan merdivenleri ikişer ikişer çıktım. "Umurumda değil," diye seslendim, "Tercihen susuz olanı."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Gerçekten dostlarım olan kişiler için yapmayacağım şey yoktur. İnsanları yarı yarıya sevmek gibi bir düşüncem yok; bu benim doğamda yok."

JANE AUSTEN, NORTHANGER ABBEY

ROScoe ve ben kiralık arabayı bırakmak için Knoxville'e gittik. O annemin arabasını aldı, ben de kiralık arabayı. Dönüş yolunda annemi kontrol etmek için hastaneye uğradık; uyuyordu, bu yüzden eve naklini ayarlamak için bakımevi sosyal görevlisiyle buluştuk.

Roscoe, Winston erkeklerinin genellikle stresli durumlarla başa çıkma şeklinin tam tersi bir şekilde kendini tuttu. Elbette bu, artık sekiz yıl geçmiş olan önceki deneyimlere dayanıyordu.

Ben de o sabah Drew'la yaşadığım duygu ping-pong'una ve ardından gelen tuhaf, samimi ana rağmen kendimi tuttum. Ama genelde kendimi tutardım. Benim sloganım, *dramını lamana sakla* idi.

Evde telefonum çekmediği için şehir dışına çıkarken cep telefonumu kontrol ettim ve Elizabeth'ten gelen bir mesaj gördüm. Uçakları saat 16:15'te inecekti ama onları almak için acele etmeme gerek yoktu çünkü kiralık bir arabaları olacaktı. Mesajını *seni seviyoruz kızım* diye bitirmişti ve bu beni gülümsetti.

Mesaj yardımcı oldu ve Elizabeth ile Sandra'nın geleceğini bilmek bana geçici de olsa sakin bir güven duygusu verdi. Etrafım yabancılarla çevriliymiş gibi hissediyordum. Tanıdığımı *sandığım* bu kardeşler, muammaya sarılmış, muamma aromalı krem peynirle kaplanmış bir gizeme dönüşüyordu.

Roscoe ve ben bir saatlik eve dönüş yolunda sadece birbirimize eşlik edebildiğimiz için, artık iki metre boyundaki en küçük kardeşimi büyüklerin kirli çamaşırlarını ortaya dökmesi için cesaretlendirdim.

Ama ortada dökülecek bir pislik yoktu.

"Yani Jethro park bekçisi mi? Bu nasıl oldu?" Kısa bir süre annemin neden bu konuda bir şey söylemediğini merak ettim. Nadiren konuşsa da

Günlük telefon görüşmelerimiz sırasında kardeşlerim hakkında konuşurken, Jethro'nun kendini temizlemesi ve park korucusu olması oldukça büyük bir haber gibi görünüyordu.

"Bu harika, değil mi?" Roscoe'nun gülümsemesi anında ve gururluydu. "Oldukça komik bir hikâye. Jethro...şey, bilirsin işte. Araba çalışıyor ve parti yapıyordu ama bu konuda akıllıydı. O çocuk pek çok kez tutuklandı ama hiç suçlanmadı. Çok şanslıydı."

"Hatırlıyorum. Üniversiteye gitmek için ayrıldığım gün hapisten eve dönüyordu." Eve gelmesini beklesem mi yoksa veda etmeden gitsem mi diye düşündüğümü hâlâ hatırlayabiliyorum. Akşam yemeğine kadar bekledim, Billy geldi ve bana Jethro'nun Dragon'da olduğunu söyledi - park yolunun bu kısmına yakın üç motorcu barından biri - arkadaşlarıyla içiyor ve suç başarısını kutluyordu.

Tiksindim ve hemen oradan ayrıldım.

"Drew, 1971 model Aermacchi Harley-Davidson Turismo Veloce'sini çalmaya çalışırken yakaladığı Jethro'nun ağzını burnunu kırdı."

Ağzım bir karış açık kaldı; bunun nedeni kısmen Drew'un klasik bir Harley'e binmiş görüntüsünün zihnimde canlanması, kısmen de hikâyenin düpedüz şok edici olmasıydı.

Roscoe'ya baktım. "Drew suç duyurusunda bulundu mu?"

"Hayır. Jethro'ya, yasadışı saçmalıkları bırakacağına söz verirse bazı torpiller yapacağını ve ona park bekçisi olarak iş bulacağını söyledi."

"Ve yaptı mı?"

"Evet. Yani, çoğunlukla. Jethro hiçbir zaman Demir Tarikatı'yla fazla içli dışlı olmadı, bu yüzden kendini çabucak kurtarmayı başardı."

Demir Tarikatı, Yeşil Vadi ve çevresindeki ilçeleri kontrol eden motorcu kulübüydü. Dragon Motorcu Barı onların mekânıydı. Bir ara annemin Jethro'nun da onlardan biri olacağından korktuğunu hatırlıyorum, ama Jethro hiçbir zaman onlara pek katılmamıştı.

Roscoe dağ yolundaki bir dizi etkileyici virajı dönerken bir an durakladı. Knoxville'e ulaşmak için dağlardan birine çıkıp sonra diğer taraftan aşağı inmemiz gerekiyordu.

Dönüşler geride kaldığında hikâyeye kaldığı yerden devam etti. "Jethro merdivenin en altından başlamak ve şu anda sahip olduğu işe kadar çalışmak zorundaydı. GED'sini aldı, sonra gidip AS derecesini aldı ve nihayet geçen yıl korucu olarak işe girdi. Şimdi o ve Drew her zaman birlikte çalışıyorlar."

Sonraki birkaç dakikayı Drew ve Jethro hakkında şiirsel sözler söyleyerek geçirdi. Roscoe'nun anlattığına göre orman yangınlarını önüyorlardı.

ve nesli tüklenmekte olan hayvanları korumak ve diğer her türlü fedakâr çaba için çalışmak.

Roscoe'nun sesinde bir parça kıskançlık sezdim. Görünüşe göre Drew'un bir numaralı hayranı vardı ve bu hayran Roscoe Winston'dı.

"Bu harika," dedim tüm samimiyetimle. "Bu gerçekten harika." Harikaydı. Süper harikaydı. Ve muhtemelen annem için dünyalara bedeldi. Bu konuda hiçbir şey söylemediğine inanamıyordum.

"Drew... o tam bir erkek. Gerçekten sessizdir. Sanırım bunun nedeni diğer insanlara kendini göstermek ya da onların kendisinden daha aşağı olduklarını hissettirmek istememesi. Babasının Teksas'ta senatör olduğunu biliyor muydun? Bu konuda pek konuşmaz ama paralı bir aileden geliyor."

Bu bilgiyi bir süre düşündüm, içinde marine oldum. Drew bana o kadar da sessiz görünmemişti. Aslında, düpedüz konuşkan görünüyordu. Roscoe'nun Drew'un suskunluk eğilimiyle ilgili iddiasına karşı çıkmaktansa, gözlemlerimi kendime saklamaya karar verdim.

"Roscoe, büyükbabalarımızın da parası vardı ama bu bir insanı diğerinden daha iyi yapmaz." Anne tarafımızdan büyükbabamız bir politikacı ve çok zengin bir adamdı.

"Biliyorum ama Drew her şeyi değiştirdi. Duane, Beauford ve Cletus'a araba dükkânı için evrak işlerinde yardım etti, hatta dükkânı satın almalarına bile yardım etti. İşin bir parçası ama müdahale etmeyi uygun görmüyor."

"*Araba dükkânı mı* dedin? Dükkânın sahibi onlar mı?"

Roscoe başını salladı ve bana kocaman bir sırıtış attı, mavi gözleri önce benimkilere sonra tekrar yola kaydı, "Evet, onların: Winston Kardeşler Oto Dükkânı. Annem onlara hesap kitap işlerinde yardım ediyor. Gerçekten iyi iş yapıyor. Eski, bozulmuş klasik arabalarla bağlantıları var. Onları tamir ettikten sonra Nashville'de müzik sektöründeki insanlara büyük paralara satıyorlar."

Bu açıklama şaşırtıcıydı, ama aynı zamanda harikaydı. İkizler ve tatlı kardeşim Cletus için bir gurur dalgası hissettim. Aferin onlara.

Sinir bozucu bir şekilde, Drew'a karşı da büyük bir minnettarlık hissettim. Bu duyguları bir kenara itmeye karar verdim. Dükkân iyi işliyorsa, Drew yatırımının karşılığını fazlasıyla almıştı.

"Peki ya Billy? Bu sabah takım elbise giymişti. Bu da ne demek oluyor?"

"Oh, Billy değirmende işini yapıyor. Gerçekten de iyi gidiyor.

Artık pislikleri temizlemek zorunda değil."

"Pislikleri temizlemek mi?"

"Biliyorsun, her zaman Jethro'yu hapisten kurtarır ve geri kalanımızı beladan uzak tutmaya çalışırdı - benim için endişelenmesine gerek yoktu."

Billy ile ilgili çocukluk anılarımı düşündüm. Ağabeylerim arasında en ilgisiz ve içine kapanık olan oydu. Çoğu erkek on yedi yaşına gelir gelmez değirmende çalışmaya başlardı. Billy on altı yaşında orada çalışmaya başlamıştı. Hâlâ evde olmasına şaşıırıyordum çünkü kaçmayı benden daha çok istiyor gibiydi.

Ayrıca günün erken saatlerinde beni soğuk karşılamasını ve sekiz yıldır ortalıkta olmadığım ile ilgili yorumunu da düşündüm. Tüm kardeşlerimin beni kollarını açarak karşılamasını beklemiyordum. Çocukken benimle hiç ilgilenmemiş gibi görünen Billy'nin uzun yokluğundan rahatsız olan tek kişi gibi görünmesine biraz şaşırmıştım.

"Billy orada ne yapıyor ki takım elbise giymek zorunda?"

"Süslü bir unvanı var, fabrika operasyonları bölge müdürü ya da onun gibi bir şey. Uzun zamandır orada ve ne kadar zeki olduğunu biliyorsun. Her şeyi yapabiliirdi; hatta isteseydi gerçek bir mühendis bile olabilirdi."

Fabrika operasyonları bölge müdürü kulağa çok önemli geliyordu. Bunun neleri kapsadığından tam olarak emin değildim ama görünüşe göre her gün işe takım elbiseyle gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu da babamın ailesinde Birleşik Devletler Başkanı olmak gibi bir şeydi.

Roscoe'yu biraz zorlayarak bana kendisinden bahsetmesini sağladım. Başarılarını önemsizmiş gibi geçiştirmeye çalıştı. Onlar büyük bir olaydı.

Roscoe Tennessee Üniversitesi'nde biyoloji bölümündeki son yılını bitiriyordu. İki yıl önce devlet üniversitesine gittiğini biliyordum, çünkü bu annemin kardeşlerim hakkında paylaştığı birkaç bilgiden biriydi. Ancak son on sekiz ay içinde devlet üniversitesine geçiş yaptığını bilmiyordum.

"Bu harika Roscoe. Ben...." Yutkundum çünkü *seninle gerçekten gurur duyduğumu* söyleyecektim ama sonra kendimi durdurdum. Onu ve ailemin geri kalanını neredeyse on yıl önce terk ettiğim için bu sözleri söylemeye hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Bunun yerine sözümü şöyle bitirdim: "Senin adına gerçekten çok mutluyum. Hepiniz adına mutluyum. Hepiniz çok iyi gidiyorsunuz."

"Evet...." Roscoe başını salladı, göz ucuyla bana baktı, ses tonu alaycıydı. "Artık bir avuç kokarca olmadığımızı görüyorsun, belki daha sık ziyarete gelirsin."

Kızardım, utandım ve gittiğim yıllar için mahcup oldum. Dalga geçiyor olsa da sözleri sinirime dokunmuştu.

İçimi çektim ve pencereden dışarı baktım. "Elbette, eğer isterseniz." "Tabii ki istiyoruz. Aptal olma."

"Beni Chicago'da ziyarete gelebilirsin. Çok güzel bir şehirdir."

"Her zaman soğuk değil mi? Kar ve yağmur, sıfırın altında kırk derece soğuk ve tüm bu karmaşa?"

"Hayır, her zaman değil." Ona baktım ve sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yılın sadece dokuz ayı."

Roscoe güldü ve başını salladı. "Buna nasıl dayanıyorsun? Dört mevsimi özlemiyor musun? Dağları da... Üniversiteyi bitirip buraya taşınmak için sabırsızlanıyorum. Dünyada bundan daha güzel bir yer olduğunu sanmıyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, Dumanlı Dağlar'ın nefes kesici manzarasına sahip bir gözetleme sapağından geçtik. Dağlar tipik mavi sislerine bürünmüşlerdi ve kat kat yeşil ağaçlarla kaplı bir vadiye doğru iniyorlardı. İtiraf etmeliyim ki burası çok güzel bir yerdi.

Bunu dile getirmek yerine, "Dünyada pek fazla yere gitmedin. Oraya gidip neler sunduğuna bir göz attığında fikrini değiştirebilirsin."

"Hayır." Başını salladı ve beni şok ederek şöyle dedi: "Bir yaz boyunca tüm Avrupa'yı gezdim. Eski binalar bana pek bir şey ifade etmiyor ama diğer insanların neden onları güzel bulduğunu anlayabiliyorum. Okuldan bir dönem izin aldım ve New York'tan Los Angeles'a bir yolculuk yaptım. Uzun yoldan gittik ve muhtemelen dünyadaki en güzel ikinci yer olan Redwood Ormanı'nı gördük. Sonra Yeni Zelanda'ya uçtum. Dünyanın en güzel üçüncü yeri orası, Doubtful Sound."

Bir an durakladı çünkü yol ayırımına ve dur işaretine gelmiştik.

Ağzımdan kaçırduğım soruya engel olamadım. "Bütün bunları nasıl karşıladın?"

Bana baktı, ağzı yana doğru kıvrıldı. "O kadar da pahalı değildi çünkü ben Drew'la gittim, onun da işe gitmesi gerekiyordu. Her yere arabayla ya da uçakla gitme seçeneği vardı, o yüzden karayolunu seçti ve beni de yanında götürdü. Ülkeyi görmemin, orada neler olduğunu anlamamın benim için iyi olacağını düşündü. Her yere gidebileceğimi ve her şey olabileceğimi söyledi. O yolculuğa çıkana kadar ona inandığımı sanmıyorum."

Roscoe ve ben uzun bir süre birbirimize baktık, ta ki ben ağzımdan başka bir soru kaçırana kadar. "Bunu neden yapsın ki? Neden bunları yapsın-

Jethro'ya, ikizlere, Duane'e, sana yardım etmek... Onun ne çıkarı var?"

Kardeşim gözlerini bana dikti ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aile, sanırım." Sonra gözlerinin odağı kayboldu ve kaşlarını çattı. "Bunu söylemek bana düşmez."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti, karşıdan gelen arabalar için sağa sola baktı ve Yeşil Vadi'ye giden yola saptı. "Bu sadece şu anlama geliyor. Drew'un kendine göre sebepleri var ve ben başkalarının hikâyelerini anlatmam."

Saat 14:00'ten sonra eve döndük ve hemen çalışma odasındaki mobilyaları yeniden düzenlemeye koyulduk. Anne tarafından büyükbabama ait olan büyük ahşap masanın yanı sıra birkaç masa, eski kanepeler ve ona uygun sandalye, eski bir ayaklı küre ve diğer çeşitli antika parçaları dışarı taşıdık. Eşyaların çoğu anneme ailesinden miras kalmıştı ve annem hepsini bozulmadan muhafaza etmişti.

Annem zengin bir aileden geliyordu. Tek çocuktu. İçinde büyüdüğümüz ev ve etrafındaki tüm arazi ailesine aitmiş. Büyükbabam ben doğmadan önce ölmüş, ama büyükannem ben on yaşındayken aniden felç geçirerek ölmüş ve evi ve tüm servetini anneme bırakmış.

Tüm bunlar annemle babam ayrıldıktan iki yıl sonra olmuş. Büyükannem ayrıca her birimiz için annem tarafından kontrol edilen ve otuzuncu doğum günlerimize kadar erişemeyeceğimiz vakıflar bıraktı. Hiç düşünmediğim için vakıfta ne kadar para olduğunu bilmiyordum ama babamın hayatımıza yeniden girmeye çalışmasının nedeninin para olduğunu biliyordum.

Odada iki koltuk, tüm kitap rafları ve bir yan sehpa bıraktık. Birimizin her zaman onun yanında olması konusunda kararlıydım ve deri koltuklar büyük ve rahattı.

Odanın artık hastane yatağını, ekipmanlarını ve uyku karyolasını alabileceğinden emin olduktan sonra limonata ve sandviç yemek için kısa bir mola verdik. Ben limonata içtim. Roscoe bira içti.

Zamanlamamız mükemmele yakındı; nakil saat 16:30'dan hemen sonra geldi.

Annem tüm yolculuk boyunca uyumuştı. Biliyordum ki muhtemelen

Etkileyici bir ağrı kesici ve uyku ilacı rejimi. Bunlara genellikle yaşam kalitesi ilaçları deniyordu ki bu aslında yaşam sonu ilaçları anlamına geliyordu.

Annem tekerlekli sandalyeyle çalışma odasına götürüldüğünde çok kısa bir süre uyandı. Odaya göz gezdirirken gözleri buğulu ve odaklanmamıştı.

"Annemin eşyaları nerede? Babamın masası?"

Yatağının üzerine eğildim ve elini tuttum. "Seni hem birinci katta tutabilmek hem de biraz mahremiyet sağlayabilmek için onları dışarı taşıdık."

Başını salladı ve bana baktı. "Ashley, sana bir şey söylemem gerekiyor ve bu gerçekten çok önemli."

Elini sıktım ve kendimi destekledim. "Dinliyorum anne."

"Bir bebeğin diş çıkarma ağrısını geçirmesine yardımcı olan tek şey diş etlerine burbon sürmektir." Sonra gözlerini kapattı ve saniyeler içinde tekrar uykuya daldı.

Uzun bir süre ona baktım, kafamda bilgece sözleri tekrar ettim ve yarı rüya görüyor olması gerektiği sonucuna vardım.

"Merhaba, ben Marissa."

Hâlâ biraz şaşkın bir şekilde döndüm ve bana elini uzatan yirmili yaşlardaki çok güzel kadına göz kırptım. Önlük ve rahat ayakkabılar giymişti ve belli ki hemşireydi. Koyu kahverengi saçlarını uzun, küçük örgüler halinde sırtına kadar uzatmıştı ve koyu kahverengi gözleri sıcak ve şefkatliydi.

Elini tuttum. "Merhaba. Ben Ashley, kızıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ashley. Pazartesi'den Perşembe'ye kadar anneler günü hemşireniz olacağım. Gün içinde uğrayacağım. George cuma, cumartesi ve pazar günleri gelecek. Tina ve Joe gece vardiyasını paylaşacaklar."

Başımı salladım. "Tamam. Bil diye söylüyorum, Chicago'da çocuk yoğun bakım hemşiresiyim."

Kaşları şaşkın bir sevinçle kalktı. "Ben Chicago'luyum! Güney yakasında büyüdüm. Knoxville'e iki ay önce taşındım."

Roscoe yanımda aniden belirdiği yerden boğazını temizledi ve dikkatimizi ona çekti.

"Merhaba. Ben Roscoe Winston. Seninle tanıştığıma memnun oldum Marissa."

Adını söyleme şekline, gözlerini tutuşuna ve biraz fazla havalı ve güneyli cazibesiyle öne doğru eğilişine bir kaşımı kaldırdım.

Ona sevimli bir köpek yavrusuymuş gibi gülümsedi ve elini sıkmak için kabul etti. "Memnun oldum Roscoe." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Annemi yerleştireceğim ve hayati değerlerini kontrol edeceğim."

"Elbette. Onu çalışma odasına götürmeleri gerekirdi. Koridorun sonunda." Marissa bana sıcak bir gülümseme verdikten sonra annemin kalacağı odayı bulmak için ayrıldı.

Roscoe başını çevirdi ve onun uzaklaşmasını izledi. Daha doğrusu, Marissa uzaklaşırken onun bol önlüklü poposunu izledi.

"Şehirde yeni. Acaba ona etrafı gezdirebilir miyim?"

Yanına dirsek attım ve ona en iyi onaylamayan kaşlarımı çattım. "Ah! Ne yaptım ben?"

Sesim sert bir fısıltı gibiydi. "Flört mü ediyorsun? Annemin hemşiresiyle mi?"

Hiç de pişman görünmüyordu. "Evet, tabii. Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" Ona inanamadım. "Neden olmasın?! Annem için üzülüyor musun?"

Roscoe irkildi ve sözlerimden biraz incinmiş gibi göründü, ama kendini tuttu. "Tabii ki üzgünüm. Aptal olma. Ama şuradaki son derece güzel bir kadın ve annemin hasta olması benim kör olduğum anlamına gelmez."

"Ah! Erkekler!" Başımı salladım ve gitmek için döndüm.

Roscoe beni kolumdan yakaladı ve mutfığa çekti. "Şimdi, sakın ol. Sadece bir saniye dinle."

Dirseğimi tuttuğu yerden çektim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona dik dik baktım.

Onaylamayan bakışlarımdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Benim güzel bir kızla flört etmem kimi incitecek? Annem daha mı çabuk ölecek?" İrkildim ama o devam etti. "Bu onun acısını artıracak mı? Bana öyle bakma Ashley Austen Winston. Hepimize siyahlar giydirip her on beş dakikada bir çan çaldırırsın. Güzel birine hayran olduğum için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla ciddiydin."

Aslında demek istediği, benim her zaman kendi iyiliğim için fazla hassas olduğumdu ve haklıydı. Ama son sekiz yılda sertleşmişim. İki kez aşık olmuşum, babası kullanıcı olan bir kızın tüm kötü hisleriyle aşık olmuşum ve hatalarımdan ders almaya kararlı bir şekilde diğer taraftan çıkmışım.

Roscoe'nun yapabildiği gibi flört edemezdim ve bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu benim kişiliğimdeki bir kusurdu.

Boynum ısındı ve kaşınmaya başladı ve gözlerimin arkasında yaşların toplandığını hissettim.

Ağlamak üzere olduğumu görüyor ya da hissediyor gibiydi çünkü beni öne doğru çekti ve sarıldı. "Ağlama. Ağlamandan hep nefret etmişimdir."

Burnumu çektim ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Öyle mi yaptın?"

"Evet. Jethro ya da ikizler seni kızdırdığında kapının önüne kır çiçekleri demetlerini kim bıraktı sanıyorsun?"

Kollarımı gövdesine doladım ve başımı omzuna yasladım. "O sen miydin? Ben hep annem olduğunu sanırdım."

"Hayır, aptal, o bendim."

Kararsız bir nefes aldım ve ona daha sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Saçlarımı öptü ve gözlerimin içine bakabilmek için beni bir adım geriye itti. "Eğer mutsuz olmak istiyorsan, seni durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu kaybettiğim için ben de mutsuzum ama önümüzdeki birkaç haftayı ellerimi sıkarak geçirmeyeceğim. Kalan zamanının tadını çıkaracağım ve hayatı her zaman yapmamızı istediği gibi yaşayacağım ve buna kapıdan giren bir top çikolatalı dondurmayla flört etmek de dahil."

Bir kahkaha attım ve omzuna vurdum. "Dikkat et, yoksa Marissa'ya ona bir top çikolatalı dondurma dediğini söylerim."

Omuz silktili. "Benim için sorun değil. Hazır başlamışken vanilya hakkında ne düşündüğünü de öğren."

SANDRA ve Elizabeth'in geldiğini biliyordum çünkü uykumdan bir sesle uyanmıştım ve bu ses bir kez olsun o lanet horozlardan biri değildi. Çok özel bir sestti. Ağlayan bir adamın sesiydi. Ve bu ses beni uyandırdı.

Annemin hastane yatağının yanındaki çalışma odasındaki koltuğa kıvrılmış uyukluyordum. Dışarıdaki ışığa bakılırsa güneş batmak üzereydi. Günün olayları beni çeşitli türlerde yorgun bırakmıştı: fiziksel, zihinsel, duygusal ve örgüsel olarak.

Örgü yorgunluğu, örgü öremeyecek kadar yorgun olduğunuz zamandır. Olunması gereken iç karartıcı ve umutsuz bir yer.

Gerindim, gözlerimdeki yorgun sisi kırıştırdım ve odaya göz gezdirdim. Joe olduğunu tahmin ettiğim bir erkek hemşire diğer koltukta oturuyordu. Yatağın biraz gerisine itilmişti. Pencerenin azalan ışığında gazete okuyor gibi görünüyordu. Daha yaşlıydı, belki ellilerindeydi ve bir hemşireden çok bir hastabakıcıya benziyordu. Baş kel, boynu kalın, omuzları genişti ve ön kolunda bir ejderha dövmesi vardı.

Sonra şaşkınlıkla başımı diğer tarafa çevirdiğimde Drew'i benimkinin yanına çekilmiş tahta bir sandalyede otururken buldum.

Ona kaşlarımı çattım.

Bana bakmıyordu. Elinde yüksek sesle okuduğu kitaba bakıyordu. Bir an için sesinin beni uyandırmadığını düşündüm ama sonra nedenini anladım. Her ne kadar onunla ilgili her şeyin iğrenç olmasını istesem de, sesi -özellikle de kitap okurken- güzeldi. Sakinleştiriciydi, ama dinledikçe iyi bir tonlamaya sahip olduğunu da fark ettim. Okudukça metni zenginleştiriyordu.

Tennessee'den Drew Runous'a hayranlık duymadan ayrılacağıma dair kendime söz verdiğim için bu son derece rahatsız ediciydi.

"'Aynen öyle,' dedi tilki. 'Benim için sen hâlâ yüz binlerce başka küçük çocuk gibi olan küçük bir çocuktan başka bir şey değilsin. Ve benim sana ihtiyacım yok. Senin de bana ihtiyacın yok. Senin için ben de diğer yüz bin tilki gibi bir tilkiden başka bir şey değilim. Drew başını kaldırdı, gözleri hemen benimkileri buldu. Yüzümde gezinerek uykulu halimi incelediler. Sonra ifadesinde gözle görülür bir değişiklik olmadan dikkatini kitaba geri verdi. "Ama eğer beni evcilleştirirsen, o zaman birbirimize ihtiyacımız olacak. Benim için, sen tüm dünyada eşsiz olacaksın. Senin için ben de tüm dünyada eşsiz olacağım."

Okumayı bıraktı, kitabı kapatmadan önce gözleri sayfada kaldı, ancak bir parmağıyla yerini korudu. Onu utanmadan inceledim, muhtemelen hâlâ yarı uykulu olduğum için ona bakmanın tuhaf olduğu aklıma gelmemişti.

Drew'un bakışları annemin yatakta uyuduğu yere kaydı. Yüz ifadesi sıcak ve şefkatliydi, sesi de yumuşaktı: "Bethany, Ashley uyandı."

Başladım, ona göz kırptım, sonra tam zamanında anneme baktım ve gözlerini açtığını gördüm. Elini kaldırdı ve bana küçük bir el salladı.

"Merhaba bebeğim," dedi gülümseyerek. "Seni uyandırdık mı?"

"Hayır. Başka bir şey yaptı... Sanırım." Sesim uykudan boğuk boğuk çıkıyordu.

Tam o sırada bir hıçkırık sesi odaya yayıldı ve evin bir yerlerinde erkeklerin ağladığını hatırladım. Bu elbette bana Sandra'nın geldiğini hatırlattı.

Annem hafifçe güldü, bana baktıkça sırtışı artıyordu. "Arkadaşlarını sevdim. Sandra çok komik."

Gülümsemesine karşılık verdim ve elini uzattım. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Oh... birkaç saattir sanırım. Merhaba demek ve ziyaret etmek istersen burada iyiyiz. Doktor arkadaşın Elizabeth herkese ravioli yaptı. Gerçekten çok güzeldi. Kocasının bir İtalyan restoranı olduğunu söyledi."

"Restoranın sahibi kayınvalidesi." Kaşlarımı çattım çünkü annem Elizabeth hakkında her şeyi biliyordu. Ona Elizabeth'in şimdi ünlü bir komedyen olan Nico Moretti ile nasıl büyüdüğünü ve geçen yıl Las Vegas'ta nasıl evlendiklerini anlatmıştım.

"Sahibi kim olursa olsun, gerçekten iyi İtalyan yemeği yapmayı biliyor."

"Gerçekten çok iyiydi." Bu sözler köşedeki hemşireden geldi.

Dikkatim ona kaydı ve küçük bir el salladım. "Merhaba, sen Joe olmalısın. Ben de Ashley."

Başını salladı, gülümsedi. "Selam Ashley. Sen hemşiresin, değil mi?" "Evet. Benim."

"Herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin. Az önce anneni kontrol ettim; durumu gayet iyi." Joe'nun kahverengi gözleri benimkilerden annemin oturduğu yere kaydı. Ona sıcak bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim, bakacağım." Ejderha dövmeli bir hemşire olan bu Joe'yu düşünerek söyledim.

"Ailene yemek hazırladığı için gidip ona teşekkür etmelisin," dedi annem. "Seni görmek istediğini biliyorum."

Başımı salladım, Drew ve annemin hafızasını kaybetmekte olduğu şüphesi dikkatimi dağıtmıştı. Daha doğrusu ağrı kesici ilaçların hatırlamasını bulanıklaştırdığından şüpheleniyordum. Ayağa kalkmak için yer değiştirdim ve üzerime bir battaniye örtüldüğünü fark ettim.

Önce battaniyeye sonra da Drew'a kaşlarımı çattım.

Görünüşe göre her şey kaşlarımı çatmamın karşılığını veriyordu.

"Hadi, git." Annem elimi sıktı ve sonra bıraktı.

Ayrılmak için ayağa kalktığımda Drew kıpırdamadı, bu yüzden sandalyelerimizin oluşturduğu dar alanda yanından geçmek zorunda kaldım, popom omzuna değdi. Gözlerime de bakmadı. Onun yerine, Antoine de Saint-Exupéry'nin *Küçük Prens*'i olduğunu anladığım kitabı açtı ve kaldığı yerden, evcilleştirme ve ihtiyaçtan bahsederek yeniden başladı.

Drew'dan kalan huzursuzluğu üzerimden attım ve yürürken karnım guruldadı. Bu, iş görebilmek için yemeğe ihtiyaç olduğunu hatırlatıyordu ve neyse ki güzel yemek kokuları -sarımsak ve kızarmış soğan- bana doğru geliyordu. İtalyan yemeği kokusunu ve ağlama sesini takip ederek mutfaktan geçip yemek odasına girdim.

Beni karşılayan manzara Dr. Phil'in bir bölümünden farksızdı.

Sandra, Cletus ve ikizleri yemek odasının hemen dışındaki aile odasına yerleştirmiş, bir tür doğaçlama danışmanlık seansı düzenliyordu. Yüzü ifadesizdi, ne soğuk ne de sıcaktı, aksine kabul edici, açık ve ilgiliydi.

Yüksek sesli hıçkırıkların Cletus'tan geldiğini hemen fark ettim. Sandra'ya en yakın sandalyede oturuyordu ve yüzü ellerine gömülmüştü. Sandra onun sırtını sıvazlıyordu ama dikkatini Beau'ya vermişti; o da bir ara ağlar gibi olmuştu ama şimdi üzüntü ifadesini kontrol altına almış görünüyordu.

Onları rahatsız etmek istemedim. Sandra mükemmel bir psikiyatristti, ancak genellikle sadece çocuk hastaları tedavi ediyordu. Kardeşlerimin ondan ihtiyaç duydukları bir şeyi, bir tür katarsisi aldıkları açıktı. Bu onun çalışma yöntemi idi.

Arkamda bir boğaz temizlendi ve sıçramama neden oldu. Döndüğümde Elizabeth'in omzumda durduğunu gördüm, yüzünde şefkatli ve sevecane bir gülümseme vardı.

"Selam kızım," dedi.

"Selam," dedim.

Sonra beni kendine çekti ve sarıldı.

Elizabeth benden beş santim kadar kısaydı, ama aynı zamanda kıvrımlı ve yumuşaktı ve sarılmaları sıcak, güzel bir bulut tarafından çevrelenmiş gibi hissettiriyordu. Cildinin solgunluğu, saçlarının altın sarısı ve gözlerinin ruhani mavisi de bu etkiye katkıda bulunuyordu. Beklediğimden daha yakın olan Sandra'nın sesiyle bölünmeden önce kısa bir süre için rahatladık ve rahatladık.

"Ashley Winston."

Sandra yanımızda durmuş bana bakıyordu. Kocaman yeşil gözlerinden alev alev yanan kızıl saçlarına ve iri beyaz dişlerine kadar gülümsüyordu ama bu hiç de sempatik değildi. Sadece kocaman, eski, mutlu bir gülümsemeydi.

Kendini bize doğru fırlattı, kollarını Elizabeth'e ve bana doladı ve önce yanağımdan sonra çenemden öptü.

Sandra, "Şu anda saçlarını koklamak çok güzel," dedi. Tabii ki bu ikimizi de güldürdü, çünkü kim böyle bir şey söyler ki?

Bizi sıktı ve Elizabeth'in ciyaklamasına neden oldu. "Sandra... ben... nefes alamıyorum...."

"Önemli değil." Sandra mengeneyi bıraktı ve elime uzandı. "Odan nerede? Paylaşmamız gereken şeyler var."

Omzunun üzerinden kardeşlerime baktım. Duane bana gergin bir gülümseme verdi.

Tuhaftı.

"Sandra, ağlamak istemiyorum. Lütfen beni ağlatma."

Başını salladı, isteğim aptalcaymış gibi burnunu kırıştırdı. Aptalca değildi. İnsanları, ben de dahil olmak üzere, içlerini dökmeye *mecbur* bırakan bir süper güce sahipti. Yükleri hafifletirdi ama bunu insanları gerçeklerle yüzleşmeye zorlayarak yapardı ki bu da genellikle ağlamakla sonuçlanırdı.

Ben gerçeklerle yüzleşmek istemiyordum. Arkadaşlarımla birkaç dakika geçirmek, Chicago'daki rahat ve mutlu hayatımın vaatlerine kendimi kaptırmak, beynimi ve kalbimi oyalanmanın mutluluğuyla sarmak istiyordum.

Gerçek abartılıyordu ve soğan gibi kokuyordu.

Mutluluğun değeri bilinmiyordu ve kloroform gibi kokuyordu.

"Konuşmak istemediğin hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değiliz." Bu cümleyi homurdanarak söyledi ve elimi çekti. "Hadi, odan nerede? Sana hediyeler getirdik."

Kısa bir süre tereddüt ettim. "Üst katta."

Sandra ve Elizabeth ön kapıya doğru bir tur attıktan sonra beni takip ettiler. Elizabeth'in bir spor çantası, Sandra'nın da üstünden mor kâğıt mendil dökülen bir hediye torbası aldığını gördüm. Odama girince yatağıma oturdum ve yüzümü onlara döndüm.

Elizabeth yatağa oturdu, spor çantasını aramıza yerleştirdi ve fermuarını açtı. "Sana bazı şeyler getirdik -sadece bazı temel ihtiyaçlar ve- ve

başka şeyler."

Sandra kapının yanında duruyordu. Odayı incelediği belliydi. Belki de kitaplığındaki seramik tek boynuzlu at heykelciklerinin sayısına göre işlev bozukluğumun zihinsel bir çetelesini tutuyordu. (Bilgin olsun, dört tane vardı.)

"Bana bir şey getirmene gerek yoktu." Elizabeth'e güven verici bir gülümseme verdim. "Ben gerçekten iyiyim."

"Hayır, değilsin. Şoktasın ve annenin ölmekte olduğu gerçeğini henüz kabullenemedin." Sandra bana mantıklı ve gerçekçi bir bakışla baktı.

Gerçekleri duymak için kendimi hazırladım.

Onun yerine beni bağışlayarak şaşırttı. "Ama sorun değil. Alışacaksın. Bir yolunu bulacaksın. Ya da çözemezsin. Eğer kendi başına yapamazsan, biz sana yardımcı oluruz. Her iki durumda da güvendesin."

Gözlerim tavana dikildi, sonra tekrar ona kaydı; kafam karışmıştı. "O zaman neden kardeşlerimle bir terapi seansı başlattınız?"

Omuz silkti. "Çünkü yaslarını atlatmalarına yardımcı olacak yeterli bir destek sistemleri var mı bilmiyorum, özellikle de babandan sonra...." Sandra babamdan bahsedince omuzlarımın gerildiğini görünce durakladı.

Ebeveyn olarak aşığılık bir insana sahipseniz, ona benzeyen herhangi bir parçanızdan nefret etmekten kaçamayacağınıza gerçekten inanıyorum. İster fiziksel bir benzerlik, ister bir yetenek, bir eğilim ya da paylaştığınız bir eğilim olsun, tüm ortak noktalar sizin için iğrençtir.

Ben babama benziyorum. Onun gür siyah saçlarına ve parlak mavi gözlerine sahibim. Annemin burnuna sahibim ama babamın geniş, dolgun ağzına ve boyuna sahibim. Ben onun çocuğuyum ve o adamdan nefret ediyorum. Ona benzediğim için nefret ediyorum.

Babam yetenekli bir müzisyendir. Çocukken ve gençken şarkı söylemeyi ve piyano çalmayı sevmeme rağmen, genç bir yetişkin olarak bu yaratıcı çıkışları reddettim.

Babam harika bir dansçıdır. Bayat dans hareketlerimle gurur duyuyorum.

Babam yetenekli bir dolandırıcı ve büyücüdür. Sonuna kadar dürüstüm ve açık sözlü fikirlerimin yol açtığı anlaşmazlıkları kucaklıyorum.

Hediyeler -ya da potansiyel hediyeler- çağrışımlarla lekелendiğinde bunlardan keyif almak zordur.

Bu, nazik, iyi niyetli ebeveynlere sahip insanların kavramakta güçlük çektiği bir şeydir. Bu kendine acımak ya da kendinden nefret etmekle ilgili değil. Bu bir

Kendini kötülükten ayırmak için umutsuz bir arzu.

"Üzgünüm," dedi Sandra, "onun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum." Sesi pişmanlık doluydu ama fermuarı açılmış spor çantasını işaret ederken biraz sinirli görünüyordu. "Bu kadar duygu muhabbeti yeter, hediyelerine bak."

"Hadi bakalım." Elizabeth'in ağzı yana doğru kıvrıldı. "İçine dal."

Çantanın ağzını daha geniş açtım ve eşyaları çıkarmaya başladım.

Yatağımın yastığı, mumlar, çikolata, çay, şarap, daha fazla şarap, en sevdiğim iki ciltsiz aşk romanı, yeni iplik ve bir vibratör buldum.

"Ne...?" Vibratöre baktım; göz kırptım ve gözlerimi Sandra'nın kılere diktim. "Nedir bu?"

"Bu bir vibratör. Daha önce hiç vibratör görmedin mi?"

"Evet Sandra, daha önce vibratör görmüştüm. Neden bana bir vibratör getirdin?"

"Çok açık değil mi?"

"Hayır."

"Yardıma olur," dedi basitçe.

Uzun bir süre ona baktıktan sonra gözlerimi devirdim. "Bana bir vibratör getireceğin belliydi. Sen tam bir kaçıksın."

"Bir dakika, ille de bilmen gerekiyorsa, bu Janie'nin fikriydi." Sanki bir tirada başlamamı engellemek istermiş gibi ellerini teslimiyetle kaldırdı. Sandra ortak arkadaşımız ve örgü grubu arkadaşımız Janie Sullivan'dan bahsediyordu. Janie, Wikipedia'nın Amazon Prensesi boyutlarında yürüyen, konuşan bir versiyonuydu. Ayrıca bariz olan şeylerden tamamen habersizdi. Bu kombinasyon onu çileden çıkarıcı derecede sevimli kılıyordu.

"Evli ya da ciddi bir ilişkisi olan insanlar için bir ebeveynin ölümünün nasıl daha az stresli olduğuna dair bir çalışma okumuştum - ki bunu benimle paylaştı - muhtemelen sevgililerinden aldıkları rahatlık nedeniyle. Janie'ye göre bunun bir parçası da kesinlikle orgazm. Ayrıca, size prezervatif paketledim - bir sürü, farklı boyutlarda. İnanın bana, farklı boyutlara sahip olmak gerçekten işe yarıyor. Kelime oyunu yapmak istemedim."

Birkaç saniye kekeledikten sonra sonunda şöyle diyebildim: "Sen kafayı yemişsin, Janie de kafayı yemiş. İkiniz de kafayı yemişsiniz."

"Charlie Hunnam'ın gerçek boyutlu bir maketini getirirdim ama bu," dedi Sandra başıyla Elizabeth'i göstererek, "bunun garip olacağını düşündü."

"Vay canına!" diye araya girdim.

Tam o sırada bahçede bir horoz öttü, sanki hakaretimi yankılamak istercesine.

Görmezden geldik.

Elizabeth savunma pozisyonunda kollarını kavuşturdu. "Garip olurdu. Ve teknik olarak, kontrol edilen çantalar ve el bagajları için izin verilen boyuttan daha büyüktü."

"Sanırım gerçek boyutlu kesimler için özel düzenlemeler yapmalılar. Yani, başka türlü onları ülkenin bir ucundan diğer ucuna nasıl taşıyabilirsin ki? Darth Vader o kadar çocuğun doğum günü partisine nasıl gidiyor sanıyorsun?" "Postayla gönderiliyorlar... postane aracılığıyla." Elizabeth'in

sesi neşeli ve yüz ifadesi düzdü. Chicago'dan ayrılmadan önce bu konuyu tartıştıkları belliydi.

"Yola çıkmadan önce postaneye uğrayacak vaktimiz olmadı."

"Lütfen bana Charlie Hunnam'ın gerçek boyutlu bir maketini yaptırdığını söyleme." Cevabı zaten biliyordum.

"Tamam. Charlie Hunnam'ın gerçek boyutlu bir maketini yaptırdığımı söylemeyeceğim. Ayrıca gömleksiz olduğunu ve şu anda dairende seni beklediğini de söylemeyeceğim. Yedek anahtarları bana verdiğin için teşekkürler, rica ederim."

Ben daha cevap veremedim kapı çalındı. Sandra hemen dönüp kapıyı açtı, sonra da birkaç adım geri çekildi.

Drew kapı aralığında durmuş, devasa gövdesiyle her santimlik alanı dolduruyordu. Gözleri odamı inceledikten sonra bana geldiğinde gezintisini sonlandırdı. Gergin görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ve yataktan kalkıp merdivenlerden inmeye hazırlandım.

"Evet. Dinleniyor. Duane ve Beau şu anda onunla birlikte." "Oh." Biraz rahatladım, içimi çektim. "Tamam. Güzel."

Bir süre beni izledi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, sonra "Ben çıkmak üzereyim" dedi.

"Tamam." Başımı salladım ve kısa bir süre Sandra'ya baktım. O da kısalmış gözlerle ikimizin arasına bakıyordu.

Oda sessizleşti. Sessizlik tuhaf, katı bir şeye dönüştü. Drew bakmakla dik dik bakmak arasındaki ince çizgide yürüdüğü uzun bir andan sonra dikkatini Elizabeth'e çevirdi.

"Yemek için teşekkür ederim. Her şey çok lezzetliydi."

"Sorun değil." Elizabeth onun övgülerini elinin tersiyle ittikten sonra ona doğru ilerledi ve elini uzattı. Adam elini kabul etti ve el sıkıştılar. "Yarın görüşürüz. Seninle tanışmak güzeldi."

"Yarın mı?" İkisine de sordum. "Yarın ne var?"

Elizabeth bana doğru yürüdü. "Drew ve ben hastaneye gidiyoruz. Annenizin kayıtlarını Dr. Peterson'a göndermek istiyorum." "Onkolog mu?"

"Evet, Chicago'dan ayrılmadan önce onunla bu konuyu konuştum. Peterson tabloyu bekliyor."

"Drew neden gidiyor?"

"Vekaletname onda, değil mi? Tıbbi kayıtların yayınlanması için?"

"Oh, evet. Doğru ya." Boynum kaşındı ve Drew'a baktım. Yine bana bakıyordu ama bu seferki bariz bir bakıştı. İfadesindeki yoğunluk ve sertlik beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne?" Ağzımdan kaçırđım, çünkü bunu kaldıramazdım. Gözlerim yardım için Sandra ve Elizabeth arasında gidip geldi. İkisi de düşünceli ifadelerle Drew'a bakıyordu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Bu kelimeyi sanki kavga ediyormuşuz da bana fırlatıyormuş gibi söylemişti.

Tuhaflığı karşısında kaşlarımı çattım ve tam onu daha fazla sorgulamak üzereydim ki Sandra önüme çıktı.

"Seni daha sık göreceğ miyiz?" diye sordu Drew'a. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve durakladı. Sorusu yeterince iyi niyetli olsa da, ses tonunu sorgulama yaparken kullandığı ses tonuna benzettim.

Drew'un dikkati Sandra'ya yöneldi ve onun temkinli duruşunu taklit etti.

"Evet."

"Peki, Charlie...."

"Adım Drew."

Sandra düzeltmeyi duymazdan geldi. "Seni ne sıklıkla *göreceğiz*?"

Gözleri bir parça kısıldı. "Her gün."

"Gerçekten." Sandra çenesini kaldırdı. Onu ölçüp biçtiğini anlayabiliyordum.

Drew bile onun kendisini süzdüğünü anlayabiliyordu.

İkisi de uzun bir dakika boyunca konuşmadı. Elizabeth ve ben birbirimize baktık ve ben omuz silktim.

Bu garip göz göze gelme çıkmazını, Drew'u dışarı çıkarmamı önererek bozmak üzereydim - bu düşünce beni garip bir şekilde germiş olsa da -Sandra nazıkçe, "Bütün kadınlar kötü değildir, biliyorsun. Hepimiz engerek yılanı gibi kan emici değiliz. Ashley gibi iyi olanlar da var. O iyi biri. Fark etmişsindir: dışı içine uyuyor."

Ağzım hafifçe aralandı ve Drew'in gözleri benimkilere kayınca bir adım geri çekildim. O kadar soğuk bir maviydi ki neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Bakışları donuk ve sertti; ağzı sert ve mutsuz bir çizgiye oturmuştu.

"İyi geceler," dedi ve sonra merdivenlerden inerken adımları duyulacak şekilde uzaklaştı.

ALTINCI BÖLÜM

"Eğer gülemezsek, hepimiz deliririz."

ROBERT FROST

ÜÇÜMÜZ birkaç saniye yerimizde durduk ve yüzümde şaşkın bir ifade olduğundan hiç şüphem yoktu. Hâlâ yorgundum ve bu gün tuhaf bir şekilde başlamıştı ve hâlâ tuhaf bir şekilde devam ediyordu. Belki de her şeyin bir anda olup bitmesinden kaynaklanıyordu ama az önce olanları aklım bir türlü almıyordu.

Bu nedenle, "Kafam çok karışık" diye ağzımdan kaçırdım.

"Onun da öyle." Sandra düşünceli bir ifadeyle bunu söylerken hâlâ Drew'un durduğu yere bakıyordu. "Ama kafası senin kadar karışık değil, çünkü keder gözlerini kör etmedi."

"Sandra." Elizabeth başını salladı. "Sen karışma. Ashley'in yeterince derdi var."

Elizabeth'in ses tonunda bir uyarı sezecek kadar duyarlıydım. Konuşmalarının iması yavaş akan bir pekmez nehri gibi yüzüme çarptığında aralarında bakıştım. "Yapamazsın... Bunu kastetmiş olamazsın...?"

Düşüncemi tamamlamadım çünkü bu tamamen saçmaydı, eyalet fuarında kızarmış turtayı geri çevirmek gibi.

"Uh...evet." Sandra kapıyı kapattı ve bana döndü. "Dr. Runous'un aşık bir kedi yavrusu olduğunu söylemek istiyorum. Ya da belki daha iyi bir ifadeyle, tahrik olmuş bir piton." Kaşlarını çattı ve gözleri omzumun üzerinde bir yere kaydı. "Bu da pek iyi bir benzetme değil. Bunun üzerinde düşünmem gerekecek."

"Hayır, hayır, hayır. Yanılıyorsun. Çok ama çok yanılıyorsun. O benden hoşlanmıyor.
hiç."

Hayatım boyunca etrafımda bir sürü yakışıklı adam olmuştu. Birkaç tane de *"Bu pizza yeri için fazla seksiyim"* narsistiyle çıkmıştım. Yakışıklı bekâr erkeklerin en iyi yüzde birine ilgi duymamam gerektiğini biliyordum. En iyi yüzde birlik kesim tek eşliliğe, insani terbiyeye, görgü kurallarına ya da-

dürüstçe-iyi seks. Seks bir sahneydi ve perde açıldıktan sonra gösteri bitiyordu.

Drew kesinlikle en iyi yüzde birin içindeydi. Bu yüzden daha iyi biliyordum. Dahası, Drew'un ilk yüzde bir içinde olduğunu fark ettiğim için kendime çok kızgındım. Ayrıca, neden seks hakkında düşünüyordum ki?

"Senden hoşlandığı gerçeğinden hoşlanmıyor olabilir ama hoşlanıyor." Bu sözler Elizabeth'ten gelmişti, sözleri isteksizdi ve devam ederken dile getirdiği bir özürle doluydu. "Üzgünüm Ashley. Ama adam senden hoşlanıyor."

"Bu arada, taşıdığı o küçük defterde ne var? Üzerinde İskandinav sembolleri olan deri olan mı?" Sandra ikimize de sordu, sanki ikimiz de Drew'in güvenine sahipmişiz ve herhangi bir dünyevi fikre sahipmişiz gibi.

"Nereden bileyim? Onunla dün tanıştım. Birbirimizi tanımıyoruz. Tüm etkileşimlerimiz tatsızdı."

"Ama o sana tuzlu biriymişsin gibi bakıyor," dedi Elizabeth, "seni tanıyormuş gibi, seni tanıdığını *biliyormuş* gibi." Kısa bir duraksamadan sonra yumuşak bir sesle, "Sanki sana yatırım yapmış gibi," diye ekledi.

"Olayları yanlış yorumluyorsun."

"İkimiz de mi yanlış okuyoruz?" Sandra homurdandı. "Bu pek olası değil." "Hayır. Yanılıyorsun. Kendini anneme ve bana gerçekten adanmış görünüyor."

Kardeşlerim. Eğer sıcaklık ya da şefkate benzer bir şey görüyorsanız, bunun nedeni onlar."

İkisi de ikna olmuş görünmüyordu. Aklıma, muhtemelen ben ikna olmadığım için ikna olmadıkları geldi.

Sandra yanıma geldi. Omuzlarımı kavradı ve sıktı. "Bak, tek bildiğim buraya geldi ve seni tanıyormuş gibi sana baktı. Sonra seni daha iyi tanımak ister gibi baktı. Sonra gözleriyle seni soyuyormuş gibi baktı. Sonra, en suçlayıcı olanı, senden nefret ediyormuş gibi baktı."

"Evet, ben de fark ettim," diye araya girdi Elizabeth. "Aslında bütün zaman boyunca sana bakıyordu. Bunda hiç de ince bir şey yoktu." Yüz ifadesi sempatik olsa da vurgulamak için başını salladı.

Bocaladım, bocaladım ve "Son kısmı doğru söyledin. Benden nefret ediyor."

"Evet, muhtemelen ediyordur." Sandra bir adım geri çekilip beni tepeden tırnağa incelerken gözlerini kıstı. "Bence senden nefret ediyor... bir bakıma."

Onlara bakakaldım çünkü başka bir şey yapamıyordum. Beynim hâlâ kaygandı ve bunalmıştı. Bu ihtiyacım olan ya da yapmak istediğim bir konuşma değildi, özellikle de şimdi.

Erkeklerle olan geçmişim korkunçtu.

Tüm hayatım -yirmi altı yılın tamamı- erkekler tarafından kandırılmaya kaç kez izin verdiğimle ölçülebilirdi, ilki babamdı. Sonra kardeşlerim geldi (her ne kadar onların normallliği ve nezaketi artık kafamı karıştırırsa da). Sonra lisedeki en iyi arkadaşım Jackson James geldi. Sonra üniversitede ve yüksek lisansta çıktığım her erkek geldi. Güzel bir kış ve güzel bir yüz gördüler, güneşli aksanı duydular ve bunun alt sınıf ve eğitimsiz olduğum anlamına geldiğini düşündüler.

Pislikleri ve kullanıcıları cezbetme konusunda bir yeteneğim vardı, muhtemelen büyürken tanıdığım her erkek -ve sonra tanıdığım her erkek- sonunda bana çöp gibi davrandı. Şimdi, büyük egolu, şovenist, ivy-league tıp doktorlarıyla çalışmak harikaydı. Gerçek erkeklerin nasıl olduğunu ve kalbimin neden kurgusal erkeklerle daha güvende olduğunu her gün hatırlatıyorlardı.

Ayrıca, Sandra ve Elizabeth'in Drew hakkında yanıldıklarına inanmak istedim. Yanıldıklarına inanmaya ihtiyacım vardı. Ama bir gün önce barakada bana attığı kızgın bakışları, inek olduğumu ima eden Nietzsche'den yaptığı alıntıları ve kurgusal olarak yakışıklı olduğu gerçeğini hatırlayınca bunu yapmak zordu.

Herkes bilir ki gerçek hayatta, kurgusal yakışıklı erkekler Şeytan'ın boş kaplarıdır.

Tüm bunlara bir de bunun önemli olmadığı gerçeğini ekleyin. Drew'un benim hakkımda ne hissettiği tamamen önemsizdi. Onun hakkındaki sıcak ve soğuk hislerimin hiçbir önemi yoktu.

Benim hayatım Chicago'daydı, Tennessee'de değil. Başımı öne eğmem, önümüzdeki dört ila altı hafta (ya da daha fazla) boyunca yaşamam, annemle mümkün olduğunca çok zaman geçirmem ve sonra kitap okuyup örgü örerek huzurlu ve sıradan varlığıma geri dönmem gerekiyordu.

Hepsinden önemlisi, Şeytan'ın boş kaplarından uzak duracaktım.

"Şu anda bununla başa çıkamam," dedim. "Düşüncesiyle bile başa çıkamıyorum. Beynim Crisco ile kaplanmış gibi hissediyorum. Zaman hem çok hızlı hem de çok yavaş ilerliyor. Drew ya da bir başkası tarafından sevilmek ya da nefret edilmek gibi bir arzum yok."

"Arzun yok mu?" Sandra sordu. "Hem de hiç mi?"

"Bunu bana nasıl sorarsın?"

"Şey, onun parçaları senin parçalarınla uyuşuyor. Ve o burada. Ve ilgileniyor. Ve hiç konuşmamasına rağmen gözleri *son derece* kolay görüyor. Ve ikiniz de hayattasınız, yani nekrofil bir sorun değil."

"Gerçekten buraya erkek avına geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır ve kastettiğim bu değildi. Ama seksi bir erkeği fark edebilirsin."

"Tabii ki fark ettim! Nasıl fark etmem? Viking kovboyu gibi."

"Eşyalarınıza zing atıyor mu?" Sandra bu soruyu sordu
En ciddi yüz ifadesini kullanarak.

İnledim. "Evet, eğer bu düşündüğüm anlama geliyorsa, yani o kötü haber demektir. Sadece kullanıcıları ve pislikleri çekmek gibi esrarengiz bir yeteneğim var. Sanki üzerimde bir yerlerde iyi erkeklerden uzak durmamı söyleyen bir işaret var. Eğer Drew hakkında söylediklerin doğruysa ve benden etkileniyorsa, o zaman sana garanti ederim ki o bir pisliktir."

Sandra beni merakla inceledi ve daha ağzını açmadan onun artık arkadaşım Sandra değil, Shrink Sandra olduğunu anladım.

"Neden sadece kullanıcıları ve pislikleri çektiğini düşünüyorsun?" "Çünkü ben çekiyorum."

"Hiç iyi bir adamla çıkmadın mı?"

"Bir kere çıktım, lisede. Jackson James adında gerçekten iyi bir çocukla çıkmıştım - ya da en azından ben ondan hoşlanmadığımı itiraf edene kadar bana iyi davranmıştı. Sonra büyük bir yaygara kopardı, herkese yattığımızı söyledi ve benimle bir daha konuşmayı reddetti."

"Ve...?"

"Ondan sonra kendime sadece ilgi duyduğum erkeklerle çıkacağıma söz verdim, çünkü bir daha asla birini böyle incitmek istemedim. Ve o zamandan beri kalbim iki kez kırıldı. İlkin biliyorsun-Grant, üniversitedeyken, Wall Street'in kodaman iş adamının oğlu."

"Üzgünüm," dedi Sandra, hatırladıkları karşısında yüz ifadesi asıldı.
"Grant'i unutmuştum."

"Grant'e ne oldu?" Elizabeth ikimizin arasına baktı.

Sandra bana baktı, ben de omuzlarımı silkerek onun anlatmasını önemsemediğimi belirttim.

"Pisliğin tekiydi. İki kızla daha çıkıyordu. Ama," diye ekledi Sandra, bana dönerek, "pürüzsüz bir pislikti, değil mi? Hiçbir şey yoktu."

onun neyin peşinde olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. Öğrendiğinizde de ondan ayrıldınız."

Bunların hepsi doğruydu. Gerçekten iyi bir yalancıydı. Sandra'ya söylemediğim şey, ondan ayrıldığımda bana beş para etmez biri olduğumu söylediği; güzel bir yüzüm ve güzel bir kığım vardı ama ben sadece taşralı, cahil bir pislik olabilirdim. Hatta beni ailesiyle tanıştırmaya utanacağını ve görünüşüm solduğunda hiçbir erkeğin beni istemeyeceğini söyledi.

Şimdi bunları düşünmek kalbimi acıtıyordu, çünkü en başta ona aşık olacak kadar aptaldım.

"Ve Sam de senin hatan değildi." Sandra bunu *arkadaşı* Sandra olarak söyledi. "O sadece bir kaçıkı."

Sam yüksek lisanstayken üç aylık erkek arkadaşımı ve ona çok fena aşık olmuştum. Ciddi bir kız arkadaşına hazır olmadığına karar vermiş bir müzisyendi; tabii bu seks yaptıktan ve beni sevdiğini söyledikten sonraydı. Biz ayrıldıktan altı ay sonra bir plak yöneticisinin kızıyla evlendi.

"Sam hakkında bir şeyler bilmek istiyor muyum?" Elizabeth sordu.

Sandra "Hayır," dedi ve ekşi sütün tadını hatırlamış gibi bir yüz ifadesi takındı. Sonra bana döndü. "Bu iki erkek demek Ashley. Erkeklere tövbe etmen için yeterli değil."

"Hayır, çocukluk arkadaşım Jackson'ı da sayarsan üç erkek eder. Babamı da sayarsan, kalbimi kıran dört erkek eder. Eğer kardeşlerimi de sayarsan, o zaman on kişi oluruz."

Sandra dudaklarını birbirine bastırdı ve bana baktı. "Drew çok seksi, kafası beyinle dolu, çene çalmakla pek uğraşmıyor *ve her gün gelecek.*"

"Ama aynı zamanda saldırgan ve kendini beğenmiş biri ve beni çok kızdırıyor."

Elizabeth nefesinin altından mırıldandı, "Eğer izin verirsen, bence seni seve seve doğru yola sokacaktır."

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi ona baktım. Sonra yatağı uzandım, ellerimle yüzümü kapattım ve inledim. "Bunu gerçekten konuşuyor muyuz? Annem aşağıdayken, hastayken ve... iyileşmeyecekken."

Sandra iç çekti. "Evet, özür dileriz." Yatağın yanıma çöktüğünü hissettim. Sandra yanıma uzandı ve kolunu ve bacağını vücuduma atarak bana sarıldı. "Şu anda gerçekten savunmasızsın. Fiziksel rahatlık istemek ve aslında bunu arzulamak doğaldır. Drew muhtemelen sana fiziksel rahatlık

fiziksel rahatlıkla. Mesele şu ki, bu adamda senin için endişelenmeme neden olan bir yoğunluk var. Sadece ilgisine karşılık verip vermediğini görmek istedim."

"İlgilenmiyorum. Drew'la ilgilenmiyorum."

Elizabeth araya girdi. "Yapacak çok işin var."

"Aynen öyle." Sandra'nın omzumun yanında başını salladığını ve sonra beni sıktığını hissettim. "Sen hassas bir ruha sahipsin. Eğlenmek için şiir okuyorsun! Romantik birisin. Tennessee'den iki kırık kalple ayrılmanı istemiyorum."

Başımı salladım, gözlerimi açtım ve Sandra'ya döndüm. Endişeli görünüyordu.

"Ben dersimi aldım, Sandra. Erkeklerle güvenilmemesi gerektiğini daha iyi biliyorum. Onu görmezden geleceğim."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Onu görmezden gelmenin kolay olacağından şüpheliyim. Bana inatçı bir tip gibi geldi."

"İnatçı ama bir hamle yapmayacak. Söylediklerin doğru olsa bile -ki değil- beni zorlamayacaktır. Kardeşlerim ona güveniyor. Ve daha da önemlisi, annem ona güveniyor."

"Tatlım, umarım haklısındır." Yanağımı okşadı, gülümsemesi temkinli ve küçüktü. "Ama bilmelisin ki canım, düşmek için itilmeye ihtiyacın yok."

Elizabeth hevesle, "Ashley'nin küçüklüğünden biraz ^{daha} bahset," dedi, gözleri önce benimkilere sonra da anneminkilere kaydı. "Kaba saba bir kız mıydı, yoksa pembe şifonlarla mı süslenmişti?"

Sandra ve Elizabeth'in son günleriydi ve hepimiz çalışma odasında oturuyorduk. Annemin hafta içi bakım hemşiresi Marissa da hafta sonu hemşiresi Tina'yı eğitmek için uğramıştı. Ancak Tina gittikten ve Joe vardiyası için geldikten sonra Marissa kalmıştı ve bugün izin günü olduğunu ve ayrılmak için acelesi olmadığını açıklamıştı.

Böylece hepimiz annemin yatağının etrafında oturup sohbet ettik ve naneli buzlu çay içtik. Arkadaşlarımı annemle paylaşmak güzeldi ve tam tersi, kalbimin iki parçasının bir araya gelmesi gibiydi. Ayrıca, onların varlığı genel olarak rahatlatıcıydı; bu özellikle Elizabeth Chicago'daki onkolog arkadaşımızdan haber aldıktan sonra doğrudu. Onun uzman görüşüne göre, annem için son haftalarını rahat geçirmesinden başka bir şey yapılamazdı.

Annem Elizabeth'in sorusu karşısında içini çekti, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı ve benim büyüme yıllarımda nasıl olduğumu hatırlarken gözlerinin odağı biraz kayboldu. "İkisinden de biraz vardı aslında. Erkek kardeşleriyle birlikte çılgınca koşmayı severdi - onlar kötü davranmadıkları zamanlarda." Durdu ve bana göz kırptı, sonra devam etti. "Ama aynı zamanda benim kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı giymeyi de severdi. Bir keresinde onu yüzünde rujla bulmuştum." Kısa bir süre kıkırdadı, gülümsemesi gözlerinin arkasında kaldı.

Başımı salladım ve bu anıya sııttım. "Beş yaşındaydım ve makyajın sadece rujdan ibaret olduğunu sanıyordum, yani makyaj yapmak için her yere ruj sürmem gerekiyordu ve ruj sihirli bir şekilde yapması gerekeni yapıyordu."

Sandra anneme doğru eğildi ve "O da şimdi böyle makyaj yapıyor," dedi. Sesi komplocu, ifadesi ise ciddiye. "Hepimiz onu düzeltmeyecek kadar kibarız. Sirke gittiğimizde çok garip oluyor; herkes onun orada çalıştığını sanıyor."

Marissa ve Elizabeth güldüler.

"Sandra, seni üç gündür tanıyorum ve kibarlığın seni bir şey söylemekten alıkoyduğunu düşünemiyorum." Annem sııttı ve arkadaşına göz kırptı.

Sandra içini çekti. "Bu doğru. Nedir bu bahsettiğin kibarlık?"

Annem güldü ama sonra nefesi kesildi ve yüzünü buruşturup gözlerini kapattı.

Odanın havası bir anda değişti. Ellerim yumruk oldu. Joe morfin pompasını kontrol eden kumandayı anneme uzatırken Marissa ve ben ayağa kalkıp yatağa doğru ilerledik. "Bethany, ilacı kullanmaktan korkmamalısın," dedi ona, sesi sıcak ve nazikti. "Yardım etmek içindir."

Anne başını salladı ve düğmeye bir kez bastı. "Biliyorum." Sesi çakıllı ve kararsızdı. "Sanırım belki de sadece yorgunum."

Elizabeth ve Sandra bakiştılar, sonra ayağa kalkıp bulaşıkları toplamaya başladılar.

"Ah, kızlar, daha gitmeyin," diye itiraz etti annem.

Sandra omzunun üzerinden, "Bizden kurtulabileceğinizi sanmayın," dedi ve çalışma odasının kapısının hemen önünde durdu. "Geri geleceğiz. Akşam yemeği hazırlarken kızını biraz çalacağız, ama ondan sonra tekila shot'larını yapmak için içeri geleceğiz."

"Dinlensen iyi olur Bethany," dedi Marissa anneme alaycı bir bakış atarak ve Sandra'yı kastederek, "Teksas kızları iş bilir," diye ekledi.

Biz ayrıldığımızda annemin ilacı etkisini göstermeye başlamıştı bile. Marissa uyanma ihtimaline karşı geride kalmayı teklif etti, böylece ben de Sandra ve Elizabeth'e akşam yemeğinde yardım edebilecektim.

Roscoe tarafından durdurulduğumuzda koridorda sadece üç adım atmıştık. Hepimize sıcak bir gülümseme verdi. Elinde kır çiçeklerinden oluşan bir vazo olduğunu fark ettim. Son birkaç gündür sık sık Roscoe'nun bana bir köpek yavrusunu hatırlattığını düşünmüştüm - memnun etmeye hevesli ve sevgiye aç.

"Hey! Annem hâlâ uyanık mı?" diye sordu.

"Sayılır," dedim. "Şu anda sadece dinleniyor."

Yüzü hafifçe düştü ve iç çekti. "Ah, peki. Kafamı içeri uzatıp bunları yatağının yanına bırakacağım, belki bir süre onunla otururum."

"Neler oluyor?" Billy koridorun sonunda belirdi ve bize doğru yürüdü.

İşten yeni gelmiş gibi görünüyordu. Anlaşılan sürekli çalışıyordu, çünkü bugün Cumartesi'ydi ve hafta boyunca çok uzun saatler çalışmış, eve her gün akşam yediden sonra gelmişti.

Sandra öne çıktı ve başparmağını omzunun üzerinden attı. "İçeri gir Roscoe. Marissa zaten içeride; ona eşlik edebilirsin." Sandra'nın ses tonundaki ince değişim ona şüpheyile bakmama neden oldu.

Roscoe'nun gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Billy kaşlarını çattı. "Onun burada ne işi var? Sadece hafta içi çalıştığını sanıyordum."

"Hafta sonu hemşiresini eğitiyordu," dedi Elizabeth, mutfağa doğru giderken kardeşlerimin yanından geçerken. "Akşam yemeğine kalması için onu davet ettik."

Billy bir şeyler homurdandı, sonra döndü ve koridorda oturma odasına doğru yürüdü, ama Roscoe biraz daha dik durdu, gözleri çalışma odasına kaydı.

Sandra ona hafifçe sırtarak, "İçeri gir yakışıklı," dedi.

Bir kez başını salladıktan sonra yanımızdan geçip kapıya doğru yürüdü ve içeri girmeden önce hafifçe vurdu.

Billy'nin uzaklaşmasını izledim ve içimde bir pişmanlık hissettim. Kendimi biraz gaspçı gibi hissettirdi, sanki burada bir rol oynuyormuşum gibi. Ya da belki

Bana karşı takındığı soğuk tavır, bu konudaki hislerimi daha da güçlendirdi.

Sandra'yı beni aşağı yukarı süzerken yakaladım, ben de onun değerlendirici bakışlarına karşılık verdim.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" dedim.

"Ne?" diye karşılık verdi.

Mutfağa doğru yürürken gözlerimi daha da kısmıştım. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Elizabeth çoktan mutfakta koşuşturmaya başlamış, tencereleri, tavaları ve sebzeleri çıkarıyordu.

Sandra rahat bir tavırla, "Yok bir şey," dedi ve bardakları gereğinden fazla bir gayretle yıkadığını fark ettim. "Bu arada, arka bahçede bir yaz bahçeniz olduğunu gördünüz mü?" diye devam etti. "Bu sabah bire bir Sandra ve Bethany kahve saatimizde annene sordum. Tohumları birkaç hafta önce ekmiş ama unutmuş. Domates, kabak, marul ve yeşil fasulye yetiştiriyorsun."

"Tamam...."

"İyi kalpli Dr. Runous nerede? Son birkaç gündür ortalıkta görünmüyor." Sandra'nın konuyu değiştirmesi beni şaşkına çevirdi ve ayak uydurmaya çalışırken şaşkınlıkla gözlerimi kırpıttım.

"Ben... bilmiyorum."

"Muhtemelen onu korkutup kaçırmışsındır." Elizabeth'in gözleri Sandra'nınkilere kayd ve sesi alçaktı. Sanki bir uyarı gibiydi.

Drew'un yokluğunu kesinlikle fark etmiştim. Onu son üç günde iki kez görmüştüm ve sadece o, Jethro, Billy ve Roscoe bir tür egzersizden döndüklerinde geçerken görmüştüm. Her ikisinde de sıcak ve terli bir şekilde içeri girmişlerdi. Drew annemle biraz konuşmak için durmuştu ama sonra ortadan kaybolmuştu ve ben de beynime kazınmış sıcak ve terli Drew görüntüsüyle kalakalmıştım.

Ağır bir efor döneminden sonra Drew'un ne kadar güzel görüldüğünü fark etmiş olmam hoşuma gitmemişti. Bu nedenle, onu zihninden uzaklaştırmak için çabalarımı iki katına çıkardım. Tennessee'ye Drew'un göz zevkine bakmak için gelmemiştim. Anneme bakmak için buradaydım. Ayrıca, benden uzak durmak için elinden geleni yapıyor gibi görüldüğünden, bana karşı da karışık duygular beslediği izlenimini ediniyordum.

Sandra, Elizabeth'in uyarısını onaylamak için başını salladı. "Ayrıca sekiz horozunuz var," dedi, rastgele çiftlik gözlemleri konusuna geri dönerek.

Sayı ve -yine- yeni konu karşısında irkilerek gözlerimi kırptım. "Sekiz mi? Sekiz horoza ne gerek var?"

"Bilmiyorum. Bethany biri hariç hepsini kesmeyi planladığını ama bir türlü yapamadığını söyledi. Tavukları hizada tutmak için gerçekten sadece bir horoza ihtiyacınız var ve tavuklar sadece yumurtlamak için. Etrafta dolaşan, fırtına gibi öten, birbirleriyle kavga eden tüm o horozlar için ne kadar sinir bozucu olduğunu hayal edebiliyor musunuz? İçlerinden birinin kümeden uçmadığına şaşırdım. Bu yüzden dışarıda sürekli gürültü var. Horoz durumuna düşmeden önce o horozlardan birkaçını yemelisin."

Yemi yutmayı reddederek donuk bir ifadeyle ona göz kırptım. Sandra yıldırım hızıyla konuyu bir kez daha değiştirdi. "Oh, ve Bakımevi hemşiren Marissa'yı sevdim. Çok şımarık biri. Kardeşlerin şimdiden onun sevgisi için savaşıyorlar. Keşke burada kalıp kimin zirveye çıkacağını görebilseydim...." Sandra durakladı ve kaşını kaldırarak, "... Marissa'nın." dedi.

"Bundan daha kaba olabilir miydin?" Elizabeth başını salladı.

Sandra homurdandı, ellerini sildi ve Elizabeth'in yanına gitti. "Şok olmuş gibi davranma. Sen de sapık bir sapıksın. Ve sen de aynı şeyi merak ediyorsun. Ben paramı Billy'ye yatırıyorum."

"Billy mi? Onu zar zor kabul ediyor." Sandra durakladı. "Hayır, ben Roscoe'yu düşünüyorum. Çok çekici ve baltasını nasıl kullanacağını biliyor gibi görünüyor."

"Aman Tanrım, onlar benim kardeşlerim! Ugh." Benden bir kahkaha balonu kaçtı ve yüz ifademi sert tutmaya çalışarak başımı salladım. Ne yaptıklarını anlamıştım. Aptalca ve iğrenç davranarak beni kederimden ve endişemden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. İşe de yarıyordu.

"Bu evdeki herkesin biraz cinsel iyileşmeye ihtiyacı var. Marissa kız kardeşleri olduğunu söylemişti. Kaç tane olduğunu merak ediyorum. Eğer hâlâ Drew'a binmek istemiyorsan, belki de binebileceğin bir erkek kardeşi vardır." Sandra bana göz kırptı.

"Dur, lütfen dur. Zaten ikizleri iyileştirici ellerini kullanırken gördüm. Ne kadar çamaşır suyu içersem içeyim, zihnimi asla tamamen temizleyemeyeceğim ya da o görüntünün dehşetini unutamayacağım."

"Bekle, ikizler mi dedin?" Sandra durakladı, zihni çalışırken omzumun üzerinden baktı. Bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Birbirlerinin üzerinde şifalı ellerini mi kullanıyorlardı? Birlikte mi?"

"Sandra! Bu iğrenç!" Elizabeth onun omzuna vurdu.

"Ne yani? Erkekler ikiz kız kardeşlerle üçlü ménage à trois fantezisi kurabiliyor ama ben yaramazlık listemde ikiz cinler olduğu için sapık mı oluyorum?"

İçgüdüsel olarak öğürdüm, elimle ağzımı kapattım ama aynı zamanda güldüm. Parmaklarımın arasından mırıldandım, "Sanki ağzımın içinde bir parti var ve herkes kusuyor."

"Bu doğru, Ashley. Aklım oraya gitti." Sandra bunu yüksek sesle söyledi, başı garip bir şekilde dönüyordu. "Aklım *iki kat zencefil, iki kat eğlenceye* gitti."

"Uygunsuz Shrink Sandra uygunsuz!" Elizabeth parmağını Sandra'ya doğru salladı ama Sandra kıkırdamaya devam ediyordu.

"Cidden, kes şunu." Başımı salladım, midemi tutuyordum; gülmekten, iğrenmekten ve gülmekten gözlerim dolmak üzereydi. "Lütfen!"

Sandra Elizabeth'in arkasına geçti ve küçük bir kalça pompası dansı yaptı; kaşlarını bana doğru salladı. "Biliyorsun ben suşimi erkeklerim gibi severim...." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı ve ekledi, "...İki dilim zencefille birlikte."

"Sen tam bir ucubesin." Kıkırdama krizine girdim.

Elizabeth o kadar çok gülüyordu ki denge için mutfak tezgahını tutmak zorunda kaldı. Kıkırdama sesleri arasında, "Ben... erkeklerimi... etimi... sevdiğim gibi... seviyorum...." demeyi başardı. Gözlerinin kenarındaki yaşları silerken nefes almakta zorlanıyordu.

Sandra o kadar çok gülüyordu ki artık tamamen sessizdi, "Nasıl?" diye sordu.

"Kırmızı ile sıcak... kırmızı ile... kırmızı ile...."

"Sakın söyleme!" Sandra ellerini havada salladı ve bu kez daha sert bir kahkaha patlattı.

Elizabeth birkaç saniye boyunca sözünü tamamlayamadı çünkü kelimenin tam anlamıyla konuşamıyordu, kahkahalarla gülerken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Sonra ağzından kaçırды, "Sulu kırmızı bir merkezi olan sıcak!" "AGH!" Başımı salladım ve kulaklarımı kapattım.

Şansa bakın ki Duane ve Beau mutfağa girmek için o anı seçmişlerdi.

"AGH!" Tekrar bağırdım, dehşete kapılmışım ama vücudumu saran kahkahayı kontrol edemiyordum.

İkiz kardeşlerim önce birbirlerine sonra da üçümüze uzaylılarmışız gibi baktılar.

Hayatım buna bağlı olsa bile ęılmeyi durdurabileceğimi sanmıyorum, özellikle Duane yüz hatları tamamen karışmış bir şekilde, "Ee... akşam yemeğinde ne var?" diye sorduğunda.

Sonra Sandra Sandra olduğu için, "Biftek ve suşi!" diye bağırdı.

Sandra gürültülü bir kahkaha attı ve kalçasını tokatladı.

Elizabeth karnını tuttu ve başını sallayarak nefes nefese kaldı.

enem ağrıyor, yanlarım sızlıyor ve başımı kollarımın arasına gömmek zorunda kalıyordum çünkü ikisine de her baktığımda yeniden ęılmeye başlıyordum.

O anın gülünçlüğüne rağmen, zihnimin arkasında karanlık bir yerde yarın arkadaşlarım beni terk ettiğinde nasıl hayatta kalacağımı merak ettim. Kime yaslanacaktım? Annemden geriye hiçbir şey kalmayana kadar her gün onun elimden kayıp gidişini izlemekle nasıl başa ıkacaktım?

Bundan sonra olacakların komik bir yanı yoktu ama kahkahalar olmasa delireceğimden korkuyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Hayatının her gününü yaşayabilirsin."

JONATHAN SWIFT

OMMA, bilgelik kurdu diye ağlayan bakımevi hastasıydı.

"Ashley, neredesin tatlım? Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Yatağının yanındaki koltukta oturmuş, dizlerimin dibinde *Catch 22*'yi üçüncü kez okuyordum. Yarım saat önce ona banyo yaptırmış ve giyinmesine yardım etmişim. Yorgunluktan halsiz ve uykuluydu. Ses tonundaki gerginlik beni şaşırttı çünkü uyuduğunu sanıyordum.

Hemen kitabı bir kenara bıraktım ve eline uzandım. "Ben buradayım. Ne oldu anne?"

"Yaklaş." Parmaklarımı sıktı, ben de sandalyeden kalktım ve beni daha iyi görebilmesi için yatağa doğru eğildim.

"Ashley, bilmen gerekir ki, giydiğin her şey içinde en önemlisi yüz ifadendir." Annem bunu hararetli bir ciddiyetle söyledi. Ona nazık bir gülümseme verdim ve o devam etti, gözleri odağını kaybetti. "Ve deodorant... her zaman deodorant sür... ve temiz iç çamaşırı."

Bu artık olağan bir durum haline gelmişti. Eve geldiğinden beri geçen bir buçuk hafta boyunca annemin gözlerinde bir aciliyet ifadesi belirir ve bana yaklaşmamı söyleyerek aktarması gereken ciddi, önemli bir bilgelik olduğunu ısrarla vurgulardı. Ve ben yaklaştığımda, her zaman tuhaf, rastgele veya sıradan bir şey olurdu.

Odada başka kimin olduğu fark etmezdi. Kütüphanedeki iş arkadaşı ziyaret için uğradığında annem bana acilen "Köşeli kurtlar balıkların ısırması için endişelenmiyor" dedi.

Bakanı aileyi kontrol etmek için uğradı ve annem "Ellerine çok fazla tükürürsen tutuşunu kaybedersin" diyene kadar elimi bırakmadı.

Bir keresinde şöyle demişti: "Çocuklarınız size karınlarının ağrıdığını söylediğinde, onlara kaka yapıp yapmadıklarını sorun. Genellikle sadece kabızlıktır."

Başka bir sefer, "Mutluluk ve romatizma, insanlara onlardan bahsederseniz büyümeye devam eder."

Ve bir diğeri, "Bir şeyi gerçekten istiyorsan korku sayılmaz."

Benimle dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi anlayamıyordum, bu yüzden ona bayat şakalar yapmaya karar verdim. Şunun gibi şeyler:

"Okyanus kıyıya nasıl merhaba der... ona küçük bir dalga verir." "Güneşin iyi hissettirmediğini nasıl söyleyebilirsin... o kadar da sıcak değil."

Onun gülüşünü duymaya ihtiyacım vardı. O güldüğünde, benim de gülmemde bir sakınca yokmuş gibi geliyordu ve gülmeye ihtiyacım vardı.

Ancak bu kez ona bir fıkra anlatmadım, çünkü gözleri puslu ve odaklanmamıştı.

Başımı salladım, elimi yanağına uzattım ve şakağındaki birkaç tüyü aldım. "Her zaman hoş bir ifadenin yanı sıra deodorant ve temiz iç çamaşırı giymeyi de unutmayacağım. Söz veriyorum."

"Ayrıca bebeğim, etrafta dolanmayı bırakmalısın. Bu odadan en son ne zaman çıktın?"

Onu susturdum. "Sana bakmak ve seninle vakit geçirmek için buradayım. Olmak istediğim yer burası."

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini sıkıca kapattı, nefes alış verişi kısa ve sarsıntılıydı. Acı dalgası içinde çırpınışını izlerken gözlerimdeki yakıcı nemi kırptırdım. Parmakları benimkileri bir can simidi gibi kavramıştı.

Morfin serumunu inceledim ve dolu olduğunu gördüm. Marissa torbayı birkaç saat önce değiştirdiği için bu üzücüydü.

"Anne, eğer acı çekiyorsan düğmeni kullanmalısın." Sesimi alçak ve ılımlı tuttum.

Başını iki yana salladı. "Kendimi halsiz hissetmeme neden oluyor. Uyumak istemiyorum... henüz değil."

Titrek bir nefes aldım ve dişlerimi sıktım. İnledi. Korkunç bir sest ve kendimi tamamen çaresiz hissetmeme neden oldu. Kapıdaki hareket dikkatimi çekti. Kafamı kaldırdığımda Duane ve Beau'nun kapının önünde durduğunu gördüm.

Bakışları annemden bana, sonra tekrar bana dönerken gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne oldu? Ne yapabiliriz?" Beau öne çıktı ve elini annemin alnına koydu.

"Çok acı çekiyor," diye açıkladım ve sonra Duane'e baktım. "Ona biraz buz getirebilir misin?"

Duane bir an tereddüt ettikten sonra ortadan kayboldu. İhtiyacı olması ve tek başıma olmam ihtimaline karşı, buz parçaları için bir soğutucuyu odaya taşımaya karar verdim.

"Peki ya ilaç?" Beau'nun yüz ifadesi benim hissettiğim çaresizliği yansıtıyordu.

"She...." Morfin pompasının düğmesine basmadığını açıklayacaktım ama onun yerine yutkundum. Sanki odada değilmiş gibi onun hakkında konuşmak yanlış geliyordu. Annemin elini sıktım. "Anne, lütfen ilacını alır mısın? Düğmeye bas."

Başını salladı, yüzü solgun, ağzı gergin bir çizgiydi.

Böyle anlarda arkadaşlarımın tavsiyelerini ve tesellilerini umutsuzca diliyordum. Sandra ve Elizabeth'e veda etmek gerçekten zor olmuştu.

Üç gün kaldılar. Sandra ve Elizabeth buradayken, ben e-okuyucumun ve romanlarımın güvenliğine ve rahatlığına çekilirken Sandra'nın evin duygusal merkezi olmasına minnettarlıkla izin verdim. Geç saatlere kadar oturup çocuklardan biriyle ya da birkaçıyla -daha doğrusu erkeklerle- konuşarak annelerini kaybetmenin acı gerçeğiyle yüzleşmelerine yardımcı oluyordu.

Elizabeth gibi o da beni yürüyüşe çıkmaya, yemeğe yardım etmeye, duş almaya... dişlerimi fırçalamaya teşvik ederek bana yardım etmişti.

Onların gidişinin üzerinden bir hafta geçmişti ve ben en son ne zaman banyo yaptığımı hatırlayamıyordum. Kesinlikle T ile başlayan bir gündü. Kendimi çalışma odasından çıkmaya ikna edemiyordum. Annemin bana ihtiyacı olduğu ve benim orada olmadığım düşüncesine dayanamıyordum.

Beau'nun gözleri annemin yüzünde, sonra da yatağın üzerinde gezinirken biraz vahşiydi. Dikkati, annemin basmayı reddettiği, ucunda kırmızı düğme olan kablolu beyaz uzaktan kumandaya odaklanmıştı.

Beau eline aldı ve düğmeye birkaç kez bastı. Sonra bana baktı, yüz ifadesi meydan okuma ve özür dilemenin garip bir karışımıydı.

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım, bunu yaptığı için minnettardım çünkü annemin elinden seçim hakkını almaya hazır değildim.

"Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi açtığımda Jethro ve Cletus'un odaya girdiğini gördüm.

Duane arkalarındaydı ve elinde buz parçacıklarıyla dolu bir fincan tutuyordu.

Jethro, Beau'nun yanında durdu ve elindeki kumandaya kaşlarını çatarak baktıktan sonra bana baktı. "Ne oldu?"

Omuz silktim. Sonunda konuştuğumda sesim titriyordu ve çenem sallanıyordu ama ağlamadım. "Annem düğmeye basmadı."

Annemin gergin ifadesi hafifliyor, çenesi açılıyor ve beni tutuşu gevşiyordu.

Jethro başını salladı, ciddi görünüyordu. "Ash, neden biraz ara vermiyorsun?"

Başımı salladım, gözlerim annemdeydi. "Ben iyiyim. Sadece kitap okuyordum."

"Ash...."

Jethro'nun ses tonunda, adımı söyleme biçiminde bir şey başımı kaldırmama neden oldu. Gözleri benimkilere dikilmişti ama şefkatliydi. "Git bir duş al."

Otomatik reddedişimi yuttum ve başımı sallayarak annemin gevşek elini nazikçe yatağa bıraktım. Jethro'nun ciddi ifadesi, çenesinin gerginliği, kahverengi gözlerindeki sertlik bana onun "önerisini" reddedemeyeceğimi söyledi.

Düşüncesizce yukarı çıktım ve hızlıca söyleneni yaptım. Ama gerçekten sadece hareketleri yapıyordum. Hiçbir şey temizleyici ya da gerekli gelmiyordu. Kalbim hala alt kattaydı, burkulmuş ve morarmıştı ve ağrı kesici ilaçları reddediyordu.

Kurulandıktan ve çoğunlukla temiz olan yoga pantolonumu ve kokmayan siyah bir tişörtümü giydikten sonra, çalışma odasına ve artık kalıcı olan annemin yatağının yanındaki koltuğuma geri dönmek niyetiyle merdivenlerden indim. Zihinsel kontrol listemi gözden geçiriyordum: Bugün ne kadar yemişti? Ne kadar uyumuştum?

Çalışma odasının köşesini döndüm ve sessiz bir konuşmanın sonunu yakaladım. Koridor altı Winston oğlan ve bir Drew Runous ile doluydu.

"...Dediğim gibi, bu konuda endişelenme Billy. Hepinizin kafası faturaları düşünmek zorunda kalmadan da yeterince meşgul." Drew'un sesi son derece sakindi ama yine de rahatsız olmuş gibiydi.

"Onları kendin ödüyorsun." Billy'nin sesi biraz sinirliydi. "Bu doğru değil, Drew."

"Daha sonra kendim öderim."

"Hayır, ödemeyeceksin. Her şeyin parasını ödeyeceksin." Kapının çerçevesinden baktım ve Billy'nin üzgün görünmediğini gördüm; aslında minnettar görünüyordu

ve iyi huylu bir şekilde sinirlenmişti. "Bankayı aradım ve ödeme planını kontrol ettim. Bu ay ve gelecek ayın araba ve elektrik faturalarını çoktan ödediğinizi biliyorum."

Drew içini çekti. "Bu konuda tartışmak istemiyorum, Billy." Billy hafifçe güldü. "Tartışıyor muyuz?"

"Hey, Ash," dedi Jethro.

Gözlerim, bakışlarımı tutarken kaşlarını çatan en büyük ağabeyime kaydı. Aslında hepsinin kaşları çatılmıştı ve biraz daha dik ve sert duruyorlardı. Ancak Drew bana hiç bakmıyordu; dikkati Billy'nin başının arkasındaki duvara sabitlenmişti.

Sandra ve Elizabeth'in Drew hakkındaki endişelerinin tamamen yersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Ne bana herhangi bir yaklaşımda bulunmuş, ne de Nietzsche'den alıntılara maruz bırakmıştı. Göz göze bile gelmemiştik.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, orada olmayan ya da göz teması kurmayan birine bakmak zordur. Drew annemi ziyaret etti ama sadece ben başka bir yerdeyken ya da uyurken uğramak gibi bir yeteneği varmış gibi görünüyordu. Kendi adıma, antrenman sonrası sıcak ve terli bir şekilde ortaya çıktığında bile onu giderek daha az fark ediyordum.

"Merhaba." Onlara sıkı bir gülümseme ve küçük bir el sallama verdim.

"Nasıl gidiyor

"Aç mısın?"

"Aç mısın?" Bu soru Cletus'tan geldi. "Çünkü Drew yemek getirdim."

Tatlı Cletus'a gülümsedim ve başımı salladım. "Teşekkürler ama aç değilim."

"Kahvaltı etmedin," dedi Billy. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Bunu düşündüm ve haklı olduğunu anladım.

Kahvaltı etmemek benim için çok alışılmadık bir davranıştı. Hiçbir zaman, hiçbir zaman, hiçbir zaman öğün atlayan bir kız olmamıştım. Aslında, iş günlerimi ve tatillerimi yemek etrafında planlamayı severdim. Sonuna kadar bir gurmeydim. Her gün kurabiye yemek anlamına geliyorsa bagajda (ya da ön tarafta) daha fazla ıvır zıvıra aldırılmazdım. Ama geçen hafta boyunca hiçbir şeyin tadı güzel değildi.

"Tamam...." Tereddüt ettim, çalışma odasının kapısına baktım.

Drew beni şaşırtarak kapı aralığında durduğum yere geldi ve geçmeme izin vermeyecekmiş gibi ellerini belime koydu. Bakışlarıyla bakışlarımı yakaladı; sonra dikkati benimkiler arasında gidip geldi.

"O uyuyor, Şekerim. Biraz ara vermelisin. Gel bir şeyler ye."

Yakınlığı, vücudumdaki sıcak elleri, çelik gibi gözleriyle bana bakışı, bana Şeker diye hitap ederken ses tonunun yumuşaklığı, hepsi günlerdir uykuda olan bir parçamı harekete geçirdi. Uyanış hissini bir kenara bırakıp anneme odaklanmak istedim.

"Ya uyanırsa?" Meydan okudum. "Onun yalnız kalmasını istemiyorum."

"Ben annemle oturacağım," dedi Beau utangaç bir ifadeyle. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla

Ona zorla ağrı kesici verdiği için biraz suçluluk hissetti. Ona bunu yaptığına memnun olduğumu söylemek istedim. Bu düşünce aklıma gelir gelmez kendimi suçlu hissettim.

Roscoe, "Ben de onunla oturacağım," diye gönüllü oldu.

Jethro öne çıktı ve dirseğimden çekştirerek beni Drew'un elinden kurtardı. "Hadi Ash," diye yalvardı ağabeyim. "Kızarmış tavuk ve patates püresi var. Belki arkadaşın Sandra'yı arayıp biraz sohbet edebilirsin."

Jethro'nun beni mutfağa götürmesine izin verdim ve tüm Winston ailesi - artı Drew, eksi Beau ve Roscoe - beni takip etti.

"Aslında yapamam. Telefonum burada çekmiyor, ev telefonu yok ve internet de yok, bu yüzden Skype kullanamıyorum." Bunu açıkça, suçlamadan söyledim.

"Neden annemin cep telefonunu kullanmıyorsun?"

"Onu bulamıyorum. Hastaneden döndüğünde eşyalarının arasında değildi." Bu durum kolayca düzeltilebilecek bir şey değildi, bu yüzden hiçbir şey yapmamaya karar vermiştim. Yeşil Vadi'deki evlerin hiçbirinde uydu anteni olmadığı sürece internet yoktu. Çok uzun süre kalmayacağım için uydu bağlantısı istemenin bir anlamı yoktu.

"Benim telefonumu kullanabilirsin," diye teklif etti Jethro. "Ya da Billy'ninkini ya da herhangi birini."

Omuz silktim. "Hayır. Sorun değil." Bunu düşünecek enerjim yoktu.

"Bütün hafta arkadaşlarınla konuşmadın mı?" Duane dolaba doğru ilerledi ve bir yığın tabak aldı. "Bu doğru görünmüyor. Her hafta birbirinizi görmüyor musunuz?"

Başımı salladım. "Bazen hafta içinde onlarla hastanede öğle yemeği için buluşuyorum. Ama evet, Salı günleri hepimiz bir araya geliyoruz. Buluşuruz, örgü öreriiz, tığ işi yaparız ve tabii ki konuşuruz."

"Yarın Salı." Cletus tezgâhın üzerine bir yığın çatal ve bıçak koydu. "Eğer seni yarınki toplantıya götüremezsek zamanını kaçıracaksın."

İnternet."

"Bunun için endişelenme." Mutfağa göz gezdirdim, konuşmaya pek ilgi duymuyordum. Gözlerim Drew'a takıldı ve onu herkesten uzakta, bir kenarda durmuş, sanki bir mesaj okuyormuş gibi cep telefonuna bakarken buldum. Nedensiz bir şekilde cep telefonu şirketinin kim olduğunu merak ettim.

"Hey Ash, annen Jackson adında birinden bahsediyor." Roscoe bunu kapı aralığından söyledi. "Kimi kastettiğini biliyor musun? Sürekli Jackson'la dışarıda olup olmadığını soruyor."

"Uyandı mı?" Kapıya doğru ilerledim ama Roscoe önümü kesti. yol.

"Hayır Ash. Yemek yemen lazım. Aslında uyanık değil, sadece konuşuyor.

"Uyu, sanırım."

"Jack *Jackson* James'ten bahsetmiyor, değil mi - seni takip eden o küçük ahmak?" Billy masadaki peçeteleri yerleştirirken bunu sordu.

"O bir ahmak değildi. O benim en iyi arkadaşımdı." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ama sadece hafif bir savunmaya geçme hissettim.

Jackson ve ben okul boyunca en iyi arkadaş olmuştuk çünkü ben diğer kızlarla arkadaşlık kurmakta hiçbir zaman iyi olamamıştım. O ve ben çok iyi anlaşıyorduk çünkü ikimiz de toplumdaki dışlanmış, tuhaf tiplerdik. Tennessee'nin hiçbir yerinde, küçük Hicksville'de büyürken edindiğim tecrübelerle göre küçük kızlar huysuz, ergen kızlar zalim ve genç kızlar acımasızdı - ama bu muhtemelen her yerde geçerliydi.

Ayrıca, Jackson James dünyanın en tatlı, en nazik, en harika çocuğuydu... ta ki son senemizin sonunda beni terk edene kadar.

Bu olduğunda çok şaşırmıştım. Jackson'a aşık değildim - kitapların ve filmlerin size gerçek olduğunu söylediği gibi tutkulu ya da romantik bir şekilde değil - ama ona güvenmeye başlamıştım. O benim ilk her şeyimdi: ilk öpücüğüm, ilk erkek arkadaşım, ilk *ilkim*. Ve üniversiteden hemen önce beni terk ettiğinde, tüm iletişimi kesti. En iyi arkadaşımı kaybettiğim için o kadar yıkılmıştım ki, sanki kendimden bir parçayı kaybetmiş gibiydim.

Yıllar geçtikçe, kayıp hissi, çoğunlukla nostaljiyle ilgili hafif bir acıya dönüştü. Onu, erkeklerin neden kumdan yapılmış tamponlar kadar güvenilir ve sağlam olduklarının bir başka örneği olarak görmeye başlamıştım.

"Oh, lütfen." Duane gözlerini devirdi. "Jackson James pisliğin teki. Ona neden zaman ayırdığını hâlâ anlamıyorum. Yüz mil yarıçapındaki herhangi bir adamı elde edebilirdin ve o pislik dışında kimseye ikinci bir bakış atmadın - ve o cılız küçük bir piçti. Klarnet gibi aptalca bir şey çalmıyor muydu?"

Dişlerimi sıktım. "Obuaydı ve gerçekten çok iyiydi." Tuhaf bir nedenle bakışlarım Drew'unkileri aradı ve onun beni izlediğini gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda başka tarafa bakmadı. Dolayısıyla ben de baktım.

Jethro kapları masanın etrafına yerleştirirken homurdandı. "Gerçek erkekler gitar ya da bas gibi telli enstrümanlar çalar."

"Ya da davul. Onların telleri yok," diye ekledi Cletus.

"Sadece pantolonuna girmek istedi," dedi Duane ve başını salladı, belli ki çocukluğumun en iyi arkadaşından tiksinecek kadar öfkelenmişti.

"Duane Faulkner Winston." Jethro'nun sesinde bir uyarı vardı. "Çirkinleşmeyi bırak. Bu çok saygısızcaydı. Ash'ten özür dile."

Annem her birimize en sevdiği yazarların soyadlarını göbek adımız olarak vermişti. Benimki iyiydi, Jane Austen için Ashley Austen Winston. Ama Billy için biraz üzüldüm, çünkü onun tam adı William Shakespeare Winston'dı.

Duane elini omzuma koydu. "Özür dilerim Ash. Kaba olmak için söylemedim. Sadece kasabadaki herkes seninle yatmak istiyordu ve o adam en kötüsüydü. Bir güzellik kraliçesinin kız kardeşi olmak zor."

"Dövülecek çok adam var," diye mırıldandı Billy peçeteleri yerleştirmeyi bitirirken nefesinin altından.

Billy'ye kaşlarımı çatarak baktım ve utançtan boynumun ısındığını hissettim ama Duane'in özüne karşılık verdim. "Sorun değil. Kötü davranmaya çalışmadığını biliyorum. Ama Jackson gerçekten arkadaşımdı. Onu çocukluğumuzdan beri tanırım."

"Yani onun için üzüldüğünü söylüyorsun," diye ısrar etti Duane. "O reddedilen biriydi. Ona iyi davranan tek kişi sendin."

Gözlerimi kapadım ve alnımı ovuşturdum, kendimi aniden yorgun hissettim. "Sanırım gidip biraz uzanacağım."

"Ama yemek yemedin," diye itiraz etti Cletus arkamdan.

"Özür dilerim... Sadece çok aç değilim." Çoktan çalışma odasına giden koridora doğru yürümeye başlamıştım.

Sessizlik beni takip ettiğinde artık özgür olduğumu düşündüm. Ama sonra bir elin bileğimi yakaladığını ve beni koridordan aşağıya, çalışma odasının aksi yönüne doğru çektiğini hissettim.

"Dedim ki...."

"Seni duydum." Drew'un sesi sertleştirilmiş çelik gibiydi, gözleri gümüş rengi ve parlıyordu ve beni bir anlığına suskun bırakmıştı. Varlığı çok etkileyiciydi. Çeşitli yorgunluk hallerime rağmen, beni aile odasına, ön kapıdan dışarı ve verandaya götürürken onun biçimli arka tarafına bakmaktan kendimi alamadım.

Oraya vardığımda beni bıraktı ama kapıyla benim aramda durdu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yüzü asıktı. Sonra bana doğru yürüdü.

Ona, kapıya ve erken akşam güneşinin parlaklığına göz kırptım. Beynim bana dışarı çıkmayalı bir haftadan fazla olduğunu söylüyordu. Beynim aynı zamanda gönüllü olarak duş alarak, günde üç öğün yemek yiyerek ve Chicago'daki arkadaşlarımla düzenli iletişim kurmanın bir yolunu bularak, kısacası yaşayanlar diyarına yeniden katılarak kendimi toparlamam gerektiğini söylediğinde, beynime susmasını söyledim.

Drew bana dik dik bakıyordu, her adımı bizi daha da yakınlaştırıyordu ve çenesi sabitti. Ben de onun duruşunu taklit ettim ama o ilerledikçe geri çekildim. Etkisinin acınası olduğuna eminim. Yorulmuştum. Biriyle tartışacak fiziksel ve zihinsel enerjiden yoksundum.

Ancak vücudum, kendimi aniden Drew'la yalnız bulduğum için öfkelenecek ve telaşlanacak enerjiden yoksun değilmiş gibi görünüyordu.

"Her gece çalışma odasındaki karyolada uyuyorsun, değil mi?" Sözleri suçlayıcı gibiydi ve çenesi titriyordu.

Ona burnumu kıvrarak bir adım daha uzaklaştım. "Evet, öyleyim."

"Sana kardeşlerinle nöbetleşe kalacağınızı söylemiştim. Her gece orada uyumanı istemiyorum. Kendine daha iyi bakmalısın." Ses tonu kızgınlıkla tedirginlik arasındaki çizgide gidip geliyordu. Yaklaştı.

Omuz silktim, sırtım verandanın direğine çarptı. Daha fazla geri çekilemezdim. "İyi," dedim.

Büyürken, *iyi* dediğimde insanların genellikle beni yalnız bıraktığını, çünkü kazandıklarını düşündüklerini öğrenmiştim. O zaman, onların isteklerini görmezden gelir ve ne yapmak istiyorsam onu yapardım. Bu yaklaşım, içlerine arı kaçtığında doktorlarda da işe yarıyordu.

Sıkı durabilir, *iyi* diyebilir, narsistlerin yorulmasını bekleyebilir ve sonra işime geri dönebilirdim; ya da karşılık vermeye çalışabilirdim. Karşılık vermek hiçbir zaman işe yaramadı. Bu, patlayan bir su setini koli bandı ve cesur bir "yapabilirim" tavrıyla durdurmaya çalışmak gibiydi. En iyisi akıntının sizi sürüklemesine izin vermek ve egomanyak fırtınayı atlatmaktı.

Drew şimdi iki adım ötedeydi. "*İyi* diyorsun ama bu gece yine oraya gidip o karyolada uyuyacağını biliyorum."

Ona taş suratımı gösterdim. Bu onu ilgilendirmezdi. Ben onun işi değildim. Ne yaptığım ya da yapmadığım onu ilgilendirmezdi. Ama her nedense, kardeşlerim ve annem Dr. Runous'u hayatlarına davet etmiş ve dizginleri ona vermişlerdi.

Bu konuda hiçbir şey yapamazdım ama bundan hoşlanmak zorunda da değildim.

Kaşları çatık, ağzı sert, gözleri delici Drew bir adım daha yaklaştı. Göz temasını korumak için başımı arkaya doğru eğmek zorunda kaldım ve aptal kalbim hızlı bir ritimle çarpmaya başladı.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin, uygun olsun ya da olmasın, Drew'un yakınlığı beni etkiliyordu. Artık ona karşı uyanıktım, tamamen farkındaydım. Kişisel hijyenimi ihmal ediyor olabilirdim; yine de o bana bir kadın olduğumu ve vücudumun gümüş gözlü, kurgusal yakışıklı erkeklere tepki verdiğini hatırlatan sinir bozucu bir hatırlatıcıydı - özellikle de bu adam anneme ve kardeşlerime bakmayı kendine görev edinmiş gibi görünürken.

"Ash, Şekerim, kendine daha iyi bakmalısın." Sesi alçaldı, derinleşti, yumuşak ve ikna edici bir hal aldı. Elini kaldırdı ve ensemdeki saçları itti, eli bir süre öylece kaldı. Parmaklarının arkası dirseğime kadar omzuma sürtündü ve beni bir ürpertiye karşı savaşmaya zorladı.

Sonra aniden, ne yaptığını fark etmemiş gibi elini geri çekti.

"Bana Şeker deme, ben senin Şeker'in değilim." Bunu aptalca ve enerjisiz bir şekilde söyledim, boynum sıcak ve kaşıntılıydı. Kendimi ona bastırmak ve/veya sürtmek için çok garip, çok çılgınca bir arzu duyuyordum. O kadar gülünç derecede erkeksi, muhteşem ve bayıltıcıydı ki.

"Tatlılığını saklayamazsın, Ashley. Bu utanılacak bir şey değil."

"Ben tatlı değilim." Bu biraz nefes nefese ortaya çıktı.

"Evet. Evet öylesin. Annene bakmak için kendini yırtana kadar çalışıyorsun. O kadar tatlısın ki karnımı ağrıtıyorsun ve dişlerimi çürütüyorsun." Bu sözleri hem etkilenmiş hem de sinirlenmiş gibi söyledi ve sanki bunları yüksek sesle söylemeyi planlamamış gibi aniden söyledi.

Bana, o gece odamda Sandra onu süzerken kullandığı yoğunlukla bakıyordu. Bana şeker gibi, krema kaplı bir pastaymışım gibi bakıyordu ve önce beni ısırarak mı yoksa yalamak mı istediğine karar veremiyordu.

Onu izlerken nefesimi tuttum, ne yapacağını merak ediyordum, onu durdurup durduramayacağımı merak ediyordum. Dudaklarıma bakarken gözleri odaksızlaştı, başlarımız birbirine yaklaştı.

Evin içinden gelen sesler büyüğü bozdu ve Drew sertleşti. Bakışları beni orada gördüğüne şaşırmış gibi yüzümde gezindi. Drew bulduğu şeyden hoşlanmamış olmalıydı çünkü kaşları daha da çatıldı ve gözleri yarıklara dönüştü. Sonra aniden arkasını döndü.

"Sinir bozucu kadın" derken sesi kısık ve alçaktı.

Bu sözlerle birlikte evin içinde kayboldu, çıkışı paravan kapının çarpmasıyla noktalandı.

Tuttuğum nefesi bıraktım ve verandanın direğine yaslanmamış olsaydım sendeleyebilirdim. Eve geri dönmeden önce vücuduma sakinleşmesi için zaman tanımak amacıyla bir dakika beklemeye karar verdim. Kesinlikle sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Drew kalbimi dakikada milyonlarca mil hızla attırıyordu; göğsümü ısıtıyor ve karnımı rahatsız edici ama lezzetli bir şekilde ekşi yapıyordu.

Birkaç derin nefesten sonra eve doğru birkaç adım attığımda Cletus'un kafasını kapıdan uzatıp iki tabak kızarmış tavuk, patates püresi ve yeşil fasulye getirmesiyle karşılaştım.

"Hey, küçük kardeşim, sana yemek getirdim." Cletus'un sıcak ela gözleri ve şefkatli sözleri kalbimi biraz daha yumuşattı. Bana yalvaran bir gülümseme verdi ve ses tonu da yalvarır gibiydi: "Gel benimle salıncakta yemek ye. Sana araba dükkanımı anlatırım."

İşte böyle, tatlı Cletus'un karşısında teslim oldum.

İçime çektim ve ellerim yanlarıma düşerken sakinleştirici bir nefes verdim. "Elbette, Cletus... Kulağa hoş geliyor." Tabağımı aldım ve salıncığın bir ucuna oturdum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Eğer kalan vahşi doğanın yok olmasına izin verirsek.... halk olarak içimizden bir şeyler gitmiş olacak. Sadece kenarına kadar gidip içine bakmaktan fazlasını yapmasak bile, vahşi doğanın bize açık olmasına ihtiyacımız var."

WALLACE STEGNER, DAĞ SUYUNUN SESİ

"En son ne zaman dışarı çıktın?"

"Ne?" Arkadan aydınlatmalı e-okuyucumdan kardeşim Billy'ye bakarken gözlerimi kısarak söyledim. Karanlık bir odada parlak bir ekrana uzun süre baktığım için görüşümde gri bir leke vardı.

O da Marissa'ya baktı. Görüşümü bulanıklaştıran gri dikdörtgene rağmen *bakıştıklarını* gördüm. Dudakları birbirine yapışmış, kaşları anlamlı bir şekilde kalkmış, gözleri hafifçe kısılmıştı.

Hain Marissa.

Billy'nin gözleri büyüdü, sonra bana baktı ve homurdandı. "İşte bu kadar. Ayağa kalk."

Hareket etmemi beklemedi. Annemin uyuduğu hastane yatağının etrafından dolaştı ve beni dirseğimden tutarak koltuktan çekti ve odadan dışarı çıkardı.

Billy merdivenlerin dibine gelene kadar durmadı ve ancak o zaman durdu çünkü ben kolumu onun elinden çektim.

"Bekle bir dakika!" "Biraz sakın olur musun?" diye bağırdım.

Yüzünde sabırsız ve sinirli bir ifade vardı. "Ne?"

Kaşlarımı çattım. Yorgun görünüyordu. Takım elbisesi kırıışmıştı ve sakalı yamuk yumuktu. "Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Ben iyiyim Ash. Annemin koridorun sonunda ölüyor olması ve kız kardeşimin sekiz yıl ortadan kaybolduktan sonra hayalet olmak için eve dönmesi dışında. Bunun dışında her şey yolunda."

İrkildim, çünkü kısmen aile odası çalışma odasından daha aydınlıktı; ama daha çok sözleri etrafıma örmeye çalıştığım şekerleme duvarını haşladı.

I vardı düştü hepsi . ve toplar I gerekir var olmuştur Hokkabazlık - özellikle de kendimin ve ailemin bakımı ve beslenmesi - her boş dakikamı annemle geçirmek lehine. Hatta bunu fark etmiş, h a v a d a a s ılı durduğumu söyleyerek şaka yapmış, o kadar solgunlaştığımı ve yarı saydam olduğumu söylemişti. Bana onu cennete götürmek için gönderilmiş parlayan beyaz bir melek diyordu. Verandada Drew'la yaşadığım tuhaf etkileşimin üzerinden bir hafta geçmişti. O zamandan beri ondan ve diğer herkesten dikkatle kaçırıyordum. Ne zaman annemi ziyaret etmek için çalışma odasına gelse, hava değişiyor gibiydi. Yüzümü bir kitaba gömerek onu ve onu hep görmezden geldim. Onu görmek ve Onun yanında olmak beni dengesiz hissettirdi.

Yüz ifademdeki bir şey Billy'yi son söylediğine pişman etmiş olmalıydı, çünkü gözleri biraz yumuşadı ve dudak büktü.

Ama sonra öfkeyle homurdandı ve şöyle dedi: "Kendini toparlamalısın, bundan kurtulmalısın. Bütün gün içeride oturamazsın. Ayrıca, yemek yemiyorsun, bizimle konuşmuyorsun ve seninle aynı odada olduğumuzu bile kabul etmiyorsun."

"Etmiyor muyum?"

"Hayır, etmiyorsun. Arkadaşların gittiğinden beri sanırım annene ya da hemşirelerden birine annen *hakkında* söylemediğın üç kelime duydum."

Haklıydı. Annem uyanıkken konuşurduk, onu beslerdim, yıkar ve giydirirdim ya da ona kitap okurdum. Ancak her gün rastgele, kafa karıştırıcı bilgiler vermeye devam ediyordu.

Annem uyuduğunda, Marissa beni konuşmaya çekmeye çalıştı.

Ama çoğunlukla uyuyor, annemin yeme ve uyuma alışkanlıklarıyla ilgili zihinsel listeler yapıyor ya da kitap okuyordum. Eğer hatırlarsam, yemek yiyordum.

O ana kadar kardeşlerim beni kendi halime bırakmışlardı.

Ama benden bir adım öne çıkıp karakter ve liderlik gücü göstermemi beklediklerini hissediyordum. İstemiyordum ve dürüst olmak gerekirse yapamayacağımı hissediyordum. Bir lider değildim ama bir takipçi de değildim.

Çocukluğumun varsayılan haline geri dönmüştüm; Tennessee'de aşırı hassas bir yalnızdım.

Şimdi, Billy'nin sözlerinin gerçekliği kafama dank edince, bakışlarım yere düştü ve ağırlığımı kaydırdım. Ayaklarımın çıplak ve biraz kirli olduğunu gördüm. Sonra yoga pantolonu giydiğimi fark ettim. İç çamaşırlarımı en son ne zaman değiştirdiğimi merak ettim.

İğrençti.

"İşte bu," dedi Billy. "Bu senin İsa'ya kavuşma anın, ağabeyinin bakımı. Yukarı çıkacaksın," diyerek merdivenleri işaret etti. "Duş alacaksın, çünkü leş gibi kokuyorsun. Sonra temiz kıyafetler giyip buraya geri geleceksin. Yapman gereken bir iş var ve akşam yemeğine kadar eve dönmen yasak."

Ona baktım, itiraz etmek için ağzımı açtım ama saatin kaç olduğunu bilmediğimi fark ettim. "Bekle, saat kaç?"

"Neredeyse öğlen oldu."

"Neden evdesin? İşte olman gerekmiyor muydu?"

"Öğle yemeği sırasında eve geldim çünkü senin için endişelendim."

İrkildim, irkildim. Billy benim için endişeleniyordu. Marshmallow duvarımın bir tarafı eriyerek yapışkan hale geldi.

"Yukarı çık yoksa seni çıırılçıplak soyar ve duşun altına kendim sokarım. Kapıyı çalmana gerek yok; bugün için programda kimse yok."

Başımı salladım, çenem sallanıyor, gözlerim yaşlarla doluyordu.

"Ve bu kadar acınası olmayı bırak." Bunu sert bir şekilde, beni kucaklayıp sarılmadan hemen önce söyledi.

Evden çıkarıldım ama Billy'nin gözetiminde saçımı yapıp makyajımı yaptıktan sonra. Kıyafetlerimi de o seçti.

Tüm bu zorba davranışlarını "Hepimiz senin için endişeleniyoruz" diyerek meşrulaştırdı.

Nedense bu işe yarıyordu. Kardeşlerimin benim için endişelenmesinin benim kriptonitim olduğunu keşfediyordum. Belki de sekiz yıl önce içgüdüsel bir kendini koruma ihtiyacı ve başka biri olma arzusuyla onlardan ve Tennessee'den kaçmıştım. Onlar -grup olarak ya da bireysel olarak- beni zahmetsizce işaret, yüzük ya da serçe parmaklarının etrafına sarabilirlerdi.

Ya da belki de sadece belirgin bir şekilde bunalmış, yorgun ve aç hissediyordum ve o anda yüksek telkin edilebilirlik durumundaydım. Giyinmek, makyaj yapmak ve saçımı yapmak bana hareketlerin içinden geçmek gibi geliyordu. Umursayacak enerjim yoktu.

Durum ne olursa olsun -artık biraz bol gelen kot pantolon, Mumford and Sons konser tişörtü ve converse spor ayakkabılarla-

yoluma. Çok geçmeden orman bekçisi istasyonuna doğru yola çıkmıştım; görevim Jethro'ya erzak çantasını vermekti.

Çoğunlukla nereye gittiğimi biliyordum. Dağ yolunun kıvrımları ve dönemeçleri, bunları aşmak için gereken enerji ve odaklanmayla birlikte, büyük bir dikkat dağıtıcı olduğunu kanıtladı. Küçük karakol kulübesinin derme çatma park yerine girdiğimde neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Billy, bu özel korucu istasyonunun bir tepenin üzerine kurulmuş tek odalı bir kulübe olduğunu açıklamıştı. Tepenin dibine park ettikten sonra kulübeye kadar bir milin onda biri kadar (tepeye doğru) yürüyordunuz.

Güzel bir gündü ve kısa bir süre ayın kaçı olduğunu merak ettim. İki hafta geriye sayarak Eylül ayının ortası olması gerektiğine karar verdim. Hava hala Ağustos sıcağıydı ve zemin sabahki yağmur fırtınası nedeniyle kaygandı. Özellikle çamurlu alanlardan kaçınmak için özel dikkat göstererek yokuşu yavaşça çıkmam gerekiyordu.

Tepenin yarısına geldiğimde, dört nala koşan bir at yaklaştığında olduğu gibi yerin titrediğini hissettim. Durdum ve açıklığı inceledim.

Sonra sesi duydum.

Ormanın içinden bir şey geçiyordu. Yeryüzünü titretecek kadar büyüktü. Ayaklarıma kaçmalarını söyleyemedim onu gördüm.

Bu bir siyah ayıydı -büyük olasılıkla Büyük Dumanlı Dağlar Ulusal Ormanı'ndaki en büyük siyah ayı- ve bana doğru koşuyordu.

Ayı bana ulaşmadan önce korucu istasyonuna ulaşma şansımı hızla hesaplarken bile dehşete kapılarak nefesimi tuttum. Bu şans kocaman bir sıfırdı.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım ve vahşi doğanın kıyısında büyüyen tüm çocuklara ormanda bir ayı tarafından köşeye sıkıştırıldıklarında ne yapmaları gerektiği öğretilir.

Yere düştüm ve ölü taklidi yaptım.

Çamurlu, ıslak zemin kot pantolonumdan ve tişörtümden sızıyordu. Nefes almaya ve gevşemeye çalıştım ama yapamadım. Nefesimi tuttum, vücudum aylara yem olma beklentisiyle gerilmişti.

Kural olarak, siyah ayılar insanları yemez; bunun gibi büyük, dört yüz kiloluk erkek ayıları bile. Genellikle utangaçtırlar ve sadece şafak vakti ve alacakaranlıkta dışarı çıkarlar. Genellikle ağaçlarda takılır, şekerleme yapar ve meyveleri kemirirler.

Yani bu yaratığın bir Salı günü saat 14:00'te ormandan koşarak çıkması hiç mantıklı değildi. Bana doğru sanki son olgun yemiş benmişim gibi geliyordu.

Mevsimin dut fidanı ya da bir sepet balık.

Ben ölü taklidi yaparken onun bana doğru gürlediğini hissettim.

Ben ölü taklidi yaparken....

Ne yapıyorsun sen?! Bir parçam talep etti. Kalk ayağa kalk ayağa kalk ayağa kalk!

Gözlerimi açtım, yere baktım. Her yer sarsıntısında daha da yükselen küçük bir ses, ondan saklanıp *ölü taklidi* yapmak yerine hikâyemin sonuyla yüzleşmemi emreliyordu. Bunu yeterince yapmamış mıydım? Hayatımın ne kadar kaçışla ilgili olacaktı?

Bir anda, dik durarak ve ceketini başının üzerinde tutarak bir boz ayıyı korkutan bir yürüyüşüyle ilgili okuduğum bir makaleyi hatırladım; özünde bu onu boz ayı kadar büyük gösteriyordu.

Belli ki ölü taklidi yaparken ölmek gibi acınası bir fikir beni çıldırtmıştı, ayağa fırladım, gömleğimin altından tuttum ve ayıyla yüzleşirken ceketimi başımın üzerine çektim. Artık çok yakındaydı; canavarın zor nefes alışını duyabiliyordum. Kendimi gözlerimi açmaya zorladım ve bunu tam zamanında yaparak ayının asıl rotasından biraz saptığını gördüm. Gömleğimi kafama geçirmiş bir akıl hastası gibi durduğum yerden iki metreden daha az bir mesafede dörtlüye koşarken gerildim.

Bu doğru. Ayı ben orada yokmuşum gibi yanımdan geçti.

La-di-da, lütfen.

Ve koşmaya devam etti, açıklığın diğer tarafına ve ötesindeki vahşi doğaya kadar. Hâlâ nefesimi tutarak kulaklarımı gerdim ve ayaklarımın altındaki yankılar azalırken ormanın içinden gelen sesleri dinledim.

İki büklüm oldum ve omzumun üzerinden, ormanın içinde kaybolduğu noktaya baktım.

"Aman Tanrım!" Sağa sola bakarak çığlık attım, ardından şaşkın, inanmaz ve histerik bir kahkaha attım. "Aman Tanrım, az önce bunu yaptım." Bacaklarım çözüldü ve yere düştüm, çıplak sırtım -sutyen kayışımın bir parçası dışında- çamurlu zemine tüm gücümle çarptı ve toprak kokusunu içime çektim.

Kir, çamur ve çimen lekelerine bulanmış olmam umurumda değildi. Saçlarımın nemli, vücudumun terli ve adrenalinden yapış yapış olması da umurumda değildi.

Sadece tüm uzuvlarım yerinde ve üzerimde tek bir çizik bile olmadan hayatta olduğum için mutluydum.

Sonra başka bir ses duydum ve donakaldım. Bu bir hırıltıydı. Gök gürültülü ayıyla kıyaslandığında, ince bir sestti. Ama hırıltı, midemde yeni bir soğuk korku dalgasına neden oldu, sonra da omurgama tırmandı, çünkü sesin ne anlama geldiğini anlamıştım.

Yavaşça doğruldum ve ayının hiçbir şeye *doğru* koşmadığını fark ettim. Ayı, şu anda bana delice bakan kuduz rakundan *kaçıyordu*.

Çılgılık attım ve tam ağzından köpükler saçan minik rakun ormandan çıkıp açıklığa doğru koşarken ayağa fırladım.

"Rakun! Kuduz rakun!!" Bağırdım, yokuş yukarı korucu istasyonuna doğru koştum. "RACCOON!!!"

O an hem dehşet verici hem de mantıksızdı. Dört yüz kiloluk siyah ayıdan kaçmamıştım ama kuduz, ortalamanın altında bir rakundan kaçırıyordum.

"COOOOON!!!" diye bağırdım ama sonra yüzümü buruşturdum, beynimin aşırı medeni kısmı bu kelimeyi herhangi bir bağlamda kullandığım için şiddetli bir yargıyla başını salladı.

Bir elimde Jethro'nun erzak çantasını, diğer elimde gömleğimi tuttuğumu fark ettim; çantayı yırtıp açtım ve bulabildiğim her şeyi kemirgene fırlatmaya başladım - gömleğim, Jethro'nun termosu, su filtresi, bir torba ceviz, iç çamaşırı - bir yandan da "RACCOON!!!" diye bağırıyordum.

Küçük şeytan caydırılmazdı. Gelmeye, hırlamaya ve köpürmeye devam etti. Ayağım bir şeye takıldı ve düştüm, kollarımı taşlara dayadım, dişlerim sarsıcı bir tıkırtıyla birbirine çarptı ve yanlışlıkla dilimi ısırma neden oldu.

Ellerim rakunu uzak tutacak bir şey ararken kanın demir tadı ağzımı doldurdu. Bir taş buldum ve serseriye fırlattım, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Çaresizlik içinde bağırdım, "YARDIM EDİN! AYI! AYI!!!" diye bağırdım - *ayı* kelimesinin, *rakunun* duyamayacağı bir şekilde çevredeki herkesin kulağına gideceğine karar verdim.

Küçük canavarı ağır bir taşla parçaladım, hayvanı birkaç değerli saniye için şaşırttım ve ayağa fırladım. Ellerim sıyrılmıştı; kollarım çizilmiş, morarmış ve çamurluydu; kot pantolonum sıırılsıklamdı ama kendimi tepenin geri kalanına attım ve göğsümün patlayacağından emin olana kadar koştum.

Kulübeden otuz adım uzaktayken omzumun üzerinden baktım ve rakunun sadece beş adım ötede olduğunu gördüm. İçgüdülerimle tepki vererek kükredim, döndüm, sol ayağımı yere bastım ve küçük rakuna lisedeki futbol koçumu gururlandıracak şekilde hızlı bir kaleci tekmesi attım.

Rakun tepeden aşağı otuz metre kadar süzüldükten sonra birkaç metre daha yuvarlandı. Görünüşe göre toparlanmak için fazla zamana ihtiyacı yoktu, çünkü hemen tepeye doğru çılgınca kovalamaya başladı.

Korucu istasyonunun kapısının arkamdan açıldığını duydum. Döndüm ve Drew'in şaşkın ve sersemlemiş ifadesine aldırmadan kulübenin güvenliğine doğru koşmaya başladım.

"Ash? Ne oluyor...?"

Açıklama yapmadan ya da düşünmeden Drew'un silahına uzandım, çektim, emniyetini kapattım, döndüm, nişan aldım ve rakunu vurdum.

Sadece bir el ateş ettiğimi söylemek isterdim ama bu yalan olur. Şarjörün tamamını boşalttım ve tüm mermiler bittikten sonra tetiğe birkaç kez daha bastım. Bazı atışlar ıskaladı, bazıları ıskalamadı.

Buradan çıkarılacak mesaj:

Kuduz Rakun: Sıfır.

Ashley Winston: Hâlâ hayatta ve kuduz değil.

Elimde silah, zor nefes alarak durdum ve belirsiz bir süre boyunca uzaktaki yere baktım. Adrenalin azaldı, kalbim yavaşladı ve vücudum titremeye başladı.

"Ash...?"

Drew'un adımı söylerken çıkardığı ses beni irkiltti ve sıçradım. Başka bir hareket yapamadan, kolu güçlü ve sağlam bir şekilde ortama dolandı ve sırtımı göğsüne yasladı. Boştaki eli silaha uzandı. Yavaşça aldı, kılıfına soktu ve bizi geriye doğru itti.

Çizmeli ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapattığını ve bizi kulübenin içine doğru ilerlettiğini fark ettim. Beklenmedik bir şekilde dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Yine beklenmedik bir şekilde Drew beni kollarına aldı ve soluk kırmızı beyaz kareli bir kanepeye taşıdı. Daha da beklenmedik bir şekilde, beni kanepeye yatırmak yerine oturttu ve kucağına aldı.

Ağlamadım. Ağlamayacaktım. Uzun bir süre Drew'un kucağında oturduktan sonra, onun artık kırılmış saçlarını okşadığını ve çamurla kaplanmış, kot pantolonlu kalçamı ovduğunu fark ettim. Az önce bir şeyle yüzleştiğimi fark ettim.

Gözlerim açık ve kollarım başımın üzerindeyken siyah ayı. Kudurmuş rakunun neredeyse saldırdığı anı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım, hırlamayla başlayıp sekiz el silah sesiyle bitiyordu.

Gerçeklik sonunda içime işlemişti. Islak, gömleksiz, sıyrık, yara bere içinde, çamurlu ve üşüyordum. Ama hayattaydım.

Kıpırdandım. Drew'un hareketleri durdu. Yer değiştirdim. Başını yana eğdi ve bana baktı, parlak gri gözleri geniş ve arıyordu.

"Merhaba Drew," dedim. Sarsıntılar geçmişti ve artık titremiyordum ama sesim istediğimden daha zayıftı.

"Merhaba Ash." Sesi derin, güçlü ve sessizce emrediciydi. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, derin bir nefes aldım, cevap vermek için ağzımı açtım ve Jethro kulübenin ön kapısından içeri daldı.

"Ne haltlar dönüyor burada? Radyo, dev bir ayının saldırıya geçtiği ve bu bölgede silah sesleri duyulduğu haberleriyle çılgına dönüyor. Buraya geldiğimde bunları buldum..." Jethro iç çamaşırını, benim gömleğimi, sırt çantasını ve bir torba cevizi havaya kaldırdı, "...tepenin yamacında, bokuma konfeti gibi yapışmış ölü rakun parçaları ve... Ashley?"

Jethro Drew'dan bana baktı ve sonra tekrar geri döndü. Görünüşümü inceliyor gibiydi: kollarımdaki çizikler ve taze morluklar, yüzümdeki kir ve gövdeyi örten tişörtümün olmayışı.

Tavır bir anda uğursuz ve sert bir hal aldı; o kadar ani değişti ki irkildim. Drew'un elinin kalçamda durduğu yere yerleşen gözleri parlayan hançerler gibiydi.

Koyu renk gözlerini Drew'unkilere dikti ve tehditkâr bir bakışla onu süzdü. "Küçük kız kardeşime ne yaptığını düşündüğünü bana söylemek ister misin?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Çünkü bazen iyi görünen insanlar umduğunuz kadar iyi olmayabilir."

JONATHAN SAFRAN FOER, SON DERECE GÜRÜLTÜLÜ VE
INANILMAZ DERECEDE YAKIN

İLK KEZ ayı-korkak kuduz-rakun saldırısı hikayesini anlattığımda, en büyük ağabeyim Drew'u öldürmesin diye aceleyle anlattım.

Jethro dinleyecek kadar sakinleşir sakinleşmez Drew gömleğini çıkarıp bana uzattı.

"Arkada bir lavabo ve sabun var. Git şu sıyrıklarını yıka ve lütfen... bunu giy." Gözlerini yere dikerek söyledi. Ben lavabodan dönene kadar bana bir daha bakmadı, kesiklerim ve sıyrıklarım yıkanmış, koyu gri tişörtüm çamurlu kot pantolonumun dizlerine kadar üzerimi örtmüştü.

Hikayeyi ikinci kez anlattığımda sonsuza kadar sürdü. Ayının büyüklüğü, hangi yöne gittiği, rakunun nereden geldiği - *tam* yerini bilmek istiyorlardı - gömleğimi ne zaman kaybettiğim, Jethro'nun erzak çantasına ne olduğu ve kollarımı nasıl kesip morarttığım hakkında durmadan sorular soruldu.

Drew bütün bu süre boyunca yanıma çömelmiş, aralıklarla sırtımı ovuyor ya da saçımı okşuyordu. İçgüdüsel olarak ona yaslandım, sıcaklığını ve rahatlığını kabul ettim; her ikisi de sıcak bir banyoya dalmak gibi harika hissettiriyordu. Kuduz rakunla ilgili kısma geldiğimde Jethro'nun yüzü soldu; bana durumdan ne kadar çaresizce hayal kırıklığına uğradığını ele veren sıkı bir gülümseme verdi.

Bu ikinci okumayı bitirmek üzereydim ki daha fazla insan geldi. Üç korucu ve iki eyalet av koruma görevlisi daha gelmişti, içeri girerken kapıyı çalmadılar.

Drew ayağa kalktı ve Jethro hızlıca tanıştırdı; muhtemelen hayatımın ilk on sekiz yılını yakınlarda geçirdiğim için üçü beni tanıyor ya da tanıyor gibiydi. Adamlara gerçekten bakmadım ya da

isimleri. Hepsinin sakallı olduğunu fark ettim; tıpkı iki hafta önce olduğu gibi, yedi sakallı adamla aynı odadaydım.

Yakalayamadan boğazımdan küçük bir kahkaha baloncuğu kaçtı; yüksek değildi ama beni biraz dengesiz gösterdi. Masaya baktım, masanın sağlamlığına, ahşabın sert ağırlığına odaklanmaya çalıştım. Alnımı ovuşturdum ve ellerimin hala titrediğini fark ettim; eskisi kadar kötü değildi ama titreme kesinlikle vardı.

Sonra hikâyeyi bir kez daha anlatmam istendi. Rakunla ilgili kısmı anlattığımda, yeni gelenlerin hepsi Jethro'nunkine benzer tepkiler verdi: şaşkınlık ve dehşet.

Tabii ki bu kargaşaya bir de Drew'un üstsüz olduğu gerçeği eklendi. Fark edişimi sınırlamaya çalıştım ama yine de fark ettim. Nasıl fark etmem? Bir kadının ne kadar tedirgin olduğu umurunda değil, bir erkeğin Drew'ununki gibi bir göğsü, sırtı, kolları ve karnı varsa b u n u fark eder.

Hâlâ adrenaline dolu olduğum için onun fiziksel mükemmelliğine verdiğim tepki *özellikle* artmıştı. Yalnız olsaydık, ayı Ashley'nin farklı türde bir ayı saldırısı tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi. Ve o saldırıya uğruyordu.

Benim tarafımdan.

Ölüm kalım durumlarının beni azgın bir kurbağa haline getirdiği gerçeği üzerinde durmamaya çalıştım.

Bunun yerine, yaşadığımı hissettiğim -gerçekten hissettiğim- gerçeğine odaklandım ve hayatta olmak güzeldi. Hissetmek güzeldi.

Jethro yanımda durmuş, ezberim sırasında elini omzuma koymuştu. Gözlerim sürekli Drew'unakilere kayıyor, beni izleyip izlemediğini ya da çıplak gövdesine bir bakış atmanın güvenli olup olmadığını kontrol ediyordu. Tabii ki hiçbir zaman güvenli değildi. Odada volta atıyordu ama gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu, ifadesi odaklanmıştı. Yine de ben konuşurken bakışlarının ağzımı izlediğini ve bazen boynumda gezindiğini fark ettim.

Bu benim azgın kurbağalığıma yardımcı olmadı.

Gömleğimi çıkarıp ayıyla yüzleştığım kısma geldiğimde Jethro başını salladı ve Drew "Bunu yaptığına inanmıyorum" diye mırıldandı.

Sözlerimi bitirdiğimde, erkekler kendi aralarında konuşmaya başladılar ve beni şaşkın şaşkın odaya bakmaya bıraktılar. Bir kez daha dikkatim meşe masaya odaklandı.

Tartışmalarının özünü yakalamıştım. Bana masalı bir kez daha anlattırmak konusunda tartışıyorlardı - aslında ilk başta pek de tartışmıyorlardı. Jethro yeterince şey yaşadığımı, gerekirse yeniden anlatabileceklerini söylüyordu.

Diğer beşi ise benim versiyonumu tekrar dinlemek istiyordu. Adamlardan biri hikayeyi ses kaydına almayı, sonra da onları dışarı çıkarıp şemasını çıkarmayı önerdi.

Sesler yükseliyordu ve ben sağlam masaya bakmaya devam ettim. Bir ahşap damarının karmaşık desenini daha önce hiç fark etmemiştim. İşaretler esrarengiz ve büyüleyiciydi.

Sonra Drew yanımda diz çöktü. Sıcak eli ensemdeydi ve omurgamda küçük ısı artışları yaratıyordu. Parmakları saçlarımdaydı. Yavaşça sıkarak dikkatimi ona çekti.

Her zamanki gibi gözleri kasvetli ve ateşliydi, ama şimdi hatırladığımdan daha mavi, gümüş ve canlı görünüyorlardı. Gözlerinin etrafında kaz ayaklarının başlangıcı olduğunu fark ettim; kaşlarının çarpıcı ve cesur şekli dikkatimi dağıtmıştı.

"Ash...."

"Evet?" Sağ gözünün hemen altında bir çil vardı ve bu çok çekiciydi... ve dikkat dağıtıcıydı.

"Şekerim, iyi misin?"

"Evet." İçimi çektim. Normalde bana *Şeker* denmesine tahammül edemezdim ama Drew bunu söylediğinde, özellikle de böyle yumuşak, ilgili, gürültülü ve gömleksiz bir şekilde söylediğinde onun tadına bakmak istedim.

Bu da nereden çıktı şimdi? Neyim var benim böyle?

"Onun nesi var?" Bu diğer adamlardan birinden geldi. "Kafası falan mı güzel?"

"Hayır, pislik," diye tersledi Drew, ama gözleri benimkilerde kaldı. "Şokta ve vücudunda çok fazla adrenalin var."

Odanın şaşkın bir sessizliğe gömüldüğünün farkındaydım. Aklımın bir köşesinde, Drew'un laf kalabalığı yapmamasıyla ünlü olduğunu hatırladım. Patlamasının büyük bir şok olduğunu hayal ettim.

Drew'un çarpıcı ve kalın kaşları bir araya geldi ve kaşlarını çatarak yüzümü inceledi, bir eli saçlarımdaydı, diğeri de benimkini tutuyordu. "En son ne zaman yemek yedin?"

Omuz silktim.

"Sana biraz yemek yedirmemiz lazım. Hâlâ ayakta olman bir mucize."

"Beni yakaladığın için teşekkürler," dedim aptalca, aşık bir ergen gibi gözlerinin içine bakarak. Ama umurumda değildi. Çok yakışıklıydı, çok iyi davranıyordu, elleri çok iyi hissettiriyordu, çok güçlü ve sağlamdı ve yakışıklı olduğunu söylemiş miydim? Ve gömleksiz?

Kulübeye başka birinin girdiğini ve adamların yer değiştirip ayaklarını sürüyerek yeni gelen için yer açtıklarını hayal meyal fark ettim.

"Şekerim, ne zaman düşmek istersen seni yakalamaktan onur duyarım."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tanıdık bir sestən gelen ismimin sesiyle dikkatim Drew'un canlı gözlerinden ve çekici çillerinden uzaklaştı.

"Ashley? Ashley Winston?"

Döndüm ve ismime göz kırptım, kaşlarım alnımda kalkıktı. Masanın diğer tarafında bir adam duruyordu ve bu adam oldukça tanıdık geliyordu. Saçları sarı ve kısa kesilmişti, gözleri kahverengiydi, yaklaşık benim yaşlarımdaydı ve yaklaşık 1.80 boyundaydı. Adamın üzerinde ona çok ama çok yakışan mavi bir polis üniforması vardı. Kare şeklindeki çenesini örten sakalı yoktu. Beyaz dişlerinin tamamı geniş bir gülümsemeyle sergileniyordu.

"Ashley? Benim, Jackson." İki eliyle kendini işaret etti.

Geçmişimden gelen bu isim karşısında kaşlarımı çattım ve gözlerimin tekrar onun üzerinde gezinmesine izin verdim.

Jackson ismini son derece iyi biliyordum çünkü Jackson lisedeki erkek arkadaşımın ve en yakın arkadaşımın adıydı. Ama benim tanıdığım Jackson kısa boylu ve cılızdı, Anderson Cooper solgundu, lise bandosunda obua çalıyordu ve ciddi bir sivilce sorunu vardı.

Altın sarısı bronz tenli, kumral sakallı ve erkek gibi bir sesi olan kaslı, 1.80 boylarında bir polis memuru değildi.

"Ashley, ben Jackson." Sırıttı orantısız ve çocuksu bir hal aldı. "Bana o kadar değiştiğini söyleme."

Onu nihayet tanıdığımda irkildim çünkü o kadar değişmişti ama gülümsemesi tamamen aynıydı.

"Aman Tanrım!" Drew'un elini bırakarak ayağa fırladım. "Jackson James?"

Jackson masanın etrafından dolaştı, sürekli başını sallıyordu. "Kızım, sana ne oldu böyle? Az önce siyah bir ayıyla dövüşmüş gibi görünüyorsun."

"Hiçbir fikrin yok." Beni kollarının arasına alıp kocaman sarılırken dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

Jackson geri çekildi ama ellerimi tutmaya devam etti. "Olay duyulduğunda radyoda biraz dinledim." Jackson'ın gözleri omzumun üzerinden Drew'un arkamda durduğu yere kaydı, sonra tekrar yüzüme geldi. "Annene olanları duydum. Çok üzuldüm."

Tekrar irkildim, çünkü bu sefer anneme neler olduğunu tamamen unutmuştum. Tamamen hayatta kalmaya odaklanmıştım; sonra, her şey bittiğinde ve güvende olduğumda, Drew'un inanılmaz derecede yakışıklı yüz hatları, ellerinin sıcaklığı, sesinin derinliği ve gömleksizliği dışında elle tutulur hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Jackson elimi sıkarak, "Çok özür dilerim," diye tekrarladı. "Şehirde olup olmayacağını merak ediyordum. Birbirimize rastlamamız için bir ayı saldırısı olması gerektiği için üzgünüm."

"Buraya kadar gelmeye karar vermene şaşırdım." Bu yorum aniden yanımda beliren Jethro'dan geldi. Kardeşimin yakınlığı Jackson'ı ellerimi bırakmaya ve geriye doğru bir adım atmaya zorladı. "Bu senin yetki alanının biraz dışında değil mi Jack?"

"Evet, dürüst olmak gerekirse. Evet, öyle." Jackson'ın gözleri benimkilerle Jethro'nunkiler arasında gidip geldi, ifadesi açık ve kurnaz değildi. "Ama raporda sanki karşılıklı ateş edilmiş gibi bir ifade vardı. Ashley'nin adını duyduğumda...."

Kalçamda bir el ve sırtımda bir göğüs hissettim. "Seni temizlemeye götüreyim," diye fısıldadığında bunun Drew'a ait olduğunu anladım, nefesi boynumu ısıtıyordu.

Hiç düşünmeden, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi ona yaslandım. Kolunu belime doladı ve odaya hitap etmek için hafifçe döndü.

"Bu kadar yeter," dedi Drew. "Onun işi bitti. Hepinizin gitmesi gerekiyor."

Sesinin tonuna bakılırsa bu kez kimse itiraz etmeyince şaşırmadım. Odadaki her erkekle arasında birkaç santim olmasa bile, Drew'un hükmedici varlığı ve sürekli gerginlik havası yeterli olurdu. Drew Runous bir konuda sözünü esirgemediğinde kimsenin karşı çıkmakta gecikmediğini tahmin ediyordum.

Sakallı adamlar şapkalarını ellerine alıp birbirlerine bir şeyler mırıldanıyor, ayrılırken ayakkabıları ahşap zeminde sürtünüyordu. Jackson'ın gözlerinin Drew'un belime doladığı koluna odaklanıp sonra benimkine kaydığını fark etmedim.

"Bu hafta eve uğrayacağım, böylece arayı kapatabiliriz." Bana dostça bir gülümseme verdi. "Sen çok şanslı bir genç bayansın, Ashley Winston."

Ona göz kırptım ama şansın hayatta kalmamla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecek kelimeleri bulamadım. Ancak benim belalı biri olmamın ve Drew'in silahının bunda etkisi olabilirdi. Jackson sessizliğime aldırmamışa benziyordu çünkü bana göz kırptı ve başka bir şey söylemeden gitti.

Drew Jethro'ya döndü ve başımın üzerinden, "Onu yanımda götüreceğim; senin hazırlanman gereken bir yolculuk var," dedi.

Jethro omzumu sıktı. "Teşekkürler." Sonra ağabeyim alnıma bir öpücük kondurdu. "İyi olmana çok sevindim."

Başımı salladım ve Jethro bana sevgi dolu bir gülümseme verdi; sonra diğer korucuların yanına geçti ve yolculuğu için gerekenleri topladı.

Drew beni kendisine doğru çevirdi ama kulübeden çıkarken Jethro'nun arkasından baktım. Üstsüz Drew'la yalnız kaldığımda gözlerimi onunkilere diktim.

Her zamanki gibi beni izliyordu ama bakışlarında tanışmamızın ilk birkaç gününde kullandığı o tuhaf, yoğun sıcaklık yoktu. Bana ölçülü ama mesafeli bir ilgiyle bakıyor gibiydi.

"Jack ile bir geçmişiniz var mı?"

Başımı salladım. "Lisedeki erkek arkadaşımdı."

Drew kaşlarını çattı. "Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum."

Omurgamda bir öfke patlaması oldu ve ondan uzaklaştım, günün olayları ve süregelen adrenalin keskin tepkimi körüklüyordu. "Sana kendimi açıklamama gerek yok ama büyürken annem dışında beni cahil, tek kullanımlık bir kış parçası olarak görmeyen tek kişi Jackson James'ti. Bende görüldüğümünden daha fazlasını gördü. En azından ben öyle sanıyordum. Ama yıllar bana bilgelik verdi. Hiçbir iyi niyetin ya da eğitimin insanların benimle ilgili ilk izlenimlerini ya da görmek istediklerini görmelerini değiştirmeyeceğini öğrendim. Gestalt teorisinin yararlarını keskinlik ve özgüvenle tartışabilirim, ancak karşımdaki kişi beni dinlemiyorsa bu hiçbir şey fark ettirmez. Sanırım *artık* bundan daha zeki olduğumu söyleyebilirsiniz."

Ben konuşurken Drew'un gözleri ateş gibi parlıyordu ama bu ateşin bana yönelik olmadığı izlenimine kapıldım. Sözlerimi bitirdiğimde bana yine o alametifarikası olan harareti bakışlarla bakıyordu ama sanki kendini dizginlemeye çalışıyormuş gibi durgun ve tereddütlüydü. Birkaç uzun an geçti,

vücutlarımız birbirine doğru sallanıyordu. Ona doğru çekildiğimi hissediyordum, başım dönüyordu.

Belki de sadece kan şekerim düşmüştü.

Aramızdaki elektriklenmiş gerilime daha fazla tahammül edemeyerek sessizliği bozdum. "Arabayı kendim kullanabilirim, biliyorsun. Buraya daha önce geldim. Annemin arabası tepenin aşağısında."

Drew kaşlarını çattı, gözleri vücudumda gezinerek beni değerlendirdi. "En son ne zaman yemek yedin?"

Ona baktım ve günü geri sardım. Bir şey bulamayınca dünü geri sardım. Yutkundum ve "Bir simit yedim" dedim.

"Ne zaman?"

"Kahvaltıda." "Ne zaman?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kaşlarımı çattım. "Dün."

Bir süre beni izledi, ama karşılık veremedi pes ettim. "Peki. İyi bir noktaya değindin. Yorgunken ve açlıktan başım dönerken araba kullanmamalıyım. Nokta konuldu ve kabul edildi. Devam edelim...."

Ayaklarımın üzerinde sallanırken hafifçe başımın döndüğünü hissettim ve kendimi sabitlemek için bir adım geri atıp masaya tutunmak zorunda kaldım. Drew beni dik tutmak için kolunu sırtıma doladı.

"Seni taşıyorum," diye homurdandı ama sesi sinirlenmiş gibi **çık mı y o r d u .**

Daha çok kararlı görünüyordu.

"Aptal olma," dedim ve onu ittim. "Yürüye bilirim."

"Ash...." Adım kulağıma yakın bir fısıltı gibiydi. "Sana yardım etmeme izin ver." "Yardıma ihtiyacım yok."

"Daha önce ihtiyacın vardı."

"Sana ihtiyacım yoktu. Sadece silahına ihtiyacım vardı."

Göz ucuyla Drew'un gözlerini yavaşça kapattığını, ağzını sert bir çizgiye bastırdığını gördüm. Üzgün müydü yoksa *kızın söylediği şeyi* ağzından kaçırmamak için kendini zor mu tutuyordu anlayamadım.

Sonunda boğazını temizledi ve beni kollarına aldı. Sinirlenmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Gerçekten, sadece gözlerimi devirecek kadar enerjim vardı.

"Seni tepeden aşağı taşıyacağım."

"Tamam."

"O zaman ben sürüyorum."

"Her neyse."

"Ondan sonra yemek yiyeceksin."

"Tamam."

"Sonra uyuyacaksın."

"Kulağa harika geliyor."

Drew kollarının arasında bana baktı ve mırıldandı, "'Ah, kadınlar. Yüksekleri daha yüksek ve alçakları daha sık yapıyorlar."

Tanrım, yarı akıl sağlığımı yitirmiş olmalıyım, çünkü bu Nietzsche alıntısı beni güldürdü.

ONUNCU BÖLÜM

"İster beyefendi ister hanımefendi olsun, iyi bir romandan zevk almayan kişi dayanılmaz derecede aptal olmalıdır."

JANE AUSTEN

Kamyonetine vardığımızda DREW bana bir protein çubuğu verdi. Eliyle ve çenesiyle onu yemem gerektiğini işaret etti. Artık sözlü komutlar vermeyi gerekli gördüğü noktayı geçtiğimizi tahmin ediyordum. Sadece jestler tamamen kabul edilebilir hale gelmişti.

Yolculuk sırasında Drew'un benimle konuştuğu tek an, kamyonetin orta konsolundaki kahverengi deri ciltli deftere uzandığım andı.

"Ona dokunma." Defteri elimden kaptı ve sürücü tarafındaki kapı cebine koydu.

Ellerimi kaldırdım, boş protein bar paketini tek yumruğumla kavradım. "Tamam. Okumayacaktım. Sadece ambalajını bardak tutucuya koyabilmek için yerini değiştiriyordum. Nedir bu, günlüğün mü?"

Direksiyonu sıkıca kavradı ve muhtemelen bu virajları gözü kapalı alabilecek olmasına rağmen yola son derece odaklanmış görünüyordu.

Aniden, "Bu saha notları. Bir daha dokunma."

Yolculuk boyunca bir daha konuşmadık ve çok geçmeden dağ yolunun iniş çıkışları, kıvrımları ve dönüşleri beni uykuya daldırdı.

Çok loş, yabancı bir odada tanımadığım bir kanepede uyandım. Uzun süre uyumuş olmalıydım çünkü tüm duvarı kaplayan bir dizi pencereden ayı görebiliyordum. Ay her şeyi bana Drew'in gözlerini hatırlatan soluk, gümüşü bir ışığa büründürüyordu... ve bu düşünce kendimi sıcak ve karmakarışık hissetmeme neden oldu. Bu yüzden onu ittim.

Sonra kot pantolonumu giymediğimi fark ettim.

Etrafıma daha iyi bakabilmek için boynumu bükтім. Diğer üç duvar kitaplıklarla kaplıydı ve eğer gözlerime inanabilirsem, taşma noktasına kadar kitaplarla doluydu. Raflar dışında odada, üzerinde uzandığım kahverengi deri kanepede, büyük bir

ahşap yan sehpa, iki büyük deri kulüp sandalyesi ve kalın ahşap bir sehpa. Uzak köşedeki sehpanın üzerinde akustik bir gitar duruyordu.

Odayı sevdiğime karar verdim. Bana gerçek bir yer gibi gelmişti; örgü örebileceğim, kitap okuyabileceğim ya da ay ışığında uzanıp pencereden dışarı bakarken kayan yıldızları izleyebileceğim bir yer.

Üzerimde bir çarşaf vardı, onu yana doğru çekiştirdim, dik otururken göz kırptım ve nerede olduğuma ve bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir işaret bekledim. Bir ses duydum ve başlangıçta fark etmediğim bir kapının altından gelen ışığı gördüm. Kapının bariz bir seçim olduğunu hissederek ayaklarımı topladım ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtıktan sonra, aynı zamanda ışığın da kaynağı olan tabak ve tencere seslerini takip ettim. Parmak uçlarımda köşeyi döndüğümde Drew'u bir gaz ocağının başında, tadına bakmadan ve tuz eklemekten önce lezzetli kokan bir şeyin buharını tütüren bir tencereyi karıştırırken buldum.

Kafasını kaldırmadan sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Kapı çerçevesine yaslandım. "Susamış ve... kafam karışık."

Drew'un gözleri benimkilere kaydı, kaşları birbirine yaklaştı. "Sana biraz su getireyim."

Mutfakta dolaşırken onu izledim, bana bir bardak getirip musluk suyuyla doldurdu. Koyu mavi kot pantolon giymişti, kalçalarına tam oturuyordu ve kalın kahverengi deri kemerle vurgulanmıştı. Ne yazık ki gömleksiz değildi; üzerinde yine üzerine tam oturan beyaz bir tişört vardı. Elindeki su bardağını uzatarak bana doğru yürüdü.

Teşekkür ederek kabul ettim ve içindekileri bir dağ deresi kadar taze ve saf bir şekilde içtim ve kendimi anında daha iyi hissettim. Önümde durdu, ellerini kalçalarına dayamıştı. Gözlerinin hâlâ devasa (ve artık kirli) tişörtüyle örtülü olan bedenimde gezindiğini hissettim.

Kemer tokası oldukça büyüktü; her yerinde SAVAGE yazıyordu. Ayrıca yalınayaktı ve güzel ayakları olduğunu fark ettim.

"Daha ister misin?" Gözleri ayaklarımdan boynuma, oradan da kollarımdaki morluklara kayarken sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Dudaklarımı yaladım ve odaya göz gezdirdim. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, teşekkür ederim." Gözlerim mutfağının görüntüsünü tüketiyordu. Mükemmeldi. Tezgahlar kalın kasap bloğuydu; lavabosu büyük boy porselendi. Dolaplar arduvaz grisine, neredeyse maviye boyanmıştı ve duvarlar

soluk sarıydı. Düzenli, büyüleyici ve ferahtı. Sanki bir film setinin parçası olmalıymış gibi görünüyordu.

"Evinize bayıldım." Bunu söyleyeceğimi bilmeden söyledim.

Drew bardağı elimden aldı, parmaklarımız birbirine değdi. Bu temas beni ürküttü ve dikkatimi tekrar ona yöneltti. Bakışlarımız çarpışırken eli birkaç saniye boyunca benimkini kapatarak oyalandı.

Cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Teşekkür ederim. Burası iyi bir yer." "İyi bir yer mi?"

"Evet. Haydut Gölü'ndeyiz." Başını lavabonun üstündeki pencereye doğru eğdi, gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu.

"Vay canına... Gerçekten mi?"

Başını salladı. Yüzündeki ifadenin tereddütlü bir gurur olduğunu fark ettim. Gurur duymalıydı; Bandit Gölü'nde bir ev sahibi olmak bir domuzu duş almaya ikna etmekten daha zordu. Evler ailelere tapuluydu ve satılamazdı. Sahipleri ayrılmak isterse, arazi milli parkın bir parçası olduğu için federal hükümete satmak zorundaydılar.

Her ev birkaç dönümlük bir arazide yer alıyor ve dağın zirvesinde, park yolundan sadece on mil uzaklıkta bulunan son derece bakir bir gölü çevreliyordu. Göl, on dokuzuncu yüzyılda ve yirminci yüzyılın başlarında bir altın madeniydi. Sonunda terk edilmiş ve açılan çukur suyla dolmuş. Gölde sadece trolling motorları kullanılabiliyordu, yani benzinli motorlar kullanılamıyordu ve gübre ya da diğer kimyasalların akıntısı yoktu. Dünyanın zirvesindeydi ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en temiz göllerden biriydi.

Aynı zamanda

çok iyi balık stoklamıştı.

Evi nasıl ele geçirdiği muhtemelen etkileyici bir hikâye oluşturunuyordu.

"Batıya bakıyoruz. Günbatımı muhteşemdir."

Bir gün batımını tanımlamak için kullandığı *önemli* kelimesi karşısında gülümsedim.

"Bir ara kontrol etmem gerekecek..." Dedim ve bu sözlerle nerede olduğumu, kiminle olduğumu ve neden her ikisi tarafından da kafamın karıştırıldığını hatırladım. "Hey, peki, neden buradayız?"

Drew bir süre bana baktı ve sobaya dönmeden önce kendini tutmaya çalışıyor gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" Dikkati bir kez daha tencerede dumanı tüten şeye odaklanmıştı.

"Yani, neden beni eve götürmedin?"

"Evine uğradım. Cletus senin için bir çanta hazırladı; banyoda."

"Neden beni orada bırakmadın?"

Drew iç çekti. "Çünkü birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor ve kardeşlerinin şu anda annenle işleri başından aşkın."

Bu mantık hiç mantıklı gelmiyordu.

"Ben kendime bakabilirim," dedim, bariz olanı işaret ederek.

Bakışları az önce bir tutam gizemli baharat eklediği tencereden kalktı ve beni olduğum yerde sabitledi. Yüz ifadesi okunamaz ve sinir bozucuydu. Son konuşmamızdan bu yana benim hakkımda bir şeye karar vermiş gibi hissediyordum. Artık çok daha soğukkanlı ve çekingendi. Gözlerindeki ışık önemli ölçüde sönmüştü.

Sonunda, "Biliyorum." dedi. Sonra tekrar tencereye baktı.

"Biliyor musun?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmadan odadakilere sordum. "O zaman ben neden buradayım?"

Bu bir iç çekişe yol açtı. "Çünkü senin yemeğe ihtiyacın var, benim de yemeğe ihtiyacım var ve çorbam, ekmeğim ve turtam var."

"Çorban, ekmeğin ve turtan mı var?"

Başını salladı, hâlâ tencereyi inceliyordu.

Havayı kokladım ve odanın tavuk çorbası, taze ekmek ve tatlı çeşitlerinden gizemli bir turta gibi koktuğunu fark ettim. Midem de fark etmişti çünkü gurulduyordu. Birdenbire açlıktan ölüyordum. Çorba, ekmek ve turta kulağa çok ama çok hoş geliyordu.

"Ne tür bir turta?" Mutfığa doğru bir adım daha attım ve tezgahta turta aradım.

"Cevizli turta."

Memnuniyetimi gizlemek için omuz silktilim. Cevizli turtayı çok severdim. Annem de severdi. Birden, cevizli turta yediğim için kendimi suçlu hissettim. Belki ona bir parça getirebilirdim. Belki o da bir ısırık alabilirdi.

"Eşyaların zaten banyoda. Git bir duş al. Sonra yiyebiliriz." Drew tencerenin dumanı tüterken arkasını dönüp bulaşıklarla meşgul olarak beni başından savdı. Birkaç saniye sırtına baktım ve saçlarının nemli olduğunu fark ettim. Çoktan duş almış olmalıydı.

Ellerime bir göz attım. Kirli ve çizik içindeydiler. Aslında her yerim kirliydi. Gerçekten fark etmemiştim.

Otomatik pilotta, mutfaktan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. On adım atmıştım ki sesini duydum: "Üçüncü kapı."

Sola."

Bu talimatlarla banyoyu kolayca buldum. Haklıydı. Cletus bana bir çanta hazırlamıştı. İçinde tam olarak iki çift iç çamaşırı ve üç takım atlet pijama vardı. Ne yazık ki, uygun kıyafetler, sütyen ya da banyo malzemeleri gibi başka bir şey koymayı ihmal etmişti.

Banyo kapısından eğildim ve Drew'a "Sabununu kullanabilir miyim?" diye seslendim.

Kısa bir sessizlik anından sonra, "Evet, tabii. Neye ihtiyacın varsa kullan."

Duş-küvet kombinasyonunu inceledim, sabun ve şampuan buldum. Ayrıca lavabonun yanında tıraş bıçağını ve tıraş kremini de buldum. Usturasını köreltmenin bana vereceği haz dışında geçerli bir nedenim olmadığı için bacaklarımı tıraş etmeye karar verdim. Ayrıca, usturaya ne gerek vardı ki? Vikingler bıçak kullanarak erkeklik organlarını kesmiyor muydu?

Dolapta saç kremi aradım. Saç kremi kullandığından oldukça emindim. Sarı saçları uzun, dalgalı ve parlaktı. Dokunulduğunda yumuşak görünüyordu....

Bu düşünceler zihinsel olarak yüzümü buruşturmama neden oldu çünkü onun evinde soyunmak üzereyken Drew'un parlak saçlarını düşünmemeliydim. Aslında, Drew'in parlak kilitlerini *asla* düşünmemek için aklıma bir not almıştım.

Tam dolabı kapatacaktım ki koyu kahverengi camdan birkaç şişe gözüme çarptı. Birini elime aldım ve etiketini okudum.

"Ketamin...." Banyoya doğru fısıldadım. Aynaya baktım ve gözlerimin iri ve geniş olduğunu gördüm. Ketamin kontrollü bir maddeydi ve anestezi olarak kullanılıyordu. Banyo dolabında birden fazla cam şişe bulundurması, onun zihnindeki yağmacı ve gizemli adam imajını daha da pekiştirdi.

Bu keşif beni tam olarak endişelendirmedi; daha çok ürküttü ve tedirgin etti. İşe yaramadı, bir baykuş ötmek için tam o anı seçti. Bu bende bir ürperti ve yoğun bir hootiedoom hissi yarattı.

Aşırı aktif hayal gücüne susmasını söyleyerek bir ürpertiyle daha savaştım ve saç kremi arayışımı bıraktım.

Çırılçıplak soyunarak duşa atladım. İki kez sabunlandım ve durulandım. Saçımı iki kez yıkadım. Sonra bacaklarımı tıraş ettim. İşim bittiğinde musluk soğuk akıyordu. Bütün sıcak suyu kullanmıştım.

Temiz olmak iyi hissettiriyordu.

Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu çünkü günün erken saatlerinde aldığım duş bana bu kadar temizleyici ya da gerekli gelmemişti. Yine de, duşsuz geçen bir haftanın ardından bu sabah, kuduz bir rakun saldırısından sonra olduğumdan daha kirli olduğum iddia edilebilirdi.

Pijamalarımı giydim - Drew'un beni ilk tanıştığımızda gördüğü ve meme ucunu büktüğüm pijamalara benzer bir pijama - ve tarağını saçımı taramak için kullanarak mutfaka geri döndüm. Drew masaya sıcak çorba kâselerini yerleştiriyordu. İki dilim ev yapımı ekmeğin de masanın her yerinde olduğunu fark ettim.

"Mutfak eşyalarını nerede saklıyorsun?" Bulaşık makinesine en yakın çekmeceye doğru yürüdüm ve kaşık aramak için açtım.

"Sonda, üst çekmecede...."

Çekmece deyişindeki bir şey durup kafamı kaldırmama neden oldu.

Kaşlarını çatmış bana
bakıyordu. "Ne

giyiyorsun?"

Önce kendime sonra da ona baktım. "Pijamalarım." "Bu gece kalacak mısın?" Sesi gergindi.

Omuz silktim, giderek sinirleniyordum, boynum ısıniyordu. "Nereden bilebilirim ki? Burada yemek yiyeceğimi de bilmiyordum. Bunların hepsini Cletus paketledi. Bir çanta dolusu pijama ve sütyen yok."

Yine o yavaş göz kapama hareketini yaptı ve çenesi göğsüne düştü. Bir sonraki konuşmasında yere doğru seslendi. "Tişörtlerimden birinin içinde kendini daha rahat hisseder misin?"

Bir süre onu inceledim, pijamalarımın bana verdiği tepki karşısında biraz şaşırmışım. Omuzlarındaki gerginliği, ellerinin yumruk haline gelişini fark ettim. Sandra'nın uyarı sözleri kafamın içinde yankılanırken ben onları gerçeklerle savuşturmaya çalıştım.

Gerçek Bir: Ne zaman etrafta olsam suratının asık olması.

Gerçek İki: Madem benimle ilgileniyordu, neden son iki haftadır ortadan kaybolmuş ve göz temasından kaçınmıştı?

Gerçek üç: Kurgu yakışıklılık şeytanın aracı demektir.

Mantıklı konuşmadığımı biliyordum. O anda ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu - Sandra'nın tahmini ya da başka bir şey hakkında - yemek neredeyse üç haftadır ilk kez gerçekten çok güzel kokuyordu ve ben onu yiyecek ve beğenecektim. Az önce bir ayıyı Mardi Gras stilinde parlatmış ve kuduz bir rakunla savaşmışım. Açlıktan ölüyordum.

Drew benden etkilenmiş olabilir. Aynı zamanda beni kaba, değersiz, iğrenç ve sinir bozucu da bulabilirdi - güzel bir kış parçası, güzel bir yüz, düşük sınıf bir aksan. Bana bakmaktan kaçınma eğilimi bu iki anlama da gelebilirdi, özellikle de yemek yemek üzere olduğumuz için.

İlk teoriyi (beni çekici bulma) uygunsuz ve rahat gerçeklik alanımın dışında bulduğum için, bunun yerine ikincisini (benden rahatsız olma) benimsemeye karar verdim.

Bunu şu şekilde rasyonalize ettim: Bir flörtten habersiz olmak, nezaketi flört zannetmekten daha iyidir. Biri sizi bilgisiz, diğeri ise zavallı yapıyordu.

Ve bunların hiçbiri önemli değildi, çünkü o Tennessee'de yaşıyordu, ben ise Chicago'da yaşıyordum.

Bu yüzden, "Senin tişörtlerinden birini giysem kendini daha rahat hisseder miydin?" diye sordum.

Gözlerini benimkilere dikti, ağzında sert bir çizgi vardı. Hem rahatsız hem de ateşli görünüyordu... ya da belki ateşli ve rahatsız. Hangisi olduğunu anlayamadım. Drew başını salladı.

"Peki." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ocağa baktım, kendimi son derece mahcup hissediyordum. "Git bana bir tişört getir. Ben de kaşıkları alayım."

Onun temiz tişörtlerinden ^{birini} giydim - ekstra büyük, siyah - ve yine içinde yüzüyordum.

Drew -ikinci porsiyon tavuk çorbamdan sonra- tavuk çorbası içmediğimizi gönüllü olarak söyleyene kadar sessizce yedik. Bu sülün çorbasıydı, köylü çorbasıyla karıştırılmamalıydı, ben de ilk başta öyle söylediğini sanmıştım.

Bu, Viking Drew'un akşam yemeği için serfleri doğradığı görüntüleri çağrıştırdı. "Yerel avcıların çoğu korucular için av hediyeleri bırakmayı sever. ve gardiyanlar."

"Öyle ya da böyle -sülün ya da sülün- tadı tavuk gibi. Hastalarım bana hediyeler de getiriyor. Hediye kartları gibi şeyler... ve virüsler."

Sonunda Drew gülümsedi ve gözlerindeki temkinli ifade biraz olsun kayboldu. Yaptığım yorumun aramızdaki garip gerilimi azaltmış gibi görünmesi beni rahatlatmıştı.

Pijamalarımı giyip mutfağa girdiğimden beri akşamı rahatsız ediyordu. Ortak bir sessizlik içinde yemek yemek genelde midemi ekşitirdi.

"Şiir sever misin?" diye sorarak beni şaşırttı.

Duraksadım, kaşığım kâse ile ağzım arasında gidip geliyordu. Drew'u bu soruyu neden sorduğunu ya da bu soruyla nereye varacağımızı bilecek kadar iyi tanıımıyordum, bu yüzden "Evet, şiir severim" demeye karar verdim.

Başını salladı, ağzına bir parça ekmek tıktırdı.

"Sen sever misin?" Tartışmayı teşvik etmeye çalışarak sordum. "Şiir severim yani. Şiir sever misin?"

Hemen cevap vermedi, bunun yerine yavaşça çiğnemeyi ve birasını içmeyi tercih etti. Sonunda tehlikeli bir şekilde "Evet" dedi. Sonra sessizlik.

Devam etmesini bekledim, ne de olsa konuyu açan o olmuştu. Ama devam etmedi. Odadaki en ilginç şeymiş gibi yemeğine baktı. Belki de onun için öyleydi.

Sessizlikten bıkarak biraz fazla yüksek sesle, "Bu iyi. Şu ortak noktalarımıza bir bak, Drew! Şiir ve... tişörtler." Gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar çorbasına döndü. Eğer gözlerindeki ışıltıyı doğru okuyorsam, eğleniyordu.

Eğlenmek, sessiz bir metanete tercih edilirdi, ben de devam ettim. "Aynı sabunu bile kullanıyoruz - en azından bugün kullandık. Eminim aynı marka tıraş bıçağı bile kullanıyoruzdur. Bana biraz daha kendinden bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?" Bunu başını kaldırmadan söyledi. "Her şeyi sanırım. Nerelisin?"

"Teksas."

"Peki hangi okula gittin?"

"Lisans için Texas A & M; yüksek lisans için Baylor." Drew ayağa kalktı, benim boş kâsemi aldı ve kendi kâsesine koydu. Tüm yemek tabaklarını düzenli bir yığın haline getirdi ve lavaboya taşıdı.

"Herhangi bir hobin var mı?" Arkasından seslendim.

Dolaptan iki yeni tabak aldı. Daha önce olduğu gibi, mutfağında dolaşmasını izledim. Hareketleri zarif ve telaşsızdı, paradoksal bir şekilde tembel ve verimliydi. Drew'la ilgili pek çok şeyin çelişkili olduğunu fark ettim.

Bugün erken saatlerde saçlarımı okşamış, bana şekerim demiş, sırtımı ovmuştu; sonra, birkaç dakika önce, pijamalarımı içeri girdiğimde bana kızgın kızgın bakmıştı. Son birkaç haftadır benden kaçıyor, göz teması kurmuyordu; bugün ise ben uyurken üzerime battaniye örttü.

Çalışma odasında çok fazla vakit geçirdiğim için bana bağırdığında, Cletus'u kızarmış tavuk ve patatesle dışarı gönderdi.

Annemin vekaletnamesi ondaydı ve vasiyetini yerine getiriyordu ama ev faturalarımızı kendi cebinden ödüyordu. Onu anlayamıyordum.

Drew elinde iki tatlı tabağı, bir bıçak, iki çatal ve turtla ile masaya döndü.

Yerine oturduktan sonra, en sevdiklerimden biri olan ve annemin yaptığı limonlu beze turtasından sonra en çok sevdiğim cevizli turtayı kesti.

Sonunda cevap verdi, ancak turtaya o kadar odaklanmışım ki neredeyse soru sorduğumu unutuyordum.

"Yemek yapmayı severim... ve okumayı."

Sonunda, bir şey!

"Ben de." Cömert dilim turtayı kabul ettim ve hemen bir ısırık aldım. Gerçekten çok güzeldi. Çatalımla onu işaret ettim ve "Ben yemek yemeyi severim, bu da yemek pişirmek gibi bir şey. Bu güzel bir turtla. Okumayı da severim. Gördün mü, bu da başka bir ortak noktamız - turtla ve kitaplar. Peki, şimdi ne okuyorsun?"

"Nikola Tesla'nın biyografisini."

"Onu okumadım. Peki ya kurgu? En son okuduğun iyi roman neydi?" İki lokma daha turtla yedim.

İnce gülümsemesi düzleşti ve gözleri sonunda benimkilere dikildi. "Roman sevmem."

Gözlerimi kırıştırdım ve eminim kaşlarım beynimin içinde neler olup bittiğine dair yorumlayıcı bir dans yapıyordu. "Kurgu sevmez misin?"

"Hayır. Hiç umursamadım."

"Herhangi bir kurgu?" Onu düşünürken bir ceviz çiğnedim. "Hiç kurgu sevmedin mi? Nasıl oluyor da anneme hep roman okuyorsun?"

Omuz silkti. "Çünkü hoşuna gidiyor." "Peki ya filmler?"

"Pek ilgilenmiyorum."

Yavaş, derin bir nefes aldım ve yüzünü inceledim. Bu onun hakkında çok şey açıklıyordu, neden bu kadar neşesiz olduğunu. Şeytan için mükemmel bir araç. Ayrıca turtlamı da bitirmiştim. Bu yüzden yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesi iki katlıydı.

"Kurgu sever misin?" diye sordu.

Şiddetle başımı salladım. "Ah, evet. Romanlara bayılırım. Başka birinin hikayesinde kaybolmayı, hayatı onların bakış açısından düşünmeyi, onların deneyimlerini yaşamayı seviyorum."

"Neden kendi deneyimlerini yaşamıyorsun?"

Bu soru karşısında burnumu kıristırdım. "Yılda yüz farklı insan olmak varken bunu neden yapayım ki? Yüz farklı hayat yaşamak varken. Tehlike ya da risk endişesi olmadan yüz kez sevmek. Ve bunların hepsi okuma koltuğumun rahatlığında."

Drew'un kaşları çatılmıştı ve Nietzsche'yi okuduğu diğer zamanların aksine, "'Dünyada, herhangi birini hayali varlıklara vermeye izin verecek kadar sevgi ve iyilik yoktur.

Ona, ciddi yüzüne ve ciddi gümüşü gözlerine baktım. Drew tuhaf bir sıçandı.

"Tamam," dedim ağzımı yana çevirerek. "Sanırım ortak olmayan bir şey bulduk. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Nietzsche'den hoşlanmam."

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Belki de."

"Neden? Birinin sana meydan okuması seni rahatsız mı ediyor?"

Tansiyonumun yükseldiğini hissedebiliyordum, çünkü Drew eğleniyormuş gibi görünüyordu, benim turtamın hepsi bitmişti ve o henüz kendi turtasına dokunmamıştı.

Kim cevizli turta yapıp da kendi dilimini görmezden gelir ki? Ve bu gerçekten olağanüstü bir turtaydı. Benimkini mideye indirmiştim ve bir parça daha almayı umuyordum. Kendini bu kadar sıkı kontrol etmesinden nefret ediyordum.

Hemen cevap vermedim ve belki de çok bekledim çünkü "Belki de hayali insanlar yerine gerçek insanlarla daha fazla zaman geçirseydin, dürüst tartışmalar senin için bu kadar rahatsız edici olmazdı." dedi.

"Gerçek insanlarla bolca vakit geçiriyorum. Arkadaşlarım Sandra ve Elizabeth'le tanıştın. Salı gecelerini onlarla hava durumunu tartışarak geçirdiğimi mi sanıyorsun? Ayrıca daha pek çok arkadaşım var."

"Chicago'da olsaydın şimdi orada mı olurdun?"

Bu düşünce beni üzdü. Arkadaşlarımı özliyordum. "Evet. Bugün Salı, değil mi? Şu anda örgü grubumla birlikte olurdum...."

"Yani şehirde yaşamayı seviyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

Omuz silktim, kelimeleri aradım ve nedenler konusunda biraz zayıf kaldım. Örgü grubumu seviyordum. İnsanların beni tanımamasını, otomatik olarak Darrell Winston'ın değersiz kızı olmamı beklememelerini seviyordum. Kendimi yeniden keşfedebilmeyi seviyordum. İşimde saygı görmek hoşuma gidiyordu. Bağımsızlığımı seviyordum.

Sonunda, "Arkadaşlarımı seviyorum. Ve kültürü seviyorum."

"Bireylerde delilik nadirdir; ama gruplarda, partilerde, uluslarda ve çağlarda kuraldır." sözlerini aktarırken bakışları daraldı.

Ona ters ters baktım ve dudak *büktüm*. "Az önce örgü grubuma deli mi dedin, Nietzsche? Bu hiç hoş değil, özellikle de Elizabeth sana o lezzetli ravioliyi yaptıktan sonra."

Başını iki yana salladı. "Hayır, örgü grubunuzu deli olarak nitelendirecek kadar iyi tanımıyorum. Ama kümelenmiş topluma deli diyorum. Konformizmi ve keyfî toplumsal normlara uymayı boğucu bulmuyor musunuz?"

"Küçük beyinleri boğucu buluyorum, evet. Ama Tennessee'nin taşrasında da Chicago'nun kalabalık metropolünde olduğu kadar çok küçük beyin var."

Alay etti. "Yalnız Tennessee'nin taşrasında onlara hesap vermek zorunda değilsin; onlarla konuşmak zorunda bile değilsin."

"Seni kaçırıp köylü çorbası ve turtası yedirmedikleri sürece."

Adamın sırtması anıydı ve bu onu şaşırtmışa benziyordu, çünkü hemen boğazını temizleyerek bunu örtmeye çalıştı. "Örgü grubunuzla turta yemiyor musunuz?"

"Tadı bu kadar güzel olan bir turta değil ama yine de onları özlüyorum."

"Onun yerine burada benimle birliktesin, harika vakit geçiriyorsun ve hiç de rahatsız değilsin." Hâlâ sırtışıyla savaşıyordu.

Birinin Drew'a utangaç ya da çekingen diyebileceğine inanamıyordum. O utangaç değildi. O bir ayıydı ve beni mıncıklıyordu.

"Rahatsız değilim," diye terslendim ama bu bir yalandı. Rahatsızdım. Ve ateşliydim. Ve sinirlenmeye başlamıştım. "Belki de sadece otoriter, küstah, katır kafalı, pastasını yemesi uzun süren erkeklerden hoşlanmıyorumdur."

Gülümsemesi geniş ve ani oldu. "Peki, senin tipin ne?"

"Aslında bir tipim yok."

"Herkesin bir tipi vardır."

"Peki, seninki nedir?"

"Küçük, minyon, sarışın, büyük göğüslü." Muhtemelen göğüslerinin *büyükliğini* vurgulamak ya da kendisinin de büyük göğüslü olabileceğini göstermek için elleriyle göğsünün önünde kavisli bir hareket yaptı. Sakalı titriyordu ama gözleri ayıktı. Ciddi miydi yoksa bilerek mi sinir bozucu davranıyordu anlayamadım.

Çünkü şöyle bir şey var: Bir kız bir erkeğe tipinin ne olduğunu sorduğunda, en azından fiziksel özelliklerinden birinin ona uymasını ister. Aksi takdirde, erkeğin onu itici bulduğunu düşünmüş olur.

Kadın beyninin mantığına bakın!

Ne yazık ki ben 1.80 boyundayım; yani küçük ve minyon değilim. Çok kahverengi saçlarım var ve büyük göğüslerim yok, en azından Drew'un tercih ettiği kadar büyük değil.

Yavaşça başımı salladım, onun fiziksel özelliklerini sayma ve dış görünüşünün tam zıttına bağlılık gösterme dürtüsüne karşı savaştım. Normal şartlar altında kibarca dürüst davranırdım, çünkü annem beni böyle yetiştirmişti. Drew normale zarar veriyordu ve şimdi ben de onu kızdırmak istiyordum.

Geniş ve sessiz bir nefes aldım ve kendimi bu küçük arzuyu bastırmaya zorladım. Belki de bu sadece yorgunluğumun bir işaretiydi.

Sonunda dürüstçe cevap verdim. "İyi. Tipimi mi öğrenmek istiyorsun?"

Yarı başını salladı, yarı omuz silkti ama gözleri parlıyordu ve ilgisini ele veriyordu. "Elbette."

"Tamam." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Benim tipim romantik bir ruha sahip. Onu ilk kimin elde edeceği konusunda beynimle kalbimi kavga ettirir. Doğru olanı yapar, kolay olmasa bile -aslında, *özellikle* kolay olmadığında. Disiplinin, eğitimin, onurun ve itidalin değerini bilir. Ve karakterinin gücü, bana olan aşkının gücünden daha ağır basan tek şeydir."

Ben konuşurken Drew'un gözleri yüzümde gezindi. Bakışlarındaki önceki ağırbaşlılık keskinleşti; bunun dışında kıpırdamadan duruyordu.

Kendimi alay edilmeye hazırladım. Ama öyle bir şey olmadı.

Birbirimize iki temkinli heykel gibi baktığımız birkaç saniye geçti. Hava yoğunlaştı ve boynum kaşınmaya başladı; omuzlarımda bir ağırlık varmış gibi hissediyordum. Ama bu ağırlık, muhtemelen algılayamayacak kadar yorgun ve sinirli olduğum bir anlam yüklüydü.

Onun sabit ve sessiz bakışlarına daha fazla dayanamayınca ekledim: "İşte benim tipim. Bilirsin, kurgusal."

Yüzünün buruştuğunu ya da kurgusal kelimesini kullandığımda omuzlarının çöktüğünü fark etmedim. *Kurgusal* kelimesinin onun en sevmediği kelime olduğunu tahmin ettim. Cevap olarak ona alaycı bir gülümseme verdim.

"Kurgusal," dedi düz, duygusuz bir tonda.

Başımı salladım. "Doğru. Kurgusal."

"Sence onurlu bir insan yok mudur?" "Sen söyle, Nietzsche."

Sözlerim ağzında kötü bir tat bırakmış gibi burnunu kırıstırdı. "Nietzsche onura karşı değildi. İnsanların bireyselliği ve özgürlüğü boğan yerleşik toplumsal normlara meydan okumasını istiyordu."

Nietzsche'den alıntı yapmak zorunda kaldığım için sinirlenerek başımı salladım. "Tamam, bana başka seçenek bırakmadın, Drew. İşte Nietzsche, alıntılıyorum: 'Onur için çabalamak, kendini üstün kılmak ve bunun aynı zamanda alenen belli olmasını istemek demektir. Birincisi eksikse ve ikincisi yine de isteniyorsa, kibirden söz edilir. İkincisi eksikse ve özlenmiyorsa, gururdan söz edilir. Nietzsche onuru gurur ve kibirle eş tutmuştur."

Drew bana baktı, gözleri merakla doluydu. "Nasıl oldu da...?"

"Tabii ki şaşırdın. Kadınların inek olduğunu düşünüyorsun." Onun dikkati dağılmışken çatalımı aldım ve cevizli turtasından büyük bir ısırık aldım. Güzel bir turtaydı ve o yemeyecekse ben yedim.

Sırf eğlence olsun diye, "Mööö" dedim.

Drew sonunda kahkahayla biten uzun bir iç çekti. Başını salladı ve bana büyüleyici yeni bir türmüşüm gibi baktı. Sırıttığında beyaz dişlerinin dudakları ve sakalıyla çerçevelenmesi hoşuma gidiyordu. Fark ettiğim için nefret ediyordum.

"Nietzsche'den kelimesi kelimesine alıntı yapma yeteneğin inanılmaz derecede sinir bozucu," diye itiraf etti sonunda.

"Öyle mi?" Kaşımı kaldırdım ve turtasından bir ısırık daha aldım, yüzümü doldurmadan önce duraksayarak "Yoksa harika mı?" diye sordum.

"Harika..." diye mırıldandı, gözlerini ağzıma indirerek, "...ve seksi."

Bu itirafla irkildim ve Drew'un turtası boğazıma kaçtı. Gözlerim kocaman açılmıştı, su bardağıma uzandım ve bardağı masaya geri koyup ona bakmadan önce üç yudum aldım.

Aslında kulaklarıma inanamadım, bu yüzden ağzım sorusunu oluşturmadan önce bir süre mücadele ettim. "Ne?"

"Ne?" Tersledi, meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. "Az önce ne dedin sen?"

"Beni duydun." Sesi bir kez daha derin, sabit ve samimiydi -Gözleri dikkatli ve niyetliydi.

Başımın tepesi, göğsüm gibi sıcaktı ve boynum yanıyordu. Bunu söylediğine inanamıyordum. Bunu anlayamıyordum. Drew'un bana söylemesini beklediğim şeyler listesinde çok çok alt sıralardaydı, muhtemelen inkâr ettiğim için.

Şok olmuş bakışlarımın öfkeli bir parıltıya dönüştüğünü hissedebiliyordum ve çenem ağrıyordu çünkü onu çok sert sıkıyordum.

Güzel bir yüz, güzel bir kış parçası, düşük sınıf aksanı. İşte ben buydum.

Drew -şeytanın hayali yakışıklısı- beni gerçekten ama gerçekten kızdırmıştı. Yara bere içindeydim ve keder içinde boğuluyordum. Seksi olduğumu duymaya ihtiyacım yoktu, *özellikle* de ondan; annemin vekaletini elinde tutan ve beni küçümsüyor mu yoksa benden hoşlanıyor mu olduğuna bir türlü karar veremeyen adamdan.

Çünkü korkunç gerçek şuydu ki, ben de onun seksi olduğunu düşünüyordum.

Yemek pişirmesi, kitap okuması, kara kara düşünmesi, gömleksizliği ve nefes alıp vermesiyle alışılmışın dışında seksi olduğunu düşünüyordum - bu da onun bir kullanıcı ve bir pislik olduğu anlamına geliyordu. Ve birbirimizden etkilenmemiz tamamen sorunlu olurdu. Epik derecede sorunlu olurdu. Feci bir kalp kırıklığı potansiyeli çok önemliydi.

Annem ölüyordu. *Ölüyordu*. Az önce bir aya karşı koymuş ve kuduz bir rakunu öldürmüştüm. Sonra buraya sürüklenmiş, onun harika kokulu sabunuyla duş almaya, gömleğini giymeye, lezzetli akşam yemeğini yemeye ve bir zeka savaşına girmeye zorlanmışım.

Drew tarafından kuşatılmışım, her taraftan saldırıya uğramışım.

Bunu istemiyordum. Hiçbirini istemedim. Annemin sağlıklı olmasını istiyordum. Chicago'yu ve kitapları istiyordum. Rahatlık, memnuniyet ve öngörülebilirlik istiyordum. Örgü grubumu ve Salı gecesi eğlencelerini istiyordum.

Belki bir gün saatlerle uğraşan hoş ve normal bir adam -muhasebeci ya da aktüer- bulabilirdim. Anlaşmayı açık açık söyledim, böylece incinmiş duygular olmazdı ve o da tutku yerine arkadaşlıktan memnun olurdu.

Ya da belki sadece arkadaşlarım ve ben olurduk ve bu harika olurdu. Bununla başa çıkabilirdim. Böyle iyiydim. Artık hayatım buydu ve mutluydum.

İhtiyacım olmayan ya da istemediğim şey, seksi beyinleri, seksi gözleri ve seksi her şeyi olan Teksaslı otoriter bir doktora oyun müdürüydü. Kalbim artık seksi olduğundan daha akıllı olduğu için, Drew'un şimdiye kadarki en büyük hatam olacağı konusunda beni uyardı. Annemin ölümünden ve başka bir adamın beni çöp gibi hissettirmesinden sonra toparlanacak gücüm yoktu.

"Neden böyle söyledin?" Sesim biraz tiz çıkmıştı ve iç mekâna uygun sayılabilecek kadar kısık tutmakta zorlanıyordum.

"Çünkü bu doğru."

Başımı salladım, önce yavaşça, sonra daha hızlı. "Sen tam bir pisliksin."

Sandalyemi yere sürterek masadan kalktım ama sonra tereddüt ettim. Akşam yemeğini hazırlamış ve tabakları temizlemişti. Görgü kurallarına göre tatlı tabaklarını toplamam ve bulaşıkları yıkamam gerekiyordu.

Yapmak istediğim gibi öfkeyle kalkıp gitmek yerine, ikimizi de şaşırtarak, zar zor dokunduğu turtayı işaret ettim ve "Onunla işin bitti mi?" diye sordum.

"Neden? Benim turtamı mı istiyorsun?" Bunu bana turtadan daha fazlasını teklif ediyormuş gibi sordu ve ses tonundaki yumuşaklık beni hazırlıksız yakaladı.

Birkaç saniye kekeledikten sonra, "Hayır, istemiyorum. Senin aptal lezzetli turtanı istemiyorum."

Tabağımı, çatalımı ve kalan cevizli turtanın tabağını ve kapağını kaptım. Mutfaka yürüdüm, tabağımı lavaboya attım, turta tabağını kapattım ve buzdolabında ona bir ev buldum.

Sonra öfkem dikkatimi dağıtacak bir pelerin gibi üzerimdeyken lavaboya geçtim ve bulaşıkları yıkamaya başladım.

Kaselerimizi, tatlı tabaklarımızı ve mutfak eşyalarımızı bitirmiştik ve bardakları almak için masaya dönmek üzereydik ki Drew yanıma uzanıp musluğu kapattı.

"Şekerim, bulaşıkları yıkamayı bırak."

"Tamam. Zaten hepsi bitti." Ondan uzaklaştım ve tezgahın üzerindeki kuru havluya uzandım. "Eve gitmek istiyorum. Lütfen beni eve götürmesi için kardeşlerimden birini çağırır mısınız?"

"Ash...."

"Dinle, Drew." Yüzümü ona döndüm, kalbim göğsümde çarpıyordu ve sahip olduğum tüm kibarlığı topladım. "Yemek için teşekkür ederim."

Duş, sabun ve gömleğin için teŗekk r ederim. Beni buraya getirdiğin ve tepeden aŗađı taŗıdıđın için teŗekk r ederim. Şimdi lütfen beni eve götürmesi için kardeŗlerimden birini çağırır mısın?"

Gözleri benimkileri arıyor gibiydi. İfadesi temkinliydi, ama yüzünde keder ve sefaletin parıltılarını seziyordum.

"Seni eve g t recekđim," dedi sessizce.

Ona ters ters baktım, kamyonetiyle anneme gitmenin mi yoksa kardeŗlerimden biri gelene kadar onun evinde beklemenin mi daha iyi olacağını d ŗ nd m.

"Peki." Topuklarımın üzerinde döndüm ve kesinlikle normal bir hızla banyosuna doğru yürüdüm. Çantamı ve kirli giysilerimi topladım, Drew'un koyu gri gömleğini görünce bir an durakladım. Bunun için bir Şey yoktu. Onu da üzerimdeki siyah gömlekle birlikte yıkamam gerekecekti.

Sonra, bir daha evimize geldiğinde bunları ona geri verecektim çünkü Drew Runous'tan hiçbir Şey istemiyordum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Neden," dedi bir keresinde metro girişinde, "seni bunca yıldır tanıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum," dedi, "ve senden hiçbir şey istemiyorum."

RAY BRADBURY, FAHRENHEIT 451

ERTESİ SABAH sesler duyarak uyandım. Aslında sadece bir ses.

Drew'un sesiydi.

Bu şaşırtıcıydı çünkü bir gece önce beni bıraktığında pek de dostça ayrılmamıştık.

Eve dönüş yolu sessizdi. Güvenli olacak kadar yavaşladığı anda kamyonetinden atladım. Yolcu kapısını kapatmadan hemen önce küfrettiğini duydum. Onu soğuk bir şekilde görmezden gelmeme rağmen beni verandaya kadar götürmüştü ve ben de ön kapıyı suratına çarpmıştım.

O anda yüksek sesle bir şeyler okuyor gibiydi. Sesi alçak, eşit, yumuşak ve çok, çok yakındı. Gözlerimi açtım ve yarı kapalı göz kapaklarımın altından çalışma odasına baktım. Tahta bir sandalyede sırtı bana dönük oturuyordu ve annem hafifçe ona doğru dönmüştü.

İlk fark ettiğim şey egzersiz kıyafetlerini giymiş olduğuydu. Sırtı terden nemlenmişti. İkinci fark ettiğim şey ise okuduğu pasajdı. Elizabeth Gaskell'in romantik romanı *Kuzey ve Güney*'den en sevdiğim bölümlerden biriydi; Bay Thornton -gösterişli ve çekici ama kibirli Bayan Hale tarafından küçümsemenin evlenme teklifinde bulunur. Bayan Hale, oldukça gururlu ve yanlış bir şekilde, Bay Thornton'ın evlenme teklifini sadece onurlu olduğu için yaptığına inanmaktadır. Bu nedenle Bayan Hale, hayalperest Bay Thornton'ı reddeder.

"Hiçbir yükümlülüğün kurtulmak istemiyorum," dedi Bay Thornton, Bayan Hale'in sakın tavrından etkilenerek. 'Hayal olsun ya da olmasın -hangisi olduğunu kendim de bilmiyorum- hayatımı size borçlu olduğuma inanmayı seçiyorum -gülümseyin ve isterseniz bunu abartı olarak görün. Buna inanıyorum, çünkü düşünmek bu hayata bir değer katıyor-ah, Bayan Hale!' diye devam etti, sesini öylesine şefkatli bir tutku yoğunluğuna indirdi ki.... kadın onun karşısında titredi ve ürperdi.

Aptal Bayan Hale.

Romantik romanlardaki kadın kahramanlar -temizliklerine ve imrenilecek yaşam tarzlarına rağmen- neden bu kadar sevimlidir? Sanki kişilikten yoksun ve önlerindeki hediyeye karşı kör bir vanilya ninni sopasıyla vurulmuş gibidirler. Kitabın son otuz sayfasına kadar cehalet içinde dolaşmaya mahkumlar. O zamana kadar genellikle mutlu bir sona karşı kök salmış oluyorum çünkü fantastik kurgusal erkekler daha iyisini hak ediyor.

Bu, Jane Austen'ın kahramanları Elizabeth Bennett ve Anne Elliot gibi önemli istisnalar dışında, aşk romanlarının yüzde doksan sekizi için geçerlidir.

Gerçek hayatta ise tam tersi.

Erkekler çok cahil, benmerkezci ve hak etmeyen, her biri diğerinin yavan bir kopyası. Seks, spor, avcılık, arabalar ve yemekle motive oluyorlar. Eğer onu beceremiyor, alkışlayamıyor, vuramıyor, süremiyor ya da tüketemiyorlarsa, o zaman bir diva kupası ya da bir maksi ped de olabilir.

Gözlerimi kapadım ve sesine konsantre oldum çünkü onunla ilgili karışık ve kategorize edilmemiş hislerime rağmen Drew en iyi kısma geliyordu.

"Konuşmadı; hareket etmedi. Yaralı gururunun gözyaşları sıcak ve hızlı bir şekilde döküldü. Bir süre bekledi, onun bir şey söylemesini, hatta cevap verebileceği bir alay etmesini bekliyordu. Ama kadın sessizdi. Şapkasını eline aldı. 'Bir kelime daha. Sanki... olmanın....'" seni lekelediğini düşünüyormuş gibi görünüyorsun. Drew pasajın üzerinde tökezledi ve sonra durakladı.

Gözlerimi açtığımda omuzlarının derin bir nefesle yükselip alçaldığını gördüm. Devam ettiğinde sesi daha bastırılmış, neredeyse hüznüydü. "'Sanki benim tarafımdan sevilmenin seni lekelediğini düşünüyormuşsun gibi görünüyorsun. Bundan kaçınamazsın. Hayır, ben istesem de seni bundan arındıramam. Ama elimden gelse yapmazdım. Daha önce hiçbir kadını sevmedim: hayatım çok meşguldü, düşüncelerim çok fazla başka şeylerle meşguldü. Şimdi seviyorum ve seveceğim. Ama benim tarafımdan çok fazla ifade edilmesinden korkmayın....'"

Okumayı bıraktı ve uzayan sessizlikten devam etmeyeceği izlenimini edindim.

Gözlerim annemin yattığı yataktaki hareketlere takıldı. Elini kaldırdı ve onun dizinin üzerine koydu. Gözlerinin hâlâ uyur gibi kapalı olduğunu gördüm ve söylediği sözleri duymak için kendimi zorladım.

"Çok iyi okuyorsun, Andrew. Çok güzel." Sözleri bulanıktı ve bu gözlerimi yaktı. Son birkaç gündür morfinin bir yan ürünü olarak kelimeleri bulanık ve yavaştı.

"Teşekkür ederim, Bethany." Elini kendi eliyle kapattı ve bu jestin tanıdıklığı karşısında kaşlarımı çattım.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

Tereddüt ettiğini görebiliyordum; bu somut bir şeydi, bir mücadeleydi. Sonunda, "Pek ortalıkta olmadığımı biliyorum," dedi. Sesindeki şefkati duyduğumda kalbim biraz burkuldu. "Nasıl hissediyorsun?"

"O kadar da kötü değil. Sen

nasılsın?" "Ben... iyiyim."

"Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık yarım saattir."

Tüm bu konuşmaya kaşlarımı çattım. Annem, Drew'in -onun deyimiyle Andrew'in- eve girip kızıyla paylaştığı odaya yerleştikten sonra onun uyanık olduğunu okumayı kendine görev edinmesine hiç de şaşırılmış görünmüyordu.

Bir şeyler yanıltı. Daha doğrusu ben bir şeyleri kaçıyordum. "Ashley uyandı mı?" Annem sordu.

Gözlerimi hızla kapattım, tamamen hareketsiz kalmaya çalıştım ve ağırlığını kaydırırken sandalyesinin gıcırdadığını duydum.

Birkaç vuruştan sonra, "Sanmıyorum. İçeri girdiğimden beri kıpırdamadı."

Muhtemelen anneme döndüğünde sandalye tekrar gıcırdadı.

Bir sonraki konuşmasında sesinde bir eğlence izi vardı. "Peki Ashley'im hakkında ne düşünüyorsun?"

Nefes almayı bıraktım, tüm kaslarım gerildi ve kendi hareketsizliğime gömüldüm. Hemen cevap vermedi ama sandalyesi yine gıcırdadı.

Yüz ifadesini hayal etmeye çalıştım. Eğer önceki karşılaşmalarımız bir gösterge ise, yüzü büyük ihtimalle hoşnutsuzluk içindeydi.

"Seni üç yıldır tanıyorum. Tüm bu süre boyunca Ash'in Ashley'in kısaltması olduğunu söylemeyi unuttun." Ses tonunda hafif bir suçlama vardı.

"Bahsetmedim, değil mi?" Annem kendinden memnun görünüyordu. "Oğlum değil de kızım olması onu daha mı az dikkate değer kılıyor? Kadın olduğu için arkadaşlığınıza daha mı az layık?"

"Artık onu gördüğüme göre kadın olduğunu anlamamak zor."

Bunun üzerine annem hafif bir kahkaha attı. "Evet...evet, o bir kadın. Korkarım pek de kız sayılmaz. Hayatının yarısından fazlasını kadın olarak geçirdi. Senin gibi o da çok hızlı büyüdü."

Drew sessiz kaldı ve annemin şöyle dediğini duydum: "Oh, rahatça konuşabilirsin. Eğer uyuyorsa, ne kadar konuşursak konuşalım onu uyandıramayız. Uykusu çok sağlamdır, hep öyleydi."

"O kadar da sağlam değil. Onunla ilk kez tanışma zevkine eriştiğimde, farkında olmadan onu uyandırmıştım."

"Ah, evet. Jethro bana bundan bahsetmişti. Meme uçlarını mı sıkı?"

Drew bir şeyler homurdandı ve annem güldü. "Şimdi motorları çalıştırmayacaksın, söyle bakalım Ash hakkında ne düşünüyorsun?"

Bocaladığını hissettim, sonra "O... olağanüstü... ve güzel" diyerek beni şaşırttı.

Güzel bir yüz, güzel bir kış.

Dişlerimi birbirine geçirdim.

"Evet. Öyle. Babasının güzel olduğu gibi o da olağanüstü güzel. Billy'de de var, bir dereceye kadar Roscoe'da da. Darrell'dan bahsettiğimde bundan hoşlanmadığını biliyorum -shley de senin gibi ondan nefret ediyor- ama istese de istemese de ona benziyor."

"Eğer durum buysa, sanırım Christine'in Darrell'ı bu kadar kısa bir süre tanıdıktan sonra ona nasıl bu kadar aşık olduğunu şimdi biraz daha iyi anlıyorum." Bunu kendi kendine konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle söyledi.

Bu da ne?

"Şimdi anlıyor musun?" Annem sordu. Kullandığı ses tonunu tanıyordum. Açık bir şey keşfettiğimi hissettiğinde ya da beni belirli bir yönde cesaretlendirmek istediğinde bana bu tonu kullanırdı.

"Evet, biliyorum," dedi Drew. "Ve bu da pek uygun değil."

Annem homurdandı. "Tanrım, biri için aptallaşmak asla uygun değildir. Kız kardeşin Darrell'a aşık oldu, aynı benim gibi, aynı diğerleri gibi. Sen de bana bahsettiğin o servet avcısı için aptallaştın. O uzun bir oyun oynadı ve hamlesini yapmadan önce yıllarca seninle oynadı. Onun için *gerçekten* aptal olmalısın. Hiçbir şey akıllı insanları güzellik kadar aptal yapamaz."

Cevap verirken Drew'un sesindeki gülümsemeyi duydum. "Aptal olmak tekrarlamak isteyeceğim bir deneyim değil."

Annem uzun bir süre sessiz kaldı. "Artık bundan daha iyisini biliyorsun. İnsanlık tarihinde yanan tek kişinin sen olmadığını biliyorsun. Eğer bu deneyimi tekrarlamak istemiyorsan, o zaman tekrarlama. Bu sefer güzellikten daha fazlası için aptallaş. Benim Ash'im gibi biriyle, değer için aptallaş."

Bu da ne?

Drew ailemi böyle mi tanıyordu? Kız kardeşi Christine babam tarafından kandırıldığı için mi? Peki Christine ne zaman babamın oyununa gelmişti? Christine neredeydi? Drew annem ve kardeşlerimle ne zaman tanıştı? Kimdi bu servet avcısı? Ve annem neden Drew'la en güvendiği arkadaşıymış gibi konuşuyordu?

Bu konuşmaya kulak misafiri olduğum için karışık duygular içindeydim. Omzumdaki melek buna bir son vermek istiyordu; diğer omzumdaki şeytan ise dinlemeye devam etmek istiyordu. Drew hakkında çok az şey biliyordum. Ne kadar iyi bir nişancı olduğunu ya da ne tür bir araba kullandığını öğrenmek istemediğim sürece kardeşlerime onun hakkında soru sormak anlamsızdı.

İyi niyetime rağmen, şeytan kazandı. Drew iç çekti. "Bethany...."

Sözünü kesti. "Hayır, sen dinle. Ben bir şey önermiyorum. Sadece Ashley'i örnek olarak kullanıyorum. O çok değerli biri. O paha biçilemez ve çok güzel. Bunu kendin söyledin. Sanırım bunu saklamak için elinden geleni yapıyor. Bazı insanlar Tanrı vergisi yeteneklerini reddediyor çünkü toplum onları parladıklarında utanacakmış gibi hissettiriyor."

"Bana neden yalan söyledin?" Sesi kızgın değildi. Meraklı gibiydi. "Neden Ash bir erkekmiş gibi davrandın?"

"Yalan söylemedim... tam olarak değil. Sadece... varsayımlarını düzeltmedim. Cesaretinin ne anlama geldiğini, kendi başına kaçmanın, daha iyi bir şey istemenin, bunun için çalışmanın ve başarmanın ne demek olduğunu bilen biriyle onun hakkında konuşmak hoşuma gitti. Onun bir erkek olduğunu düşünmene izin verdiğimde ona hayranlık duymuştun; şimdi bunun neden değişmesi gerektiğini anlamıyorum."

"Değişmedi." Bunu isteksizce söyledi. Sesindeki kızgınlığı ben bile duyabiliyordum.

"Senin için ne kadar uygunsuz." Bunu gülerek söyledi. "Senin gibi bir adam için, bir kadını cinsiyeti ve güzelliği yüzünden yok saymaya fırsat bulamadan, zekası ve iyiliği için takdir etmek zor olmalı."

"Bu doğru değil." Sesinde sert bir ton vardı. "Pek çok kadına hayranlık duyuyorum. Sana da hayranım."

"Ve sen beni hiç sahip olmadığın annenin ve kaybettiğin kız kardeşinin yerine koyuyorsun." Onunla nasıl konuştuğuna inanamıyordum. Ona izin verdiğine inanamıyordum. "Seni tanıyorum Andrew. Ailenin sana çok kötü davrandığını biliyorum. İncinmek istemiyorsun. Bunu anlıyorum, belki de çoğu insandan daha iyi anlıyorum. Ama bütün yakışıklı kadınlar servet avcısı fırsatçılar değildir."

"Bunu biliyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence ondan hoşlanıyorsun."

Drew komik bir ses çıkardı: bu onun ifadesini reddetmek değildi ama onaylamak da değildi.

Devam etti, "Seviyorsun! Ondan hoşlanıyorsun. Sevimli olduğunu kabul ediyorsun. Ona hayran olduğunu kabul ediyorsun. Ash'imden hoşlandığını kabul et."

"Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen onun annesisin, kız kardeşim değil." "Yani?"

"Yani, iyiliği, tatlılığı, zarafeti ve zekâsı dışında, Ashley Winston'da sevdiğim şeyler Ashley Winston'ın annesiyle tartışılmamalı."

Zaten heykel gibi hareketsiz olmasaydım, bu kadar içtenlikle söylediği sözler beni sersemletirdi. Bende gerçekten böyle şeyler mi görüyordu? Yoksa sadece anneme karşı nazik mi davranıyordu?

"Oh, kulağa hoş geliyor. Şimdi *gerçekten* bilmek istiyorum," dedi annem. "İnan bana, istemiyorsun."

"Ashley'ime aşık mı oluyorsun?" Annem *cık cık etti*. "Ne yaptı, seni alt mı etti?"

"Onun gibi bir şey."

Yatakta doğrulup bağarmamak için tüm sükûnet süper güçlerimi kullanmam gerekti, *NE NE?* Beynim yeni ve kafa karıştırıcı bilgilerle dolup taşıyordu.

"Bu konuya nasıl girdik?" Sesi gerçekten şaşkın ve biraz da sinirli geliyordu.

"Bu dünyadan ayrılmadan ve seni annelik bilgeliğinden yoksun bırakmadan önce mantıklı düşünmeni sağlamaya çalışıyorum. Ve aynı şeyi tüm civcivlerim için yapmaya çalışıyorum...."

"Yeri gelmişken, sana bir soru sormak istiyorum."

"Sor bakalım."

"Bana vekâlet verdiğinde.... ve diğer her şeyde.... senin olduğunu biliyor muydun?" Durakladı ve bunu yüksek sesle söylemeye niyeti olmadığını düşündüm, ama "Ölümcül hasta olduğunu biliyor muydun?" diye sorduğunda beni şaşırttı.

Yanıtında hiç tereddüt etmedi. "Evet. Biliyordum."

Drew acı dolu bir iç çekiş benzeyen bir ses çıkardı ve ikisi de birkaç dakika sessiz oturdular. Gerinmeyi, gösteri için uyanmayı düşündüm ama yapmadım. Beynimin içinde yüzen çok fazla yeni bilgi vardı. Arayı kapatmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Annem birdenbire, "Tennessee Güzeli yarışmasına katılmıştı, biliyorsun.

O zaman sadece on sekiz yaşındaydı, ikinci oldu."

Kendimle ilgili bu gerçekten nefret ettim, bunu yaptığım için nefret ettim - güzellik yarışmalarına açıkça karşı olduğum için değil. O zamanlar çok utangaç ve çekingendim, ama aynı zamanda Tennessee'den, tek kereste fabrikası, tek kütüphanesi, tek lisesi olan bu küçük kasabadan çıkmanın bir yolunu arıyordum.

Annemin parası vardı, evet. Ama aynı zamanda yedi çocuğu vardı. Ailesi zengindi ama birikimlerini nasıl değerlendireceğini bilmeden bir aileyi geçindirmek birikimini tüketmişti. Ona sormadım, o da teklif etmedi.

Geriye dönüp baktığımda, nefret ettiğim şey yarışma değil, çaresizlik anısıydı.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi? "Bu çok şeyi açıklıyor."

Annem küçük bir kahkaha attı. "Hayır. Gerçekten açıklamıyor. Hiç de değil, gerçekten. Erkeklerle dolu bir evde yaşamamanın onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Hem de öyle sıradan oğlanlar değil; Winston oğlanları ve onların arkadaşları."

"Erkek ve kız kardeşler her zaman iyi geçinemezler; bunda anormal bir şey yok."

"Doğru, ama hepsi tıpkı babaları gibi büyüyorlardı, kendi özgürlüklerine düşkünlerdi, kendilerinden başka kimseyi umursamıyorlardı. Yine de Ash... sana söylediğim gibi, sessiz, meraklı ve duyarlıydı. Senin gibi o da şiir yazardı. Tanrı merhamet etsin, ona yaptıkları şakalar hiç bitmedi. Ona eziyet etmekten, itip kakmaktan ve kullanmaktan asla vazgeçemediler, ta ki o gidene kadar. Sonra bazı acıların geri alınamayacağını ve bencilliğin insanları uzaklaştırdığını anladılar. Ama artık çok geçti."

"Bana ne yaptıklarını hiç söylemedin." "Ah... bakalım..."

Annemin yeterince konuştuğuna karar verdim. Drew'un ağabeyim Jethro'nun sık sık benimle randevularını futbol arkadaşlarından ne isterse takas olarak kullanmaya çalıştığını duymasına ihtiyacım yoktu. Jethro her zaman ona iyilik yaptığımı söylerdi, ama bu bana kendimi pazarlıyormuşum gibi geliyordu, özellikle de on sekiz yaşındaki arkadaşlarından biri, on beş yaşındaki benden bir şeyler yapmamı istediğinde.

Tabii ki bir başka harika örnek de ikizlerin bana olan sevgilerini göstermek için tercih ettikleri yöntemdi; kirli iç çamaşırlarını kafama sürterek -kızak izleri ve her şey- ya da beni tutup ağzıma tükürerek.

Ama babamın da dediği gibi, erkekler erkektir. Babamın hakkını vermeliydim çünkü sonunda haklıydı. Erkekler erkektir. İşte bu yüzden kalbimi birine açmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Yorganın altında huzursuzca yer değiştirdim ve kollarımı başımın üzerine uzattım. Umduğum gibi, konuşmaları durdu. Tamamen uyanmış gibi kirpiklerimi kırıştırarak boynumu çevirdim ve odaya yumuşak bir bakış attım. Gözlerimin önce anneme, sonra da Drew'un bana bakan sandalyede iki büküm oturduğu yere kaymasına izin verdim.

"Ah," dedim bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, sesim uykudan boğuklaşmıştı. "Neler oluyor? Her şey yolunda mı?"

Gözleri benimkileri yakaladı, beni hareketsiz bıraktı. Geride garip bir yoğunluk ve sıcaklık vardı, ama şimdi bunun ne olduğunu anladım - isteksiz bir arzu.

Dün gece bana seksi dedikten sonra şüphelendiğim şey bu sabah kulak misafiri olurken doğrulanmıştı; Drew benden -ya da en azından görünüşümden- çok hoşlanıyordu. Ve muhtemelen bu yüzden ben etraftayken Bay Kaşınan Otuzbirci gibi davranıyordu.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Onu yakışıklı bulmak kesinlikle çatlaklarıma kum döktü. Ondan etkilenmekle ilgili her şey uygunsuzdu: yanlış yer, yanlış zaman, yanlış kişi.

Ama bir gece önceki öfke nöbetimin üzerine uyuduktan sonra, yapmamız gerekenin birbirimizi tersleme, kafa karıştırıcı ve hararetli bir ana girme ve ardından günlerce temastan kaçınma şeklindeki bu kalıbın ötesine geçmek olduğuna karar verdim. Karşılıklı çekimimizin verdiği rahatsızlığı aşip güzel, güvenli, sakın bir aile ortamına girmemiz gerekiyordu.

Niyetinin ne olduğu henüz belli değildi ve hayat tecrübem bana iltifat eden yakışıklı erkeklere karşı dikkatli olmamı söylüyordu. Eğer onun niyetlerinin tanımlanmış rollerle zararsız hale getirildiği bir uzlaşmaya varabilirsek, belki o zaman birbirimizin yanında rahatlayabilirdik.

Annemin yavaş konuşması yoğun sessizliği böldü. "Her şey yolunda. Andrew ve ben de tam senin ne kadar güzel olduğundan bahsediyorduk."

Anneme ve onun arsız maskaralıklarına içten içe gülümsedim, sonra gözlerimin Drew'a kaymasına izin verdim. O da gülümsüyordu; küçük ve sabırlı bir gülümsemeydi bu.

"Peki, seni durdurmama izin verme," dedim, bacaklarımı karyolanın kenarına doğru salladım ve bornozuma uzandım. "Lütfen, güzelliğimden bahsetmeye devam et."

Annem hafifçe güldü ve sonra içini çekti. "Marissa ne zaman gelecek? Dün ona bir yemek tarifi sözü vermiştim." "Hangisini?"

"Annemin bisküvileri."

Tarifi bildiğim için başımı salladım. "İstersen senin için kopyalayabilirim."

"Hayır. Sadece bana kartı getir, ben yaparım. Ellerimi işe yarar bir şey için kullanmak istiyorum."

Drew'la göz göze geldik ve başımla beni takip etmesini işaret ettim. Kaşları, şaşkınlık olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde kalktı. Yine de ayağa kalktı, *Kuzey ve Güney'i* oturduğu tahta sandalyeye bıraktı ve anneme döndü.

"Gitmem gerekiyor. Ama bu gece döneceğim."

"Sorun değil canım," diye mırıldandı annem ve ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. Odadan önce Drew çıktı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Hemen döneceğim anne. Dişlerimi fırçalayacağım."

"Lütfen fırçala. Tanrı aşkına, bir şey söylemek istemezdim ama son birkaç haftadır çok kötü görünüyorsun. Belki de gidip bir yüz bakımı ve saç modeli yaptırmalısın. Hazır gitmişken tırnaklarını da yaptır." Hafifçe güldü ve bana göz kırptı. "Acele etme canım. Ben biraz kestireceğim."

Yatağına doğru ilerledim ve alnına bir öpücük kondurdum. Gözleri çoktan kapanmıştı. Odadan çıkarken kapıyı arkamdan kapattım.

Drew koridorda beni bekliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde hem ciddi hem de meraklı bir ifade vardı.

İkimiz de aynı anda konuşmaya başladık.

"Sadece...." diyebilir miyiz?

"Sana söylemem gerek...."

İçini çekti ve gözlerini kapattı. Ben de tavana baktım. "Lütfen önce sen git," dedim bornozumun kravatıyla oynayarak.

Bana ölçülü bir bakış fırlattı ama sonra yumuşadı. "Geçen hafta buradayken arka bahçenizde bir Indiana Yarasası gördüğümü sandım. Ormanın bu kısmında nesli tükenmekte olan bir tür. Mülkünüz parka sırtını dayadığından, zaman zaman görülmesi duyulmamış bir şey değil."

"Tamam." Bu haber ve konuşma konusu beni tamamen şaşırttı. Kötü davranışlarım için bana kızacağını düşünmüştüm. Onun yerine, oyun müdürü işinden bahsediyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, ön bahçenize gömülü olan ve ilçe tarafından kullanılan fiber optik kablonun eve bağlandığı anlamına geliyor. Arka verandadan parka bakan kameralar yerleştireceğiz, Indiana Yarasalarından birini yakalamayı umuyoruz."

Başımı salladım ve omuz silktim. "Sorun değil."

"Bu aynı zamanda ücretsiz internet erişimine sahip olacağınız anlamına geliyor - gerçekten hızlı internet erişimi. Bu sabah bir yönlendirici kurdum." Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı. "İşte kablosuz bağlantı için kullanıcı adı ve şifre. Kendiniz seçebilirsiniz elbette."

Ona bakakaldım, ağzım bir karış açık kalmıştı. Bugünlerde zihnim pekmez nehri gibi akıyor olabilirdi ama onun ne demek istediğini anlamıştım. Eve internet bağlatmıştı. Artık Chicago'daki arkadaşlarımı arayabilirdim. Artık salı günleri onlarla Skype üzerinden görüşebilecektim.

Gözlerim doldu ve göğsümde bir minnettarlık duygusu kabardı. Drew bakışlarımı tuttu, kendi bakışları temkinli ve dikkatliydi.

"Teşekkür ederim," diye ağzımdan kaçırdım. "Çok ama çok teşekkür ederim." İçgüdülerim ona sarılmamı söylüyordu ama bakışlarındaki bir şey bana ona sarılmanın hata olacağını söylüyordu.

Sonunda pazusunu sıktım. "Teşekkür ederim," diye tekrarladım, gözlerim elimin çıplak kolunun üzerinde durduğu yere gitti. Dört sivri beyaz çizgi dikkatimi çekti ve kaşlarımı çattım, daha iyi düşünmeden önce konuştum.

"Bu da ne...? Koluna ne oldu?" Bir adım daha yaklaşıp yaraları inceledim.

"Ah, o bir ayıydı." Sanki herkesin bir ayı yarası varmış gibi bir tavırla söyledi bunu.

Gözlerimi onunkilere diktim ve eminim yüzüm inanmazlığımı ele veriyordu. "Ayı mı? Bunları bir ayıdan mı aldın?"

Başını salladı.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? Nasıl?" Dikkatim tekrar yara izlerine yöneldi. Çirkinlerdi, sanki ayı kolunu koparmaya çalışmış gibiydi.

"Sabahları patika koşusuna çıkıyorum. Bazen kardeşlerinden biri ya da birkaçı geliyor; bazen yalnızım. Bazen patikalarda ayılar oluyor." Herkes ayılarla koşuya çıkıyormuş gibi omuz silkti. "Genellikle beni yalnız bırakıyorlar."

"Parkur ne kadar uzun?"

"Altı ila on iki mil arasında."

"Ve bu sefer ayı... ne-kolunu alıp seni onunla dövmek mi istedi?"

Bana sırtıttı. "Hayır, Şekerim, ve o bir dişi ayıydı. Anne ayı, yavrularıyla arasına girersen sinirlenebilir."

"Nasıl kurtuldun?"

"Koşarken sırtıma bağlı bir sakinleştirici silah taşıyım. Onu vurdum ama yere düşmeden önce bana bir yumruk attı."

"Aman Tanrım." Başımı salladım. "Sen delinin tekisin. Eğer bir Viking adın olsaydı, bu Heyecan Arayan Drew ya da Asla Bir Anlık Drew olurdu."

Sırtışı, dalga geçmemin kötü niyetli olup olmadığını bilmiyormuş gibi küçük, şaşkın bir gülümsemeye dönüştü.

Yüz hatlarına gölge düşüren kafa karışıklığı karşısında kaşlarımı çattım. "Sorun nedir? Ne dedim ben?"

Başını salladı, niyetimi anlamaya çalışır gibi beni inceliyordu. "Hiçbir şey."

Ama bu bir şeydi. İstemedi de olsa gözlerindeki parlaklığı azaltacak bir şey söylemişim. Şimdilik bu işin peşini bırakmaya karar verdim ve elimi bıraktım. "Her neyse... tekrar teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok." Boğazını temizledi. "Bana ne söylemek istiyordun?"

"Ah, evet." Neredeyse unutuyordum. İnternet bağlantısı hediyesi ve ayı saldırısı hikâyesi tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmıştı. Kablosuz bağlantı şifresinin yazılı olduğu kâğıt parçasını bornozumun cebine soktum.

Kendimi yapılacak konuşmaya hazırlayarak ayaklarımı yere bastım ve derin bir nefes aldım, bizi daimi iğneleme döngümüzden çıkarmaya kararlıydım. "Drew, dün gece sana eşek dediğim için özür dilemek istiyorum. Bu çok kabaydı, özellikle de bana yemek ve turta yedirdikten sonra. Umarım özrümü kabul edersin."

Drew'un çenesi titriyordu, ağzı düz bir çizgi halindeydi ama gözleri canlı ve parlak bir gümüş rengindeydi, yüzümde geziniyordu. Bana sertçe başını sallamadan önce birkaç saniye beklemem gerekti.

"Güzel." Rahat bir nefes aldım ve ona baktım. "İyi...." Başka ne diyeceğimi bilemeden tekrarlardım. Ruh halini ölçmeye çalışıyordum ve ateşkes konusunu açmak için iyi bir zaman olup olmadığını merak ediyordum.

Onu üç haftadır tanıyordum ama annemle aralarında geçen o konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra onu neredeyse hiç tanımadığımı fark ettim.

Nihayetinde erken davranmanın geç davranmaktan daha iyi olduğuna karar verdim ve sözlerimi çok dikkatli düşünmeden devam ettim. Sözlerimin prova edilmiş ya da zorlama gibi görünmesini istemiyordum.

"Annem ve kardeşlerimle çok olumlu bir ilişkiniz var gibi görünüyor, öyle değil mi?"

Bakışları keskinleşti ve cevap vermeden önce dudaklarını yaladı. "Evet. Öyle olduğunu düşünmek isterim."

"Neredeyse ailevi gibi görünüyor. Mesela Roscoe bana ikinizin çıktığı yolculuktan bahsetti. Bu kardeşlerin birlikte yapabileceği bir şey gibi görünüyor. Jethro ve diğer çocuklara araba tamirhanesinde yardım etmeniz ve anneme neredeyse kendi annenizmiş gibi büyük bir özen göstermeniz."

Drew kıpırdamadan durdu, beni izledi ama hiçbir şey söylemedi. İfadelerimi doğrulamaya ya da reddetmeye meyilli görünmediği için devam ettim.

"Bir kız kardeşin var mı?"

İrkildi, yavaş bir nefes almadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "I...." Yutkundu ve başımın arkasındaki duvara, sonra tekrar bana baktı. "Bir kız kardeşim vardı."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Kız kardeşin mi vardı?" Kelimeler ağzımdan kaçtı ve şaşkınlığımı ele verdi. "*Evet, bir kız kardeşim var*" demesini bekliyordum. *Adı Christine.*

"Evet. Öldü." Aceleyle ekledi, "Ben on yaşındayken intihar etti."

"Ah!" Elim kendiliğinden kalktı ve tekrar koluna yapışarak onu sıktı. Yarım adım öne kaydım. "Çok üzüldüm. Bu gerçekten korkunç olmalı. Çok özür dilerim."

"Neden sordun?" Sesi çakıllı ve gergindi, sanki anısı taze bir yaraydı. Kızın ölümü yirmi yıl sonra bile onu aynı güçle etkiliyor gibiydi.

"Kardeşlerimi kardeşin olarak gördüğüne ve anneme çok değer verdiğine göre, belki ikimizin de ortak bir noktada buluşabileceğimizi söyleyecektim. Belki beni bir... bir kız kardeş olarak düşünebilirsin."

Drew bana baktı, gözlerindeki hüznün önce kuşkulu bir şaşkınlığa, sonra da şaşkın bir eğlenceye dönüştü.

"Seni kız kardeşim gibi mi düşünmemi istiyorsun?"

"Kız kardeşin gibi değil. Kimsenin yerine geçmeye çalışmıyorum; daha ziyade başka bir kız kardeş olarak, yeni bir kız kardeş olarak." Ona umutlu bir gülümseme verdim.

Drew'un gözleri vücudumda gezinip tekrar yukarı bakarken koridorun ne kadar küçük ve samimi bir alan olduğunun birden farkına vardım. Gözleri için için yanıyordu.

İki adım ileri atarak beni şaşırttı, bu da benim geri adım atmama ve duvara çarpmamaya neden oldu. Benim alanımı dolduruyordu ama dokunduğumuz tek yer elimin hâlâ dirseğinin hemen üstündeki kolunda durduğu yerdi.

"Ashley...." diye fısıldadı.

"Evet?" Nefes aldım, kalbim boğazımda, vücudumun her yeri sıcaktı. "Sen çok güzelsin."

"Ben... Ben mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun, çünkü aynı zamanda çok akıllısın, tatlısın ve nazıksın. Ve senin kardeşin olmayı dileyecek -evli ya da seninle akraba olmayan- tek bir erkek bile yoktur."

Drew ellerini kaldırdı ve bir an için daha önce yaptığı gibi ellerini çekip alacağını düşündüm. Onun yerine yüzümü kavradı, başparmakları çenemin çizgisini okşadı. "Özür dilerim," dedi, sözcükler yavaş ve gürültülü bir iç çekişle dökülüyordu. Başını yavaşça salladı. "Ama seni asla bir kız kardeş olarak göremeyeceğim."

Midem alt üst oldu.

"Peki ya kuzen?"

Başını tekrar salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bir yeğen?"

Gülümsemesi gerildi, sonra düzleşti ve başı benimkine doğru bir parça alçaldı, ağızlarımız beş santim açıktı. "Sana karşı hissettiklerimin hiçbiri ailevi değil. Bu seni üzdüyse özür dilerim, ama senin de fark etmiş olabileceğin gibi inandırıcı olmak, yalan söylemek ya da rol yapmak konusunda iyi değilim."

"Oh...." Nefes aldım, dizlerimin bağı çözüldü.

"Drew saçlarımın birkaç telini kulaklarımın arkasına sıkıştırırken parmak uçları boynumun hassas bölgesine değdi. Birkaç saniye boyunca öylece kaldılar ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayılmasına neden oldular. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana onu vereyim."

Gözleri yumuşak ve araştıracıydı ve bir şekilde bunu müstehcen ya da müstehcen görünmeden söylemeyi başardı. Daha ziyade bir yalvarış gibiydi.

Sanki dünyada en çok istediği şey benim ihtiyaçlarımı -bu ihtiyaçlar her ne olursa olsun- karşılamakmış gibi yardım etmesine izin verdim.

"Peki ya sen?" Sesim kısılmıştı. "Senin neye ihtiyacın var?"

Drew'un ağzı yana doğru kıvrıldı ama gözlerinde gülümseme yoktu. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok, senden değil."

İrkildim, çünkü -istese de istemese de- sözleri bir tokat gibi gelmişti. Elimi kolundan bıraktım ve koridorda etrafıma bakındım.

"Oh, tamam," dedim, başımı sallayarak ve reddedilmeye eşlik eden sıcak kafa karışıklığını hissederek. En azından dürüsttü.

Kaçma isteğimi fark etmiş olmalıydı çünkü iki elimi de tuttu ve kendi ellerinin arasında rehin aldı. "Ashley, düşündüğün şey bu değil, kastettiğim bu değildi. Aklında çok şey var; kendine zar zor bakıyorsun. Yemek yemiyorsun."

Başımı salladım, hâlâ ona bakmıyordum, boğazım yutkunmadan çalışıyordu. Ağzım kurumuştı ve suya ihtiyacım vardı.

Devam etti. "Senden yardım etmeme izin vermenden başka bir şey istemiyorum. Hiçbir beklentim yok. Hayatının burada olmadığını biliyorum. Chicago'da bir işin ve arkadaşların var. Bunu, önümüzdeki haftaları atlatmana yardım edecek birine ihtiyacın var çünkü işler daha da kötüye gidecek."

Gözlerimdeki ani nemi kırışıtırarak uzaklaştırdım ve sonunda yutkunmayı başararak, "Yani bana ağabeylik yaparak yardım etmeyecek misin?" dedim.

"Tabii ki hayır."

Ona bakmama izin verdim ve gözlerindeki tutku ve samimiyetin neredeyse üstesinden geldim. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Başımı salladım, söylediklerinde ciddi olduğunu kabul ettim, çünkü rol yapmakta iyi değildi.

Boğazımı temizledim. "O zaman bir arkadaşına ne dersin? Arkadaşım olabilir misin?"

Uzun süre cevap vermedi, hatta o kadar uzun süre ki onu üzmüş olabileceğimi düşündüm. Tepkisini ölçmek umuduyla gözlerimi onunkilere diktim. Kızgın ya da üzgün görünmüyordu ama gözleri hüznüydü. Anlık bir hüznü vardı. Melankoli göğsüme çarptı ve kalbimin üç atışı boyunca nefes almamı zorlaştırdı.

"Elbette," dedi başını sallayarak ve bir adım geri çekilip ellerimi nazikçe bırakarak bana alan açtı. "Arkadaşın olmaktan onur duyarım - eğer ihtiyacın olan buysa."

"Teşekkür ederim." Çenem titredi ama gözyaşlarımı dizginledim.
"İhtiyacım olan şey bu."
Görünüşe göre, rol yapma konusunda oldukça yetenekliydim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Sizi sürekli olarak başka bir şey yapmaya çalışan bir dünyada kendiniz olmak en büyük başarıdır."

RALPH WALDO EMERSON

Rakun saldırısından sonraki Cuma günü ^{annem} ayağını yere vurarak -mecazi olarak- evden çıkmamı emretti.

Etrafta dolandığımı söyledi. Haklıydı da. Geziniyordum ama aslında genel olarak çok daha iyiydim.

Değişmiştim. Farklı hissediyordum. *Farklıydım.*

Kulağa ne kadar klişe gelse de, ayı kovalamacası ve rakun saldırısının olduğu gün beni değiştirmişti. Sanki bir düğmeyi açmış gibiydim. Bir an ölü taklidi yapmaktan, aylara yem olmayı beklemekten memnundum; sonra kendimi endişeli ve harcanmamış enerjiyle huzursuz hissettim.

Hala anneme bakıyordum, ziyaretçiler geldiğinde onu fazla yormadıklarından emin olmak için dikkat ediyordum; uyanık olduğu her anı onunla geçiriyordum ve uyuduğu anların çoğunu da.

Ama şimdi yemek yiyor, kardeşlerimle konuşuyor, gönüllü olarak duş alıyor ve temiz kıyafetler giyiyordum.

Yani, bilirsiniz, akıllı başında bir insan gibi davranıyordum.

Sorun şu ki, artık huzursuz bir enerjim olduğu için onu da huzursuz ediyordum. Sanırım onu biraz delirtiyordum. Benden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Neşelen, güzelim." Duane kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıktı. Billy'nin arabasının arka koltuğunda oturuyorduk; Duane ve Beau iki yanımda oturuyordu. "Cletus bançoda çok iyidir."

"Senin banjo çaldığını bile bilmiyordum." Bunu ön koltukta oturan Cletus'a söyledim.

"Bu doğru. Banjo çalıyorum," dedi Cletus, banjo çantasını tutarak.

"Sanırım sen gittikten sonra başladı." Beau ensesini kaşıdı. "Ve jam session çok eğlenceli. Barbekünün yanı sıra çeşitli salatalar da servis ediyorlar."

Göz ucuyla Beau'ya baktım. "*Çeşitli ve muhtelif* Salatalar?"

"Evet, çeşitli ve muhtelif -biliyorsun, her türlü, makarna, patates, makarna ve patates, meyve salatası, lahana salatası gibi...." Başını salladı ve gözlerinin Duane'e, sonra tekrar bana kaymadan önce genişlediğini gördüm.

"Ben lahana salatasını seviyorum," diye ekledi Duane.

Onlara gülümsedim. İkiz kardeşlerim cidden çok sevimliydi.

"Ee, anlat bakalım. Burası nerede? Ne bekleyebilirim?"

"Benden banjo çalmamı bekleyebilirsin, orası kesin. Buna güvenebilirsin." Cletus bunu söylerken dönmedi; ama sesi sanki bana kutsal bir söz veriyormuş gibi vurguluydu.

"Her Cuma gecesi her yerden insanlar gelir. Her türden, her yaştan yaklaşık elli müzisyenin geldiğini tahmin ediyorum," diye açıkladı Beau.

"Elli mi? Ve hepsi birlikte mi çalışıyor?"

"Hayır." Duane başını salladı. "Beş ya da altı oda var. Bir odadan diğerine yürüyebilir ve istediğin grubu dinleyebilirsin. Müzisyenler de hareket edebiliyor. Bir şeyleri değiştirmek isterlerse başka bir odaya geçiyorlar."

"Her odada genellikle farklı bir müzik türü çalınır." Beau çenesiyle ön koltuğu işaret etti. "Cletus bluegrass çalmayı seviyor ama bir odada blues, diğerinde country, bir diğerinde folk çalınıyor."

"Burası neresi? Bir konser salonu mu?"

"Hayır, hayır, havalı bir yer değil. Yeşil Vadi Toplum Merkezi, bilirsin, Big Ben's Dulcimer Shop'un bir blok aşağısında. Biz çocukken terk edilmişti sanırım ama eskiden okuldu. Eski kafeteryada yemek servisi yapılıyor ve sınıflarda müzik çalınıyor."

"İnsanların oturup müziği dinleyebilmeleri için sınıfların her birine tiyatro koltukları, kilise sıraları ve masa sandalyelerinden oluşan karışık bir düzen koymuşlar. Tüm müzisyenler her odanın bir ucunda çalışıyor ve sandalyeler müzisyenlere bakıyor." "Eğer Cletus'u dinlemekten sıkılırsanız beş odayı da ziyaret edebilirsiniz."

banjo ustası."

"Ne çalacaklarını nereden biliyorlar?" Arabaya sordum, jam session kavramını gerçekten anlamamıştım. Şarkıcıyken ve piyano çalarken resitallerim olurdu ama her zaman nota kullanırdım. "Biri müzik sağlayacak mı, yoksa kendiniz mi getireceksiniz?"

Billy kıkırdadı ve sonunda konuştu: "Hayır Ash. Öyle bir şey değil. Biri başlar ve diğerleri de k a t ı l ı r . Ne çalacağını bilmiyorsun"

ortaya çıktığınızda; sadece herkesle aynı tonda çalar ve ayak uydurmaya çalışırsınız. Eğer şarkıyı biliyorsanız, siz de eşlik edebilirsiniz. Bazen bir solo alırsınız, bazen melodi olursunuz, bazen de sadece akorları çalarsınız - grup için hangisi uygunsa."

"Harika." Başımı salladım, çoğunlukla fikri anlamıştım. Gördüğümde her şeyin çok daha anlamlı olacağını düşündüm.

"Bazen Billy şarkı söylüyor," diye gönüllü oldu Duane, "ama sık değil."

"Evet, ama Drew oradaysa yapacak." Beau oturduğu yerde kıpırdandı ve sesi biraz heyecanlı geliyordu.

"Drew orada olacak mı?" Mırıldandım; göğsüm genişledi, sonra içime bir panik dalgası yayılırken sıkıştı.

"Umarım öyledir." Beau bana sırtıttı. Ben de sırtıtmaya çalıştım.

Hâlâ her geceyi çalışma odasında, annemin yanındaki karyolada geçiriyordum ama son üç sabah uyandığımda Drew'u ona bir şeyler okurken ya da ikisi kısık sesle konuşurken buluyordum.

Annemle yaptığı konuşmada -benim kulak misafiri olduğum konuşmada- iyiliğimi, tatlılığımı, zarafetimi ve zekamı beğendiğini söyledi. Daha sonra da yüzüme karşı güzel, akıllı, tatlı ve nazik olduğumu söyledi. Bunu olması gerekenden daha fazla düşündüm ve bu beni yönsüz ve tedirgin hissettirdi. Bir daha asla kulak misafiri olmadım. Drew'un fikirlerini daha fazla duymadan da kafam yeterince karıştı.

Sabahları, onu incelemek için kendime birkaç dakika ayırıyordum. Eğer gün içinde evin etrafındaysa, kendimi sık sık ona bakarken yakalıyordum. Akşamları yemekte bize katıldığında, özellikle biriyle sohbet ettiği ya da güldüğü nadir zamanlarda ya da dikkatinin başka bir yere yöneldiğinden emin olduğum herhangi bir zamanda ona doğru bakışlarımı kaçırıyordum.

Ama Roscoe ve Jethro haklıydı; o pek konuşmazdı. Çoğunlukla dinliyor, gözlemliyor, inceliyordu.

Yine de, gözlemlemediği nadir anlarda onu gözlemledim. Hareketleri çevikti ve sanatsız, şehvetli bir kovboy havasıyla yürüyordu. Yürüme şeklinin şehvetli olduğunu bilmediğinden emindim ama öyleydi.

Sesi hafif ve yatıştırıcıydı. Olağanüstü rüya gibi ve muazzam derecede muhteşemdi. Ama bundan çok daha fazlası, şefkati ve ilgisi

Annem için gösterdiği sabır, kardeşlerime karşı gösterdiği sabır ve hepimiz için gösterdiği açık cömertlik, eğer bayılacak bir tip olsaydım beni bayıltırdı.

"Eğer Drew oradaysa, belki geçen seferki gibi birlikte şarkı söyleyebilirsiniz." Beau bunu Billy'ye söyledi, öne doğru eğildi ve omzuna dokundu.

"Göreceğiz bakalım." Billy kayıtsızca omuz silkti ve arabayı toplum merkezine çekti, park eder etmez de motoru durdurdu.

Etrafa göz gezdirdim; oldukça fazla sayıda araba vardı ve boş yerleri daha fazlası dolduruyordu. Saat 18:00 civarıydı ve şimdiden iyi bir kalabalık varmış gibi görünüyordu.

Bina dışarıdan çok küçük görünse de kesinlikle eski bir okuldu. Kırmızı tuğlalar ve eski beyaz süslemeler sanki yakın zamanda restore edilmiş gibi görünüyordu. İçeride bir büyük oda (kafeterya) ve iki koridor olduğunu hemen tahmin ettim. İkisinden daha uzun olan ilkinde sınıflar varmış gibi görünüyordu; diğerinde ise iki ya da üç ofis vardı.

Billy girişteki bağış kovaına otuz dolar atarak yolu açtı. İki yaşlı adam masada oturuyordu ve Billy içeri girdiğinde ayağa kalktılar.

"Bay Winston. Sizi gördüğüme sevindim efendim."

Billy saygıyla ellerini sıktı. "Bay McClure, Bay Payton, kardeşlerimi tanıyorsunuz. Kız kardeşim Ashley'i hatırlıyor musunuz bilmiyorum."

Gözleri bana kaydı ve yüzlerinde sıcak bir gülümseme belirdi. Önce Bay McClure bana elini uzattı. Onu itfaiye şefi olarak tanıdım; ben sekiz yaşındayken ilkokulumu ziyaret etmişti.

"Tanrım, ne kadar da güzel olmuşsun," dedi ıslık çalarak ve bana göz kırptı.

Tennessee'ye gittiğimden beri giydiğim ilk elbise olan elbiseme baktım ve elimi açık mavi dokuma pamuğun üzerinde gezdirdim. Basit kuşgözü deseni, kare yakası, kapaklı kolları ve bele oturuşu hoşuma gitmişti. Dizlerimin hemen altına kadar uzanan kloş bir etekle son buluyordu.

Hiçbir şekilde utanmazca değildi. Bu nedenle ıslık çalmanın biraz ileri gittiğini düşündüm.

En az seksen yaşında olması gereken Bay Payton, "Seni nerede saklıyorlar?" derken son derece küstah bir sırıtışa sahipti.

"Chicago'da," dedi Billy açıkça.

Cletus bir adım öne çıktı ve sözünü kestiği için minnettar oldum. "Mr. Payton, sormam gerek, Ford'unuz nasıl?"

"Oh, yeni gibi çalışıyor. İyi iş çıkardınız."

Cletus ona başıyla küçük bir selam verdi, yüzünde memnun bir gülümseme vardı. "Arabalardan bahsetmişken, Duane, hazır buradayken Klimama bakar mısın? Yeterince soğutmuyor ve sıvısını kontrol ettim." Bay McClure ayağa kalktı ve Duane'e gelmesini işaret etti, o da hemen geldi.

"Bana biraz lahana salatası ayırın," diye omzunun üzerinden seslendi ve bize neşeli bir el salladı. "Bu biraz zaman alabilir."

DUANE, elleri yağdan kirlenmiş olmasına rağmen on beş dakika içinde gerçekten geri döndü. Bay McClure için sorunu tespit etmiş ve yaşlı adamın arabasını dükkâna getirmesini sağlamıştı.

Cletus bluegrass çalan bir oda seçti ve ilk şarkı sırasında agresif ve etkileyici bir banjo solosuna başladığında beni şaşkına çevirdi. Grup Mumford and Son'ın "Beneath My Feet" şarkısının bir cover'ını çaldı ve tamamen harikaydı.

Dördümüz ilk bir saat boyunca birlikte kaldık ve Cletus'un banjo çalmasını dinledik. Kendi adıma, kardeşlerimin arasında oturmak, aralıklarla sohbet etmek ve sadece arkadaşlıklarının tadını çıkarmak tamamen gerçeküstü bir deneyimdi.

Billy ilk saatten sonra yiyecek bir şeyler almak için izin istedi ve Duane de onunla gitti. Cletus'un grubu kısa bir mola vermek üzereydi. Diğer sınıflardan birinden gelen müzik sesini duydum ve koridora doğru dönerek diğer grupların ne tür şarkılar çaldığını duymaya çalıştım.

"Hadi git. Git diğer odalara da bir göz at." Beau dirseğiyle beni dürttü. "Cletus'un işi bitince seni bulmaya geliriz ya da burada buluşuruz."

Kardeşıme küçük bir gülümseme verdim, o da bana karşılık verdi ve bu gerçekten olağanüstü, sevimli adamlarla akraba olacak kadar şanslı olduğum için garip bir şaşkınlık ve minnettarlık hissettim.

Oturduğum yerden olabildiğince sessizce kalktım ve koridora doğru yürüdüm.

İki kişi de Cletus'un grubuna geri döndü. Bu plan ilk üç oda için mükemmel işledi; sırasıyla blues, folk ve country çaldılar.

Ancak dördüncü odaya, yani son odaya geldiğimde sadece bir şarkı için kalma düşüncesi aklımdan uçup gitti.

Drew oradaydı.

Grubun ön tarafına doğru konumlanmıştı, profilden oturuyordu ama sol duvara tamamen yaslanmıştı. Akustik gitarını tıngırdatıyor, diğer iki gitar, bir bas keman ve bir kemanla birlikte akor ilerleyişini çalıyor, iki banjo hakimiyet için düello yapıyordu.

Hemen odanın arka tarafında, en sonda, kapıya en yakın yerde bir koltuk aradım ve buldum. Parça tamamen enstrümantaldı ama sanki yıllardır pratik yapıyorlarmış gibi birlikte çalıyorlardı. Müzisyenlerden üçü yetmişli ya da seksenli yaşlarında görünüyordu, ikisi erkek biri kadındı. Banjo çalanlardan biri en fazla on altı yaşındaydı ama inanılmazdı. Diğer iki müzisyen Drew'in yaşlarında ya da biraz daha yaşlı görünüyordu.

Şarkı sona erdiğinde seyirciler alkışlayarak ve tezahürat yaparak bu mükemmel müziği takdir ettiklerini gösterdiler. Drew'u izlerken gülümsedim çünkü seyirciyi hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Orada müzisyenlerden başka dinleyecek kimse olup olmadığına bakmaksızın bütün gün çalmaktan mutlu olacakmış gibi görünüyordu.

Bas keman bir anahtar söyledi-F majör, sanırım- ve akor ilerlemesini çaldı, diğerlerini temaya yönlendirdi. Bir kez daha başladılar. Bu kez şarkının Coen *Kardeşler'in O Brother, Where Art Thou?* filmiyle popüler hale gelen "I Am a Man of Constant Sorrow" olduğunu fark ettim.

Drew ve bançodaki çocuk şarkı sözlerini mükemmel bir uyum içinde söylemeye başladığında sevincim daha da arttı. Ardından Drew'un yüzü kocaman bir sırıtışa büründüğünde neredeyse bayılacaktım ve o ve banjo dehası sanki özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi anlamlı bir bakış alışverişinde bulundular.

Çok rahattı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sürekli keder hakkında şarkı söylerken tamamen rahattı. Gülmek istedim, sahne komik olduğu için değil, çok hoş bir şekilde şaşırdığım için. Çok mutlu görünüyordu ve mutluluğu bulaşıcıydı. Ayrıca, gerçekten olağanüstü bir sesi vardı; iliklerime kadar hissettiğim berrak, kadifemsi bir bariton.

İzledim ve dinledim, tamamen büyülenmişim. Bizimle Tanrı'nın altın kıyısında buluşacağını söyledikten sonra şarkı bitti. Alkışlar arasında kendimi kaybetmişim.

Bu mükemmel an, Drew'un böylesine yetenekli ve bariz bir keyifle şarkı söyleyip çalmasını dinlemek, ani ve mucizevi bir hediye gibi geldi.

Ve sonra her şey bitti.

Grup yoluna devam etti ve ben kalakaldım. Diğer banjocu sol anahtarını seslendi ve tonik çalmaya başladı. Drew her iki banjıyla, diğer iki gitarla ve kemanla eşlik etmeye başladı, bas keman "The Highwaymen" melodisine öncülük ederken akor ilerlemesini sağladı.

Bir süre ona baktım, hala önceki performansının yankılarını duyuyor ve bittiği için melankoli hissediyordum.

Hemen önümdeki sırada oturan bir kadın arkadaşına yüksek sesle "Şu Drew Runous'un sesi çok güzelmış," diye fısıldadı ve dikkatimi çekti. İki kadın annemin yaşlarında ya da biraz daha yaşlı görünüyordu. Her iki kadın da belli belirsiz tanıdık geliyordu -unuttuğum memleketliler gibi- ve ister istemez konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Diğer kadın yüzünde hoşgörölü bir gülümsemeyle, "Evet, öyle ve yakışıklı da olabilir," dedi. "Jennifer'ım, Winston'ların oradaki Moth Run'da arabası durduğunda ona yardım ettiğinden beri ondan hoşlanıyor."

"Birlikte olduklarını bilmiyordum."

"Hayır, değiller ama Jennifer öyle olmalarını istiyor. Onu bir türlü konuşturamıyor; sadece tek kelimelik cevaplar alabiliyor, oysa elinde kek ve benzeri şeylerle birçok kez korucu karakoluna gitmişliği var. Kasabaya hiç gelmediğini de biliyorsun, yani neredeyse hiç. Ben de ondan üç kelimedenden fazlasını alamıyorum. Sonunda pes etti." Jennifer'ın annesi iç çekti.

"Utangaç biri, bu doğru. Belki de ilgisi konusunda daha açık sözlü olmalı. Çok güzel bir kız."

"Oh, bunu o yaptı." İkinci kadın biraz kıkırdadı ve skandal bir hikâye anlatacakmış gibi arkadaşına doğru eğildi. Ben de öne doğru eğildim, konuşulacaklara mantıksız bir şekilde yatırım yaptım. Hatta niyetimi gizlemek için ayakkabımla oynayacak kadar ileri gittim.

"Jennifer onun orada olacağını bilerek Cades Cove istasyonuna gitti. Muzlu kekini getirmiş - hani şu son birkaç yıldır panayırda birincilik ödülü kazandığı kek?"

"O muzlu pastayı herkes bilir. Ne oldu?"

"Babasının sevmediği o sarı elbiseyi giydi ve ne yaptı dersiniz? Drew'a yaklaştı, kollarını ona doladı.

ve onu öptü."

İlk kadın geri çekildi, yüz ifadesi inançsızlıkla sarsılmıştı. "Aman Tanrım," diye yüksek sesle fısıldadı. "O ne yaptı?"

Anne iç çekti. "Onu nazikçe bıraktı ama bu konuda gerçek bir centilmendi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Oh, bilmiyorum. Sanırım yaz başında. Ama biliyorsunuz yıllardır bu şehirde ve bildiğim kadarıyla hiçbir kıza bağlanmadı."

İki kadın birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar, sanki Drew'un yıllardır bir kadına bağlanmamış olması otomatik olarak ya ölümcül bir hastalıktan muzdarip olduğu ya da eşcinsel olduğu anlamına geliyordu.

Bayanlardan biri omzunun üzerinden bakınca yerimde doğruldum ve gözlerimi odanın önüne diktim. Suçlu bir kızarıklıkla savaşıyor, tam başını çevirip kalabalığı taradığı sırada Drew'a bakma hatasını yaptım.

Gözlerimiz buluştu ve o da iki kez baktı. Ağzı hafifçe aralandı, gözleri hafifçe büyüdü. Sonra gülümsedi.

Kızarmış yanaklarıma rağmen ben de gülümsedim ve ona küçük bir el salladım. İki bayanın dönüp bana baktığını hissettiğimde bile gözlerimi odanın önüne diktim.

Bir heykel gibi kıpırdamadan oturdum ve hızlıca kaçmayı düşündüm ama Drew melodinin geri kalanı boyunca bana bakmaya devam etti, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı, gözleri beni sandalyeme sabitlemişti.

Şarkı sona erdiğinde ve bas kemancı yarım saat ara vereceklerini duyurduğunda, bırakıp kaçamayacağımı biliyordum. Gitmek istemiyordum.

Gitarını arkasına koydu ve müzisyenlerin bulunduğu alanın duvarına yasladı. Kalabalık odadan dışarı süzüldü. Kapının yanındaki kabarıklığa yakalanmamak için daha da içeri girdim, uzaktaki duvara doğru yürüdüm, böylece Drew konuşmaya gelirse yolu daha açık olacaktı.

Gözleri yüzümden hiç ayrılmayan Drew, tiyatro koltukları, tahta sandalyeler, sıralar ve tabureler arasında gezinerek bana doğru ilerledi.

Birkaç kişinin onunla konuşmak için harekete geçtiğini fark ettim ama o nazikçe "İzninizle" ya da "Hemen döneceğim" diyerek onları oyaladı. O yaklaştıkça kalp atışlarım hızlandı, gülümsemesinin boyutu da arttı ve biraz nefes nefese kaldığımı hissettim.

Konuşana kadar gülümsediğimi fark etmemiştim. "Merhaba, Drew."

Drew adımlarını bozmadan beni duvara yasladı, elleri belimi kavradı, ağzı beklenmedik bir şekilde yumuşak, tatlı, okşayıcı bir öpücük için benimkiyle buluştu.

Yalan söylemeyeceğim. Ben de onu öptüm. Ama birkaç nedenden dolayı kafa karıştırıcı bir öpücüktü.

Birincisi, Sandra'nın da dediği gibi, eşyalarımın zingler hissettirdi. Belki de sakal yüzündendi; daha büyük olasılıkla sakala bağlı olan adam yüzündendi.

İkincisi, beş saniyeden kısa bir sürede bitmiş olmasına rağmen bir arkadaş öpücüğü gibi hissettirmedi. Ama daha fazlası olması planlanmış gibi de hissettirmedi. Aslında, beni öpmeyi planladığını hiç sanmıyorum. Gerçekten spontane bir öpücüktü.

Üçüncüsü, öpücüğü beni bir şimşekle dolmuş gibi hissettirdi; dudaklarımız birbirine değdiği anda huzursuz enerjim on kat arttı.

Ona bakarken kendimi belirgin bir şekilde sersemlemiş hissediyordum.

"Merhaba Ash." Gözleri yüzümde dans ediyordu. Mutlu görünüyordu, en azından onu hiç görmediğim kadar mutluydu. "Seni görmek çok güzel."

Ona gülümsedim. "Beni bu sabah gördün." "Ama bu elbiseyi giymiyordun."

Hâlâ şaşkındım ve söylediklerine bir yanıt bulamayınca aptalca, "Cletus banjo çalıyor," dedim.

"Evet, şekerim. Bunu biliyorum." Ellerini bedenimden çekip iki adım geri çekilirken sırtışı daha da yoğunlaştı. Neredeyse yörüngesinde kalmak için onu takip edecektim ama içgüdüsel olarak bunu yapma isteğime zihinsel bir tasma takmayı başardım.

"Müzik hoşuna gitti mi?" Gözleri neşeliydi.

"Oh evet... hepiniz harikaydınız. Özellikle sen harikaydın. Parmaklarınızın hareketini izlemeye bayıldım - harika parmaklarınız var. Çok uzunlar ve nasıl hareket edeceklerini gerçekten biliyorlar."

Kaşlarını hafifçe çattı ve kelimeler ağzımdan dökülürken sırtışı kocaman oldu. Yere baktı, ellerini ceplerine soktu ve mavi-gri gözlerini benimkilere dikti. "Şey... teşekkür ederim Ash. Parmaklarıma olan hayranlığımı ileride kullanmak üzere aklımda tutacağım."

Birbirimize bakarken boynum kaşınmaya başladı, muhtemelen beynim yavaş yavaş konuşmayı yakaladığı için. Az önce olanları geri sardı

ağızından çıktı ve hararetli utanç göğsümden yanaklarıma doğru yayıldı.

"Ben... Yani," diye kekeledim ve öpücük sersemliğimin yerini gerçekte ne söylediğimi anlamamanın verdiği utançla yüzümdeki gülümsemenin kaybolduğunu hissettim.

"Ne demek istediğini biliyorum." Bunu sessizce, utancımı hafifletecek bir şekilde söyledi.

Boğazımı temizledim ve önce yere sonra da ona baktım. "Ayrıca harika bir şarkı söyleme sesin var."

Sırtışı biraz mahcuplaştı ama daha az samimi ya da sıcak değildi. "Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş."

"Ciddiyim." Dürüst olduğumu anlamasını isteyerek başımı kuvvetle salladım. "Sahte iltifatlarda bulunmam çünkü bu sadece onların değerini azaltmaya yarar. Sana söylüyorum Drew Runous, harika bir şarkı söyleme sesin var. Her zaman şarkı söylemelisin. Hayatını tüm kelimelerini söyleyerek yaşamalısın-şu andan itibaren."

Güldü. Gözleri bana Noel'de parlayan gümüş çanları hatırlattı, neşeli ve parlak. "Pekâlâ, sana inanıyorum. Teşekkür ederim."

"Viking adın kesinlikle Şarkı Söyleyen Çapulcu Drew olmalı ya da ben hâlâ Drew Never-A-Dull-Moment'ı seviyorum."

"Hayır, çoğu insan bana Sıkıcı Drew der," diye cevap verirken tek kaşını kaldırdı, sesi düz ve kuruydu.

Homurdandım. "Hangi insanlar? Timsah güreşçileri mi? Somalili korsanlar mı?"

Omuz silkti ve sanki evrensel bir gerçeği açıklıyormuş gibi acımasız ya da kötü niyetli olmadan açıkça konuştu. "Normal insanlar barlara, partilere gitmek, takılmak; sosyalleşmek, görünmek ister. Para, güç, nüfuz...." "Ben öyle değilim" diye eklemekten önce derin bir nefes aldı.

"Sen neye benziyorsun?" Konuştuğumu fark etmeden önce sordum.

Cüretkâr sorum karşısında tek kaşı tekrar havaya kalktı ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Bana cevap verirken sesindeki Teksas havası ve cazibesi beni hazırlıksız yakaladı. "Şekerim, sanırım nasıl biri olduğumu biliyorsun."

Kollarımın, boynumun ve göğsümün derisini kaplayan farkındalık iğnelerine engel olamadım; yine de sırtışıma düzleştirmeye çalıştım. "Yine de anlat bana."

Sanki biraz tuhafmışım gibi başını salladı. Gerçek şu ki, sadece onun konuşmasını duymak istiyordum ve kendisi hakkında çok nadir konuşurdu.

"Tamam... Bizim yaşımda kaç kişi felsefe tartışır? Şiir okur? İstilacı türler ve bunların hassas ekosistemler üzerindeki etkileri hakkında bilgi edinir? Ya da hiçliğin ortasına taşınıp sadece var olmaya ne dersiniz? Sadece yaşamaya?"

Drew'un özellikle birini kastettiği izlenimine kapıldım; belki de annemin bahsettiği o servet avcısını. Aynı zamanda, bana Drew'un kim olduğunu, beni neden sürekli Nietzsche sopasıyla dürttüğünü gösteren nadir bir bakış attığını hissettim ve gördüklerime hayran kaldım.

"Çok az," diye dürüstçe cevap verdim. "Ve bunu yapanlar da genellikle ayıların saldırısına uğruyor."

Drew onu hazırlıksız yakalamışım gibi güldü ve bu ses bulaşıcıydı. Kısa süre sonra birlikte gülmeye başladık. Kahkahalar azalınca bir süre birbirimizi izledik, bu sırada neredeyse kendimi onun gümüşü gözlerinde kaybediyordum.

Drew ile ıssız bir yerde yaşamayı, şiir okumayı, felsefe tartışmayı ve sadece nasıl olunacağını öğrenmeyi düşünüyordum. Bunun kulağa hiç de sıkıcı gelmediğini düşündüm. Örgü grubumu ve kitaplarımı da eklersem, kulağa cennet gibi geliyordu - özellikle de o gömleksizse.

Ya da çıplak.

Bu görüntü zihnimde canlandığında kıpkırmızı kesildim ve etrafta dolaşan kalabalığın içinde son derece ilginçmiş gibi davranarak başka tarafa baktım.

"Seni böyle görmek güzel," dedim sonunda, gözlerinin içine tekrar bakabilecek kadar cesur olduğumda.

"Ne gibi?" Bir adım öne çıkıp bana gülümsedi ve ben de çenemi kaldırıp gözleriyle buluştum.

"Seni bir aydır tanıyorum. Genellikle sen...." "Neyim ben?"

"Dürüst olmak gerekirse, titiz ve gerginsin ama..." Olası bir geri çekilmeyi engellemek için kolunu kavradım, "...hiç sıkıcı değilsin."

Bir gülümseme ve bakışmayı paylaştık. Bu, hayatta çok ender rastlanan, *kim olduğunu sevdiğim* ve *seni daha iyi tanımak istediğim* anlardan biriydi; başka birine baktığınızda onun da size karşı benzer bir sevgi ve saygı hissettiğini ve daha derin bir tanışma olasılığından heyecan duyduğunu bilirsiniz.

Bu bir kıvılcımdır - karşınızdaki kişiyi bir birey olarak anlamak ve ona bu şekilde değer vermek. Bu, daha fazlası için kışkırtıcı bir potansiyel ve vaatir - daha fazla zaman, daha fazla paylaşılan deneyim, daha fazla yakınlık anı.

Bu mükemmel bir tekillik anıdır ve karşılıklı çekimden tamamen farklıdır çünkü asla fiziksel faktörlere dayanmaz ve cinsiyetle ilgili değildir. Bu olguyu daha önce sadece kadın arkadaşlarımla yaşamıştım, gerçekten daha iyi tanımak istediğim bir insan bulmanın baş döndürücü heyecanını.

Ama bu kez, Drew'la birlikte, daha derin ve çok daha korkutucu hissettiriyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Düşüncelerinizle barışık olmayı bıraktığınızda konuşursunuz."

KHALIL GIBRAN

"Neredeyse öldüğün için ^{mutluyum}."

Durdum, kaşlarımı çattım ve omzumun üzerinden kardeşim Jethro'ya baktım.

"Ne dedin sen?"

Kahverengi gözleri bana baktı, yüz ifadesi düşünceli ve dalgındı.

"Neredeyse ölüyor olmana sevindiğimi söyledim." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve suyun kenarına çömeldi. Düz, pürüzsüz bir taş aldı ve avucunun içinde çevirdi.

Kaşlarım kalktı ve cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra söyleyecek bir şey bulamadım. Rakunla yaptığım valsın üzerinden on bir gün, Drew'la cuma gecesi jam session'da yaşadığımız olayın üzerinden ise sekiz gün geçmişti. İkisi de çok önemliydi ama farklı nedenlerle.

Biri beni daha canlı ve çevremden daha haberdar hissettirdi.

Diğeri ise kafamın karışmasına, korkmama ve çevremden daha fazla haberdar olmama neden oldu (özellikle de bu çevrenin içinde Drew varsa).

Jethro'nun rahatsız edici ifadesine yanıt vermek yerine, boğazımın arkasından *Uhhhhhh*'a benzer bir ses çıktı.

Şaşkınlığımı gören ya da hisseden Jethro ellerini havada salladı, hâlâ taşı tutuyordu ve başını salladı. "Hayır, hayır, hayır-anlamıyorsun Ash. Sen değiştin. Senin için endişeleniyorduk. Rakunla olan olaydan beri değiştin; sanki sonunda uyanmış gibisin."

"Oh," dedim, ne demek istediğini hemen anlamıştım, çünkü haklıydı.

Kardeşlerimle olan ilişkilerim gerçek olmaya başlamıştı. Beni uyandırdığı için rakun saldırısına şükreliyordum ama diğer iki önemli faktörün de etkileşimi geliştirdiğini fark ettim:

1) Artık sadece alt kattaki banyoyu kullanıyordum; üst kattaki banyonun gözlerim için tehlikeli olduğu kadar tansiyonum ve zihinsel sağlığım için de tehlikeli olduğu gerçeğine teslim olmuşum.

2) Çalışma odası, alt kattaki koridor ve mutfak dışında gittiğim her yerde yüksek sesler çıkarıyordum. Bu, tencere ve tavalara vurmak, en yüksek sesle "Old MacDonald Had a Farm" şarkısını söylemek ve - özellikle aptal bir ruh halindeysem - "Hazır ya da değil, işte geliyorum!" Diye bağırmaktan oluşuyordu. Eğer varlığımı duyurursam, planlanmış ya da planlanmamış bir sosis paketlenme seansına denk gelme ihtimalim katlanarak azalırdı.

Yaz sıcağı sonbahar ılımanlığına dönüşüyordu. Yürüyüşlere çıktım, bazen günde birden fazla. Ormanın ve çevredeki vahşi doğanın tüm güzelliğinin tadını çıkardım. Ayakkabılarımı çıkardım ve evimizin arkasındaki dereye girdim, şimdi Jethro'yla birlikte dereye taştan taşla atlıyordum.

Bugün cumartesiydi ve onun izin günüydü; benimle geçiriyordu. Günün büyük bölümünü annemle çalışma odasında geçirdikten sonra mutfakta hindi turtası yaptık. Ben kabuğunu yaptım, o da içini.

Ama son bir saattir sessizce çocukluğumuzun vahşi doğasını keşfediyor, eski anıları yeniden yaşıyor, eski uğrak yerlerini ziyaret ediyorduk.

"Hey, so...." Jethro durakladı, dikkati elindeki taştaydı. "Geçen gün yine Jack'e rastladım. Seni sordu."

"Jack mi?"

"Evet, biliyorsun, Jackson James, lisede kalbini kıran salak."

Burnumu kırıştırdım ve homurdandım. "Kalbimi kırmış olabilir ama düşündüğün gibi değil."

"Hatırlıyorum Ashley. Bu konuda oldukça üzgündün. Kimse nedenini bilmiyor."

"Her şeyden önce, ona aşık değildim; ondan o şekilde hoşlanmıyordum." Ayak parmaklarımı oynattım ve birkaç adım ilerledim, derenin zeminini ağırlaştırdım ve küçük bir kum bulutunun ayaklarımın üzerinde süzülmesine neden oldum.

"O zaman neden onun kız arkadaşıydın?"

Omuz silktim ve kardeşime baktım. "Çünkü o bana iyi davranıyordu ve diğer herkes pisliğin tekiydi."

Cevap vermek için ağzını açtı ve sonra kapattı. Sonunda bir şey söylemeden önce kaşları altında biraz dans etti. "Şey, sen

onu seçtiğinde herkesi şok etmiştin. Sonra o da seni terk ettiğinde herkesi şoke etti."

Hatırlayınca iç çektim ve dudaklarımı yana doğru büktüm. Lisedeki son haftamızda Jackson'dan -romantik bir şekilde- ayrılmıştım. Ona kız/erkek arkadaş olarak bir gelecek görmediğimi ama umutsuzca arkadaş kalmak istediğimi açıklamıştım. Sanırım duygularını yanlış değerlendirdim çünkü tüm okula beni terk ettiğini söyledi, bu da aslında tüm kasabanın birkaç gün içinde öğrenmesi anlamına geliyordu.

Sonra bana bir mektup yazarak beni bir daha görmek ya da benimle konuşmak istemediğini söyledi.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, aptalca ve saçma geliyor - lise, terk edilme, mektuplar, dedikodular, *drama!* Artık kimin kimi terk ettiği umurunda değildi. Ben en iyi arkadaşımı kaybetmeyi önemsiyordum.

"Hey! Neredesiniz çocuklar?" Billy'nin ormanın içinden gelen sesi ikimizin de bakışlarını dökülen yaprakların üzerinde çtırdayan ayakların yönüne çekti.

"Buradayım." Jethro seslendikten sonra gözlerini devirerek bana döndü. "Billy tanıdığım en zeki adam, Drew'den bile daha zeki ama ormanda iz sürme konusunda bir bok bilmiyor."

Yanıt olarak sııttım, siyah eteğim ellerimde toplanırken taştan inip serin suya girdim. Dere dizlerime kadar geliyordu ve bir amaç uğruna akıp gidiyordu. Bu nedenle, ıslanmasını engellemeye çalışmadığım zamanlarda baldırlarımın ortasına kadar inen eteğim, bacaklarımı kalçalarımaya kadar açıyordu.

"Bunu duydum," diye sert bir yanıt geldi.

Kaskatı kesildim ve başımı kaldırdım, çünkü sert yanıt Billy'nin değil Drew'un sesiydi.

Drew ve Billy nihayet ortaya çıktılar ve yaklaşan formlarını görünce arkamı dönüp suyun içine doğru yürüdüm. Kendimi şaşkın ve telaşlı hissediyordum. Kalbim kaçmak ister gibi atıyordu ve boynum sıcak ve kaşıntılıydı. Nereye bakacağımı bilemiyordum.

Bu artık vücudumun ve beynimin Drew'a verdiği tepkiydi, özellikle de koridordaki konuşmamızdan ve kafamı karıştıran belki de arkadaşça öpüşmemizden sonra.

Jam session'daki konuşmamızdan beri Drew'la pek konuşmamıştık, önemli bir şey hakkında değil. Ama artık bir düşman ya da hak gaspçısı gibi hissetmiyordu.

O da pek arkadaş gibi hissetmiyordu.

Sabahları onu incelemeye devam ettim. Öğleden sonraları da eğer buralardaysa. Akşamları da yemeğe kalırsa.

Tüm bu izleme ve konuşmama ya da ona dokunmama hali bir sürü karışık duyguya yol açmıştı.

Yine de, her nasılsa, onu uzaktan izlemek, onunla yakından etkileşime girmekten çok daha doğal geliyordu. Belki de bunun nedeni Drew'un bir açıdan kurgusal bir karakter gibi, gerçek olamayacak kadar iyi, gerçek olamayacak kadar mükemmel hissetmesiydi. Bu beni rahatsız ediyordu. Sanki bariz bir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum ya da belki de onun art niyetini anlamak için henüz doğru soruyu sormamıştım.

Evet, sürünge biriydim ama umurumda değildi. Drew içimdeki bu dürtüleri ortaya çıkarıyordu, böylece benim sarkıntılığım katlanabiliyor ve bunu bir erkek gibi karşılayabiliyordu.

Ya da bir kız gibi. Çünkü bir kızın nasıl yapılacağını öğrenerek büyüdüğü bir şey varsa o da sarkıntılığa katlanmaktır.

"Jethro, Chevy'nin anahtarlarına ihtiyacım var," diye bağırdı Billy, her zaman işe koyulmayı seven biri olarak ağaçların arasından bize doğru. Bunu, normal bir ses kullansa duyulabilecek kadar yakın olmasına rağmen yaptı.

Billy büyürken ormana karşı hep şaşkın görünürdü. Gerektiğinden daha yüksek sesle konuşur, arı kovanlarına taş atmak gibi aptalca şeyler yapar ve ayakbaşıları ayağındayken basamak taşlarının üzerinde yürümeye çalışırdı. Sanki orman onu aptallaştırmıştı.

"Bisküvi üzerine tereyağı, Billy! Sana anahtarları mutfığa astığımı söylemiştim."

Drew'un varlığından bu kadar rahatsız olmasaydım, hayal kırıklığını ifade etmek için *bisküvi üzerine tereyağı* dediği için Jethro'ya *kesinlikle* bok verirdim. Hepimiz *bisküvilerin üzerine tereyağı* sürmenin en az f-bombası kadar kötü olduğu düşüncesiyle yetiştirilmiştik.

Jethro ve Billy'nin sinirli sesleri ve hafif hakaretleriyle birlikte geri çekilen ayak seslerini duydum.

Jethro: "Tam orada kancanın üzerindeler, nasıl gözden kaçırdın?"

Billy: "Kancada değiller. Ben kör değilim. Çirkin yüzünü görebiliyorum, değil mi?"

Jethro: "Bilmiyorum, ya sen? Bu ormanda bir ağaç bile bulamazsın."

Billy: "Ben de bulabilirim. Gördün mü? Bu bir ağaç." Vurmak için vurduğunu duydum.

Jethro: "O bir ağaç değil, aptal. Bu bir çalı. Bir yaprak bulabilirsen sana beş dolar veririm."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kendi kendime güldüm. Tartışmaları neredeyse sürekli devam ediyordu. Bana biraz arka bahçemizdeki horozları hatırlatıyorlardı, sırf ötmek için birbirlerine ötüyorlardı.

Eteğimi yukarı kaldırdım ve nehir kıyısının diğer tarafına geçtim. Derenin tabanı bazı yerlerde kumlu, bazı yerlerde kayalıktı. Yavaşça yürüdüm, bacaklarımın arasından akan serin suyun ve ormanın sessiz sesinin tadını çıkardım.

Kendimi huzurlu ve rahat hissetmem gerekirdi ama hissetmiyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. İçgüdüsel olarak, huzursuzluğumun kaynağını bulmak için etrafıma ve omzumun üzerinden baktım.

Drew, Jethro'nun terk ettiği yerde duruyordu. Başparmakları kemer halkalarına takılıydı, beyaz tişörtü mavi kargo pantolonunun beline sokulmuştu ve üzerinde SAVAGE yazan büyük tokalı kalın kahverengi kemerini takmıştı.

Ve beni izliyordu. Dudaklarını kıvrıran ve gözlerini aydınlatan bir gülümseme fısıltısı dışında yüzü nötrdü.

Onu bankanın diğer tarafında görünce şaşırarak bakışlarım genişledi. Adımlarım duraksadı ve durdu. Birbirimize sessizce baktık ve yakındaki bir kuşun ötüşü havayı doldurdu.

Kuş solosunu bitirdiğinde, Drew çenesini kaldırdı -bu bakışlarını kapatma etkisi yarattı- ve "Seni tekrar evin dışında görmek güzel" dedi.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Ve kuduz bir rakun tarafından kovalanmıyorsun, değil mi?"

"Doğru." Sırtıışı genişledi ve bir kez başını salladı. "Ee, kızları aradın mı?"

Sıkı gülümsemem yumuşak ve samimi bir hal aldı. "Evet. Evet aradım. Bunun için tekrar teşekkür ederim."

Chicago'daki örgü grubumdan bahsettiğini biliyordum. İnternete girdikten sonra yaptığım ilk şey arkadaşlarıma birkaç e-posta göndermek, onlara durumumu ve nasıl olduğumu bildirmek ve onlarla daha önce iletişime geçmediğim için özür dilemek oldu.

O zamandan beri arkadaşlarım Janie ve Fiona ile bir kez, Elizabeth ile bir kez, arkadaşlarım Marie ve Kat ile iki kez ve Sandra ve kocası Alex ile (aynı zamanda yakın bir arkadaş olarak kabul ettiğim) iki kez Skyped görüşmesi yaptım. Alex romanlara olan tutkumu paylaşıyordu ve bu nedenle sık sık bir yazarın ya da diğerinin erdemlerini tartışıyorduk. Benim favorilerimden birini yeniden okumayı yeni bitirmişti,

Lonesome Dove, ve mutlu son ile gerçek hayattaki sonun erdemlerini tartışmaya hevesliydi.

O mutlu bir sonu tercih etti. Bense gerçekçi bir sonu tercih ederdim. Bu konuda sık sık tartışırdık.

"Sürekli teşekkür etmene gerek yok." Drew omuz silkti, gözleri ciddiye.
"Neye ihtiyacın varsa."

Birden utandığımı hissettim ve tekrar sessizleştik. Gözlerimi kaçırdım ama hâlâ beni izlediğinden emindim. Göz ucuyla ona bir bakış attım ve haklı olduğumu anladım. Aslında gözleri bacaklarımdaydı; özellikle de eteğimin kalçalarıma kadar yükseldiği yerde.

Tuhaf utangaçlık patlamama ani bir dozda öz bilinç de katıldı.

Drew'un o anı seçerek, "Arkadaşım bir kuş olmalı, çünkü uçuyor..." demesi hiç de yardımcı olmadı.

Kalbimin kulaklarımin arasında çıkardığı sesin farkında olarak sustum ve yükselen lezzetli huzursuzluk hissini aşağı, aşağı, aşağı yuttum. Elbette az önce söylediği sözlerin bir şiirin başlangıcı olduğunu anlamıştım. Ama Emily Dickenson'ın orijinal şiiri bir *erkek hakkındaydı*, kadın değil; "*Arkadaşım bir kuş olmalı, çünkü uçuyor*" gibi. Bu bir aşk şiiriydi ve midemde ve göğsümde bir şeyleri harekete geçirdi. Orman bana yakın ve bunaltıcı geliyordu, sanki ağaç gövdelerinden oluşan bir battaniyeye sarılmış gibiydim ve yapraklar.

Yine de boğazımı temizlemeyi ve bir sonraki satırı okumayı başardım: "Ölümlü olmalı arkadaşım, çünkü ölüyor'."

Drew devam ederken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum, "Bir arı gibi dikenleri var. Ah, meraklı arkadaş..."

Gözlerimi kaldırdım ve onunkileri tuttum. Şiiri birlikte bitirdik ve hep bir ağızdan "Beni şaşırtıyorsun" dedik.

Drew'un gülümsemesi muazzamdı. Ben de gülümsemesine karşılık verdim çünkü onun görüntüsü karşısında rastgele güçsüz kalmıştım. Ağaçların arasından süzülen ve onu altın bir ışıltıya bürüyen öğleden sonra güneşiyle yıkanmıştı. Yani kısacası göz kamaştırıcıydı.

Uzun bir süre sonra ona bakmak göğsümü acıtmaya başladı, ben de dikkatimi başka bir yere verdim ve "Ne? Bugün Nietzsche'den alıntı yok mu?"

"Şuna ne dersin: 'Bir kadında aptallık kadınsı değildir'."

Suya gülümsedim ve başımı salladım. "Bu iyiydi. O adama katlanamıyorum. Ama güzel bir alıntı olduğunu kabul ediyorum."

"Sevilmeyecek ne var ki? Grup düşüncesinin çılgınlığına ve zoraki toplumsal vasatlığa karşı iyi kurgulanmış argümanları mı? Yoksa o muhteşem bıyıklarına mı katlanamıyorsunuz?"

Kaşlarım kalktı ama dikkatimi suyun yüzeyine vermeyi sürdürdüm. "Nietzsche'nin bıyığı yoktu."

"Evet vardı."

"Hayır, o bıyık değildi. Orta büyüklükte bir orman hayvanının postu ve bir yaşam tarzı seçimi idi."

Drew'un kahkahası havayı doldurdu, başımın etrafında dans etti ve usulca kulaklarıma indi. Bu kahkahayı duyduğuma sevindim, derin bir göbek kahkahasıydı ve o geceki davranışlarıyla birleştiğinde, daha önce onun neşesiz olduğuna dair tahminlerimle daha da çelişiyordu. Kahkahası geri çekildi, beni zevkten kızarmış pembe yanaklarım ve ağzımı kaplayan geniş bir sırıtışla baş başa bıraktı.

"Bunu da sevdim: 'Her derin düşünür yanlış anlaşılmaktan çok anlaşılmaktan korkar'" diye ekledim.

Drew'a baktım ve pişman oldum. Bakışlarının gücü neredeyse beni devirecekti. İfadesine kaşlarımı çattım ve gözlerimi kaçırdım. Yarı saydam derenin yatağındaki çakıl taşlarını inceleyerek, turuncu kayaları ayak parmaklarımla diğerlerinden ayırarak kendimi şiddetle meşgul etmeye karar verdim.

Ama onun birkaç dize şiir okuduğunu duyduğumda ayaklarım hareketlerini durdurdu:

"Ateş mavi ve sıcak yanar.

Güzel ışığı beni kör etmiyor.

Dumanın kokusu tatmin edici, tadı dilimi besliyor. Bence ateş

yaşlanmaz, hiç yaşlanmaz, ama artık genç de değildir.

Sabah kömürleri serin; gün ışığı beni kör ediyor.

Ateşi en çok geride bıraktıkları için seviyorum."

Kaşlarım çatıldı çünkü şiiri tanı mıyordum. Ona meraklı bir bakış atmaya cesaret ettim. Geri dönen bakışları bir şekilde ağır geldi, hemen kavrayamadığım bir şekilde talepkâr ve şiddetliydi; ya da belki de anlamaya hazır değildim.

Ne olursa olsun, aklımdaki soruyu sordum. "Bunu tanımıyorum. Kim yazdı bunu?"

Drew başparmaklarını kemer halkalarından çıkardı ve ellerini ceplerine soktu. Bakışlarının yoğunluğu hâlâ sinir bozucuydu, omuz silkti ve şöyle dedi,

"Ben yazdım."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı ve itirafı karşısında gözlerimi kırptırdım. "Sen mi yazdın?"

Başını salladı.

"Şiir mi yazıyorsun?"

Tekrar başını salladı, önce botlarının burunlarına, sonra da bana baktı.

Şiiri ya da en azından hatırlayabildiğim dizeleri düşündüm. Kendi şiirlerinden birini okuyacağını bilseydim, ona bu düşünceyi saklamasını söyledim, böylece onu yazabilir, daha sonra parçalara ayırabilir ve ezberleyebilirdim. Milyon yıl geçse de Drew'in şair olduğunu tahmin edemezdim.

Görünüşe göre bisküvilerimin yağını şok etmek gibi bir yeteneği vardı.

Ani bir ayrılış gibi gelen ama benim şaşkın şaşkın ona baktığım birkaç dakikadan sonra olması muhtemel bir hareketle Drew başparmağını omzunun üzerinden attı ve "Çıkmam gerek. Sonra görüşürüz."

Bununla birlikte gitmek için döndü.

Kalbim göğsümde garip bir şekilde sıkıştı ve ayaklarım ben söylemeden ona doğru hareket etti. Aslında peşinden gittiğimi, bacaklarımı ağır bir yük gibi derenin kenarına sürüklediğimi fark ettiğimde, bedenime takibi bırakması talimatını verdim.

Ama ağzımı kapatamadan, onun geri çekilen sırtına doğru bir soru patlattım. "Ateş ardında ne bırakır? Yıkım mı? Ölüm mü?"

Drew neredeyse gözden kaybolana kadar cevap vermedi. Sonra döndü ve birkaç adım geriye doğru yürüyerek, "Kül-ateş kül bırakır," diye seslendi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Annesinin kadife perdeleri ve bir horozun kuyruk tüyleriyle dünyayı fethetmeye giden Scarlett O'Hara'nın yiğitliği gibi bir yiğitliği hiç tanımamıştı."

MARGARET MITCHELL, RÜZGAR GİBİ GİTTİ

Tennessee'ye geldikten BEŞ HAFTA sonra esprilerim tükendi.

Şakalarımın bittiği Pazartesi günü Billy, Joe ve Marissa annemle birlikte oturmuş uyukluyorlardı, Marissa vardiyası bittikten sonra akşam yemeğine kalmaya karar vermişti. Ben mutfakta Cletus ve Jethro'yla birlikte akşam yemeğinin bulaşıklarını temizliyor, bir yandan tencere ve tavaları kurularken bir yandan da düşüncelerime dalıyordum.

Drew'u düşünüyor ve nerede olduğunu merak ediyordum. Akşam yemeği için eve gelmemişti. Ormandaki şiir dinletimizden beri ortalıkta görünmüyordu. Son iki gündür aralıksız yağan yağmurun onun yokluğundan sorumlu olup olmadığını merak ediyordum.

Düşüncelerimi yarıda keserek annemin adımı çağıran sesini duydum ve tam Billy kapıda belirirken ellerim hareketsiz kaldı.

"Ash, Ash, çabuk gel. Annen sana bir şey söyleyecekmiş." Bana el sallayacak kadar durakladıktan sonra hızla koridora geri döndü.

Tencereyi yere bıraktım ve arkamdan yere düşerken çıkan sesi zar zor fark ettim. Mutfaktan çıkıp koridordan aşağıya, çalışma odasına doğru koşmaya başlamıştım bile.

Annemin gözleri açıldı ve tamamen aklı başında görünüyordu. Onun bu görüntüsünü bir kenara sakladım, zihnimle bir fotoğrafını çektim - çünkü bunun onun son aklı başında anı olabileceği aklıma geldi.

"Hey, anne. Ben buradayım." Elimi uzattım ve o da hemen kavradı.

"Ashley." Gözleri kocaman açılmıştı ve her zamanki aceleciliği vardı. Aniden, her zamanki rastgele bilgelik parçaları yerine derin bir şey söyleyeceğinden endişelendim.

Bu sefer gerçek, gerekli ve dünyayı sarsacak bir Şey söyleyeceğinden ve bunun onun sonu anlamına geleceğinden korkuyordum.

Ama Şöyle dediğinde korkularım yatıştı: "Ashley, horozlar. Çok fazla horozumuz var. Arkadaşın Sandra buradayken ona söyledim. Biri hariç hepsini kesmelisin, yoksa tavuklar için sorun olur ve fazla yumurtlamazlar. Horozların bir amaca ihtiyaı vardır. Horozlara bir amaç vermezsen sorun çıkarırlar."

Ona küçük bir gülümseme verdim ve başımı salladım, g ğ mdeki korku düğümü hafifledi. "Tamam, bunu yapacağım. Yarın horozları keseceğim."

Başını salladı, yastıklarına yaslandı ve i çekti. "Güzel. Bu çok iyi. Belki biraz kızarmış tavuk yapabilirsin. Ayrıca, sanırım kütüphanedeki Julianne'e bir kuş sözü vermiştim. Sakıncası var mı?"

Başımı salladım. "Onu bu hafta ararım."

"Teşekkür ederim," dedi dikkatle, gözleri benimkiler arasında geziniyordu. Sonra bekledi, sanki başka bir Şey söylememi bekliyormuş gibi beni izledi.

Ona bir fıkra anlatmamı beklediğini fark ettiğimde kaskatı kesildim ve zihnim karardığında boğazım düğümlendi. Çalışma odasına doğru koşturmam, onu bu kadar berrak ve uyanık bulduğumda yaşadığım endişe, sonunda gerçekten acil bir Şey paylaşacağını düşündüğümde beni ele geçiren korku tüm şakaları zihnimden uzaklaştırmıştı.

Gözleri yüzümde gezinirken kalp atış hızım iki katına çıktı, beklenti dolu gülümsemesi kayboldu.

"Horoz neden KFC'ye gitti?" Omzumda duran Billy bu soruyu ağzından kaçırdı.

Ona baktım ve şaşkınlıkla tüm kardeşlerimin de odada olduğunu gördüm. Billy'nin gözleri önce benimkilere sonra da anneme kaydı ve can alıcı noktayı söyledi. " nk  bir tavuk şeridi görmek istedi."

Yarım saniye sessiz kaldık, sonra annem burnunu kırıştırdı ve başını salladı. Ama aynı zamanda gülüyordu. "William, bu berbat bir şaka."

"Bende bir tane var," diye gönüllü oldu Roscoe. Yatağın diğer tarafında durmuş annemin elini tutuyordu. "Horoz neden yolun karşısına geçti?"

"Neden, Roscoe?" Annemin yüzü bir sırtışla yarıldı.

" nk  bir Şey yapması gerekiyordu."

Hafif kahkahalar odayı aydınlattı ve Duane homurdandı, "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca fıkra."

Roscoe gözlerini iyi huylu bir şekilde kardeşine dikerek, "O zaman sen de bir tane anlat," diye meydan okudu.

"Tamam, anlatacağım. Ve harika olacak. Geri kalan tüm üzücü tavuk şakalarını sudan çıkaracak."

"Bekliyoruz." Beau, Duane'in omzunu itti.

"Her an gelebilir." Jethro, kollarını göğsünde kavuşturmuş, annesinin ayaklarının dibinde durduğu yerden seslendi.

"Tamam, kendinizi hazırlayın." Duane önce bana, sonra anneme baktı ve teatral bir şekilde boğazını temizledi. "Horoz neden yolun karşısına geçti, çamura yuvarlandı ve tekrar yolun karşısına geçti?"

Kırmızı kaşlarını mavi gözlerinin üzerine kaldırmış, kendini beğenmiş bir edayla - kelime oyunu yapmak istemiyordu - dramatik bir abartıyla odaya bakıyor ve bekliyordu.

"Kimse bir tahminde bulunmayacak mı?"

Beau, "Bize sadece can alıcı noktayı söyle ve yumurta abartmayı bırak," dedi ve anneme göz kırptı.

Beau'nun göz kırpmasına karşılık vermeyi başaran Momma, "Bu çok güzel olur," dedi.

"Peki," dedi Duane, sonunda can alıcı noktayı söyleyerek. "Çünkü o pis bir ikili oynuyordu."

Kardeşlerimin çoğu homurdandı ve ben kıkırdadım.

Ancak Cletus kaşlarını çattı ve başını salladı. "Anlamıyorum."

Bu bir süre devam etti, çocuklar korkunç tavuk şakaları yaparken annem gülüp şakalaştı. Ben hiçbir şey söylemedim. Tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemedim. Her kahkahayı, her kelimeyi, her gülümsemeyi hatırlamaya çalıştım. Zihnimle bir video çekiyor, kendimi anılarla dolduruyor, ailemle çevrili olma ve bu mutlu anı paylaşma hissine açgözlülükle sarılıyordum.

Her şakada kalbim yükseliyor, sonra kahkahalar dağıldığında düşüyordu. Bunun sonuncu olacağından endişeliydim.

Bir süre sonra, son şaka yapıldığında ve hepimiz etrafımıza baktığımızda -Uyumakta olan anneme ve birbirimize bakarken içimi ezici bir sonluluk duygusu kapladı. Yedimiz, bir noktalama işareti gibi hissettiren bir durgunluk içinde sessizce oturduk.

Hikâyenin sonu olmayabilirdi ama kesinlikle bir bölümün sonuydu.

O gece uyuyamadım. Karyolamda dönüp durdum, bir türlü rahat edemiyordum. Yağmur fırtınası yardımcı olmalıydı, sıradan bir arka plan gürültüsü hediyesi, ama olmadı. Yağmurun boğukluğu beni endişelendiriyordu. Beynim yağmurun sesinin sinirlerimi bozduğunu düşünmeme izin vermiyordu çünkü Cumartesi günü yağmur başladığından beri Drew'i görmemiştim.

Saat 02:00 civarında, yorganımı da yanıma alarak çalışma odasından çıktım ve parmak uçlarımda arka kapıya doğru ilerledim. Planım arka verandada durmak ve duvarların engellemesi olmadan yağmur fırtınasını dinlemektir.

Yağmurun sesi Dumanlı Dağlar'da Chicago'dakinden farklıydı. Şehirdeki bir yağmur fırtınası ile dağlardaki bir yağmur fırtınası arasındaki fark, cep telefonunuzun hoparlöründen bir şarkı duymakla canlı bir konser dinlemek arasındaki fark gibiydi.

Şehirde ses donuktu, yağmur kaldırımlara, çöp bidonlarına, tentelere, pencerelere ve binalara çarpıyordu. Ses tamamen tizdi ve bas yoktu.

Ancak yaşlı dağlarda yağmur her yaprağın, her taşın, her derenin yüzeyine vuruyordu. Yankılanır, etrafı sarar, katmanlı, zengin ve rahatlatıcı bir his verirdi.

Taze, temiz su kokusu, aralıklı olarak uzaktan çakan şimşekler ve gök gürültüsünün neredeyse hiç durmayan hafif yuvarlanması - göğüste hissedilen ve yeri hafifçe sarsan yumuşak türden - ile birleştiğinde fırtına bir sestense çok daha fazlasıydı. Tüm duyularıma dokunan bir deneyimdi.

Verandada dururken gözlerimi kapattım, zihnimi boşalttım ve fırtınayı içime çektim.

Ve sonra ağladım.

Neden ağladığımı bilmiyordum. Bariz sebepler dışında.

Asıl mesele *şu anda* neden ağladığımı bilmememdi.

Annemin prognozunu öğrendiğim günden beri ağlamamıştım. Son bir ay içinde birkaç kez çok yaklaşımıştım ama gözyaşlarım akmamıştı. Onları uzakta tutmayı başarmış ve hayatıma devam etmişim.

Belki de dünyayı yeni ve taze kılan yağmurdu; belki de kardeşlerimle gülerek geçirdiğim akşamdı, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde onlardan zevk almaktı; belki de önümüzdeki günlerin *son* günlerle dolu olacağından emin olma hissiydi: annemle son kez güleceğim, onun gülümsemesini son kez göreceğim, sesini son kez duyacağım.

Belki de her şeydi.

"Ash?"

Sırtım kaskatı kesildi ve Drew adımı söylediğinde dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım. Sesi yeni uyanmış gibi gürültülü ve uykulu geliyordu.

"Drew?"

"Evet."

Arkamı dönmedim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Aile odasındaki kanepede uyuyordum. Buraya geldiğini duyunca uyandım. Ağlıyor musun?"

"Hayır. Ağlamıyorum." Başımı salladım, hala ona sırtımı veriyordum. "Kesinlikle ağlamıyorum. Hayır, ağlamıyorum. Ağlamıyorum. Ağlamıyorum. Gözlerimi temizliyorum... tuzlu suyla... gözyaşı kanallarımdan yapılmış." Burnumu çektim ve ağzımın kenarlarının aşağı doğru döndüğünü hissettim. Ne kadar çabalasam da çenemi sertleştiremiyor ya da gözyaşlarımı durduracak kadar gözlerimi kapatamıyordum.

Drew'un hâlâ orada, arkamda olduğunu biliyordum. Ama ellerini omuzlarımda hissedene kadar verandanın ahşap direğine yaslanarak durduğum yere geçtiğini fark etmemiştim.

Beni rahatlatmak için onaylamamı beklemedi. Beni yakaladı, çevirdi, göğsünün duvarına doğru çekti ve kollarıyla vücudumu sardı. Büyük pençelerinden biri omurgamın alt kısmındaydı, diğeri başımın arkasındaydı ve dudakları şakağımdaydı.

Gururumu zerre kadar umursamadan ona tutundum.

Onun şefkat tekliflerine karşı önceki tüm itirazlarımı rahatlıkla unuttum. Bunun yerine, hemen onun karşısında eridim. Gömleğine yapıştım ve başımı göğsüne gömdüm. Bedenimi onunkine bastırdım.

Kucaklaması güçlü bir güvenlik vaadiydi, emredici bir rahatlıkla doluydu. Aslında, çaresiz hissettiriyordu. Eğer bir sarılma çılgınca olabiliyorsa, bu sarılma çılgıncaydı. Sanki karşılığında hiçbir şey kabul etmeden bana sarılması gerekiyordu; ikimiz için de yeterli güce sahip olduğunu göstermesi gerekiyordu; beni yakınına çekmesi ve yüklerimi taşıması gerekiyordu.

Bu nedenle, kafa karıştırıcı, sisli bir süre boyunca kederimi ona teslim ettim.

Arkadaşlarımdan, sevdiğim hayattan ve Chicago'da seçtiğim ailemden çok uzaktaydım. Etrafım reddettiğim insanlarla, aslında yabancı olan insanlarla çevriliydi ve şimdi onları ittiğim için pişmanlık duyuyordum

ve kardeşlerimle geçirdiğim yılları kaçırdım. Özür dilemek ve o çitleri onarmak istiyordum ama dikkatim dağılmış bir ıstırap içindeydim.

Annemin içinde olmadığı bir hayatla karşı karşıyaydım.

Drew'a yaslandım ve teslim oldum ve bu inanılmaz derecede iyi hissettirdi. Sağlam ve sıcaktı. Güçlüydü. Hatta güzel kokuyordu, orman, yağmur ve insan gibi. Tişörtü yıpranmış pamuk gibiydi, yumuşak ve emiciydi.

Bir an için kendimi birine ihtiyaç duymaya bıraktım. Ellerim yanlarındaki kumaşı kavradı ve ağladım.

Drew'un parmakları saçlarımın arasından geçti; dudakları şakağıma ve alınıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Ashley... Sugar..." Fısıldadı ve sesi her zamanki huysuzluğundan ya da Nietzsche'den alıntı yaparken kullandığı alaycı metanetten çok farklıydı. Onun emici tişörtüne ağlamakla ve geçici olarak paylaşılan bir yükün geçici rahatlmasına tutunmakla meşguldüm. Ayıracak hiç dikkatim yoktu. Ses tonunun ve sözlerinin okşayıcı niteliğinin ardındaki anlamı çözmeye hiçbir şey ayıramazdım.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi saçlarıma, şakaklarıma ve yanaklarıma yumuşak öpücükler yağdırırken. "Senin için her şeyi yaparım."

Onu duydum ama sözlerini en temel düzey dışında pek anlamlandıramadım. Bana yardım etmek istiyordu. Çıkarılacak mesaj buydu.

Bu nedenle burnumu gömleğine sildim ve gözyaşlarımla arasında "Gömleğini mendil olarak kullanıyorum" dedim.

"Sorun değil." Gülümsemesini yanağımda hissettim. "İstersen senin olsun."

"Ben yıkarım." Hâlâ diğer gömleklerini yıkamam gerekiyordu. Bu da Üç numaralı gömlek.

"Bunun için endişelenme."

"Endişeleneceğim. Sümükle kaplı, çok sağlıksız. Hasta olabilirsin. Hasta olmanı istemiyorum."

Drew kıkırdadı. Sırtındaki eli yavaşça, rahatlatıcı daireler çizdi ve beni bir kez daha sıktı.

"Bana ne yapabileceğimi söylersen gömleğimi yıkamana izin veririm. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İhtiyacım var...." Hıçkırdım. O kadar çok ağlamıştım ki nefes alışım durma, başlama ve hıçkırıklara dönüşmüştü.

"Her şeye Ashley."

"İhtiyacım var...."

"Ne istersen, senindir."

"Bana bir fıkra anlatmanı istiyorum."

Drew durdu, eli sırtımda hareket etmeyi bıraktı. "Bir fıkra." Kelimeleri soğukkanlılıkla söyledi.

"Evet. Bir fıkra. Gerçekten komik olduğundan emin ol." Kalp atışlarını yanağımda hissedebiliyordum; içgüdüsel olarak, "Baskı yok," derken daha da yaklaştım.

Kalp atışlarının sesi, derin, alçak ve gürültülü ani kahkahasıyla gölgelendi. Başımı rahat yerinden kaldırıp ona baktım, yüz hatları çivit mavisi gecede seçilebiliyordu.

Gülümsüyordu, bana bakıyordu ve gözleri tamamen büyüleyiciydi. Yüzümü saygıyla izliyorlardı ve gördüklerim ister gerçek ister hayal olsun, gözleri bana onun için değerli olduğumu söylüyordu.

Ve sonra onu öptüm.

Onu neden öptüğümü bilmiyordum. Bariz sebepler dışında.

Asıl sorun *şu anda* onu neden öptüğümü bilmememdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Güzel bir kızı öperken güvenli bir şekilde araba kullanabilen her erkek öpücüğe hak ettiği ilgiyi göstermiyor demektir."

ALBERT EINSTEIN

I_{F DREW} dudaklarımın aniden o n u n k i l e r e değmesine şaşırdı, sonra da şaşkınlığını çok ama çok iyi gizledi.

Ellerinden biri beni belimden kavradı, diğeri saçlarımı tuttu ve çekiştirerek başımı istediği gibi konumlandırdı. Sanki beni düzenliyor ve kullanımı için açıyormuş gibi... sanki bunu bekliyormuş gibi... sanki bu öpücüğü mükemmelliği garantilemek için planlamış ve koreografisini yapmış gibi.

Tamamen ayarlanmış, dokunsal bir tangoydu. O nereye giderse, ben de onu takip ettim.

Hiç tereddüt etmeden bizi döndürdü, beni evin dış duvarına yasladı. Midemin sıkışmasına ve göğsümün sıcak bir çaresizlikle genişlemesine neden olan üç şehvetli, cinsel kapalı ağızlı pas verdi.

Sonra alt dudağımı ısırdı ve tadıma baktı.

İçgüdüsel olarak ağzımı ayırdım, dilim dışarı fırladı ve onunkini aradı. O da bana verdi. Bana ağırlığını verdi. Parmaklarının yanlarımın ve karnımın çıplak tenine yaptığı baskıyı verdi. Göğsünde kafamda yankılanan ve kalbime ve bedenime *daha fazlası* gibi gelen derin bir gümbürtü verdi.

Bundan daha fazla... senden daha fazla. Bana daha fazlasını ver.

Artık bir yükü paylaşmıyordum. Yalvarışları odak noktasını değiştirmişti. Verme ihtiyacı tersine dönmüştü ve -daha önce rahat etmemi emrettiği aynı hararetle- şimdi koşulsuz teslimiyetimi talep ediyordu. Başım yıldızlardaydı. Bedenlerimiz dikkatsiz ihtiyaçların ilahi araçlarıydı. Endişeler altımızda eriyip yok oluyordu.

Sanırım inledim, ellerim gömleğinin altında, karnının sert, sıcak genişliğine dokunuyordu. Sanırım inledim çünkü görüldüğü kadar iyi, görüldüğünden daha iyi hissediyordu. Onun her yerine dokunamama düşüncesi beni güçsüz hissettirdi ve içimde acı verici bir aciliyet uyandırdı.

Ruhumu kavuran, gururumu yok eden, bedenimi ele geçiren bir öpücüktü. Ve o bitirdi.

Drew aniden çekildi ve benden uzaklaştı. Evrende haritasız kalmıştım, Dünya'ya dönüşün mümkün olup olmadığını bilmiyordum.

Parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüm. Onları kullanılmış ve şişmiş buldum, çılgın öpüşmemizin kanıtıydılar ve kısa bir nefes aldım. Gözlerim verandada onu aradı ve en uçta olduğunu fark ettim. Sırtı bana dönüktü ve korkuluklara yaslanmış, geceye bakıyordu. O kadar karanlıktı ki pek bir şey görebildiğinden şüpheliydim.

Daha önce taraflardan biri ya da her ikisi için toparlanma süresinin gerekli olduğu bir öpüşme yaşamamıştım. Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı, gözlerimi kapattım ve elimi kalbime bastırdım. Başım duvara çarparak geriye düştü ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Kalbim işbirliği yapmıyordu. Sanki daha iyi biliyormuş gibi, sanki bu öpücüğün ne anlama geldiğini benden daha iyi anlıyormuş gibi atıyordu ve hem heyecanlanmış hem de korkmuştu.

Yavaş yavaş, bir rüyadan uyanır gibi, bir kez daha yağmurun, gök gürültüsünün ve şimşeklerin farkına vardım; eski dağlarda bir yağmur fırtınası olan senfoninin.

"Bir süredir bunu yapmak istiyordum." Drew'un sesi -sesi ve tonu- beni şaşırttı.

"Öyle mi?" Başımı duvardan kaldırdım ve hâlâ biraz uzakta duran mürekkep rengi silüetine göz kırptım. "Ne zamandır?"

"Seni gördüğümünden beri."

"Beni gördüğünden beri mi?" Yankım bir ciyaklamaydı.

"Evet." Yaklaşarak itiraf etti. Gözleri uzaktaki bir şimşegin sunduğu seyrek ışıktaki parlıyordu. Hararetli bir yoğunlukla ağzıma odaklanmışlardı.

Ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Beni bu gece gördüğünden beri mi?"

"Hayır. Seni ilk gördüğümünden beri. Seni ilk gördüğümünden ve senin varlığınla artık yüceltilmeyen, yok edilen her güzel şey için üzüldüğümünden beri."

On saniye boyunca nefes almadım. Nefes aldığımda, hava ciğerlerimi bir anda terk etti ve onunla birlikte içimdeki huzur da gitti.

"Siktir...." Dedim, çünkü hissettiğim şey oldukça sert bir küfrü hak ediyordu. "Sen gerçekten bir şairsin."

"Ash...."

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi kapattım, çünkü ateşli ve mükemmel öpüşmemizin anısı, karşımda dururkenki görüntüsü, nefis ve rahatsız edici itirafının fısıltısı, küçük kalbimin kaldıramayacağı kadar ağır gelmeye başlamıştı.

"Artık konuşmak yok," diye yalvardım. "Sanırım sözlerini duymak benim için güvenli değil."

Onlar silah, diye düşündüm, bir dövüş sanatçısının yumruklarının silah olduğundan ne kadar eminsem. Yeterince kullanıldığında, pratik yapıldığında ve beceri geliştirildiğinde, kelimeler olağanüstü yazarlar ve şairler tarafından tercih edilen silahlardı. Doğru kelimelerle zihinler değiştirilebilir, kalpler kaybedilebilir ve kırılabilir, ruhlar teslim alınabilir.

Ya da yanlış kelimelerle.

"Artık konuşmak yok," diye tekrarladı, beklediğimden daha yakındı. Nefesi yanağımın üzerine düştü ve elleri belime dolanarak bedenimi onunkine bastırdı. "Artık konuşmak yok." Tekrar söyledi, bu sefer boynuma fısıldar gibi.

"Drew...."

"Şşş." Eli kalktı ve yanağımı kavradı, başparmağı alt dudağımı okşadı.

Kafam karışmış ve içim dışıma çıkmıştı. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı ya da kendi yarattığım bu labirentte nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum.

Sonra ağızımdan kaçırdım: "Olanları unutabilir miyiz?" Sesimdeki çaresizliği gizlemeye çalışmadım. "Buna bir hata diyemez miyiz?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, beni tüm vücuduyla kucakladı, eli yanağımı okşadı ve sonra omzumdan ve kolumdan aşağı doğru ilerledi. Parmakları benimkini buldu, bileğimi dudaklarına götürdü ve öptü, nefesi ve sakalı hassas tenimi gıcıkliyordu.

Sonra açık avucumu göğsüne bastırdı.

Sonunda, "Hayır, Şekerim. Rol yapmakta iyi olmadığımı biliyorsun."

Titrek bir nefes verdim ve gömleğinin önünü kavradım. "Ne yaptığımızı bilmiyorum."

"Sen yaşamıyor musun?"

"Chicago'da

yaşıyorum."

"Biliyorum."

"Orada bir hayatım

var." "Biliyorum."

"Senin hayatın burada."

"Evet Ash, biliyorum." Eğildi ve boynumu öptü, beni titretti. "Bütün bunlar bittiğinde," son kelimeyi yuttum, çünkü gerçekten *bitmişti*.
Annem öldüğünde, "Ben gidiyorum. Gidiyorum ve geri dönmeyeceğim."
"Şekerim, bunların hepsini biliyorum."
"İkimizin de incinmesini istemiyorum," diye yalvardım ama Drew'a mı yoksa kendime mi yalvardığımdan emin değildim.
"Bu konuda yapabileceğin bir şey yok." Çenemi ısırды ve sonra öptü.
"Niyetin bıçak taşımadığında ne kadar derin kestiğini küçümsüyorsun."

DREW ^{beni} çalışma odasına geri ^{götürdü}, karanlıkta ilerlerken elimi tuttu, sonra hızlı ve düşüncesizce bir öpücükle yanımdan ayrıldı.

Onun gidişini izledim, kanepedeki yerini geri alırken çıkardığı sesi dinledim ve birkaç dakika daha bekledim. Neyi dinlediğimi bilmiyorum ama kısa süre sonra tek ses kendi nefes alışverişim ve kalp atışlarım oldu.

Sonunda çalışma odasına ve karyolama saklandım. Ama annem adımı söyleyerek beni durdurdu.

"Ash, sen misin?"

Yatağına doğru gittim ve elini uzattım. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Evet. Benim."

"Neyin var bebeğim? Uyuyamıyor musun?"

Sadece tualete gittiğimi söylemek için ağzımı açtım ama durdum. Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordum ve bu zamanın hiçbirini onu yatıştırmak ya da sırf kibarlık olsun diye kibarlık yapmak için harcamak istemiyordum.

"Anne, Drew'la nasıl tanıştın?"

Annem hafifçe güldü ve elimi zayıf bir şekilde sıktı. "Yani... Andrew'la ilgili düşünceler seni uyutmuyor mu?"

Rahatsızca yutkundum. "Dürüst olmak gerekirse, yağmur beni uyandırdı. Ama sanırım Andrew'un düşünceleri beni uyutmayacak."

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Andrew hakkında bilgi edinmek istiyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Evet. Bilmek istiyorum. Ona vekâlet verdiğin için üzgün değilim -en azından artık değilim ama bir süreliğine üzülmüştüm. Ama bunu neden yaptın ki? Onu ne kadar iyi tanıyorsun? Onunla nasıl tanıştın?"

"Şey... bakalım...." Annem geveledi; sesi uyuşturulmuş gibiydi ama kafası karışık değildi, yine de akşamın erken saatlerinde görüldüğü kadar farkında değildi.

"Özür dilerim, seni zorluyor muyum? Bunu konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır, bebeğim. Sorun değil." El ele tutuşurken zayıf bir sıkışma daha. "Bakalım... Andrew'un bir şair olduğunu biliyor muydun?"

"Evet." Bunu birkaç gün önce, bana yangınların Ash'i geride bıraktığını söylediğinde öğrenmişim.

"Onunla yaklaşık üç ya da dört yıl önce tanıştım. Kütüphanede bir şiir okuma grubu başlatmışım. Sanırım başladığında sana bundan bahsetmişim. Çoğunlukla ben, Diane Sylvester ve yaşlılar merkezinden birkaç hanım vardı. Her neyse, bir gün Andrew içeri girdi." Durakladı ve ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm.

"Ona bir şey bulmasına yardım edip edemeyeceğimi sordum, tabii ki -Küçük grubumuza tesadüfen girdiğini söyledi. Şiir grubu olup olmadığımızı sordu, ben de olduğumuzu söyleyince oturdu. Diane Sylvester'ın yüzünü görmeliydiniz; daha doğrusu *benim* yüzümü görmeliydiniz. Sanırım ikimiz de şok olmuştuk. Yaşlılar merkezindeki o küçük yaşlı hanımları boş verin, Bayan Cooper hariç. O da krakerlerin üzerindeki tuz kadar memnundu. O bir puma, bunda yanlış bir şey olduğundan değil, ama sanırım Andrew'a dudaklarını yalayıp durduğunda onu biraz rahatsız etti."

Bu görüntü karşısında sııttım. "Bayan Cooper kaç yaşında?"

"Seksen iki, ama o zaman yetmiş sekiz yaşındaydı ve -kaba davrandığım için özür dilerim- çok parası var."

Tennessee'de, ya da belki de sadece benim küçük köşemde, *para* kelimesini söylemek kabalık olarak kabul edilir. Bir geyiğin içini boşaltıp geyik eti sosisi yapmaktan bahsedebilirsiniz, bir bar kavgasından bahsedebilirsiniz, hemoroidlerinizden ve doğumun tüm iğrenç ayrıntılarından bahsedebilirsiniz ama *para* kelimesini söylediğinizde kabalığınız için özür dilemeniz gerekir.

"Ee, ne oldu?"

"İlk görüşmemizde pek bir şey söylemedi ama gözlerini bana dikmişti. Onu gücendirmiş olabileceğimi düşündüm. Ama ikinci kez geldi ve kendi eserlerinden birkaçını okudu. Daha sonra kahve içmek isteyip istemediğimi sordu, biz de içtik."

"Hiç seninle ilgilendiğini düşündün mü?" "Oh, Tanrım hayır! O Jethro'dan daha genç!"

"Ama...."

"Ama hiçbir şey. Öyle olmadığını biliyordum. Andrew kaybolmuştu, şiirlerinden bunu anlayabiliyordum ve bir yuva arıyordu. O benim annelik içgüdülerimi harekete geçirdi, kadınlık içgüdülerimi değil. Ayrıca o sırada bir kadına, bir ineğin semere ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı vardı. Onun ihtiyacı olan ve benim de ona sağlamaya çalıştığım şey, koşulsuz bir kulak ve destektir."

"Ona neden bu kadar güveniyorsun? Yani, tıbbi kararlarınızı ona devrettiniz. Vasiyetini o yerine getiriyor."

"Çünkü onu tanıyorum. Geçmişini ve kalbini biliyorum. O...." nefesini içine çekti ve devam etmek için doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Ash, benim için bir oğul gibi hissediyor. Ve umarım bunu biliyordur. Umarım beni hiç sahip olmadığı annesi olarak görür, en azından birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca bu rolü yerine getirdiğimi umuyorum."

"Annesi yok muydu?"

İçini çekti, "Bebeğim, bu benim anlatacak hikayem değil. Ama sana şunu söyleyebilirim: Andrew Runous'a şu anda sana güvendiğimden daha çok güveniyorum."

İrkildim.

Sabırsızca iç çekti. "Ve bu seni daha az sevdiğimden değil. Seni her zamanki gibi yıldızlara ve ötesine kadar seviyorum. Ama hassas bir kalbin var, annen ölüyor ve beynin tamamen katawampus. Annemin öldüğü zamanı hatırlıyorum. Takip eden aylarda korkunç kararlar verdim. Babanla neredeyse barışıyordum. Tam bir karmaşaydı."

Ne demek istediğini anlamıştım. İtirafına verdiğim ilk tepkiye rağmen, şu anda Drew'a daha çok güvendiğimi de fark ettim. Öpüşmeyi kesmişti. Beni çalışma odasının kapısında bırakmıştı. Kardeşlerim ve ben zamanımızı ve enerjimizi annemize harcayabilelim diye tüm lojistik ve ayrıntılarla ilgilenmek üzere orada olduğu için minnettardım.

"Kafamı kurcalayan başka bir şey var," diye ısrar ettim. Onu yormak istemiyordum ama şu anda özellikle aklı başında görünüyordu, bu yüzden sormak için iyi bir zaman gibi geldi. "Neden bana buralarda işlerin nasıl düzeldiğinden hiç bahsetmedin? Çocuklar hayal edebileceğimden çok daha iyi durumdalar. Neden beni tüm bunlardan haberdar etmedin? Daha fazla sormam gerektiğini biliyorum ama...." Duraksadım, zihnimi yokladım, sonra ekledim: "Bana aksini hiç söylemediğin için her şeyin değişmediğini sanıyordum. Hepsinin hâlâ alçak olduğunu sanıyordum."

Annem çok sessizdi ve düşündüğü belliydi; sonunda başını salladı, gözleri odaklanmamıştı ve şöyle dedi: "Bilmiyorum. Burada geçirdiğin zaman, büyümek, düzensiz, duygusuz çocuklarla dolu bu evde zordu. Belki de seni koruduğumu düşündüm... O zamanlar babana çok benziyorlardı... ama bu mantıklı değil. Sadece bilmiyorum."

Bu cevap beni şaşırttı, özellikle de sesi kaybolmuş gibi geldiği için. Söyleyecek bir şey bulamadım.

Ben bir yanıt oluşturmamadan, "Belki de seninle yaşıyordum, belki birazcık. Belki de sahip olduğun, kendine kurduğun hayatı kıskanıyordum. Belki de seni tamamen kendime saklamak istedim. Bilmiyorum bebeğim. Onlarla da senin hakkında konuşmadım; ve biliyorsun, hiç sormadılar. Bazen kendimize bile mantıklı gelmeyen davranışlarda bulunuruz. Bu bir delilik; hepimizde var. Ve ben mükemmel değilim. Ama özür dilerim. Beni affedecek misin?"

"Evet. Elbette, evet." Ona sarılmak istedim ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum, bu yüzden yanağını okşamakla yetindim.

"Şimdi Ash, senden bir iyilik isteyeceğim." Yatağında kıpırdandı ve yüzü ağırlaştı, gözleri ciddileşti.

"Elbette anne, ne istersen."

"Bundan hoşlanmayacaksın. Ama beni dinlemene ve bana güvenmene ihtiyacım var."

"Sana güvendiğimi biliyorsun."

"Ash, bebeğim, babanı aramanı istiyorum. Onu görmem gerekiyor ama daha da önemlisi ben gitmeden önce hepinizi görmesi gerekiyor."

Konuşamıyordum çünkü onu yanlış duyduğumdan emindim. Benden o adamı bu eve davet etmemi istiyor olamazdı. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

"Neden, anne? Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum..."

"Ash, bu konuda bana güvenmelisin. Bilmediğin şeyler var."

İnanmayan bir homurtu çıkardım. "O zaman anlat bana."

"Hayır bebeğim, çünkü o zaman gidip onu arar ve kendin söylersin. Babanı tanıyorum ve ne yaptığımı biliyorum. Ona yüz yüze söylemem gerek. Hepinizi görmeli, hepinizi bir arada görmeli. Bunu görmesi lazım ki, kıpırdayacak yeri olmadığını bilsin - çünkü tek ihtiyacı olan senin, Jethro'nun ya da Beau'nun kafasında birazcık kıpırdamak. Hepiniz birbirinizi desteklemelisiniz. Onun görmesi gereken de bu."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne için kıpırdama alanı?"

"Ashley, Darrell hasta olduğumu biliyor. Bekliyor, zamanını bekliyor ve sonra buranın ve içindeki her şeyin peşine düşecek - bu senin güven fonların anlamına da geliyor. Tam olarak alamayacak ama deneyecek. Ve bu kardeşlerin için bir kabus olacak. Siz artık burada yaşamıyorsunuz ama burası onların evi. Burası hepinize ait, ama babanız bundan memnun olmayacak. Cenaze sırasında hepinizin onunla uğraşmasını istediğimi mi sanıyorsunuz? Bunu şimdi halletmeliyiz."

Ona baktım ve bu acil isteğin kökeninde ne olduğunu anlamaya çalıştım. Söylediği her şey bana mantıklı gelmiyordu çünkü belli ki bir şeyler saklıyordu.

Ne olursa olsun, görmezden geldiğim bir gerçeklik bilincime doğru sızmaya başladı.

Muhtemelen annemin ölümcül teşhisine takılıp kaldığım ve sonrasında ne olacağını düşünmediğim için şimdiye kadar aklıma gelmemişti ama - bildiğim kadarıyla- annemle babam hâlâ evliydi. Annemin adına olan her şey aynı zamanda babama da aitti.

Bu gerçeğin iliklerime işlemesine izin verdim.

Evin tapusunda ve banka hesaplarında sadece annemin adı vardı; bunu kesinlikle biliyordum. En azından ben büyürken durum böyleydi.

Anne ve babam, büyükannem ölmeden iki yıl önce ayrılmışlardı ve büyükannem her şeyi anneme bırakmıştı. Ama babam annemden hiç boşanmamıştı. Yıllar boyunca denedi ve babam direndi, tehdit etti ve hayatını cehenneme çevirdi. Şimdi nedenini anlıyordum. Kocasını olarak her şeyi miras olarak alacaktı.

"Ah, anneciğim...." İçimi çektim, çünkü ne yapacağımı bilmiyordum.

Babamı görmek istemiyordum. Onu aramak istemiyordum. Annemin son günlerinin üzerinde onun bulutunun dolaşmasını istemiyordum.

"Ash, anneni dinle. Babanı aramalısın. Onunla konuşmam gerek. Hepinizin birlik içinde olduğunu ve hiçbirinizi manipüle edemeyeceğini görmesi gerekiyor."

Başımı salladım, gözlerimi kapattım ve boştaki elimle alnımı ovuşturdum. Babamı görme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Neden şimdi?" diye fısıldadım. "Neden yıllar önce ondan boşanmadın? Neden onu daha önce aramadın?"

"Roscoe on sekiz yaşına geldiğinde tekrar dava açtım. Sana bundan bahsetmedim çünkü endişelenmeni istemedim. Ama iki yıl oldu Ash ve

Hala boşanmaya yakın değiliz. Roscoe reşit olana kadar neden beklediğimi biliyorsun. Nasıl olduğunu gördün; babandan boşanmaya çalıştığım her sefer bir kabustu."

Başımı salladım çünkü hatırlıyordum. Annem babamdan en son ben lisedeyken boşanmaya çalışmıştı. Sadece annemi değil, hepimizi taciz etmişti.

Roscoe'yu okuldan aldı ve bir tarlada terk etti.

Roscoe on yaşındaydı.

Liseme geldi ve beni sınıftan çıkardıktan sonra Dragon Biker Bar'a götürdü. Öğleden sonrayı korkudan aklımı kaçıarak geçirdim. Babam adamlara benimle dans etmeleri için para ödetmişti, ki bu aslında Jackson James ve polis memuru babası gelip beni eve götürmeden önce bir saat boyunca terörize edilmem ve tartaklanmam anlamına geliyordu.

Billy'nin çalıştığı fabrikaya gitti, sarhoş bir şekilde geldi ve neredeyse Billy'nin kovulmasına neden oluyordu.

Liste uzayıp gidiyordu. Sanırım annem tacizi kendisi de halledebilirdi ama bizim yaşadıklarımızı görmeye dayanamadı.

"Ama ya... ya senin bakımınla ilgili tıbbi kararlar almaya çalışırsa? O hâlâ senin kocan. Hâlâ sana zarar verebilecekken neden onu buraya davet edelim?"

"Yapamaz, bebeğim. Boşanmamış olsak da, yasal olarak ayırırız. Karar verebilecek tek kişi Andrew. Bu aylar önce yapıldı."

"Tamam." Tekrar ağlamak üzere olduğumu hissederek, "Tamam," dedim. Yine de içime attım. Ağlamadım. "Tamam anne. Onu arayacağım."

"Teşekkür ederim Ash." Annem nefes verdi, gözleri kapandı ve vücudu sanki büyük bir yükten kurtulmuş gibi rahatladı.

Başucundan kalktım ve tam karyolama geçmek üzereydim ki, "Sana söylemem gereken bir şey var Ash. Gerçekten çok önemli."

Elini iki elimin arasına aldım ve sıktım. "Ne oldu anne?" "İnsanlara ihtiyaç duymaktan hoşlanmadığını biliyorum, ama belki -sadece bu seferlik- izin ver

Birine ihtiyacın var. Belki Andrew'a ihtiyacın vardır. Bence bu ona da yardımcı olur. Senin gibi biri tarafından ihtiyaç duyulmayı hak ediyor. Kısa bir süre için bile olsa...."

Devam etmesini bekledim ama etmedi. Eli benim elimde gevşemişti ve uyuduğunu biliyordum.

Bir süre uyumasını izledim, sonra karyolama gidip üzerine uzandım. O gece yine bariz nedenlerden dolayı pek uyuyamadım. Dönüp durdum ve nihayet birkaç saat sonra uykuya daldım.

Uyandığımda Drew gitmişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Eğer gerçekten takıntılı olmak istiyorsanız, örgü örerek geliştiremeyecek veya değiştiremeyecek neredeyse hiçbir aktivite yoktur."

STEPHANIE PEARL-MCPHEE, ÖRGÜNÜN
SONUNDA: ÇOK FAZLA ÖRGÜ ÖREN KADINLAR İÇİN
MEDİTASYONLAR

Beş hafta önce biri bana Drew ile ormanda Emily Dickenson'dan alıntılar yapacağını söyleseydi, o kişiye iyi bir psikoterapistte yatırım yapmasını söylerdim.

Daha bir hafta önce biri bana Drew'u annemin evinin arka verandasında, sanki dudakları ve vücudu benim tek besin kaynağımış gibi öpeceğimi ve bir türlü doyurulamayan bir arzuyla baş başa kalacağımı söyleseydi, o kişiye Poughkeepsie'de gerçekleşen uzaylı istilasından bahsederdim. Kumkuat ağaçlarına sadık olduğumu da söylerdim. Çünkü ağır delilere başka ne söyleyebilirsiniz ki?

Yine de orada tükenmişim.

Yangını en çok ardında bıraktığı şey yüzünden seviyorum.... Kül. Arkasında kül bırakıyor.

Avuçlarımın tabanını gözlerime bastırdım ve derin bir nefes aldım. Şu anda üst kattaki odamdaydım, Salı gecesi örgü grubumun Skype görüşmesinden önce biraz kestirmeye çalışıyordum ve bunu başaramıyordum. Bu, Skype üzerinden ikinci kez örgü grubuma katılım olacaktı ve tüm hafta boyunca bunun için endişelenmiş, sabırsızlanmışım.

Yorulmuştum. Kestirmek için yerim, nedenim ve fırsatım vardı. Ama uyuyamadım.

Günün erken saatlerinde babamı aradım ve cep telefonuna bir mesaj bıraktım. Annemin onunla konuşmak istediğini söyledim ve telefonu kapattım. Sonra kardeşlerime, örgü grubu Skype görüşmemden sonra bir aile toplantısı yapacağımızı yaymaya başladım.

Birçok şey hakkında endişeleniyor olabilirdim: babamın yaklaşan ziyareti, kardeşlerime haberi vermek, annemin yaklaşan ayrılışı, tüm o horozları nasıl keseceğim. Ama düşünmüyordum.

Drew'u düşünüyordum.

Benim sorunum neydi?

Annemin yası ve ölümünün kesinliği beni zaten tüketmişken, Drew'un öpücükleri ve sözleri hakkında bu şekilde hissetmem -tüketilmem- nasıl mümkün olabilirdi? Okul bahçesinin sonundaki dengesiz bir kabadayı gibi uzakta belirliyordu.

Ama Drew'u öpmek çok iyi hissettirmişti ve öpücük verme fikri....

Gözlerini üzerimde hissettiğimde kalbimin hızlanmasına ve karnımın dönmesine hızla bağımlı olmaya başlamıştım. Sanırım adımlı söylemesine ya da bana Şeker demesine biraz aşık olmuştum; sanki tatlıymışım ve tadımın çok lezzetli olduğunu biliyormuş gibi.

Davranışlarımdan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde yorganımı gereğinden fazla bir güçle tekmeledim ve yüzümü yastığıma döndüm. Boğuk hırıltım boğuk bir çığlığa dönüştü ve yatağı birkaç kez yumrukladım.

Komodinin üzerindeki saate baktım ve Skype'tan arkadaşlarımı aramama sadece on beş dakika kaldığını gördüm. Kestirme fikrinden vazgeçerek dizüstü bilgisayarımı ve örgü çantamı kaptığım gibi aşağıya indim.

Cletus ve Joe annemle birlikteydi. Joe görevdeydi, bu da genellikle birkaç dakikalığına uğrayacağı, belki biraz çalışma odasında oturup saçmalayacağı anlamına geliyordu. Sonra da genellikle başka bir hastayı ziyarete giderdi. Bu gece kalmaya karar verdi. Diğer hastalarından birinin öldüğünü, bu yüzden programında daha fazla hareket alanı olduğunu söyledi.

Şu anda Cletus ve Joe satranç oynuyorlardı, ki bu... aklım almıyordu. Ne olursa olsun, annem uyandığında gelip beni almaları gerekiyordu. Annem günün çoğunu uyuyarak geçirmişti ve uyandığında da neredeyse hiçbir şey yememişti.

Ne zaman uyuduğu, ne zaman yemek yediği, ne kadar yediği, ne kadar süre ayakta kaldığı, kendi bildirdiği ağrı seviyesi, ne kadar morfin kullandığı gibi faaliyetlerinin kaydını tutuyordum. Tüm bu bilgilerin, zamanı geldiğinde sonun yaklaştığına dair erken bir uyarı işareti olmasını umuyordum. Veri toplamanın bir plasebo görevi gördüğünü, üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir durumu kontrol etme ihtiyacımı yatıştırdığını da biliyordum.

Bu nedenle, daha önceki tüm günlere kıyasla, bugünkü uyku ve yemek yememe durumu tam bir aykırılık teşkil ediyordu.

Drew'un bir gece önce uyuduğu kanepeye oturup dizüstü bilgisayarımı açarken bu konu hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım. Eğer düşünürsem çıldırırdım.

"Ne yapıyorsun?" Roscoe yanımdaki kanepeye uzanarak sohbet eder gibi sordu.

"Örgü gecem için Skype'a bağlanıyorum."

"Neden burada yapıyorsun? Kablosuz ağın evin her yerinde çalıştığını sanıyordum?"

"Çalışıyor. Ama Skype'ı yatak odamdan denediğimde görüntü ve ses kesilip durdu. Sinyal en iyi burada çekiyor."

Roscoe kaşlarını çattı. "Drew'a söyledin mi?"

"Hayır." Drew'un adını duyunca sanki bir sırmış gibi küçük bir farkındalık dalgası hissettim ve bunun yüksek sesle söylendiğini duymak beni heyecanlandırdı. Gerçekten gülünç durumdaydım.

Karnımdaki kelekleri uzaklaştırarak Skype'ı açtım, avatarımı müsait olarak gösterdiğinden emin olduktan sonra dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koydum ve örgüme uzandım.

"Neden olmasın?" Roscoe ısrar etti. "Eminim o tamir eder."

"Eminim Drew'un zamanını ayıracak daha iyi işleri vardır. Ayrıca, çalıştığı için şükrediyorum. Burada telefon görüşmesi yapmak umurumda değil. Neden?" Kardeşime baktım. "Bu seni rahatsız mı ediyor? Geçen hafta burada yaptım ve kimse umursamadı."

Başını salladı. "Hiç de değil. Arkadaşlarımdan gerçekten hoşlandım, özellikle de sarışın olanından. İkisi de ateşliydi ama Sandra beni biraz korkuttu. Şimdi, Elizabeth... Arkasında durabileceğim türden bir sağlık hizmeti sağlayıcısı, ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Ugh." Gözlerimi devirdim. "İğrençsin."

"İğrenç değilim. Cinselliğimle barışığım ve başkalarına da bundan bir parça vermek, etrafa biraz huzur yaymak, birkaç parçayı dışarı çıkarmak istiyorum."

Bir kıkırdamayı bastırdım ve koluna bir şaplak attım. "Elizabeth'in kocasına duygularından bahsedeceğimden emin olabilirsiniz."

"O evli mi?" Sesi kederli geliyordu.

"Evet. Burada kalırsan onunla tanışabilirsiniz. Beni aramak üzereler."

"Hayır, teşekkürler." Homurdandı, durakladı, sonra gözlerini bana dikti. "Nasıl biri? O da doktor mu? Bahse girerim birlikte doktorculuk oynuyorlardır."

"Gerçekten mi Roscoe?
Gerçekten mi?" "Cidden, neye
benziyor?"

Derin bir nefes aldım ve tuttum, Nico'yu onunla hiç tanışmamış birine nasıl tarif edeceğimi düşündüm. Zordu çünkü nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Nico ünlü bir komedyendi. Ve ateşliydi. Ve tatlıydı. Ve Elizabeth'e tamamen aşıktı.

"O harika biri," dedim sonunda. "Çılgın programları var ve birbirlerini çok az görüyorlar. Örgü grubumuza katılabilmek ve onunla daha fazla vakit geçirebilmek için tığ işi yapmayı öğrendi."

"Sırf bir kadını memnun etmek için tığ işi yapmayı mı öğrendi?"

Roscoe'yu tekrar tokatladım. "Evet. Bir kadın için tığ işi yapmayı öğrendi. Ve sen de aptalın tekisin."

Roscoe sırtarak, "Ben asla böyle bir şey yapmam," dedi. "Erkeklik kartını kaybetmekten bahsediyorsun."

Homurdandım ve iç çektim. Küçük kardeşim bir gün bir kadına delicesine aşık olmanın ve onu el üstünde tutmanın bir erkeğin erkeklik kartını nasıl kazandığını öğrenecekti.

Ekrandaki gösterge bir arama geldiğini bildiriyordu, ben de aramayı kabul etmek için düğmeye tıkladım. Ekranda Elizabeth ve Nico'nun çatı katının görüntüsü belirdi ve kalbim bu görüntüyle ısındı. Sandra, Elizabeth, Janie, Fiona, Marie ve Nico aile odasındaki geniş koltukta oturuyorlardı; arka plandaki cumbalı pencere şehir merkezinin muhteşem manzarasını sunuyordu.

Burası Chicago'ydu. Örgü gecesi idi. Arkadaşlarım oradaydı. Evim gibi görünüyordu.

"Ah! Bu sensin!" Marie kocaman gülümsedi ve sarı buklelerini arkasına attı. "Şu güzel yüzüne bak. Özlemişim." Bana bir öpücük kondurdu.

Marie her zaman *Vogue* sayfalarından fırlamış gibi görünürdü. Hırsı ve bağımsızlığa olan şiddetli ihtiyacı onu soğukkanlı ve hesapçı biri olarak gösterebilirdi. Şahsen ben onun tam bir baş belası olduğunu düşünürdüm.

"Selam kızım." Gülümsemesine karşılık verdim ve içimi çektim, bir şekilde memnun hissediyordum

Tennessee'ye giden o uçağa bindiğimden beri özlemiştim. "Kat nerede?"

"İçecek alıyor." Marie başını Kat'ın bulunduğu yöne doğru eğdi. Elizabeth'in mutfığı, çerçevenin dışında.

"Kim o? Yanında kim oturuyor?" Elizabeth sağ tarafımda Roscoe'nun oturduğu yeri gösterdi. "O Billy mi yoksa Roscoe mu?"

"O Roscoe ve az önce gidiyordu."

Chicago'daki herkes beni görmezden gelerek kardeşime el salladı, dostça gülümseyip selam verdi.

"Merhaba Roscoe. Ben Janie." Uzun, kıvrırcık, kızıl saçlarını başının arkasında topuz yaparken kısa bir el sallamayla kendini tanıttı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Kız kardeşinizle çarpıcı bir benzerliğiniz var. Ama onun olağanüstü güzel olduğu yerde, sen olağanüstü erkek güzelisin, bu da kadın kılığında çekici görünmeyeceğin anlamına geliyor."

Janie'yi tanıdığım için bu sözlerle *hiçbir* şey kastetmediğini biliyordum. Çoğu insanın sadece sessizce... kafasının içinde... düşünmesi gereken gözlemleri sık sık yüksek sesle yapardı.

Roscoe daha dik oturdu ve öne doğru eğildi, sesine Roscoe havası karışmıştı. "Hey, tanıştığınıza memnun oldum."

"Aşağı, oğlum." Sandra güldü ve çenesiyle Janie'yi işaret etti. "Çilek reçeline bulaşmak istemezsin. Kocasını iri yarı, korkunç biri ve Cuma günleri ya da haftanın herhangi bir günü insanların ortadan kaybolmasına neden oluyor."

"O kadar da kötü değil." Bu açıklama, grubumuzun en akıllı başında ve aynı zamanda en yaşlısı olan Fiona'dan geldi, sadece birkaç yıl farkla. Okula mühendislik için gitmiş ama sonra evde anne olmak için iş dünyasını terk etmişti.

"Korkunç biri," dedi Nico ve herkesin gülmesine neden oldu. Onun tığ işi yaptığını görebiliyordum; hem o hem de Janie tığ işi yapıyor, geri kalanımız ise örgü örüyordu.

"Merhaba Nicoletta." Ona el salladım. Kendini kızlardan biri gibi hissetsin diye ona Nicoletta diyorduk. Ancak bunun bir faydası olmadı. Hiç kimse Nico'nun kızlardan biri olduğunu düşünemezdi.

"Merhaba Ashley." Nico el sallamama göz kırpan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Marie haklı, yüzünü görmek güzel. Mandıra benzetmelerini özledim."

Ben daha karşılık veremedim Roscoe aniden ayağa kalktı ve odadan dışarı fırladı. Geri çekilen halinin ardından kaşlarımı çattım, sonra omuz silktim, ani gidişine biraz şaşırdım ama neden bu kadar hızlı gittiğini öğrenecek kadar merak etmedim.

Tam o sırada dizüstü bilgisayarımın hoparlöründen Kat'ın sesi duyuldu. "Aman Tanrım, bakın kim gelmiş. Fancy Yarn McGee!"

Ekrana baktım ve Kat'in çerçevenin kenarında durduğunu, ellerinde iki kadeh şarap tuttuğunu gördüm.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İplik zulamı yağmaladıktan sonra sana taktığım yeni isim bu. Zulanda hiç akrilik iplik var mı? Sentetik bir şey? Yoksa sadece lüks elyaflar mı olur?" Kat benimle dalga geçiyordu, belli ki bitkilerimi sulamak için evime uğradığında iplik zulamı karıştırmıştı. Alay etmesine hiç aldırmadım ama bu davranış onun için çok sıra dışıydı. Genelde içine kapanık ve sessiz biriydi. Kabuğunu kırdığını görmek gerçekten güzeldi; bu sadece dört yılını aldı.

"Bu ters iplik züppeliği ve sorunuzu bir cevapla haklı çıkarmayacağım."

Kat güldü, kırmızı şarabından bir yudum aldı ve Marie'nin yanındaki boş yere oturdu. "Yeterince makul. Cidden ama, ipliğinin bir kısmını çaldım. Ve Charlie Hunnam'ın gerçek boyutlu maketinin selamı var."

Cevap veremeden kafama bir şeyin çarptığını hissettim, somut olmayan bir şeyin. Dönüp kanepenin arkasına baktım ve yerde plastik bir bardak gördüm. Gözlerimi mutfakın kapısına doğru kaldırdığımda Beau ve Roscoe'nun orada, web kameramın çerçevesinin dışında durduklarını gördüm.

Kaşlarımdan birini kaldırarak önce bardağa sonra da onlara baktım.

Ellerini çılgınca sallayarak mutfakta onlara katılmamı işaret ettiler ama yüksek sesle bir şey söylemediler.

Web kamerasına döndüm, iç çektim ve "Üzgünüm, hemen döneceğim. İki köylü kardeşim mutfakta sessiz sinema oynamak istiyor."

"Köylü sessiz sinema mı?" Marie gözlerini örgüsünden ayırmadan sordu. "Köylü sessiz sinema da ne?" Janie canlandı.

Sandra sadece biraz rahatsız edici bir tanım yaptı. "Erkek oyuncuların kaçak içkiyle sarhoş olmaları ve sadece bançoda farklı tempolarda çalarak ipucu vermelerine izin verilmesi."

"Ya da bir sürahi. Testiyle çalarak da ipucu verebilirler," diye ekledi

Fiona. "Ve cevap her zaman *Deliverance* filmidir." Bu mücevher geldi Nico'dan.

"Ha, ha. Çok komik." Gözlerimi devirdim.

Elizabeth elini havada sallayarak, "Devam et," dedi. "Hazır kalkmışken biraz kırmızı şarap da alabilirsin."

"Sen yokken seni özleyeceğiz Ashley." Nico bana sırtıttı. Gerçekten çok sevimliydi. Yasadışı derecede sevimliydi. Birileri onun bu sevimliliğinden mahkemede sorumlu tutulmalı.

"Katılıyorum!" Bu Sandra'dan geldi. "Güller kırmızıdır, menekşeler mavi, kafiye yapmak zordur. Şarap."

Onun saçmalıklarına gülerek örgümü bir kenara bıraktım ve mutfığa doğru yürüdüm. İki görevim vardı: Kafama plastik bardak fırlattıkları için kardeşlerimi azarlamak ve şarap bulmak. Şarabımız olduğundan bile emin değildim. Birden bütün bir ayı kırmızı şarap içmeden geçirdiğim aklıma geldi.

Bu hiç sağlıklı değildi.

Girişe üç adım yaklaşır yaklaşmaz Beau uzanıp bileğimden tuttu ve beni mutfığa çekti.

"Ashley Austen Winston." Sesi sert bir fısıltı gibiydi. "Nico Moretti'yi tanıyor musun? Bana hemen cevap vermeni istiyorum."

Beau'nun Elizabeth'in kocası Nico'yu kastettiğini düşündüm, çünkü Nicoletta ve Nico Moretti aslında aynı kişiydi.

Kardeşıme, kızgınlığının ne kadar büyük olduğunu ifade ettiğini umduğum bir bakış attım. "Beauford Fitzgerald Winston, benden bir şey talep edemezsin. Hiçbir zaman. Bu korkunç davranışın için özür dile."

Roscoe öne atıldı, gözleri kocaman ve suçlayıcıydı. "Ashley Austen Winston! Bize nasıl söylemezsin?"

"Bu seni ilgilendirmez, Roscoe Orwell Winston."

"Nico Moretti'yi tanıyorsun, Ashley Austen Winston. Onu tanıyorsun. Ve çok komik biri." Roscoe ellerini havaya kaldırdı.

"İkinizden biri şarabımız olup olmadığını biliyor mu?"

"Şarap...? Şarap mı? Şu anda şarap hakkında mı konuşmak istiyorsun Ashley Austen?" Beau başını bana doğru salladı ve ofladı. "Artık sana güvenemeyecekmişim gibi hissediyorum."

"Beauford Fitzgerald Winston, saçmalıyorsun." Sonra aklıma bir fikir geldi. İkisini de incelerken gözlerim kısıldı. "Dinle, eğer beni bulabilirsen ya da bana biraz kırmızı şarap getirirsen, seni Nico Moretti ile tanıştıracam. Anlaştık mı?"

İkisi de aynı anda başını salladı. "Anlaştık."

"Güzel." Topuklarımın üzerinde döndüm ve geceyi örmeye geri dönmek niyetiyle aile odasına doğru yürüdüm. Dizüstü bilgisayarımın küçük hoparlörlerinden grubun konuşmalarını duyabiliyordum.

Ancak tam o sırada ön kapı açıldı ve kardeşim Duane ile çocukluk arkadaşım / eski erkek arkadaşım / şimdi seksi polis memuru olan Jackson James ortaya çıktı. Duane endişeli görünüyordu ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyordu. Jackson polis üniformasını giymişti ve birkaç hafta önce onu korucu kulübesinde kısa bir süre gördüğümde olduğu gibi görünüyordu.

"Zararı yok, Duane," diyordu Jackson ve ben bir adım duraksayarak ikisinin arasına baktım.

Beni görünce Jackson'ın gözleri parladı. "Ashley!"

"Jackson." Ona göz kırptıktan sonra neler olduğuna dair bir ipucu bulmak için Duane'e baktım. Duane içini çekti ve gözlerini devirdi.

Duane hiç yardımcı olmuyordu.

Polis Memuru Jackson yüzünde kocaman bir sırıtışla öne çıktı ve ellerime uzandı. "Seni görmek güzel Ash." Sırıtışı yerini ciddi bir endişe ifadesine bıraktı. "Nasılsın?"

Ona biraz daha göz kırptım, açıkçası onu görünce irkildim. O Jackson'dı ama Jackson değildi ve yıllardır onu düşünmemiştim.

"İyiyim. Yani, her şey yolunda. Yani, bilirsin, beklenebileceği kadar iyi." Kekeleydim ve gözlerim sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara kaydı. Chicago'daki grup muhtemelen şu anda aile odamda olan her şeyi görebiliyor ve duyabiliyordu.

"Her şey için çok özür dilerim." Jackson bu sözleri içtenlikle söyledi ve uzanıp ellerimi sıkmadan önce bir adım daha öne çıktı. Kahverengi gözleri benimkileri öylesine sabit bir konsantrasyonla tutuyordu ki, şu anda annemle olanlardan daha fazlası için özür dilediği hissine kapıldım.

"Endişen için teşekkür ederim Jack. Ama Ashley'nin ona destek olacak bir ailesi var. Ve şu anın iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum. Yani...." Duane yanıma geldi, gerçekten yanıma yaklaştı ve kollarını kavuşturarak kızıl sakalını Jackson'ın yakışıklı sakalsız yüzüne yapıştırdı.

"Duane Faulkner, ben kendi adıma konuşabilecek durumdayım." Kardeşimin omzunu dürttüm ve ellerimi çekiştirdim.

Jackson beni hemen bırakmadı, tutuşunu gevşetmeden önce yarım saniye kadar tereddüt etti. Bana o çarpık sırıtışını verdi ve gözleri umudun her kahverengi tonundaydı.

"Jackson." Ona güven verici bir gülümseme verdim. "Bu hafta müsaitliğiniz nasıl görünüyor? Evden çıkmamayı tercih ederim, ama bu hafta

Sandviçler. Eğer annemin canı isterse, eminim onu ziyaret etmek hoşuna gidecektir."

"Elbette, ben de onu görmek isterim. Size cep telefonu numaramı vereyim." Elini cebine attı ve bir kâğıt kalem çıkardı.

Sohbetin kısa süreli durgunluğundan yararlanarak bilgisayar ekranına baktım ve tüm örgü grubumun web kamerasının önünde toplanmış, Tennessee'deki aile odamda olup bitenleri hevesli bir ilgiyle izlediğini görünce göz devirmekle mücadele etmek zorunda kaldım.

"Şarabı buldum!" Beau mutfaktan elinde küçük bir şişeyle zafer edasıyla sırtarak çıktı.

İçimi çektim. "Beau, o kırmızı şarap sirkesi. Kırmızı şarap değil."

"Üzerinde kırmızı şarap yazıyor." Bir ona bir bana baktı. "Ne fark eder ki?"

"Sana söylemiştim, aptal!" Bu bağırış mutfaktaki Roscoe'dan geldi. "Onu içmeyecek. Salata sosu ve marine için."

"Hepimiz üniversiteye gidip süslü şaraplar içemeyiz, Roscoe Orwell. Bazılarımız yaşamak için *çalışıyor!*" Beau bağırarak karşılık verdi, sonra bana katlanmış bir kâğıt uzatırken Jackson'a kaşlarını çattı. "Nedir bu? Burada ne işin var Jack? Bu kâğıt ne?"

Beau ve Duane iki yanımda durdular, kırmızı tepeli ve sakallı sütunları şüphe ve hoşnutsuzlukla doluydu.

Duane kâğıdı parmaklarımın arasından kaptı ve Beau'ya uzattı. Şok olmuş bir şekilde itiraz ettim ama Duane sözümü kesti. "Jackson, göbek adın ne?" diye sordu.

Jackson kaşlarını çatarak Duane'e baktı ve "Ah... John." dedi.

"Ver şunu bana," dedim ve Beau'nun geniş göğsünün üzerinden uzanarak kâğıdı geri aldım.

"Jackson John James, sırf bu eve girebilmek için beni bu gece sebepsiz yere kenara çekmeni hoş karşılamıyorum."

"Duane Faulkner!" Azarladım. "Çirkinleşmeyi bırak, bu kadar yeter!" Ben bunları söylerken ön kapı açıldı ve içeri Jethro, Billy ve tabii ki Drew girdi.

İnledim ve gözlerimi kapattım. Hayal kırıklığıma eşlik eden bir huzursuzluk da vardı, çünkü Drew buradaydı. Benimle aynı odadaydı, aynı havayı soluyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Her ne kadar gözlerimi en büyük kardeşime odaklamak istesem de, içgüdüsel olarak Drew'u arayıp buldular.

Yüzünde ifade yoktu, bu da sinirli görüldüğü anlamına geliyordu. Yaralı olup olmadığımı kontrol ediyormuş gibi gözleri bir kez vücudumda gezindi. Bakışlarımı Drew'dan ayırıp dikkatimi kardeşlerime vermek için tüm akıl sağlığımı kullanmam gerekti.

"Neler oluyor?" Önce Jethro konuştu.

"Jackson Ashley'e telefon numarasını veriyor, olan bu." Beau bunu sanki Jackson bana saklanmam için bir vücut veriyormuş gibi söylemişti.

Duane kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ve sandviç yemek için plan yapıyorlar," diye ekledi.

Tekrar inledim, "Ah kardeşim."

"Evet?" Jethro, Billy, Duane ve Beau hep bir ağızdan "Evet" dediler.

"Beni dinleyin, hepinizin geri çekilmesi ve davranışlarınıza dikkat etmesi gerekiyor. Jackson eski bir dost. İki arkadaşın karşılıklı konuşması normaldir!"

"Cinsel ilişki olmadığı sürece," diye mırıldandı Billy nefesinin altından. Keskin bir nefes aldım. "William Shakespeare Winston!"

Bana kaşlarını çattı. "Bana öyle bakma. Sen gelmeden önce hepimiz gayet iyiydik. Şimdi sen döndün diye birdenbire yerel polisin dikkatini mi çektik? Jackson John James'in neden burada olduğunu hepimiz biliyoruz ve bu sandviçler için değil."

Dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden gelen bazı sesler duydum ve ekrana baktım.

Örgü grubumdaki herkes bir araya toplanmış, belli ki kendi taraflarındaki ekranın önündeydi. Bir ara içlerinden biri patlamış mısır yapmış olmalı, çünkü yedisi de patlamış mısır yiyordu ve gözleri Tennessee'de olup bitenlere takılmıştı.

Odadaki tüm sakallı adamlar bakışlarımı takip etti.

"Bize aldırmayın!" Marie yan tarafındaki kameraya, yani aslında tüm aile odama el salladı. "Devam edin. Bu Nicoletta'nın jöle güreşinden daha eğlenceli."

"Katılıyorum," diye ekledi Nico, patlamış mısırı ağzına tıktırırken.

"Dur bir dakika. Bu...?" Jethro kolumdan çekti ve diğer eliyle dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "Bu Nico Moretti mi? Comedy Central'da programı olan komedyen mi?"

"Merhaba," dedi Nico neşeyle bir ağız dolusu patlamış mısırın arasından. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Aile odamdaki herkes bilgisayar ekranıma bakarken ve bilgisayar ekranımdaki herkes bana gülümserken oda üç saniyelik bir sessizliğe gömüldü.

Eğer Roscoe yüzünde kocaman dişlek bir sırıtışla mutfaktan fırlayıp elinde bir şişe tutarak "Şarap!" diye bağırmasaydı bu durum ne kadar devam ederdi bilmiyorum. Şarabı buldum!"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Biz kucaklaşan insanlar değildik. Duygusal rahatlık açısından hiçbir fiziksel temasın iyi yapılmış bir kokteylin iyileştirici gücüyle boy ölçüşemeyeceğine olan inancımızdı."

DAVID SEDARIS, NAKED

TANIŞMALAR YAPILDIKTAN SONRA, örgü gecesi için planlarım raydan çıktı ama hiçbir şekilde mahvolmadı.

Aile odasındaki tüm koltuklar çabucak kapılmıştı ve ben kanepedeki yerimi alırken Drew'un gözlerinin beni takip ettiğini hissettim. Jackson, Billy ona gitmesini söylemeden önce yaklaşık on saniye kadar sağımda oturdu. Sonra Billy de benim sağıma oturdu.

Bu Jackson'a üç seçenek bırakıyordu: ayakta durmak, yere oturmak ya da gitmek. Omzuma vurdu, onu daha sonra aramamı söyledi ve gitti.

Jackson ön kapıyı kapattığında döndüm ve Drew'un bana baktığını gördüm. Yüz ifadesi hâlâ soğuktu, pek sinirli değildi ama kesinlikle içine kapanıktı. Sonra Drew da çıktı - odayı, evi değil. Koridorun sonunda çalışma odasına doğru gözden kayboldu ve beni kardeşlerim ve Chicago'daki arkadaşlarımla baş başa bıraktı.

Bir noktada Jethro'nun kendi örmekte olduğu örgü işini çıkararak bisküvilerimizin yağını eritmesi dışında, bir saatin geri kalanı dostane bir sohbet içinde geçti. Kendisine bir şapka örüyordu ve küçük bir dükkândan ya da zanaatkâr bir iplikçiden almış olması gereken muhteşem bir merinos yünü/alpaka karışımı kullanıyordu. Kahverengi ve beyaz dört katlı kamgarndı. Ellerimi ipliği okşamamak için zor tuttum.

Kardeşlerim ve ben hepimiz ona baktık. Bizi görmezden geldi, onun yerine Marie'ye serbest yazar olarak yaptığı işle ilgili bir soru sordu ve sohbet devam etti.

Billy'nin daha önce, ben tekrar ortaya çıkmadan önce hepsinin nasıl iyi olduğu hakkındaki yorumu aklıma takıldı. Aramızda söylenmemiş bazı sözler olduğunu biliyordum. Kardeşlerim arasında sekiz yıl önce ayrılışımdan dolayı kırgın görünen tek kişi oydu. Bir noktada, onunla bu konu hakkında konuşmamız gerekecekti.

Skype görüşmesinden yaklaşık iki saat sonra buluşma sona eriyordu, ben de gerinmek ve annemi kontrol etmek için ayağa kalktım, kardeşlerimi arkadaşlarımla vedalaşmaları için bıraktım ve bu konuda garip bir şekilde iyi hissediyordum. Gerçi düşününce, bu konuda iyi hissetmem garip değildi.

Kardeşlerim ve arkadaşlarımla bu kadar iyi anlaşıyor olması birkaç ay önce benim için düşünülemezdi. Ama şimdi onları gerçekten tanıdığım için - ya da en azından tanımaya başladığım için- bu bana tamamen doğal geliyordu.

Chicago'daki seçilmiş ailem ve Tennessee'deki biyolojik ailem aynı türden insanlardı. Aslında, biraz düşündüğümde, etrafımı örgü ören kadınlar şeklinde yedek kardeşlerle çevrelemiştim.

Fiona Billy'ydi-mantıklı ve akli başında ama hassas bir yanını saklıyordu. Marie Jethro'ydu-kurnaz ama büyük kalpli idi. Janie Cletus'tu-tatlı ve çoğu zaman umursamaz. Sandra Roscoe'ydu-serseri. Elizabeth ve Kat ikizlerdi; Elizabeth Beau gibi cesur, Kat ise Duane gibi çekingendi.

Kişilikler tam olarak uyuşmuyordu ama oldukça yakındılar. Bu düşünce beni gülümsetti çünkü her iki grupta da kendimi biraz ortadaki maymun gibi hissediyordum.

Çalışma odasının kapısını açtığımda Drew'u tahta sandalyesinde oturmuş deri defterine bir şeyler yazarken, Joe'yu satranç tahtasını kaldırırken ve Cletus'u odayı toplarken buldum.

Annem uyanık görünmüyordu ama emin olmak için yatağa yaklaştım. Yaklaştığımda Drew başını kaldırdı ve bakışlarımız birbirine takıldı. Uygun görgü kurallarından emin olmadığım için ona kısa bir gülümseme verdim ve yüz ifadesindeki değişikliği fark edemeden başımı çevirdim. En iyi koşullarda bile, tüm öpüşmeleri sona erdiren öpüşmemizden sonra Drew'un yanında nasıl davranacağımı bilemezdim.

Annemin hâlâ uyuyor olmasından endişe ettiğim için Drew'a karşı olan gerginliğimi biraz azaltmışım.

"Uyandı mı?" Odaya sordum.

Joe yanıma geldi. "Hayır, kalkmadı. Yemek yememesiyle ilgili notunu gördüm."

Başımı salladım ve ona baktım. Her zamankinden daha solgundu ama bunun nedeni muhtemelen bir şeyler yemesi gerektiği idi. Günün erken saatlerinde, uyanık olduğu kısa süre içinde saçlarını yıkamış ve Marissa'nın yardımıyla ona banyo yaptırmışım.

Joe'ya döndüm. "Hey, onunla oturabilir misin? Sadece yarım saat kadar? Bir aile toplantısı yapmamız gerekiyor ve onun yalnız kalmasını istemiyorum."

"Onunla kalabilirim," diye teklif etti Drew.

Dikkatimi ona çevirdim, gözlerim o ana kadar ayırdığım birkaç saniyeden daha uzun süre yüzünde kaldı. Kendime küçük bir şey patlaması yaşama izni verdim -mutluluk mu? Arzu? Özlem mi? Bilmiyordum-bakışlarımız kilitlendiğinde.

"Hayır. Orada olman gerekiyor," dedim.

Kaşları çatıldı ve bana soru sormak için ağzını açtı ama ben sözünü keserek, "Orada olmana ihtiyacım var, Drew. Lütfen."

Beni izledi, gözleri anlaşılmazdı, ama sözsüz onayını başıyla onayladı. Sandalyeden kalkıp defteri pantolonunun yan ceplerinden birine sokarken onu inceledim.

"Orada olmalı mıyım?" Cletus bunu bana birkaç tabak, iki havlu, bir gazete ve bir alet kutusunu dengede tutarken sordu.

"Evet, Cletus, orada olmalısın."

"Tamam, orada olacağım." Bir kez başını salladı ve odadan çıktı. "Şu çocuk...." Joe iç geçirdi.

Drew annemin yatağının etrafından dolaştı ve bana yakın durdu; parmaklarının arkası benimkine sürtünerek kolumda ve boynumda bir ısı dalgasına neden oldu. Parmaklarımızın değdiği yerden yüzüne baktım ve bana baktığını gördüm. Onda bir huzur, bir durgunluk vardı ve bu beni içine çekti. Oda dağıldı.

"Hey, Ash." Sesi sessiz ve nazikti.

"Selam, Drew." Bir adım daha yaklaştım. Elimde değildi.

"Bu gece arkadaşlarınızla iyi vakit geçirdin mi?" "Evet. Bunu mümkün kıldığınız için tekrar teşekkür ederim."

Drew'un ifadesi düzleşti ve "Arkadaşlarına teşekkür etmeyi bırakmalısın" dedi.

beni.

"Ya durmak istemezsem?"

Yüzünün sert açılırları yumuşadı ve daha önce tanık olmadığım bir şeye tanık oldum.

gözlerindeki parıltıyı tanımlayamıyordu. Ama Joe'nun bir sonraki ifadesi Drew ve beni hararetli bakış alışverişimizden çekip aldı.

"O çocuk beni satrançta yedi kez yendi."

Joe koltuğuma oturmuştu ve gerçekten de somurtuyormuş gibi görünüyordu.

"Kim, Cletus mu?" Drew sordu, sesi inanmaz gibiydi.

"Evet. Cletus. Mensa tarafından düzenlenen bir ligin parçasıyım ve daha önce hiç üst üste yedi kez yenilmemiştim. Anladığım kadarıyla o bir dahi."

Drew ve ben birbirimize baktık. Sanırım benzer şaşkınlık ve hayret ifadeleri takınmıştık.

Cletus bir dahi. Bunu anlayamıyordum.

Ailem bisküvilerimin tereyağını sersemletmekten asla vazgeçmedi.

Kardeşlerime aynı anda haber vermek zorunda kalmaktan HIÇ HOŞLANMIYORDUM. Her birini bir kenara çekip ayrı ayrı söylemeyi düşündüm ama sonra bu bana yanlış geldi. Önce kime söyleyecektim? Ya açıklama fırsatı bulamazsam?

Hayır. Hepsinin bir arada olması ve aynı şeyi duyması çok daha iyiydi. Drew ve ben koridordan çıktığımızda aile odasında toplanmışlardı. Ben odanın eşiğinde durduğumda Drew yürümeye devam etti; kanepeye doğru geçti, görünüşe göre mesafesini koruyordu.

Öpüştüğümüz gerçeğinin reklamını yapmak için bir neden görmediği için minnettardım. Ama neden yapsın ki? Bir kere öpüşmüştük. Teknik olarak, halk merkezindeki jam session'ı ve büyük, havai fişekli öpücükten sonra koridordaki o zamanı da sayarsan, üç kez öpüşmüştük. Peki bu gerçekten ne anlama geliyordu?

Benim kafam karışmış olabilirdi ama o pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Açıkçası benimle ya da öpücükle ilgili ne hissettiğini ya da bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Bazen çok çekingen, bazen de çok etkileyici oluyordu.

Ayrıca, söylemek üzere olduğum şey kolay ya da basit olmayacaktı. Altı kardeşimin beni Drew'la olan ilişkim hakkında sorgulamasına ihtiyacım yoktu, özellikle de Drew'la olan ilişkim hakkında onu tekrar, sık sık ve hissederek öpmek istediğimden başka bir cevabım olmadığı için. Onun da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordum -hayır, aynı şekilde hissettiğini biliyordum- ama öpüşmenin ötesinde gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

"Bu o aptal Jack'le mi ilgili? O adamdan nefret ediyorum." Beau dudak büktü ve birasından uzun bir yudum aldıktan sonra ekledi: "Her zaman işleri berbat eder."

Beau'nun hakareti beni kendi kafamın içinden çekip çıkarmayı başarmıştı. Drew gözümün önüne geldi ve yaklaşık yarım dakikadır orada durmuş ona baktığımı fark ettim. Kaşları şaşkın bir beklenti içinde kalkıktı ve bana koridorda misketlerimi kaybetmişim gibi bakıyordu.

Boğazımı temizledim ve yere baktım, halının üzerinde misketlerimi bulabileceğime yarı yarıya inanmışım.

"Seni neden kenara çekti Duane?" Bu soru Billy'den geldi. "O bir aptal. Kuyruk lambamın sönük olduğunu söyledi."

"Kuyruk lamban mı yanmıyor?"

"Evet. Ama o hâlâ bir aptal."

"Ash, lütfen bana onunla *sandviç* yemeyeceğini söyle?" Beau bana Jackson James'i onaylamadığını açıkça ifade eden bir bakış attı.

Gözlerim Drew'unkilere kaydı ve kaşlarının aşağıya indiğini fark ettim; daralmış bir bakışla beni izliyordu.

Beau'nun sorusunu duymazdan gelerek gözlerimi hızla başka yöne çevirdim ve kardeşlerime hitap ettim. "Hepinizi buraya Jackson hakkında konuşmak için çağırmadım. Konu Darrell Winston."

Oda sessizleşti; onları şaşırttığımı söyleyebilirdim. Gözlerim yine Drew'unkilere kaydı. Koltuğun koluna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları çatılmıştı. Bu onu oldukça korkutucu ve her zamankinden daha da yağmacı bir Viking gibi gösteriyordu.

İlk toparlanan Billy oldu. "Seninle temasa geçti mi? Onu gördünüz mü?"

"Hayır. Size neler olup bittiğini anlatacağım ama hepiniz beni dinleyeceğinize ve sözümü bitirene kadar araya girmeyeceğinize dair bana söz vermelisiniz."

Çeşitli sakallı kaynaklardan birkaç homurtu duyuldu ama sonunda dinlediler ve sözümü kesmediler. Onlara bir gece önce annemle yaptığım konuşmayı anlattım ve babamızı arayıp mesaj bıraktığımı söyledim.

Sözlerimi bitirdiğimde, Roscoe oturduğu yerden kalkıp volta atmaya başlayana kadar yine sessizlikle karşılandım.

"Bundan hoşlanmadım," dedi. Yedimiz arasında Roscoe, Darrell'ı bir işkenceci olarak tanıyordu ama bir baba-ışkencecisi olarak pek tanımıyordu. Onun ilk tepkisini anlıyordum çünkü ben de aynı tepkiyi vermişim.

"Ona ne söylemesi gerekiyor?" Duane şaşkınlıktan yüzü buruşmuş bir halde sordu. "Annem ne diyebilir ki?" Sonra, en çok kullandığı

Neşeli bir sesle, "Merhaba Darrell, sen bir pisliksin. Umarım cehennemde yanarsın."

"Belki de onu öldürür ve bizi zahmetten kurtarır." Jethro bunu kanepede oturduğu yerden, dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini yere dikmiş bir halde mırıldandı.

Billy şömineye yaslandığı yerden kıpırdandı. "Benim bilmek istediğim, onun evi almasını nasıl engellemeyi planladığı? Yasal olarak ayrı olsalar da olmasalar da hâlâ evliler."

"Sanırım buna cevap verebilirim," dedi Drew, gözlerini ileri dikmiş, çenesi düşmüş bir halde. "Sanırım her iki soruya da cevap verebilirim."

Drew'un gözleri benimkilere kaydı ve bakışlarını tuttu. Kardeşlerime hitap etmeden önce bir parça pişmanlık ve özlem sezdiğimi düşündüm.

"Annen vekâletini devredip beni vasiyetin uygulayıcısı yaptığında, tüm vakıf fonlarını da benim kontrolüme devretti. Bu evi, içindeki her şeyi ve arsayı ondan bin dolara satın aldım."

Sessizlik odayı doldurdu deyimini hep duymuş ve kullanmıştım ama o ana kadar sessizliğin gerçekten bir odayı doldurduğu hissini yaşadığımı hiç sanmıyorum. Sessizlik odayı öyle bir doldurmuştu ki, duvarların onun baskısı altında çökeceğini düşünmüştüm.

Billy'nin ağzı bir açılıp bir kapanıyordu, belli ki zihni durumu kavramakta güçlük çekiyordu. Hepimizin benzer ifadeler takındığını hayal ettim.

Drew devam etti. "Ayrıca ikimizin ortak olduğu bir S-corp kurdu. Tüm birikimlerini ve yatırım hesaplarını -büyükannen ve büyükbabandan kalan mirası- şirkete aktardı, sonra da kendisini ortak olmaktan çıkardı. Kendi adına tuttuğu tek hesap, maaşının kütüphaneden yatırıldığı kasabadaki yerel bankadaki çek hesabı."

"Neden... neden böyle bir şey yapsın ki?" Beau'nun sözleri boğuk ve şaşkındı.

"O zamanlar babanın boşanırken bir şekilde onu temizleyeceğinden korktuğunu söylemişti. Boşanma bitene kadar her şeyi benim üzerime yapmak, tüm mal varlığını bana devretmek istedi."

"Öleceğini biliyor olmalıydı." Cletus'un sakın ve tarafsız sesi beni şaşırttı. Kardeşlerim arasında bu haberi en iyi özümseyen ve durumu en net gören o gibi görünüyordu. "Boşanmayla ilgili olsaydı, bizden yardım isterdi. Bizden yardım istemedi."

hasta olduğunu biliyordu. Öldüğünde bizi kötü bir duruma düşürmek istemedi."

Odayı yine sessizlik doldurdu. Yedi beynin ölmekte olan bir kadının motivasyonlarını anlamak için harıl harıl çalışmasının getirdiği bir sessizlikti bu.

Drew'un gözleri benimkilere kaydı; kendini hazırlıyor gibiydi ve bakışları sanki bu ifşaat karşısında öfkelenmemi bekliyormuş gibi temkinliydi.

Ama kızmamıştım. İlk başta şaşırmıştım. Sonra yapbozun parçaları bir araya geldikçe rahatladım.

Çünkü herhangi birimiz -kardeşlerim ya da ben- Drew'in yerinde olsaydık, babamın hedefinde olurduk. Manipülasyon cephaneliğindeki her şeyi bize fırlatırdı. Drew'a kızgın değildim ama onu kıskanmadığım da kesindi. Babam iyi bir adam değildi.

Hâlâ kanepenin koluna yaslandığı yere doğru ilerledim. Ben yaklaşırken ayağa kalktı, kolları iki yanına düşmüştü ve yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Drew'dan yeterince uzakta durarak ona alan açtım. "Onunla daha önce tanıştın mı? Darrell'la mı?"

"Evet. Bir kez." Bakışları dikkatliydi, sanki benden ne bekleyeceğini bilmiyordu ama kendini en kötüsüne hazırlıyordu.

Gözlerim göğsüne kaydı ve tekrar konuşmadan önce göğsünün birkaç kez inip kalkmasını izledim. "Senin için endişeleniyorum, Drew."

"Endişelenme."

Gözlerimi onunkilere diktim ve onları tuttum. "Öğrendiğinde hayatını cehenneme çevirecek."

Duygularıma küçük ve kederli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Deneyecek ve başarısız olacak."

"Lütfen sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Drew başını hafifçe salladı, gözleri hem sertleşti hem de kızardı. "Sana daha önce de söyledim, senden hiçbir şey istemiyorum."

İrkildim, ayaklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ama Drew elimi tuttu ve beni yerimde tuttu.

Tam o sırada, onu göremesem de Billy'nin sesini duydum, "Katılıyorum. Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum ama... dostum, Drew, Darrell geldiğinde büyük bir bok fırtınası yaşayacaksın. Kıyamet kopacak. Yardım edebileceksek bize haber vermelisin."

Jethro, "Biri şu adama bira ya da viski getirsin," dedi ve odada tansiyonu düşüren kahkahalar patladı.

"Ya da ikisini birden!" Beau, Drew'un sırtına bir şaplak attı ve muhtemelen viski ve bira getirmek için mutfağa doğru yürüdü.

Winston'ların yüksek sesle konuşmaları, sersemletici katılığı gölgede bıraktı. Kardeşlerim annemin yaptığı tüm planların ardındaki anlamı ve Drew'un bu planlardaki rolünü tartışmaya başladılar.

Bu arada, onların konuşmasının ortasında ama ondan tamamen ayrı olarak, Drew ve ben birbirimize baktık. Hâlâ elimi sıkıyor, olası bir geri çekilmeyi engelliyordu.

Sonunda sessizce şöyle dedi: "Ciddiyim Ash. Hayatının burada olmadığını biliyorum. Evinin ve insanların Chicago'da olduğunu biliyorum."

Başımı salladım, dudaklarımı anlıyorum gülümsemesiyle birbirine bastırdım, çünkü onu bu noktada çok iyi anlıyordum. Ama elini çekiştirdiğimde beni bırakmadı.

"Drew."

"Evet?"

"Bırak beni."

Tereddüt etti, gözleri yüzümde geziniyordu. "Henüz değil."

Kızgınlığımı gizlemeye çalışmadan ona burnumu kıvırdım ve "Benden bir şey *istemediğini* sanıyordum" diye homurdandım.

"Evet...." Beni bırakmadan önce elini sıktı. Beau yaklaşıp ikimize de birer viski uzatırken, "Ama bu bir şey istemediğim anlamına gelmiyor," diye mırıldandığını duydum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"vücudumu senin vücudunla birlikte seviyorum."

E. E. CUMMINGS

Horozları kesmek zorundaydım.

Aslında horozları kesmek *zorunda değildim* ama birinin kesmesi gerekiyordu ve anneme bunu yapacağıma dair söz vermiştim.

Büyürken daha önce de bir sürü hayvan kesmiştim. Keçi, tavşan, tavuk ve ördek beslerdik. Kaz beslemezdik çünkü ısırmaya meyillidirler. Ayrıca kötü huylu piçler.

Darrell Winston'ı aradığımdan beri üç gün geçmişti. Ondan hiçbir haber alamamıştık ve herkes gergindi.

Tennessee'deki zamanım giderek kısalıyordu; mevsimler değişiyordu ve yakında evime, işime ve hayatıma geri dönecektim. Kardeşlerim bile yaklaşan ayrılışımı hissediyor gibiydi.

Jethro şehirdeki adresimi sordu. Roscoe ve ben takvime bakarak Aralık ayında kış tatilinde ziyaret edebileceği bir tarih bulmaya çalıştık. Cletus ve ikizler, Tennessee'ye geri götürülebilecek paslanmış klasik arabalardan oluşan bir hazine bulabileceklerini umarak Chicago'daki hurdalıklara bir yolculuk yapmayı önerdiler.

Annem artık çoğu zaman uyuyordu, bu yüzden kütüphanedeki ve papazdaki arkadaşlarının ziyaretleri genellikle kısa sürüyordu ya da biz bir bahane uyduruyorduk. Uyanık olduğu zamanlar bulanıktı ve konuşması yavaştı. Uzaklara sürüklendiğini, kaybolduğunu hissedebiliyordum. Büyüyen bir parçam durum üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını fark etti.

Ancak inatçı ve iradeli bir başka yanımda, zamanın durmasını isteyerek kaygan saatlere karşı mücadele ediyordu.

Bu yüzden bütün gün içeride oturup annemin nefes alışını izleyerek delirmek yerine, horozları kesebilmem için kardeşlerime sırayla izin vermeye karar verdim.

Sağlam bir plandı. Külahı ve bıçağı hazırlamıştım; üzerimde en eski kot pantolonum, uzun kollu tişörtüm ve altımda atletim vardı,

ve iş botları. Her zaman giydiğim eski siyah önlüğümü ve deri eldivenlerimi de giymiştim.

Yine de, işi yapma zamanı geldiğinde yapamadım. Yapamadım işte. O lanet horozu külâhın içinde baş aşağı, şaşkın ve hareketsiz bir şekilde tutuyordum ama yapamıyordum.

Sinirli bir şekilde iç geçirdim, horozu bıraktım, ayağa kalktım ve yakındaki bir kovaya tekme attım. Kovayı tekmelemek gerçekten iyi hissettirdi, ben de bir saman demetini yumruklamaya karar verdim. Bu da iyi hissettirdi, ben de yapmaya devam ettim.

Samana karşı ne kadar öfkелendiğimi bilmiyorum - belki bir dakika, belki de yirmi dakika. Sonunda durduğumda yüzüm kıpkırmızıydı; gevşek örgüm çözülmüştü ve saçlarım omuzlarımın etrafında dağılmıştı. Bacaklarım, kollarım ve karnım egzersizden dolayı ağrıyordu.

Zorlukla nefes alarak eldivenleri çıkardım ve ellerimi kalçalarımaya koyarak samana baktım. Aynı görünüyordu.

"Daha iyi misin?"

Sesin kaynağını bulmak için başımı çevirdim ve Drew'u tavuk avlusunun kenarında, başparmakları kemer halkalarında, koyu yeşil tişörtü koyu yeşil üniforma pantolonunun içine sokulmuş, kovboy şapkası takılı ve yüzünde sert bir ifadeyle dururken buldum.

Eğer tereyağı olacak ya da eriyecek bir ruh halinde olsaydım, tereyağımı eritebilirdi.

Kimi kandırıyorum ki? Şapkasını görür görmez tereyağım eridi.

Horozlara öttükleri için, anneme öldüğü için, babama şeytanın vücut bulmuş hali olduğu için ve Drew'a da tereyağı olma ya da erime havamda değilken tereyağımı erittiği için kızgındım.

Gözlerimi ona diktim, ne kadar iyi göründüğünü fark etmekten hoşlanmamıştım ve cevap vermeden önce nefesimi toplamayı bekledim.

"Evet, şimdi daha iyi hissediyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Bu gizemi çözmek için Sherlock Holmes'a ihtiyacın yok." Önlüğümü çözmek için sırtıma uzandım.

Gözleri kısıldı ve ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti. "Bana bir konuda kızgın mısın?"

"Evet."

"Neye?"

"Nefes alıyor olman sanırım."

Son üç gün boyunca Drew ve ben birlikte bolca zaman geçirmiştik. Tüm bu süre boyunca Nietzsche'den hiç alıntı yapmamış, hiç şiir okumamış ve neredeyse hiç konuşmamıştı. Daha da kötüsü, bana hiç dokunmamıştı.

-Bir kere bile.

Bu arada, içimde bir yaban domuzu ihtiyacı vardı; cıvıl cıvıl gözleri, şiirsel sözleri, kadife baritonu, kahramanca eylemleri ve ustalıkla koreografisi yapılmış öpücükleriyle uyandırdığı bir ihtiyaç.

Beni arzu içinde boğulmaya terk etmişti.

Drew ağırlığını kaydırdı, bana bakarken başı yana eğildi. Şapkasının sağladığı gölge ve gölgeye rağmen, gülümsemek için mücadele ettiğini söyleyebilirdim.

"Nefes alışım seni rahatsız ediyor mu?"

"Bazen." Önlüğü çıkardım, kulübeye girdim ve kaldığı yerde bir çiviye astım.

Aklımdan geçenleri söyleseydim, ona kendini kontrol etmesinin beni rahatsız ettiğini söylerdim.

Ya da belki de kendini kontrol etmek değildi. Belki de ilgisini kaybetmişti.

Ya da belki de bende korkunç derecede yanlış bir şeyler vardı. Bu üzüntü ve stres döneminde kendimi kaybetmek, endişelerimi unutmak ve bıyıklı on sekizinci yüzyıl filozoflarının erdemlerini tartışmak ya da ruhumu kavuran, gururumu yok eden, bedenimi ele geçiren öpüşmemizi yeniden yaşamak istiyordum.

Drew beni kulübenin içinde karşıladı ve kapıyı vücuduyla kapattı. "Bugün nasılsın Ash?"

"Çok iyiyim, Drew. Son bir saattir bir horoz kesmeye çalışıyorum ve lanet olası horozu kesmeye bir türlü cesaret edemiyorum. Sen nasılsın?" Sıcaktan bunalmıştım ve baraka da havasızdı, bu yüzden uzun kollu gömleğimi çıkarıp omuzlarımdan birine geçirdim; böylece üzerimde atletim, kot pantolonum ve iş botlarım kaldı.

Beni inceledi, gözleri başımın üstünden karnıma doğru iniyordu, muhtemelen vahşi saçlarımı, kırmızı yanaklarımı ve terli gövdeyi görüyordu.

"Sadece geziniyor musun, yoksa...?" Kendimi işaret ettim ve kaşlarımı kaldırdım. İncelemesinin kesinlikle tereyağını erittiği gerçeğinden ziyade sabırsızlığımı ifade etmeyi umuyordum.

"Hayal kırıklığına uğramış hissediyor musun, Şekerim?" Bu sözleri yumuşak bir sesle, sanki biriyle samimi bir şekilde konuşuyormuş gibi ya da

yakınlaşmayı planladığı biriyle konuşuyordu. Drew arkasına uzandı ve kapıyı itti. Kapı kapanırken gıcırdadı.

Gözlerim önce kapıya sonra tekrar ona kaydı. Şapkasını çıkarıp yana fırlattı ve işte o zaman gözlerindeki niyeti gördüm - pastanın üzerindeki krema kadar netti - ve bir an için afalladım.

Durumu kavrayamadan ya da nasıl karşılık vereceğimi düşünmeden dört adım da yanıma geldi, beni kulübedeki dolaba yasladı ve ağzımı ağzına aldı. Uzun kollu tişörtüm yere düştü. Zar zor fark ettim.

Onu ittiğimi söylemek isterdim. Öpücüklerini ve okşamalarını hoş karşılamadığımı söylemek isterdim. Gömleğini açgözlülükle çıkarmadığımı, sert karnının, göğsünün ve sırtının her santimine açgözlülükle dokunmadığımı ve açgözlülükle ona sürtünmediğimi söylemek isterdim. Ayrıca bir elini gömleğime uzattığında, parmakları ve ağzı göğüslerime lezzetli bir şekilde sert davrandığında açgözlülükle bir aşüfte gibi inlemediğimi de söylemek isterdim.

Tüm bunları söylemek isterdim; ama söylersem yalan söylemiş olurum. Çünkü oldu.

Elleri sıcak ve amaçlıydı ve vücudunu lezzetli bir beceriyle kullanarak bana karşı salladı ve nefes almamı sağladı. Parmakları kot pantolonumun düğmelerini ustalıkla açtı, külotumun içine girdi, beni ayırdı. Daha da yakınlaşmak, dokunuşuna ve ortak kucaklaşmamızın sürtünmesine ihtiyaç duyarak ona doğru yükseldim.

Gülümsediği, gitar çaldığı, Emily Dickenson'dan alıntı yaptığı görüntüler zihnimde canlandı; istemekle ilgili anılar; onu istemek, bunu istemek, daha fazlasını istemek. Onun tarafından dokunulmak, onun tarafından ele geçirilmek, benim arzumu yansıtacak ve onun bana olan ihtiyacına ihanet edecek şekilde onun tarafından sahiplenilmek istiyordum.

Gözlerimi açtım ve onun beni izlediğini gördüm, gümüşü mavi bakışları delici ve vahşiydi. Kendini kontrol edemediğini, aynı vahşi çılgınlığın beni de ezdiğini gördüm.

Dahası -ve bunun insanları şok edeceğini biliyorum çünkü beni şok etmişti- Drew beni altmış saniyeden kısa bir sürede coşkunun sınırına ve tehlikeli uçurumuna getirdi. Bir an onu hissetmek ve tatmak için çırpındım; sonra ağzı göğsümdeydi ve eli külotumdaydı; sonra başımı geriye attım ve rollercoaster'a biniyor, gökyüzü dalışı yapıyor ve bungee jumping yapıyordum.

Hala o kadar tahrik olmuşum ki, onun için o kadar ateşliydim ki, utanacak kadar sağduyulu olamıyordum. Sarsıntılar azalırken -bacaklarım güçsüz ve titrek, vücudum bitkin ve uğultulu bir halde-rew elini başımın arkasına doladı ve yüzümü göğsüne götürdü. Yanağıma sokuldu, sıcak nefesi kulağımın üzerine düştü ve boynumu ısırdı. Sonra da yaladı.

Kıçımın üstüne düşmemek için ona tutundum. Kıçımdan bahsetmişken, Drew (saniyeler önce beni serbest bırakan) güzel elini külotumun önünden kıcıma götürdü ve nefes verirken kaçan bir inilti gibi düzensiz bir iç çekişle beni sıktı.

"Lanet olsun, vücuduna bayılıyorum," diye homurdandı. "Sen mükemmelsin." Beni kendine doğru çekti, dönüşümlü olarak çenemi ve köprücük kemiğimi öpüyor ve ısıırıyordu.

Nefes alışım henüz normale dönmemişti ve kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atıyordu ama zihnim temizleniyordu ve az önce yaptığım şeye, daha doğrusu yaptığımız şeye inanamıyordu.

Sertçe nefes verdim ve gözlerimde biriken yaşlara karşı gözlerimi kırptım. Drew sustu, ağzını omzuma dayadı. Ağladığımı ya da ağlamak üzere olduğumu hissetmiş olmalıydı çünkü ellerini üst kollarıma götürdü ve beni yüzümü inceleyebilecek kadar uzakta tuttu.

"Hayır, hayır...." dedi aceleyle, sonra öne doğru eğildi ve gözlerime nazik öpücükler kondurdu. "Hayır, ağlama. Lütfen ağlama."

"Ben kötü bir insanım," dedim ama tam olarak bunu kastetmemiştim. Beynim düzgün çalışıyor olsaydı şöyle bir şey derdim: *"Benim neyim var ki annem ölürken ve kötü babam ortaya çıkıp hepimizi daha da perişan etmek üzereyken seni düşünmeden edemiyorum? Ve onun korkunçluğunun yükünü sen taşıyacaksın ve yine de beni kollarına almanın, bana şiirlerini okumanın, Nietzsche'den alıntılarla beni kızdırmanın, beni bir zekâ savaşına sokmanın ve iyi hissetmemi sağlamanın bir yolunu bulacağın umudu sürekli melankolimden hiç uzak değil."*

"Hayır Ash. Sen kötü bir insan değilsin."

"Öyleyim. Ben bir azgınım. Cuma günü saat üçte bir çiftlik aşüfteleri ya da... bir alet kulübesi aşüfteleri gibi kulübede işimi bitirdim."

Kıkırdadı ve beni kollarıyla sardı, nefis göğsüne yasladı.

"Hayır, şekerim. Değilsin; sen bunların hiçbirisi değilsin. Sen güzelliğin kişileşmiş halisin; sen zarafet ve büyüleyiciliksin. Seni düşünüyorum ve nefesim kesiliyor. Herhangi bir hareketin zihnindeki görüntünü çalacağından endişe ediyorum. Ama anı, aydınlık gerçekliğin yanında soluk, içi boş bir hayalet gibi kalır. Çünkü seni gördüğümde, sana dokunduğumda-"

"Aman Tanrım, konuşmayı kesmelisin!" İki elimle yüzünü kavradım ve ağzını ağzıma getirdim. Eğer yapmasaydım, kendiliğinden patlayabilirdim.

Kendini kurtarmayacağından ve nesirleriyle bana işkence etmeye devam etmeyeceğinden emin olduğumda, kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda durarak bir başka mükemmel öpücüğün neden olduğu nefis hislerle rahatladım.

Oksijen sorun olmaya başlamıştı ve ben de yeniden heyecanlanmaya başlamıştım, bu yüzden geri çekildim, alnımı omzuna koydum ve ağır ağır nefes aldım.

"Beni susturmanı seviyorum." Drew da ağır ağır nefes alıyordu. Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye çalıştı ama başaramadı. Saman yığınıyla olan kavgam yüzünden saçlarım çok karışmıştı.

"Ben de seni susturmayı seviyorum."

Bu itirafım onu güldürdü ve alnımdan ve yanağımdan öptü. Nefeslerimiz eşitlenene ve kalplerimiz yavaşlayana kadar kulübede birkaç kısa, sessiz an boyunca kucaklaşarak birlikte durduk.

Alt dudağımı kemirip dişlerimin arasına aldım, zihnim annemin kulübesinde arzuladığım, güvendiğim ama hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla durduğum gerçeğiyle meşguldü. Ve beni altmış saniye içinde orgazma ulaştırmıştı.

Eğer daha iyi tanımam gereken bir adam varsa, o da bu adamdı.

Eve dönüş yürüyüşü tuhaf değildi ve tuhaf olan da buydu... eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Ayrıca tuhaf olan, uzun yoldan gitmemizdi, gerçekten çok uzun yoldan.

Drew kolunu omuzlarıma doladı, ben de kolumu onun beline doladım. Kovboy şapkasını çaldım ve kafama geçirdim. Çok büyüktü, bu yüzden onu geriye ittim ve tehlikeli bir açıda durmasına izin verdim.

"Senin için bir şaka buldum."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Gerçekten mi? Neymiş o?" "Nietzsche şakamı duydun mu?" "Ah, hayır."

"Öyle bir şey yok."

Kafam karışmış bir şekilde bir süre bekledim. Sonra hepsini birden anladım ve gözlerimi devirdim. "Bu berbat bir şaka."

"Tamam, buna ne dersin?" Boğazını temizledi ve gülümsemesini düzleştirmeye çalıştı. "Nietzsche'nin cenazesinde Tanrı ne demişti?"

"Ne?"

"Nietzsche öldü."

Bu beni güldürdü. Gözlerimi kapatıp başımı salladım ve Drew'un adımlarımızı yönlendirmesine izin verdim. "Bu çok komikti. İyi iş çıkardın."

Arkadaşça bir sessizlik içinde bir yol yürüdük ve kendime onun kolunun omuzlarımda olmasının, sanki oraya sığıyormuşum gibi yanına sokulmanın rahatlığının tadını çıkarma izni verdim; sanki sadece benim için bir alan yaratılmıştı. Öğleden sonra güneşi arkamızdaydı ve ilk gerçek sonbahar soğuğu tenimin üzerinde dans ederek omuzlarımın titremesine neden oldu.

"Üşüdün mü?" diye sordu bana bakarak. "Hayır."

Pek sayılmaz. İyi hissettiriyor."

Drew şapkasını başımdan çekti ve belimi bıraktı, bunun yerine elimi tuttu ve beni kır çiçeklerinin ortasındaki devrilmiş bir ağaca doğru çekti. Yaz yerini serin havaya bırakırken çiçeklerin çoğu yok olmuştu ama gövdeleri uzun otlar gibi dizlerimize kadar geliyordu.

"Gel, otur." Ağaç gövdesini bırakıp çiçeklerin arasında yere oturmayı tercih ederek talimat verdi.

Yanına oturdum ve bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde, tarlanın genel ihtişamını özümseyerek oturduk. Evin etrafındaki alanın aksine dokunulmamıştı. Kardeşlerim ve onların hobileri ve dağınıklıkları evin yakınındaki bir dönümlük alanı darmadağın etmişti ama on beş dönümlük alanın geri kalanı orman, tarla ve vahşi doğaydı.

Yeşil Vadi'deki ağaçlar hâlâ yeşildi ama dağlardaki ağaçlar renk değiştirmeye başlamıştı bile. Kırmızı, turuncu ve sarı halılarla kaplı puslu dağlar mavi gökyüzüne uzanıyordu. Canlı sonbahar renklerinin taç giymesıyla dağlar mevsimlerdeki değişimi ilan ediyordu.

Drew'un bakışlarını üzerimde hissettim ve yüzümü ona döndüm, ifadem açık ve sorgulayıcıydı. Ama o hiçbir şey söylemedi. Onun yerine sadece baktı.

"Neye bakıyorsun?"

"Sana."

"Evet. Belli ki bana bakıyorsun, ama neden? Dişlerimde yemek mi var? Saçımda marul mu var?"

"Hayır."

"Yani, sen sadece, ne? Sadece bana mı bakıyorsun?" "Evet."

Burnumu kırıştırdım ve ona bir parmağımı salladım. "Sende bir s o r u n var... kafanda. Tuhafsın."

"Ash, sana bakmamda garip bir şey yok." "Gözlerini kendine sakla."

Yüzüme açıkça hayranlık duyarken ağzı yana çekildi ve sonra, "Hayranlıkta bir masumiyet vardır: Bir gün hayran olunabileceğini henüz fark etmemiş birinde ortaya çıkar." diye okudu. Nietzsche'den sıkça alıntılanan bu sözü nazlı nazlı, neredeyse nazlı nazlı tekrarladı.

Gözlerimi devirmiştim. Eğer bir Nietzsche alıntısı yanlış kullanılacaksa, işte o zaman buydu.

"*Lütfe*n. Tennessee'nin doğusu ve Kuzey Carolina'nın batısındaki kadınların yüzde doksan dokuzunun senin gelişine ve gidişine hayran olduğunu şimdiye kadar anlamadıysan aptalsın demektir. Ve ben senin aptal olmadığımı biliyorum."

"Yanlış anlıyorsun." Taş kesilmiş yüzü bir gülümsemeye çatladı. "Kadınların yüzde doksan dokuzu umurumda değil Ash. Ben sadece bir tanesinden bahsediyordum."

Onu izledim, inceledim, teftiş ettim; Drew de beni izledi. Midem burkuldu ve göğsüm giderek artan bir huzursuzlukla ağırlaştı.

Hissetmem gerekenden daha fazlasını hissediyordum.

Drew bakışlarımı tutarak elimi çekti ve kendini yere bıraktı, ben de onunla birlikte. Sonra birkaç saniye boyunca bizi öyle bir pozisyona getirdi ki ben onun yanına sokuldum, kolu bana sarıldı, yanağım göğsündeydi.

Tam bir dakika boyunca kıpırdamadan yattım, ne olup bittiğini anlamaya çalışarak iri gözlerle ileri baktım.

"Sakin ol," dedi. "Kaskatı kesilmişsin."

Başımı kaldırdım ve ona baktım, yüzünde ipucu aradım; bana hiçbir ipucu vermedi. Aksine, ifadesi kafamın daha da karışmasına neden oldu. Çünkü gözleri yumuşamış ve yüzümü okşamaya başlamıştı. Dahası, parmaklarını saçlarıma geçirmiş ve sanki ipekmiş de dokusundan hoşlanıyormuş gibi parmak uçlarıyla saçlarımı okşuyordu.

"Neler oluyor?" Yüzümde ve sesimde bir miktar panik belirtisi vardı, eminim. "Ne yapıyoruz biz?"

"Burada yatmak." Ağzının kenarı kasıldı.

"Ama neden? Ne kaçırdım?"

"Pek bir şey kaçırdığını sanmıyorum."

"Ama bir şey kaçırdım. Kesinlikle bir şey kaçırdım...." Bir aşağı bir yukarı ona baktım. "Büyük bir şey kaçırdım."

Eli hâlâ saçlarımdaydı; parmakları kalın perdenin içinde gidip geliyor ve buklelerimi önce bir yana sonra diğer yana doğru usulca tarıyordu. Vücudum gevşemeye başladı, çünkü yaptığı şey iyi hissettiriyordu.

"Drew...." Adını içime çektim ama sesini duyduğumda -söylerken sanki bir davet ediyormuşum gibi geliyordu- kendimi silkeledim ve yeniden odaklandım. "Kır çiçekleriyle dolu bir tarlada yatıyoruz."

"Kır çiçekleriyle ne alıp veremediğin var?"

"Hiçbir şey, sadece... birbirimizi gerçekten tanımıyoruz bile." "Ben seni tanıyorum."

Cık cık ettim. "Ben de seni tanımıyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?" Bunu yumuşak bir sesle sordu, sevecen gözleri alnımdan boynuma, omuzlarıma, kollarıma, karnıma doğru bir yol izledi, sonra aynı telaşsız çalışmayla tekrar yukarı çıktı.

Bunun üzerine durakladım, çünkü bu sorunun cevabı *o kadar çoktu* ki. Bilmek istediğim *o kadar çok şey* vardı ki.

Ağzım açılıp kapandı ve ona göz kırptım. Resmen göz kırpma sorunun vardı. "Ben... Ben... Sanırım annemle nasıl tanıştığınızı, ailemle nasıl tanıştığınızı, nereden geldiğinizi bilmek istiyorum." Annemin bakış açısını biliyordum ama Drew'un bakış açısını merak ediyordum. Ayrıca kız kardeşinin babamı nasıl tanıdığını da bilmek istiyordum.

Başını salladı ama saçlarımla oynamayı ya da bana dikkat dağıtıcı, saygılı bakışlar atmayı bırakmadı. "Kız kardeşim, baban zaten annenle evliyken onunla evleniyormuş gibi yaptıktan sonra intihar etti."

Ağzım mı?

Zaten açık olan mı? Evet, o.

Düştü.

Gözlerim de hızla kırıştı -büyük sürpriz!- ve başımı sallayarak sadece "Aman Tanrım" diyebildim.

Bunu söylediğine inanamıyordum. Sanki bana birinci sınıftaki fen projesini anlatıyormuş gibi söyledi. Bir bomba patlamış gibi hissettim. Kulaklarım çınlıyordu.

Ama sanki hayatını tamamen değiştirecek bir şey söylememiş gibi devam etti. "Annem öldükten sonra beni kız kardeşim büyüttü; annem ben doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Kız kardeşim Christine benden on beş yaş büyüktü ve çok fazla akıl sağlığı sorunu vardı." Drew omuz silkti, gözleri geçen bir buluta kaydı. "Manik depresifti."

"Aman Tanrım. Drew...." Elimi yanağına koydum ve yüzünü tekrar kendime çevirdim. "Çok ama çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Kendime engel olamadım; vücudunu kıvırdım ve ona hızlı bir Öpücük.

Yutkundu ve yüz hatları sanki öyle olmasını istemiş gibi sertleşti. Yine de, Konuştuğunda sesi nazıktı, hoşgörüyeye yakındı. "Özür dilemene gerek yok. Yanlış bir şey yapmadın."

"Babam piçin teki."

"Evet." Drew başını salladı. "Benim babam da öyle. Senin babanla benimkinin pek çok ortak noktası var."

Kaşlarımı üzgün bir şekilde çattım. "Baban çok eşli mi?"

"Hayır. Ama o bir ABD senatörü ve başka erkeklerin nişanlılarını baştan çıkarıyor." Roscoe'nun bana haftalar önce söylediği ilk kısmı hatırladım.

"Başka erkeklerin nişanlıları mı?"

"Evet. Mesela benimki gibi. Ama dürüst olmak gerekirse, baştan çıkarılmak istiyordu."

Yine sanki bir bomba patlamış gibiydi. N e f e s i m kesildi ve birbirimize bakakaldık.

Düğünde ayakkabının üstüne sıçmak gibi bir şey değil mi bu?

Dudaklarına baktım ve onu tekrar öptüm. Bu kez öpücüğün son birkaç gündür onu ve öpücüklerini ne kadar çok düşündüğümü ifade ettiğinden emin oldum.

Hemen karşılık verdi ve birkaç dakika boyunca öpüştük. İşler kızışmaya başladığında, yüzümü ellerinin arasına alarak beni nazikçe itti.

Drew hayatın büyük sorularının cevabını arar gibi gözlerimin içine baktı. Bakışlarını doğrudan karşıladım, tuttum, acıma, isteksizlik ya da pişmanlık izi bulması için ona meydan okudum.

Hiçbirini hissetmedim.

Bunun yerine, şiddetli bir sadakat ve gurur hissettim -ailesine rağmen başardığı her şey için onunla ve onu kendilerinden biri olarak kabul ettikleri için ailemle gurur duydum.

Arzu da hissediyor olabilirdim. Aslında, arzu hissediyordum. Yalan söylemeyeceğim.

Bende her ne bulduysa, üstü kapalı endişelerini tatmin etmiş olmalı, çünkü Drew'un ifadesi ciddiyetini biraz kaybetti ve iç çekti. "Ash."

"Evet?"

"Keşke yapabilseydik...." Bunu aceleyle söyledi, sonra durdu, dudaklarını yaladı ve gözlerini gökyüzüne dikti. Aklından geçenleri söylemekten kendini alıkoyduğunu hissediyordum. Kelimenin tam anlamıyla dilini ısırtıyor gibiydi. Evet, kelimenin tam anlamıyla. Dili dişlerinin arasındaydı ve onu ısırtıyordu.

Sonunda, düşünceli görünen Drew tekrar başlamadan önce boğazını temizledi. "Üniversitedeyken babanı araştırdım, sonra annenle nerede evlendiğini öğrendim ve hala burada yaşadığını keşfettim. Onu merak ediyordum. Bu yüzden bir av bekçisi pozisyonu açıldığında, iş görüşmesini onunla tanışmak için bir fırsat olarak kullandım."

Bir elimle başımı yukarı kaldırdım ve diğer elimi göğsüne koyarak ona baktım. "Peki nasıl gitti?"

Gülümsedi. "O başka bir şeydi." Sonra tekrar kaşlarını çatı. "Birçok yönden bana Christine'i hatırlatıyor: yumuşak kalpli ve hassas, ama aynı zamanda şımarıklık konusunda da yetenekli."

Kıkırdadım ve çenemi göğsüne yasladım. "Gerçekten de şımarıklık konusunda yetenekli."

"Şımarıklığın genetik bir bileşeni vardır. Anneden kızına geçer."

Gözlerimi devirdim, "Her neyse, Nietzsche." Sonra Nietzsche'nin en sevmediğim sözlerinden birini söyledim: "'Gerçekler yoktur, sadece yorumlar vardır.'"

Drew elini saçlarıma uzatıp birkaç dakika önce yaptığı gibi parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başladı ve ben beden dışı bir deneyim yaşadım.

Bu yere, bu zamana, bu ana nasıl geldiğimi gerçekten bilmiyordum. Tanımadığım bir insandım, ama uzun zaman öncesinden bildiğime dair zayıf bir his vardı içimde. Güvenin özgürce verildiği ve aşırı idealist zihnimin gerçekçi beklentiler, sağduyu ve mantıkla karşılaştığında bile romantik sonuçlara atladığı geçmişimden biriydim.

Bir kır çiçekleri tarlasında yatıyordum... *kır* çiçekleri. Yarı yarıya hayali yakışıklı Drew'un üstündeydim. Eli saçlarımdaydı. Az önce öpüşüyorduk. Ona güveniyordum çünkü davranışlarıyla güvenilir olduğunu kanıtlamıştı. Ve gerçek hayatı, üzüntüyü ya da bu dağ gibi adama isteyerek teslim olmanın sonuçlarını hiç düşünmüyordum.

Kendimi trans halimden kurtarmak zorunda kaldım çünkü Drew tekrar konuşuyordu ve ben de duymak istiyordum.

"...Kütüphanede, bu yüzden ertesi hafta tekrar geldim. Bu sefer kendi şiirlerimden bazılarını getirdim ve neden yaptığımı bilmiyorum ama ona gösterdim. Okudu, bazı önerilerde bulundu ve sonra bana E. E. Cummings'in bir şiir kitabını verdi."

"Ah, E. E. Cummings'i seviyorum." Bunu söylerken iç çektim, çünkü E. E. Cummings'i gerçekten seviyordum. Ne zaman bir doz romantizme ya da bir doz ham coşkuya ihtiyaç duysam, E. E. Cummings okurdum. Kalbimi hızlandırır. İçimde bir cehennem gibi kavrulup yanabilecek ve öfkelenebilecek bir ışık varmış gibi hissetmemi sağladı ya da en azından yanma potansiyeline sahip olduğumu gösterdi. Sadece kibriti nasıl çakacağını bilen birine ihtiyacım vardı.

Drew bana gülümsedi ve sonra burnumu öptü.

Bu dikkatsiz ve samimi dokunuşlar bana garip gelmeliydi ama gelmedi. Gelmedi. O yapmadı.

Belli ki delirmiştim.

Ve deli olduğum için ona daha da sokuldum ve "Roscoe bir keresinde Jethro'nun ağzını burnunu kıldığını söyledi." diye sordum.

Drew başını sallayarak elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek parmak uçlarımı inceledi.

"Evet. İşi kabul ettikten sonraydı. Yaklaşık iki aydır buradaydım. Annen beni birkaç kez akşam yemeğine çağırdı. Jethro kim olduğumu biliyordu, benimle birden fazla kez karşılaşmıştı...." Parmaklarımı incelerken, birbirimize nasıl uyduğumuzu test ederken, avuç içlerimizin boyutlarını karşılaştırırken uzun süre sessiz kaldı.

Ellerimizin bu küçük dansı beni büyülemişti ve ne konuştuğumuzu unutmuştum. Drew devam ettiğinde konuyu hatırlamam birkaç saniye sürdü. "Bence bunu yaptı çünkü dikkat çekmenin bildiği tek yolu buydu."

"Ne? Kim?"

Elimi kalbinin üzerine koyduktan sonra bana tuhaf bir sırıtışla baktı. "Jethro. Benim bisikletim. Sanırım dikkatimi çekmek için bisikletimi çaldı."

"Ah, ve sen onu dövdün?"

"O sırada bunun bir dikkat çekme çağrısı olduğunu bilmiyordum. Sadece bisikletimi çalan bir pislik olduğunu düşündüm."

Buna gülmekten kendimi alamadım. Zavallı Jethro. En büyükleri olduğu için zor zamanlar geçirmişti. İçimizde babamızı en iyi tanıyan oydu ve Darrell Winston'ın ilk çocuğu olmak imrenilecek bir durum değildi.

"Ama sonra arkadaş oldunuz."

"Evet. Öyle olduk. İyi arkadaş olduk."

"Kardeş gibi mi?"

Drew bir süre bana baktı, sonra bu kavramı düşünüyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Umarım öyledir ama bilemem. Benim hiç kardeşim yok."

"Peki ya diğer aileler? Teyzeler? Amcalar? Kuzenler?"

"Annem tek çocuktu. Ve babamın ailesi... Hepsi yüksek sosyetenin, Houston'daki zengin petrol insanları. Beni pek anlamıyorlar, ben de onları anlamaya çalışmıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Seninle gurur duyuyor olmalılar. Baylor'dan doktora derecen var, Tanrı aşkına."

Gülümsemesi sıcaktı ama gözleriyle buluşmuyordu. "Demek istediğim, onlara göre kız kardeşim bir utanç kaynağıydı çünkü akıl hastasıydı. O öldüğünde, babamın seçimleri kazanması için bunu kullandılar. Sonra, nişanlımla birlikte olmaya başladıklarında, ilişkilerini kamuoyu önünde desteklememi istediler, çünkü babam anketlerde düşüşe geçmişti."

Konuşurken gözleri sertleşti; belli ki anılar uzaktı ama duygular tazeydi.

"Kız kardeşim Christine bir utanç kaynağıydı çünkü farklı doğmuştu ve yardıma ihtiyacı vardı. Babam nişanlımla evlendi ve ben bir hayal kırıklığıyım çünkü evliliklerini kamuoyu önünde onaylamıyorum. Toplumun ikiyüzlülüğü, neyin uygun davranış olarak görüldüğü, beni tamamen şaşırtıyor."

Ağzımı yana doğru büktüm ve Drew denen adamı düşündüm. Kırık dökük geçmişinin ayrıntılarını yürek parçalayan bir tarafsızlıkla anlatıyordu çünkü hiç de zorlanmış gibi görünmüyordu. Her şeyi ortaya dökmüştü, kirli çamaşırlarla dolu tüm yükünü. Benden yıkamamı, kaldırmamı, beğenmemi ya da koklamamı istemedi.

Sadece "*Al.*" dedi. *Şu pisliğe bak. Bu benim.*

Ama o dağınık değildi. Ailesi dağınıktı. Drew güzel, şiirsel, ham ve gerçektir.

Karşılık vermeyi düşündüm. Ona babamı, hayatımıza nasıl girip çıktığını, hepimizi nasıl kandırdığını anlatmayı düşündüm. Anneme nasıl vurduğunu, annemin buna nasıl katlandığını. Sonunda onu evden kovduğu günün hikayesini anlatmayı düşündüm, eve geldiğinde on iki yaşındaki Billy'yi morarmış bir halde bulmuş ve polisi aramıştı. Roscoe o zaman iki yaşındaydı.

Bunun yerine, bir korkak gibi sessiz kaldım. Bagajımı açmaya ve kirli çamaşırlarımı paylaşmaya hazır değildim.

"Ne düşünüyorsun?"

Drew'un yumuşak bir sesle sorduğu soru beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Beni dikkatle izliyordu ve kısa bir süre için içimden geçenleri dile getirip getirmediğimi merak ettim. Şimdi yüz yüzeydik, bacaklarımdan biri karnının üzerine atılmıştı, göğüs göğüse gelmiştik ve dirseğimin üzerinde ona doğru eğiliyordum.

Omuz silktim ve derin bir nefes aldım. "Sanırım oldukça cesur olduğunu düşünüyordum, kendin, ailen ve geçmişin hakkında her şeyi ortaya döküyorsun."

"Saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"O zaman daha önce ne söylemeyi planlıyordun? Bir şey söylemeye başladın: *Keşke....*"

Drew'un gözleri bitmemiş sözünden bahsettiğimde daha parlak, yoğun ve sıcak yanıyor gibiydi.

Sonunda başını hafifçe salladı ve "Duymaya hazır olmadığın şeyler söylemek istemiyorum," dedi.

"Bana bir ipucu verebilir misin?"

Ağzı yana kaymıştı ama gözleri melankolikti. "Hayır, Şekerim. Veremem. Lütfen sorma, çünkü sana hayır demekten daha zor bir şey düşünemiyorum."

Tabii ki bu beni gülümsetti ve göğsümden ayak parmaklarıma kadar sıcak hissettirdi. "Neden birdenbire benden bu kadar çok hoşlanmaya başladın, Drew?"

Drew burnunu benimkine dokundurdu ve cevap vermeden önce bana yumuşak bir öpücük hediye etti. "Bunda ani bir şey yok."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bittiği için ağlamayın; olduğu için gülümseyin."

DR. SEUSS

"Turta yapar mısın?"

"Turta mı?"

"Evet, turta. Sanırım anneme senin turtanı yedirebilirim. Pek bir şey yemiyor."

Daha önceki pozisyonumuza geri dönmüştük; Drew'un kolu omuzlarımdaydı, benimki de onun gövdesine sarılmıştı. Bu kez doğrudan eve giden yolu kullanıyorduk.

Çiçek tarlamızda fazla kalmamıştık çünkü annemi kontrol etmek için geri dönme konusunda endişeliydim ve akşam yemeğini başlatmanın zamanı gelmişti.

"Ne tür bir turta? Bir tercihi var mı?"

"Anneme daha önce hiç turta yapmadın mı?" Nedense bu beni şaşırtmıştı. Drew harika turta yapardı. Paylaşılması gereken bir turtaydı.

"Hayır. Sanırım yapmadım. Ama bana birkaç kez limonlu kremalı turtasını yapmıştı. Sanırım benim turtalarımın onunkiler arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, onunkini seçerdim." Önce ensesini sonra da sakalını kaşıdı. "Belki ona limonlu beze yapmayı denerim."

"Hey, bu harika olur." Ona gülümsedim. "Bence çok hoşuna gider."

"Siz ikiniz ne kadar rahat görünüyorsunuz, değil mi?" Beau birkaç adım öteden seslendi.

İkimiz de onun yaklaştığını fark etmemiştik ve tökezleyerek durduk.

Kardeşim gülümseyerek Drew ve benim aramda bir bakış attı. "Size katılmamanın bir sakıncası var mı?"

Beau cevap beklemeden kolunu belime doladı ve beni de onunla aynı şeyi yapmam için cesaretlendirdi. Sonra da üçümüzü eve doğru iterek bir bütün halinde yürümemizi sağladı.

"Ahır temizlemem gerekiyor; arabaları içeri çekmek için çok dağınık olmaya başladı." Beau başımın üzerinden Drew'a doğru konuştu ve sonra başını salladı. "Bu arada, ikinizin bu kadar iyi anlaştığını görmek çok güzel. İlk başta biraz endişelenmiştim."

Meme uçlarının yırtılması olayını duydum. Bütün bunların peşini bırakman gerçekten büyük bir davranış Drew."

"Hey! Sabahın altısında beni uyandıran oydu."

"Cesaretini topla, kadın. Sadece sizi kardeş gibi davranırken görmenin güzel olduğunu söylüyorum, hepsi bu."

Drew'un yanımda sertleştiğini, omzumdaki elinin büküldüğünü hissettim. Ona bir bakış attım ve yakışıklı yüzünün dalgın bir kaş çatmayla gölgelendiğini gördüm. Drew boğazını temizleyip adımlarımızı yavaşlatmadan önce gergin bir sessizlik içinde birkaç adım daha yürüdük.

"Beau," dedi Drew ve ses tonu üçümüzü de durma noktasına getirdi. "Düşündüğün gibi değil."

Gözlerim büyüdü ve Drew'la yüzleştım, ona en iyi *ne yapıyorsun* suratımı verdim. Beni görmezden geldi.

Beau ikimize de şaşkın şaşkın sırttı ve ellerini kaldırarak geri çekildi. "Hayır, Drew. Dostum, *hiç* de öyle düşünmüyordum. Asla böyle bir şey düşünmem. Dediğim gibi, kardeşiz."

"Beau, öyle değil." Drew bunu yavaşça söyledi, omuzlarımdaki kolu gerilmişti.

"Tanrım," dedim hızlı bir nefes vererek ve sonra gözlerimi kapattım. "Drew, dostum, biliyorum."

"Hayır. Beau, beni dinle. Kız kardeşine karşı kardeşçe olmayan hislerim var." Durakladı, eli belime indi ve beni yanına bastırdı.

Kan basıncım yükseldi. Gözlerimi açamadım. Sessizlik çok garip, çok korkunçtu. Üstelik bunu neden yaptığını da anlamamıştım. Hiçbir şey söylemeden, hiçbir şeyi kabul etmeden, hiçbir şeye karşı çıkmadan yürüyüp gidebilirdi.

"Bekle... bekle, bekle...." Beau'nun ofladığını duydum. "Sen ve Ash'in.... yani ikinizin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi Drew. "Bu doğru. Sana ve Ashley'e seni yanıltmayacak kadar çok saygı duyuyorum."

Beau yine homurdandı ve ben de kardeşime bakmak için gözlerimin birini açtım.

Beau inanılması güç bir endişeyle bana bakıyordu.

"Ash...." Bana bir adım daha yaklaştı, ses tonu ciddiydi. "Drew'u severim, bizim için çok şey yaptı ama bu konuda emin misin? Alınma Drew." Önce Drew'a, sonra da bana bir bakış attı. "Sen ne diyeceksin?"

Drew'a bir göz attım, beni o çakmak çakmak gözleriyle izlediğini gördüm, ifadesi açık, savunmasız ve güven doluydu. Ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Evet," dedim Drew'a ve sonra kardeşime döndüm. "Evet, Beau. Cevabım evet. Evet, Drew'a karşı kardeşçe duygular beslemiyorum. Evet, gayet iyi geçiniyoruz, iyiden de iyi, *çok daha* iyi. Ama teşekkür ederim." Drew'den uzaklaştım ve kardeşimin omuzlarına uzandım, parmak uçlarımda durarak yanağına bir öpücük kondurdum. "Ne düşündüğümü önemseydiğin için teşekkür ederim."

Sanki deliymişim gibi bana gülümsedi. "Ashley, tabii ki ne düşündüğünü önemsiyorum. Sen benim kız kardeşimsin. Eğer mutlu değilsen.... emin olacağım." Gözleri Drew'un gözlerine kaydı. "Kimsenin mutlu olmadığından emin olacağım."

Horozları kesmeye gittiğimden beri annem uyanmamıştı, bu da onun hiçbir şey yemediği anlamına geliyordu.

Babamdan hâlâ haber alamamıştık.

Drew eve varır varmaz turta üzerinde çalışmaya başladı ama ben yerimde duramıyordum. Boynum kaşınıyor ve yemek boyunca gözlerimin arkasında arılar varmış gibi hissediyordum. Yemek, Jethro'nun genellikle son derece lezzetli olan köftesi, ağzımda talaş gibiydi.

Bulaşıkları yıkamakta ısrar ettim, çünkü hareket etmem, bir şeyler yapmam gerekiyordu. Rekör sürede bitirdim ve baharat çekmecesini yeniden düzenlemeye koyuldum.

Gece hemşiresi Joe geldiğinde, onu çalışma odasına kadar takip ettim. Cletus oradaydı, pijamalarıyla karyolamda oturmuş, bilimsel bir dergiye benzeyen bir şey okuyordu.

Drew da oradaydı. Anneme *Bitmeyen Hikaye* kitabından bir şeyler okuyordu. Ona küçük bir gülümseme vermeyi başardım ve onun da bana karşılık olarak verdiği gülümseme sinirlerimi hem artırdı hem de yatıştırdı.

"Hâlâ yemek yemedi mi?" Joe bunu odadakilere sordu, sesi sessiz ve endişeliydi.

"Hayır, yemedi," dedim ve gözlerim Joe'nunkilerle buluştu. "Tüp takma zamanı geldi mi?" Bu sorunun cevabını zaten biliyordum.

Joe cevap veremedi. Drew, "Bunu istemiyor. Bu onun vasiyetinde var. Beslenme tüpü istemediğini söyledi."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Gözlerinde bir özür vardı ama çenesinin duruşu bana bunun pazarlığa açık olmadığını söylüyordu.

"Pazartesi günü gülüyor ve şakalaşıyordu." Cletus bunu karyoladan söyledi. "Neden bu kadar sessiz? Sadece beş gün oldu."

"Belki de sadece yorgundur," dedim ama kulağa tamamen saçma geliyordu.

Ona şöyle bir baktım. Alnında ve üst dudağında küçük bir ter damlası parlıyordu. Ateşini kontrol etmek için elimi şakaklarından şakaklarına doğru uzattım. Ateşi yoktu.

"Ateşi yok," dedi Joe. Gözlerini onun üzerinde hissedebiliyordum.

Ben.

Başımı salladım ve sonraki sözlerimi Cletus'a yönelttim. "Ne düşünüyorsun

Ne yapıyorsun? Benim yerimdesin."

Cletus başını salladı. "Hayır. Bu gece burası benim yerim. Burayı işgal ediyorsun ve ben de istiyorum."

"Cletus...."

"Bana öyle bakma, küçük kardeşim. Bak ne diyeceğim, eğer beni kaldırıp yatağıma taşıyabilirsen, o zaman bunu alabilirsin. Şu anda yorgunum ve uyumaya hazırım." Sözlerini noktalamak istercesine esnedi ve bize kapıya doğru el salladı. "Şimdi gidin buradan. Joe'yu bu hafta satrançta altmış kez yendim zaten."

"On iki kez oldu."

"Evet, altmış yaşında da olabilirdim." Tekrar esnedi. "Haydi, git." Joe giderken kıkırdadı. Drew ayağa kalktı, kitabını tahta sandalyenin üzerine koydu ve bana doğru geldi. Onu izlemiyordum. Annemin üst dudağını kaplayan tere odaklanmış ve onu düşünüyordum. Bu hiç mantıklı değildi. Oda serindi ama soğuk değildi. Serin hissediyordu ama

Nemli. Anlamadım.

Drew elini benimkinin içine soktu ve çekiştirerek beni odadan dışarı çıkardı. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra beni koridordan aşağıya, merdivenlere ve odama doğru çekti. Onu takip ettim, hâlâ annemin dudağını ve alnını düşünüyor, beynimi yokluyor, ani uykusunun ve yemeğe karşı ilgisizliğinin olası nedenlerini araştırıyordum.

Acaba turtayı yemesi için onu uyandırsam mı diye düşündüm. Turtayla ilgileneceğinden oldukça emindim.

"Hey... nereye gidiyorsunuz?" Jethro arkamızdan seslenerek beni düşüncelerimden uyandırdı.

Drew kardeşime dönüp bakmadan ya da merdivenlerden yukarı çıkışımızı durdurmadan, "Ashley'i yatağa götürüyorum," diye cevap verdi.

"Ah." Jethro'nun başını salladığını, bakışlarının bizi izlediğini gördüm. Birden gözleri kısıldı ve ellerini kalçalarına koydu ama başka bir şey söylemedi.

Drew beni odama götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı. Yorulmuştum. Ayrıca dikkatim de dağılmıştı. Drew dönüp beni öptüğünde -ne düşündüğümü ve nerede olduğumu unutturan yumuşak, uzun süren bir ağız öpücüğü- ellerim boynuna dolandı ve ben de onu öptüm, bedenimi onunkine bastırdım.

Bunu bir süre yaptık. O beni öptü. Ben de onu öptüm. Kendini sıkı bir tasma ile tutuyor gibi görünüyordu, çünkü sık sık geri çekilip boynuma ve köprücük kemiğime tüylü öpücükler koyarak yoğunluk seviyesini kontrol ediyordu. Elleri sırtımı okşuyor ve masaj yapıyordu ama hiçbir zaman sinir bozucu bir rahatlama başka bir şey hissettirmiyordu.

Ancak dizlerimin arkası yatağa çarpıp geriye doğru düştüğümde ve o da yatağa tırmanıp üzerimde belirdiğinde oda -ve diğer her şey- odak noktası haline geldi.

"Dur bir dakika, dur bir dakika...." Üzerimde gezinirken ellerimi göğsüne bastırdım, boynumu ısırma için eğildi. "Ne yapıyoruz biz?"

"Öpüşüyoruz," diye fısıldadı kulağıma, sonra kulak mememi yaladı.

Titredim, yutkundum ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Bence bunu yapmamalıyız."

"Neden?" Öpmeye, yalamaya, ısırma devam etti.

"Çünkü ben...." Kesik kesik bir iç çektim. "Çünkü annem için endişeleniyorum."

Tatlı bakımlarını bıraktı ve başını kaldırdı, gözleri yüzümde gezindi. Söylediklerimin yanı sıra beni de düşünüyor gibiydi.

Birkaç uzun dakikadan sonra yanıma uzandı ve parmaklarını uzun buklelerimin arasından geçirdi.

"Biliyorum Şekerim. Sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyordum."

Yan döndüm ve yüzümü ona döndüm. "İyi iş çıkarıyordun."

Dudakları yana kıvrıldı ve elleri saçlarımda gezinerek beni izledi, sonra "Bu gece burada seninle uyumak istiyorum" diyerek beni şaşırttı.

Ağzımı açtım ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü ne sorduğuna emin değildim.

Aklımdan geçenleri okuyarak ekledi: "Sadece uyu. Sadece uyumak istiyorum."

"Oh." Anladığımı başımla onayladım, Drew'un yanında *uyumayı* düşündüm ve bu fikrin oldukça hoşuma gittiğini fark ettim. Bütün gece boyunca birine sarılma düşüncesi gerçekten cazipti, özellikle de bu kişi Drew ise. Büyük, güçlü, Viking erkeği bir yastığa sahip olmak gibi olurdu.

Hâlâ cevabımı beklediğini fark edince öne doğru eğildim ve ağzına bir öpücük kondurdum. "Evet. Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim."

Ben uzaklaşırken gözleri kısıldı. "Bana teşekkür etmeyi bırakmalısın."

"Elimde değil." Onu tekrar öptüm ve sonra ağzına doğru fısıldadım, "Ben görgülü yetiştirildim."

Hiçbir neden yokken a n i d e n uyandım ve etrafımı saran karanlıktan irkildim. Odamda olduğumu anlamam yaklaşık on saniye sürdü.

-çalışma odasında değil- ve Drew yanımda, derin uykundaydı.

Sıcak ve sağlamdı ve uzuvlarımız mükemmel bir kaos içinde düğümlenmişti. Kolları gövdemin etrafındaydı. Benim kollarım onun boynundaydı. Başı göğsümün üzerindeydi. Bacaklarından biri benimkinin arasındaydı ve baldırlarımız birbirine dolanmıştı.

İlahi bir histi.

Komodinin üzerinde saati aramadan önce birkaç dakika boyunca bu hissin içinde rahatladım; saati buldum ve yanında Drew'un deri defteri duruyordu. Kahverengi cildine baktım, ön yüzündeki İskandinav sembollerini inceledim ve kendimi içinde ne olduğunu merak ederken buldum. Zaman zaman deftere bir şeyler yazdığına şahit olmuşum ve bir şekilde içinde saha notları olduğundan şüpheliydim.

Drew'un deftere ne yazdığı beni hiç ilgilendirmediği için kendimi silkeleyerek saate baktım. Saat 04:30'dan biraz önceydi ve şu anki destansı rahatlığıma rağmen, midemde bir taş ve kulağımda bir böcek varmış gibi hissediyordum.

Kalkma arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Kendimi Drew'dan kurtarmaya çalışırken gösterdiğim tüm dikkatime rağmen onu uyandırdım.

"Ashley," diye uyanmaya başladı, rüya halinden çıkmadan önce adımı söyledi, kolları bana sıkıca sarıldı.

"Şşş... Drew," diye fısıldadım. "Kalkmam gerek."

Yüzümü görünce kafası karışmış gibi bana baktı. "Ashley?"

"Evet."

"Burada ne işin var?"

"Drew, benim yatağımdasın. Uyuyakalmışsınız."

"Oh." Eli, gerçek olup olmadığını kontrol edercesine belimden kalçalarım kadar vücudumda gezindi.

Şaşkınlığı, uyandığında adımlı söylediği halde beni orada görünce şaşırdıysa rüyasında ne gördüğünü merak etmeme neden oldu.

"Beni neden uyandırdın?" Göğsüme sordu.

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Uyandırmak istememiştim. Sizi rahatsız etmeden kalkmaya çalışıyordum; bir kazaydı."

"Ah..." Bunu yine göğsüme doğru söyledi. Eli, göğsümün hemen altındaki kaburgalarım dayananaya kadar vücudumda yukarı doğru okşadı. "Bu uyanmak için gerçekten güzel bir yol." Bu sefer daha çok kendi kendine konuşuyordu ama gözleri göğüslerimden ayrılmıyordu.

Boynumdaki sıcaklık arttıkça içimde yükselen arzuyu bastırdım ve doğrulmaya çalıştım. "Drew, işlemem lazım. Mesanem patlamadan önce kollarını kaldır."

Beni isteksizce bıraktı, ben ayağa kalkarken ağır bir sıçrayışla yatağa geri düştü. "Bir daha düşündüm de, bunu bir daha yapmamalıyız," diye mırıldandı.

Bornozuma uzandım ve omuz silktim. "Neden yapmayalım?" "Çünkü... nedenler," diye homurdandı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim sadece penceremden içeri süzülen ay ve yıldız ışığının zayıf parıltısıyla aydınlanan çıplak göğsünde ve karnında gezindi. Elbette haklıydı. Birbirimize dolanmış bir şekilde uyanmak ve üzerimizde çok az kıyafet olması iyi bir fikir değildi. Tüm bunlar sona erdiğinde çekip gitmeyi ve Chicago'daki hayatıma dönmeyi planlıyorsam, hayır.

Belki de bu yüzden aniden karnımda sert bir hisle uyanmıştım. Belki de beynim ve midem işbirliği yapmış, beni kalbime karşı uyarmaya çalışıyorlardı.

Bu düşünce beni üzdü ve telaşlandırdı, bu yüzden başka bir şey söylemeden hızla odadan çıktım ve banyoya doğru iki adım attım, ama sonra durdum. Saat ona kadar üst kattaki koridorda hareketsiz durdum, çünkü bir önsezi beni rahatsız ediyordu.

Düşüncesizce yönümü değiştirdim ve merdivenlerden indim, koridordan çalışma odasına doğru yürüdüm ve kapıyı iterek açtım.

Cletus'un hafif horlaması ve annemin makinelerinin bip sesi dışında içerisi sessizdi. Elbette makinelerin adlarını ve bip seslerinin ne anlama geldiğini okulumdan, eğitimimden ve kat hemşiresi olarak geçirdiğim yıllardan biliyordum; ama şimdi anneme bağlı ve onu izleyen makineler sadece bip sesi çıkaran makineler haline gelmişti.

Huzursuzluğumun bir işareti ya da kaynağı var mı diye odayı inceledim ve annemin uyanık olduğunu fark ettim.

Yanına gittim, bir elimle saçlarını alnından geriye doğru düzelttim ve diğer elimle parmaklarına uzandım.

"Anne," diye fısıldadım. "İyi misin? Senin için ne yapabilirim?"

Gözleri kocaman açılmıştı ama yutkunmakta zorlanıyordu. Onu kısa bir süreliğine serbest bıraktım ve yatağının yanında buz parçalarını sakladığım soğutucuyu açtım. Bir fincan doldurdum ve dudaklarına göturdüm. Birkaç tanesini minnetle kabul etti, gözlerini kapadı ve iç çekti.

Ben yukarıda Drew'la sarılıp uyurken, o burada susuz ve uyanık olduğu için bir suçluluk hissettim. Bundan sonra sadece karyolada uyuyacağıma yemin ettim.

"Çok özür dilerim anne. Burada olmalıydım."

Başını salladı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Hayır, bebeğim. Daha yeni uyandım. Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"O bakışı biliyorum." Durakladı ve nefes aldı. Bunu çaba sarf ederek yaptığı belliydi; ardından, "Kontrol edemediğin şeyler için suçluluk hissediyorsun. Senin kontrolün dışındaki şeyler için asla suçluluk hissetme."

Saçlarını düzeltirken ona cesur bir gülümseme verdim. "Pekâlâ. Bir dilim turta yiyeceğine söz verirsen artık bunu yapmayacağım. Limonlu kremayı Drew yaptı."

Gözlerini açık tutamıyormuş gibi kapadı ama ağzı sözlerim karşısında hafifçe kıvrıldı. "Kulağa harika geliyor, bebeğim. Anlaştık. Git bana bir parça getir."

Buz parçalarını masaya bıraktım ve gitmek için döndüm ama onun "Ash, bekle" dediğini duyunca durdum.

Ona doğru yürüdüm. "Ne oldu? Başka bir şey ister misin? Bu mu?"

"Hayır, bebeğim. Sadece seni sevdiğimi söylemek istedim."

"Oh." Başımlı salladım, ona küçük bir gülümseme verdim, öne doğru eğildim ve alınından öptüm. "Ben de seni seviyorum anne, yıldızlara ve ötesine kadar."

Bana yine o küçük gülümsemesini verdi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Her zamanki gibi."

Elini sıktım ve fısıldadım, "Tamam, turtayla birlikte hemen döneceğim." Sonra kapıya döndüm ve mutfığa doğru ilerledim.

Buzdolabını açtığımda sadece iki parça turta kaldığını gördüm. Bu beni rahatsız etti. Birincisi, henüz bir dilim turta yememiştim ve turta benim fikrimdi. İkincisi, kardeş dediğim o şarlatanlar turtanın annem için olduğunu biliyorlardı.

Bir dilim koparıp tabağa koydum, sonra turtanın geri kalanını buzdolabının arkasına saklamaya karar verdim, böylece daha sonra ikinci bir parça daha yiyebilecekti.

Son dilimi saklama çabalarımından memnun, bir çatal ve turtayı kaptığım gibi çalışma odasına geri döndüm ve yatağına doğru ilerledim.

"Anne, turtanı aldım," diye fısıldadım. "Henüz denemedim, o yüzden seninki kadar güzel mi bilmiyorum ama çok güzel olduğu kesin."

Kıpırdamadı.

Bir dakika boyunca onu izledim, acaba uyandırsam mı diye düşündüm, sonra makinelerin ötmediğini fark ettim.

Bir anda farkına varmadım.

Aksine, küçük monitördeki düz çizgiye birkaç saniye baktım... belki de ne anlama geldiğini anlamadan önce bir dakika. Anladığımda dünya sessizleşti.

Sevilen birinin ölümüne eşlik eden bir durgunluk vardır. Her şey sessizleşir ama sessizleşen sadece ses değildir. Hareket, eylem, algı, duygu, her şey uzaklaşır ve yok olur.

Belki de durgunluk, bu ana kadar çok meşgul olduğum içindi. Teşhisin şokundan uyandıktan ve gerçekte yüzleştikten sonra, kendimi tamamen onun ve ailemin bakımına vermiştim.

Ama şimdi -gerçeklik monitördeki düz çizgiydi- o gitmişti. Bir aydan uzun süredir uyanık olduğum saatleri dolduran konular ve görevler de onunla birlikte gitti. Elimdeki turta anlamsızdı ve dünya bana garip ve yabancı bir yer gibi geliyordu.

Bir gölün dibindeydim. Sürükleniyordum. Nefesimi yıllarca tutabilecekmişim gibi hissediyordum. Ve önemli olan her şeye ulaşmanın ötesindeydim.

Ama ölüm karşısında birdenbire çok önemsiz görünmeye başladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Cazibenin ne o l d u ğ u n u biliyorsunuz: net bir soru sormadan evet cevabını almanın bir yolu."

ALBERT CAMUS, DÜŞÜŞ

O gün ^{hepimiz} bir sürü şeye baktık.

Toplu bakışlarımızla ilgili olarak bana en ilginç gelen nokta, insanların baktıkları nesnelerdi.

Jethro pencereden dışarı baktı. Billy şömineye baktı. Cletus ön kapıya baktı. Beau mutfak masasına baktı. Duane buzdolabına baktı. Roscoe annesinin dikiş masasına baktı.

Ben koltuğuma oturdum ve hastane yatağının olduğu yere baktım.

Her şeye bir sembol bulmaya çalışıyordum: çalışma odasının boşluğu ve büyüklüğü; onu götürdükten hemen sonra başlayan ani yağmur fırtınası; Drew'un bir gece önce ona okuduğu *Bitmeyen Hikaye* kitabı.

Drew hepimizi harekete geçirdi.

Bize kahvaltı hazırladı ve yememizi söyledi. Bize sandviç yaptı ve yememizi söyledi. Bisküvili sülün çorbası yaptı ve yememizi söyledi. Herkesin duş almasını ve giyinmesini sağladı. Oturma odasındaki televizyonu açtı ve *Pembe Panter* filmlerinin hepsini arka arkaya yayınladı.

Yemekten sonra hepimiz mutfakta bulaşıklara yardım ediyorduk ve aklıma *birisinin gidip annemi kontrol etmesi gerektiği geldi*.

İşte o zaman ağlamaya başladım.

Jethro en yakınımıydı. Kocaman kollarından birini omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. O beni susturup sımsıkı sarılırken ben onun pazen gömleğine ağladım. Zihnim karmakarışık, bu yüzden ayaklarımdan tutulup mutfaktan aile odasına götürüldüğümde protesto etmedim, hatta protesto etmeyi bile düşünmedim.

Beni mutfaktan çıkarmanın Drew olduğunu fark etmemiştim, ta ki bir süre sonra "Şekerim, bunu yıkamana izin yok.

gömlek."

Başımı kaldırıp ona baktım, kendimi oturma odasında, onun kucağında, kollarını bana dolamış, ellerini saçlarımda bulduğuma şaşırmıştım.

"Neden?" dedim. Dedim, yüzümden iki damla sıcak gözyaşı süzülüyordu.

"Çünkü diğerlerini bana geri vermedin ve tişörtlerim tükeniyor."

Sözlerini düşündüm, sonra güldüm ve yüzümü boynuna gömdüm.

"Aptallığı bırak. Onları geri alacaksın."

"Ne zaman geri alacağım? Dağlarda üstsüz dolaşmamı mı istiyorsun?"

Bu, yirmi dört saat önce bambaşka bir tepkiye yol açabilecek bir yorumdu; ama bu haliyle Drew bana mizah ve rahatlık sağlıyordu ve ihtiyacım olan da buydu. Bunun ötesinde bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Bugün arkadaşlarını aradın mı?" diye sordu beni şaşırtarak.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimde tuttum ve nefes verirken yanıtladım.

"Hayır."

"Aramalısın. Yardımcı olur. Muhtemelen seni özlemişlerdir." Çenesini başımın üzerine koydu ve -sanki bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi- kendi kendine usulca ekledi: "Yakında gideceksin. "

Hareketsizce oturdum ve bu sözlerin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Elbette haklıydı. Yakında, büyük olasılıkla cenaze biter bitmez gidecektim. Bir şok gibi hissetmemeliydim ama hissettirdi.

Ön kapının tokmağı tıkırdadı ve ardından keskin, ısrarlı bir vuruşla kapı çalındığında bu düşüncelerden sıyrıldım.

Drew başını mutfığa doğru çevirdi; kardeşlerimden hiçbiri görünmeyince beni kanepeye oturttu. "Bir saniye," dedi. "Bakalım kimmiş."

Bir yastık aldım ve göğsüme bastırdım. Sehpanın üzerinde sihirli bir şekilde bir kutu mendilin belirmediğini fark ettim, bu yüzden birkaç tane aldım ve gözlerimi sildim, eylemin beyhudeliğini hissettim. Bunlar sadece ilk gözyaşlarımdı.

"Sen de kimsin be? Ve karım nerede?"

Dehşet içinde donakaldım. Adamın sözleri ve agresif ses tonu, bir ağacı ikiye bölen bir şimşek gibi, kederimin sisini başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yarmıştı.

"Darrell," dedi Drew kısa ve öz bir ses tonuyla. Vücutuyla kapıyı kapattı ve ekledi: "Bethany bu sabah öldü. Çok geç kaldın."

"Çekil yolumdan. Burası benim evim."

Koltuktan fırladım ve mutfığa koştum. Babamı tanırdım, kalabalıktan güç doğardı.

"Çocuklar, o burada," diye yüksek sesle odadakilere fısıldadım. Yüzüm paniğimi göstermiş olmalıydı çünkü hepsi yarım saniyeliğine kaskatı kesildi ve sonra harekete geçtiler. Kardeşlerim şeytanın kendisi gelmiş gibi hareket ettiler ve onu dışarıda tutmanın tek yolu kapıda durdurmaktı.

Yarım dakika bekledim, cesaretimin arttığını hissedene kadar nefes alıp verdim ve sonra onları takip ederek dışarı çıktım. Yükselen sesler ve öfkeler beni ürküttü ve Roscoe'nun kapıda durduğunu gördüm. Diğerleri dışarıda, ön bahçede idi.

Roscoe'ya doğru yürüdüm ve elimi sırtına koydum. Bana baktı, yüzü gergindi, çenesi çökmüştü; ama gözleri benimkilerle buluşunca yumuşadı ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. Olayların gelişimini evden izledik.

Darrell Winston verandadan bir metre kadar uzaktaydı ve Jethro ile Billy onun önünde duruyorlardı. Jethro kollarını kavuşturmuştu ama Billy saldırgan bir tavır takınmış, yumruklarını sıkmış ve ayaklarını yumruk atmaya hazırmış gibi açmıştı.

"Evlad, burası benim evim." Darrell Jethro'yla konuşuyordu ve ses tonu tamamen mantıklıydı. "Neden bir adamı evinden uzak tutuyorsun?"

"Darrell...."

"Ben senin babanı. Bana böyle hitap edeceksin."

Jethro'nun adem elması sert bir yutkunmayla kıpırdadı ve gözleri kızgınlıktan ağırlaştı. "Sana bazı şeyleri açıklamaya çalışıyorum. Annem bu sabah öldü. Cenazede istenmiyorsun, burada da istenmiyorsun. Burası senin evin değil."

"Oğlum, burası annenle birlikte ailemi kurduğum ev. Bu ev bana ve siz çocuklara ait; bir araya gelmeli ve birbirimize destek olmalıyız."

Billy gözlerini devirdi. Onu bilerek yemlemeye çalıştığını hissettim. "Hayal görüyorsun," dedi. "Biz hiçbir zaman senin çocukların olmadık. Sen bir sperm donörüsün ve hizmetlerine uzun zamandır ihtiyaç duyulmuyor."

Şaşırtıcı bir şekilde, babam yemi yutmadı. "Kız kardeşin nerede? Küçük kızım nerede?"

Cletus düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak, "Ona böyle seslenmenin doğru olduğunu sanmıyorum," dedi. "Senden nefret ediyor ve yirmi altı yaşında falan. Yanlış geliyor."

"Ashley." Babam adımı seslendi, belli ki tüm bu çirkin sahneyi izlediğimi henüz fark etmemişti. Yine donup kaldım. Sesi talepkârdı ve pek çok korkunç çocukluk anısı su yüzüne çıktı. "Kızım, aşağıya gel."

"Sana gitmeni söylemiştik, ihtiyar. Burası senin değil. Annem öldüğünde de onun değildi. O sattı." Beau bunu verandanın merdivenlerinde, Duane omzunda, tam önümde dururken söyledi.

"Sattı mı?" Darrell, Beau'ya öfkeli bir bakış fırlattı ve orada olduğumu fark ettiği anda gözlerinin benimkilere yerleştiğini hissettim. "Ashley, kızım, şu haline bak." Sanki beni görmek kalbini acıtıyormuş gibi bir elini göğsünün üzerine koydu. "Çok güzelsin."

Roscoe'nun yanındaki yerimden ona baktım ve küçük kardeşimin gücünden yararlandım.

"Babanın seninle konuşması gerekiyor, bebeğim."

"Sen onunla konuşma." Drew bir adım öne çıktı, gerçi o ana kadar sessiz kalmıştı.

Babam onu görmezden geldi, sesini sakın tuttu. Yalvaran bir gülümseme -ne kadar güzel bir gülümseme- yüz hatlarını yumuşatırken, "Buraya gel kızım. Ağladığını görebiliyorum. Seni en çok annenin sevdiğini biliyorum. Babana gel ki seni iyileştirebileyim."

Onda kendimden çok şey gördüm; nazıkçe söylediği sözlerde, gözlerinde, gülümsemesinde, hareketlerinde, samimi görünmeye çalışırken çıkardığı seste. Midemi bulandırıyordu.

"Jethro, gitmesini sağla yoksa onu tutuklarım." Drew'un tehdidi sessizce söylenmişti ama azalan yoğun, gergin ışıktaki bir silah sesi gibi geldi.

"Bunu nasıl başaracaksın?" Darrell gülümsemesini Drew'a çevirdi ama şimdi daha çok sırtıyordu. "Burası benim evim, evlat. Bu benim ailem."

"Burası senin ailen değil ve bana oğlum deme." Drew'un sözleri ürkütücü derecede soğukkanlı ve duygusuzdu.

"Darrell," dedi Cletus, sesi garip bir şekilde rahattı. Bir an için Cletus'un elini babamın omzuna koyacağını sandım ama onun yerine Drew'a doğru işaret etti. "Buradaki federal bir memur ve sen de

onun arazisinde. Bu evi bir süre önce satın aldı. Tennessee yasalarına göre, memur olmasaydı bile şu anda seni vurup öldürebilirdi - eğer kendini tehdit altında hissederse."

"Bu doğru," diye söze girdi Beau, "ve hepimiz tanık olurduk."

"Doğru," diye yineledi Duane ikizini. "Yedi tanık var."

Babamın yakışıklı yüz hatlarına kısa bir şaşkınlık ve endişe gölgesi düştüğünü gördüm. Cletus'a ters ters baktı -Cletus'u hiç sevmezdi- sonra gözleri Drew'unkilere kaydı.

"Bunlar yalan. Bethany benim haberim olmadan bu evi satmış olamaz." Sanki ailenin doğruluk turnusolu benmişim gibi dikkati tekrar bana yöneldi. Gördükleri hoşuna gitmemiş gibiydi çünkü gözleri önce büyüdü sonra da küçüldü. Parmağını kaldırıp Drew'u işaret etti ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bu senin adamın mı?"

"Darrell Winston, mülkünden defol. Bunu sana son kez söylüyorum." Drew bir adım öne çıktı ve Jethro da onun yanında durdu. Drew'un ona dokunmasını istemedim. O korkunç, kötü bir adamdı ve Drew'un onunla herhangi bir temasta bulunmasını istemiyordum.

Roscoe'nun elinden kurtulup verandanın ortasında durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Evet, Darrell. İşte benim adamım. Ve az önce sana mülkünü terk etmeni söyledi. Burada senin için hiçbir şey yok. Bütün para gitti. Ev Drew'a ait. Annem sana içinde tam olarak altmış üç dolar olan bir çek hesabı bıraktı. Bu para bir depo benzin, altı paket bira alman ve şehirden ayrılman için yeterli."

"Ashley, evimi sana annen mi verdi?" Babam şimdi bağıırıyordu ve gülümsemesi gitmişti. Alacakaranlıkta bile yüzünün kızardığını görebiliyordum.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, bırakmadı. Bize hiçbir şey bırakmadı." *Huzur, sevgi, anılar, kahkaha, bilgelik... ve Drew dışında hiçbir şey.*

Drew, Cletus ve Jethro ilerlerken babam geri çekildi ama bakışları bana sabitlenmişti. "Bu iş daha bitmedi. Ben gidiyorum diye her şeyin bittiğini sanıyorsun ama bitmedi. Bu ev benim. O para benim. Hepiniz benimsiniz. Sen bana aitsin. Senin olan benimdir. Sen benim kanımdansın."

"Sen bir bok değilsin." Billy tükürdü.

"Kapa çeneni, William." Babam artık arabasının kapısına kadar gelmişti; Billy'ye hırlayarak baktı, mavi gözleri hınzır hınzır parlıyordu

fiziksel klonu olabilecek oğluna baktı. "Seni bir kez yendim, yine yeneceğim."

Billy gülerek hepimizi şaşırttı. "Karşı koyamayacağımı mı sanıyorsun ihtiyar? On iki yaşındaydım ama fare zehrinin nerede saklandığını biliyordum. Beni dövmeğe izin verdim. Seni hayatımızdan çıkarmanın tek yolu buydu. Anneme vurdun, ama o bunu sonsuza kadar kaldırabilirdi. Yavrularından birine vurdun, o da anne ayı oldu."

Billy'ye şaşkınlık ve merakla bakan tek kişinin ben olmadığımı fark etmek beni sevindirmişti. Görünüşe göre kardeşlerimden hiçbirini Billy'nin özgürlüğümüzün mimarı olduğunu bilmiyordu ve henüz on iki yaşındaydı.

Babam Billy'ye saldırmaya hazırlanır gibi bir hareket yaptı ama Jethro ve Cletus yolunu kesip onu arabasına geri ittiler.

"Gitme vakti geldi," dedi Jethro babamızı işaret ederek.

"Evet, gitme vaktin geldi," dedi Cletus ve Darrell'in arabasının tekerleklerini işaret ederek ekledi: "Ama yeni bir lastik takımı almanın da vakti gelmiş olabilir. En azından yoldaki diğer araçların güvenliği için rotasyon yaptır."

Darrell kaşlarını çatarak üçüncü oğluna baktı, sonra da öfkesini bana yöneltti. "Bu iş daha bitmedi. Geri geleceğim."

Siyah Mustang'inin kapısını çarptı ve çakıllı garaj yolumuzdan çıktı. Araziden çıkıp Moth Run Yolu'na girene kadar hepimiz arabayı izledik. Sonra gözden kaybolana kadar bekledik. O zaman bile hepimiz uzun saniyeler boyunca yerimizde durduk.

İlk hareket eden Cletus oldu. Drew'a doğru yürüdü ve onu omzundan alkışladı. "Ailemize hoş geldin Andrew. İkinizden çok güzel çocuklar olacak."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"İlgisizlik ve ihmal çoğu zaman düpedüz hoşlanmamaktan çok daha fazla zarar verir."

J.K. ROWLING, HARRY POTTER VE THE ORDER OF THE
PHOENIX

Drew beni bulduğunda odamda uzanmış yatıyordum.

"İşte buradasın." Yatağa doğru ilerledi, kenarına oturdu ve beni kucakladı. Sonra da küfretti. Küfretti, küfretti ve bunu uzun bir süre yaptı. Ayrıca birkaç kez babamın adını da andı.

Darrell Winston yaklaşık iki saat önce ayrılmıştı. Eve ilk giren bendim ve hemen odama yöneldim. Yatağıma uzandım ve tavana baktım. Düşüncelerimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı. Saklanmaktan çok kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Ama aynı zamanda saklanıyordum da. Drew'i erkeğim olarak ilan ettikten sonra kardeşlerimle yüzleşmek istemiyordum. Kahretsin, ben de Drew'la yüzleşmek istemiyordum.

Annemi ve yaklaşan cenazeyi düşündüm.

Geçen kırk gün boyunca, sanırım her saat onun için yas tuttum. Bir bakıma, ölmeden önce de onun için yas tutuyordum. Ve şimdi o öldüğüne göre, onun için hala yas tutuyorum. Ancak bir yanımda, vedalaşmak için bir ayım olmasaydı bu kederin daha keskin, daha zayıflatıcı olup olmayacağını merak etti.

Hastalığını düşündüm ve farklı bir şey yapıp yapamayacağımı merak ettim. Sonra bana söylediği son şeylerden birini hatırladım: kontrolüm dışında olan şeyler için kendimi suçlu hissetmemem. Bu sözler kendimi daha iyi, daha kararlı hissettirdi.

Sonra Chicago'yu düşündüm.

Oradaki hayatımı, arkadaşlarımı, işimi, dairemi, kitaplarımı, eşyalarımı düşündüm. İşim, hasta bir aile üyesine bakmak için üç ay izin veriyordu ama cenazeler ve yas için sadece beş gün izin veriyorlardı. Büyük olasılıkla bir hafta ya da daha kısa bir süre içinde Chicago'ya dönmüş olacaktım.

Bu düşünce beni duraksattı. Arkadaşlarımı göreceğim için heyecanlıydım. Onları çok özlemiştim. Şehri özledim. Evimi ve işimi de özlemiştim ama çok daha az ölçüde.

Bu son bir buçuk ay oldu. Annemin hastalığı ve ölümü gerçekleşti. Kardeşlerimin çoğuyla aramda bir bağ oluştu ve ilişkilerim yeniden canlandı, bunun en önemli istisnası Billy'ydi, o hâlâ bana mesafeli duruyordu.

Ayrıca, Drew oldu... ve işte beynim burada durdu. Çünkü Drew hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Onun hakkında nasıl hissedeceğimi ya da onun hakkında ne hissetmeme izin verildiğini bilmiyordum.

Benden bir şey istemediğini defalarca söylemişti. Hayatımın Chicago'da olduğunu söylemişti. Bu bizim için ne anlama geliyordu?

Dahası, bir 'biz' var mıydı?

Yoksa tüm bunlar sadece arkadaşının ailesine zor zamanlarında yardım etmeye çalışan iyi bir adam mıydı?

Şimdi yatağında oturmuş, ailem adına babama kızarken, bu konuda hiçbir netlik hissetmiyordum. Drew'un bana yakın durması, onsuz bir geleceği hayal etmeyi özellikle zorlaştırıyordu.

Ellerim saçlarına gitti ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşadım, ona bakabilmem için eğilmesini teşvik ettim.

Sözlerim onun hırçın öfkesini yatıştırmak içindi. "Hey, bitti, tamam mı? O gitti. Henüz bilmiyor ama bize zarar vermek için yapabileceği hiçbir şey yok. Sen ve annem bundan emin oldunuz."

Drew beni inceledi; gözleri bana eskisinden daha canlı geldi, sıcak çelik ve gümüş. "Ashley, izin ver seni eve götüreyim, sadece cenaze bitene, vasiyet okunana ve Darrell burada onun için hiçbir şey olmadığını görene kadar birkaç günlüğüne."

Teklifi beni hazırlıksız yakaladı; ben ona baktım, o da bana baktı. İçimden bir ses, "Kafamı *kariştiriyorsun, Drew*" demek istiyordu. *Artık benimle ilgilenmeyi bırakabilirsin. O gitti. Ve ben iyi olacağım.*

İkimiz hakkında ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilmediğime karar verdim. Belki de söylenecek bir şey yoktu. Belki cenazeyi atlatırdık, o bana geçmiş olsun derdi, ben de Chicago'ya dönmek üzere uçağa binerdim ve hepsi bu kadar olurdu.

Bu düşünce beni uyuşturdu, bu yüzden dürüst bir kibarlığı tercih ettim. "Teşekkür ederim, Drew. Bu gerçekten güzel bir teklif. Ama korkarım kabul edemem."

Sözlerim karşısında irkildi ve gözlerini iki kez kırptırdı. Yüzümü incelerken ifadesi değişti. "Neler oluyor Ash?"

Kendimi onun kollarından kurtardım ve ayağa kalktım; şifonyerime doğru yürüdüm ve onunla yüzleştim. "Kardeşlerimi yalnız bırakmak istemiyorum, şimdi olmaz."

Drew'un gözleri beni izlerken kısıldı. "Darrell sana takmış durumda. Bu evin dışına adım atamazsın Ash; güvenli değil. Buraya saldırabilir."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece, onları daha önce terk ettim. Üniversiteye gittiğimde onları bıraktım." Billy hepimiz için dayak yemişti. Şimdi kardeşlerimi bırakmamın imkânı yoktu.

"Hayır, Şekerim. Sen kendi hayatını yaşadın." Drew yataktan kalktı ve bana doğru yürüdü. Bana doğru uzanıyordu ama ben kollarımı kavuşturunca durdu. Drew kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi ama ısrar etmeye devam etti.

"O zaman kardeşlerini terk etmedin, şimdi de etmiyorsun. Sadece... benimle gel."

"Terk ettim. Onları terk ettim." Son altı haftayı ve Billy'nin benim varlığımdan nasıl sürekli rahatsız olduğunu düşündüm. "Onları şimdi bırakamam."

"Baban buraya odaklanacak çünkü henüz anlamıyor. Kasabada kimse nerede yaşadığını bilmiyor. Dağda sana ulaşamaz. Ayrıca, bence kardeşlerinin buna ihtiyacı var. Savaşmak için bir mücadeleye ihtiyaçları var. Sen benimle gel."

"Drew...."

Odaman kapısı açıldı. Jethro ve Billy içeri girdiler, Drew'dan bana, sonra da odama baktılar.

Billy açık ve dağınık bir şekilde yerde duran bavuluma kaşlarını çatarak baktı. "Gitmeye mi hazırlanıyorsun?"

Drew'un beni evine götürme teklifinden bahsettiklerini tahmin ettim. Benimle konuşmadan önce kardeşlerimle bu konuyu konuşmuş olmasından duyduğum hoşnutsuzluğu göstermek için Drew'a kısa bir süre ters ters baktım ve sonra ellerimi kalçalarımın altına koyup doğrudan Billy'ye hitap ettim.

"Hayır, gitmeye hazır değilim. Hiçbir yere gitmiyorum. Ve ben yokken tartışılmaktan da hoşlanmıyorum." Ardından, arkamdan iş çevirdiği için yaşadığım hayal kırıklığını ve hüsrânı saklamadan Drew'a, "Bunu önce benimle konuşmalıydın," dedim.

"Ashley Austen Winston, bu Drew'un fikri değildi. Bu benim fikrimdi. Burada kalamazsın. Gitmeniz gerekiyor." Billy'nin kavgacı ses tonu

Şaşkınlık içinde, gözlerinin keskin bir öfkeyle beni delip geçtiğini fark ettim.

İlk şaşkınlığım geçtikten sonra, kızgınlık dalgası kabardı ve beni kıpkırmızı yaptı. "William Shakespeare, çirkinleşmeyi bırak. Geldiğimden beri bana iğneleyici sözler söylüyorsun. Benden pek hoşlanmadığını biliyorum ve sekiz yıl önce seni terk ettiğim için üzgünüm ama artık buradayım. Bunun da bir anlamı olmalı."

Billy öfkelenecek gibi görünüyordu ama Jethro aramıza girerek birbirimizi görmemizi engelledi ve en makul sesiyle benimle konuştu.

"Şimdi, tüylerini dinlendir, Ashley. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Billy de seni hepimiz gibi seviyor. Tatlım, bırak Drew seni evine götürsün. Her şeyi açıkladı ve onun senin erkeğin olmadığını biliyorum. Seni Darrell'dan koruyacaktır."

Yine şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve itiraz etmek için ağzımı açtım ama Jethro beni *susturdu* ve kucakladı. "Dinle, sadece bir süreliğine, belki sadece bir gece. Ama bence babamızın ulaşamayacağı bir yerde olduğunu bilsek hepimiz daha rahat uyurduk."

"Burada güvendeyim," diye karşı çıktım. "Daha ne kadar güvende olabilirim ki? Etrafım altı köylü kardeşimle çevrili."

Bir kahkaha attı ve yanağını başımın üstüne koydu. "Ash, Darrell'ın bundan sonra ne yapacağını gerçekten bilmiyorum. Buraya silahla girebilir; burayı ateşe vermeye çalışabilir. Delinin teki. Bildiğim tek şey Drew'un federal bir kolluk kuvveti olduğu ve babasının da ABD senatörü olduğu. Gerekirse Darrell'ı gördüğü yerde tutuklayabilir. Ayrıca, Bandit Gölü'ndeki dağın tepesinde yaşıyor. O yollarda gezinmek, sarhoşken ve gözleri bağlıyken yüksüğe işlemeye çalışmak gibidir. Ben ve belki Roscoe dışında kimse Drew'un tam olarak nerede yaşadığını bilmiyor."

"Ama...."

"Ama hiçbir şey, tatlım." Jethro geri çekildi ama elleri omuzlarımda duruyordu, açık kahverengi gözleri içime işliyordu, neredeyse düşmanca bakıyordu. "Lütfen Ash. Lütfen Drew'la git. Lütfen seni eve götürmesine ve güvende tutmasına izin ver."

Gözlerimi kırıştırdım ve yan tarafa baktım. Gözlerim ağlamaktan kaşınıyordu. Konuşurken sesim genizden geliyordu ve hayal kırıklığının dışarı taşıtığını biliyordum. "Çaresiz değilim, Jethro. Son bir aydır anneme ben bakıyordum. Yıkandığından, rahat ettiğinden ve yemek yediğinden emin oldum. Chicago'da tek başıma yaşıyorum. Üniversiteyi kendim okudum."

"Tatlım, Ash, aramızda gerçek dünyada yaşama ve iyi kararlar verme konusunda en yetenekli kişinin sen olduğunu kimse sorgulamıyor. Ama Darrell Winston ikna edilecek biri değil." Jethro acı dolu bir nefes verdi, gözleri cam gibiydi. Parmakları omuzlarımda esnedi ve konuşurken beni biraz sarstı, sesi kararsızdı. "Tatlım, sen bizim için çok değerlisin. Sen benim için değerlisin. Annemi daha yeni kaybettik. Sen benim küçük kardeşimsin ve ben-

"Tamam, tamam." Sözümlü kestim çünkü tartışmaya girmeye çalışıyordu. İstedığım son şey kardeşlerimle tartışmaktı. Eğer Drew'la gitmemi istiyorlarsa, bu onlara huzur verecekse, o zaman Drew'la giderdim.

Jethro nefes verdi, rahatlayarak gözlerini kapadı ve bana kocaman sarıldı. "Teşekkür ederim."

Gözlerim Drew'unkilere kilitlendi, bakışları anlaşılmazdı; ağzı düz bir çizgiydi. Ne düşündüğünü tahmin bile edemiyordum.

"Sorun değil," diye burnumu çektim, gitmem için bana duygusal şantaj yapılmasından hoşlanmamıştım. Jethro nihayet ellerini omuzlarımdan çektiğinde, işaret parmağımı bir kılıç gibi önümde tutarak üçüne de seslendim. "Ama kayıtlara geçsin ki bunu sadece baskı altında kabul ettim."

"Not edildi," diye tersledi Billy. "Ama dürüst olmak gerekirse Ash? Eğer kabul etmeseydin, seni bağlayıp Roscoe'ya Drew'un kapısının önüne bıraktırmaya hazırdım. Bazen annemden bile daha inatçı oluyorsun."

Sert ses tonu karşısında içimden bir şeyler koptu. Aramızdaki bu mesafeden bıkmıştım. Onun kınamasını hak etmekten bıkmıştım. Hatalarımı kabul etmeliydim ve üzgün olduğumu anlamasını istiyordum.

Bu yüzden elini uzattım ve tuttum. "Billy, beni affedecek misin? Lütfen beni affeder misin? Şu anda kalmak için mücadele ediyorum çünkü hatalarımdan ders almaya çalışıyorum. Daha önce yaptığım gibi hepinizi terk etmek istemiyorum. Sizi terk etmişim gibi hissediyorum."

Yutkunmadan boğazının çalışmasını izledim. Sonunda "Aptal olma" dedi.

Onu duymazdan geldim ve tekrar özür diledim çünkü duymak zorundaydım, çünkü bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Billy, gittiğim için çok üzgünüm."

Billy'nin gözleri benimkiler arasında gezindi ve mavi gözlerinde ham bir duygu teli görebiliyordum. Sinirlerine dokunmuştum.

"Ashley Austen Winston," dedi, sesi sert ve kararsızdı, "bu asla senin gitmenle ilgili değildi. Gitmek zorundaydın. Bunu anlıyorum. Bunu hepimiz biliyorduk. Kendini geliştirmeye ihtiyaç duyduğun için asla pişman olma."

Başımı salladım, gözlerim yaşardı; sözünü bitirdiğini düşünmüştüm ve sözleri için minnettardım.

Bu yüzden devam ettiğinde beni şaşırttı: "Beni kızdıran gitmiş olmağı. Kızgınlığını ve sert bakışlarını kaldırabilirim. Hatta hayal kırıklığını, öfkeni, alaycılığını ve önemli hiçbir şey hakkında ölüm perisi gibi bağırmanı bile kaldırabilirim. Katlanamadığım şey senin ilgisizliğin. Aile üyeleri arasındaki ilgisizlik, paylaştıkları kanı suya çevirir."

Dağa tırmanışımız sırasında ^{ikimiz} de konuşmadık. Düşüncelerime dalmış, kendi kurduğum ağı yakalanmışım.

Drew, ben ona ulaşmaya fırsat bulamadan kamyonetinin kasasından valizimi kaptı. Ona dev çantanın tekerlekleri olduğunu hatırlatmayı düşündüm ama vazgeçtim. Ağır bir şey taşımak istiyormuş gibi huzursuz görünüyordu.

Chicago'ya dönmeden önce eve ne zaman dönme şansım olup olmayacağını bilmediğim için her şeyi, hatta Sandra'dan aldığım vibratör ve prezervatifleri bile paketlemişim. Ayrıca, Tanrı korusun, kardeşlerimden biri vibratörü ve/veya prezervatifleri odamda bulabilirdi. Evin çatısı uçabilirdi.

Hayat çok hızlı akıyordu. Annem sabah 4:33'te ölmüştü; şimdi saat gece 10:30'du ve her şey değişmişti.

Ön kapının kilidini açtı ve önce benim girmemi işaret etti. Ben de girdim.

Drew'un evine en son birkaç hafta önce gitmişim ve bana seksi dediğı için ona göt demişim. Bu anı hatırlayınca gülümsemekten kendimi alamadım çünkü ona o kadar kızmışım ki önümü bile zor görüyordum. Artık annem yoktu ve onu özlüyordum. Drew ve ben de birkaç gün içinde süresiz olarak ayrılmış olacaktık.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Noel için Tennessee'ye dönmeyi düşünüyordum. Belki o zaman birbirimizi görürdük....

Nedense, Drew'u aile tatillerinde görüp geçme fikri bana onu hiç görmemekten daha kötü hissettiriyordu.

Drew beni koridorda, usturasını körelttiğim banyonun önünden geçirerek büyük bir yatak odasına götürdü. Duvarlar soluk bir yeşile boyanmıştı. Bir çift kişilik

Yatak bir duvarın ortasına demir atmıştı; yorgan, beyaz ve sarı altıgen kumaşların bal arısı deseninde özenle birbirine dikilmesiyle yapılmış eski bir yorgan gibi görünüyordu. Yatağın yanında bir yan sehpa ve onun ayakucunda da ahşap bir bank vardı.

İlk ziyaretimde uyandığım kütüphanede olduğu gibi, bir duvarın tamamı pencereydi ama cam panellerden ikisi aynı zamanda geniş bir sundurma ya da balkona açılan kapılardı. Şu anda verandanın büyük bir kısmını göremiyordum ama gündüz vakti orayı keşfetmem gerekecekti.

"Burada uyuyacaksın." Drew valizimi ahşap banka taşıdı ve ekledi, "Daha önce kullandığın banyoyu kullanabilirsin. Eğer acıkırsan, istediğin her şeyi alabilirsin."

Başımı salladım ve yatağın son derece rahat görüldüğünü düşündüm. Sanki şilte süper havalı ortopedik hafızalı süngerden, yastıklar da kuş tüyündenmiş gibi rahat bir görünümü vardı.

Bankta oyalandı, sanki etrafı inceliyormuş gibi etrafa göz gezdirdi.

Kapıya doğru ilerlerken bana bakmadan, "Biraz uyumalısın," dedi.

Tam o sırada bir baykuş öttü.

Titredim ve "Hootiedoom" diye mırıldandım.

Drew olduğu yerde durdu, gözleri benimkilere kaydı. "Ne?"

Kendimi hafifçe salladım. "Özür dilerim, hootiedoom dedim."

Kaşları çatıldı ama ağzı hafifçe kıvrıldı. "Hootiedoom nedir?"

"Bir baykuş öttükten hemen sonra yaşadığın korku hissi."

Drew bir süre bana baktıktan sonra gülümsedi. "Hootiedoom'u hiç duymamıştım. Belki de bunu saha notlarıma eklemeliyim."

Gerginliği azalttığı için minnettardım ve küçük bir gülümsemeyi başardım. "Doktoran var ve hootiedoom'u hiç duymadın mı? Bu 'Baylor Üniversitesi' ne tür bir yüksek lisans okuluydu?" Vurgu için tırnak işareti kullandım.

"Belli ki çok iyi bir okul değil."

"Belli ki. O zaman sanırım Snipe-shivers'ı hiç duymadın?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bana baktı, sanki bir süre kalmayı planlıyormuş gibi ayaklarını iki yana açtı. "Hayır. Snipe-shivers'ı hiç duymadım."

"Oh, Tanrı seni korusun." Bunu söyleyeceğimi bilmeden önce söylemiştim. Belli ki bir yanım Drew'la şakalaşmayı, onunla bir şeyler konuşmayı arzuluyordu.

ölüm, cenazeler, çılgın ve tehlikeli aile üyeleri ve birkaç gün içinde Chicago'ya gitmekten başka bir şey düşünmek.

Ağzı açık kaldı ve gözleri kemerli kaşlarının altında geniş birer tabağa dönüştü. "Beni kutsadığına inanamıyorum."

"Ne?" Zoraki kayıtsızlık ifademini yarı yarıya ikna edici olduğunu umarak omuz silktim, "Çok yaşa demenin nesi yanlış?"

"Ashley, ben Teksas'ta büyüdüm. Güneyin her yerindeki kadınlar sadece ve sadece tek bir nedenden dolayı çok yaşa derler."

Omuz silktim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kalbin için sadece iyi niyetlerim var."

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz odadaki hava değişti, son sözüm aramızda yankılandı ve çifte anlamını çok geç fark ettim.

"Seviyor musun?" Bunu basitçe söyledi, dudaklarındaki gülümseme azalmıştı.

Drew önce göz temasını kesti, bir adım geri çekildi ve gözlerini yere indirdi. "Bırakayım da biraz uyu."

Hiç düşünmeden, kolunu dirseğinin hemen üstünden tutarak geri çekilmesini engelledim. "Bekle, Drew."

Gözleri benimkilere kaydı ve acımasız bir gülümseme ağzını hem aşağı hem de yukarı doğru eğdi. Elimi kendi eliyle kapattı. "Cenaze Çarşamba günü olacak. Uçuş rezervasyonunuzu bir an önce yaptırmak isteyeceğinizi tahmin ediyorum. Burada kablosuz bağlantı için bir uydu bağlantım var."

İçimi çektim, kalbim göğsümde ölü bir ağırlık gibi hissediyordum, bu yüzden "Dürüst olmak gerekirse ne istediğimi bilmiyorum" dediğimde muhtemelen bunalmış gibi göründüm.

"Ashley...." Drew bir adım öne çıktı ve büyük pençesiyle yüzümü kavradı. Onu orada tutmak için hemen ellerimi bileğine doladım. Gözleri yüzümü incelerken kayboldu. Bana bakıyor olması garip gelmiyordu çünkü ben de ona bakıyordum. Her ihtimale karşı -bu haftadan sonra onu bir daha görememe ihtimalime karşı- yüz hatlarının her ayrıntısını ezberleme isteğim artıyordu.

Gözleri yeniden odaklanıyormuş gibi ifadesi değişti ve şöyle dedi: "Ash, sen anneni kaybettin, ben de çok iyi bir arkadaşımı kaybettim. Artık seni bir kardeş olarak görmediğimi biliyorsun..." Bunu söylerken kaşları kalktı, sesi Teksas cazibesıyla alçaldı ve ağlamaya yakın hissetmeme rağmen beni güldürdü.

"Evet. Ve seni kardeşim olarak görmediğimi biliyorsun." Gözyaşlarına yenik düşmediğim için kendimle gurur duyarak burnumu çektim.

"Güzel." Burnumu öptü, başparmağı yanağımda gezindi ve sonra beni tutup gözlerimin içine baktı. "Bu yüzden önümüzdeki birkaç günü atlatmana yardımcı olmak için ihtiyacın olan arkadaşın olmama izin ver. Burada, benimle kal. Sana daha önce de söyledim, senden hiçbir beklentim yok. Senden hiçbir şey istemiyorum. Chicago'da kendi hayatın var; bunu biliyorum. Burada baskı yok."

Başımı salladım ve bana aramızdaki ilişkinin beklentisiz olduğunu hatırlattığında hem hayal kırıklığı hem de rahatlama hissettim -ama daha çok hayal kırıklığı, ki bu beni tamamen şaşırmış hissettirdi-.

Bu konudaki kafa karışıklığıma rağmen, teklif ettiği şeyi istiyordum. Eğer birbirimizi rahatlatmaya odaklanabilirsek, o zaman önümüzdeki birkaç günü en iyi şekilde değerlendirecektim. Drew'dan, onun sunmaya istekli olduğu kadar çok teselli alacaktım. Ve aslında benden bir şey istemese bile, karşılığında ihtiyaç duyduğu arkadaşı olmaya çalışacaktım.

"Tamam," dedim yarım adım ileri atılarak. "Eğer durum buysa, o zaman benimle yatmanı istiyorum - dün gece yaptığımız gibi sadece uyumanı. Çünkü şu anda gerçekten bir Viking erkek yastığı kullanabilirim."

"Viking erkek yastığı mı?" Dudakları tekrar birbirine yapıştı ve sakalı seğirdi.

Başımı salladım, gümüşü gözlerine baktım, ellerim bileğinden kayarak beline dolandı. Onun yakınlığını ve rahatlığını hafızama kazımak istiyordum. Önümüzdeki birkaç günü bu dağın tepesinde sonsuza dek geçirebilecekmişiz gibi yaşamak istedim. Bana sadece nasıl olunacağını öğretmesini istedim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Burada buluşmak için hangi yıldızlardan düştük?"

FRIEDRICH NIETZSCHE

Tören hakkında konuşmak için papazla görüştük ve ben ağladım.

Ayrıntıları teyit etmek için cenaze evine gittik ve ben ağladım.

Mezarlığı kontrol etmek için mezarlığa uğradık ve ben ağladım, ağladım.

Biz dışarıdayken annemin birkaç arkadaşı Jethro'yu aradı, cenaze töreni, cenaze sonrası resepsiyon hakkında bilgi almak istediler. Jethro bana güveçlerin *toplu* halde gelmeye başladığını söyledi ve yeni bir derin dondurucunun iyi bir fikir olup olmayacağını sordu.

Bu beni ağlattı.

Beni ağlatan diğer şeyler: çamaşırlarımı yıkarken Drew'un tişörtlerini yıkamak; örgü örmek; kitap okumak; turta yemek; Roscoe ile birlikte Drew'un evine gelip annemin mücevherlerini, antika kitaplarını ve yıllar boyunca benden sakladığı mektupları getirdiklerinde Cletus ile satranç oynamak; ikizlerin nihayet horozları kestiğini öğrenmek; kardeşlerimden herhangi birine sarılmak; Noel'de ziyaret planları yapmak ve Chicago'ya dönüş uçağımı ayırtmak.

Perşembe öğleden sonra, yani cenazeden sonraki gün, iki gün içinde yola çıkacaktım. Patronumu aramış, Pazartesi sabahı işe döneceğimi ve ölüm belgesini hastanenin insan kaynakları departmanına fakslayacağımı bildirmiştim. Tüm çamaşırlarım yıkandı. Çantam toplanmıştı.

Beni ağlatmayan şeyler: Drew ile yatakta yatmak ve sarılmak; yağmuru dinlemek; işe gitmeden önce Drew ile kahve içmek ve onunla Alman besteci Wagner'in Nietzsche'nin felsefeleri üzerindeki olumsuz etkisi hakkında tartışmak; arkadaşlarımla Skyping yapmak; ormanda yürümek; ziyaret için dağa gelen kardeşlerime Drew ile akşam yemeği hazırlamak; yemekten sonra ben örgü örerken Drew'un yüksek sesle roman okumasını dinlemek (nedense onun sesi olmadan örgü örmek beni ağlatıyordu); sonra da kurgu ile romanın değerlerini tartışmak

Gece 1'e kadar kurgu dışı şeyler; Drew'un bana takılması; Drew'un kollarında uyuyakalmak; Drew'u öpmek; Drew'un elini tutmak; Drew'a bakmak; Drew'la birlikte olmak.

Drew ile birlikte olmayı ne kadar çok sevdiğimi düşünmemeye çalıştım, çünkü düşünürsem ağlardım.

"Cenaze törenini iptal ettiğimize sevindim," dedi Jethro; gözleri yolda kısılmıştı. Kasabadaki cenaze evinden dönüyorduk ve konsantre olduğunu söyleyebilirdim. Drew'lara gitmek kolay değildi; bir sapağı kaçırmak, dönüş yolunu bulmak için bir saat harcamak anlamına gelebilirdi. "Bu Darrell'a etrafa pisliklerini saçması için bir fırsat daha veriyor."

Başımı salladım çünkü aynı fikirde olmam gerekiyordu.

Cumartesi gecesı yaşanan çatışmadan bu yana Darrell polis karakoluna, belediye binasına, Dragon motorcu barına, annemin kilisesine, Billy'nin iş yerine, Jethro'nun ofisinin bulunduğu korucu karakoluna ve Winston Bros Oto Dükkânı'na gitmişti. Bana söylendiğine göre, eve de birkaç kez gelmiş ama her seferinde polis gelmeden ayrılmış.

Cenaze törenini iptal etmemizin tek nedeni Darrell değildi. Açık bir tabut istemiyorduk. Ayrıca, cenazeden sonra bir resepsiyon planlıyorduk. Hem cenaze töreni hem de resepsiyon yapmak için insanlara garip sohbetler yapmaları için ek zaman vermekten başka bir neden yoktu.

Jethro'nun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, ben de ona baktım. Dikkati benimle yol arasında bölünmüştü.

"Ash, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Drew'la aranızda neler oluyor?"

Bir süre kardeşimin bakışlarını üzerimde tuttum, sonra yavaşça nefes aldım, gözlerimi kapattım ve başımın arkasının koltuk başlığına çarpmasına izin verdim.

"Jethro... Gerçekten bilmiyorum."

"Ama bir şeyler oluyor... sadece arkadaşın fazlası mı?"

Omuz silktim, hâlâ ona bakmıyordum. "Ne dedi? Yani Cumartesi günü verandada durup Darrell'a Drew'un benim erkeğim olduğunu söyledikten sonra. Ben odamdayken Drew aşağıda size ne söyledi?"

Jethro konuşmadan önce boğazını temizledi. "Sadece sana karşı kardeşçe hisler beslemediğini, ama son bir aydır seninle ilgilenmeye çalıştığını, sana anlayışlı bir kulak vermeye, seni rahatlatmaya çalıştığını söyledi. İhtiyacın olan şey olmak istiyordu."

Başımı salladım ve yutkundum; ağzımın tadı tuz ve hayal kırıklığı gibiydi.

Jethro devam etti. "Ayrıca hiçbir beklentisi olmadığını çünkü senin Chicago'ya ait olduğunu bildiğini söyledi. Seni Tennessee'de tutmaya çalışmadığı konusunda çok ısrarcıydı. Senin mutlu olmanı istediğini söyledi. Hepimizin mutlu olmasını istediğini söyledi."

"Ve hepiniz daha fazla bilgi için ona baskı yapmadınız mı?" Jethro'ya baktım ama gözleri virajlı dağ yoluna takılmıştı.

"Yaptık ama Beau onu destekledi. Bize Drew'un başının etini yemeyi bırakıp doğrudan sana sormamızı söyledi."

"Hmm..." Hızlı bir dizi dönemeç beni kapıya tutunmaya zorlarken önümdeki yola baktım. Ağaçlar renk değiştiriyordu ve bazıları yaşlı dağların sonbaharda en görkemli halini aldığını iddia edebilirdi. Canlı turuncu, sarı ve kırmızının her tonuna bürünmüşlerdi. Birkaç inatçı yeşil kalmıştı.

Kısa bir süre Drew'un bu konuda, yaprakların değişiminin güzelliği hakkında bir şiir yazıp yazmadığını merak ettim. Bu fenomenin hakkını vereceğinden emindim.

"Ee... Ash? Drew'la aran iyi mi? Ondan faydalanmayacağına güveniyorum ama bunu senden duymak isterim."

İçimi çektim. "Evet, Drew'la sorunum yok. O... o avantaj sağlamıyor." Yararlanan biri varsa o da bendim.

"Siz ikiniz gittikten sonra da konuşmaya devam edecek misiniz?"

Hemen cevap vermedim çünkü Drew ile bu konu hakkında konuşmamıştım. Her ne kadar onunla iletişimde kalmak istesem de, etkileşimlerimizle ilgili hiçbir şeyin değişmesini de istemiyordum. İletişimi sürdürme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu, çünkü bu yüz yüze değil, telefonda ya da e-posta yoluyla konuşmak anlamına geliyordu. Bu tam bir eziyet olacaktı; öpüşemeyecek, dokunamayacak, takılamayacak ve tartışamayacaktık.

Bu, web kamerası aracılığıyla yaprakların değişimini izlemek ya da Dumanlı Dağlar'da yağmuru dinlemek gibi bir şey olurdu. Elbette güzeldir ama içi boş bir deneyimdir. Sizi sadece üzüyor çünkü onu yaşamak için orada değilsiniz. Ben Drew'u yaşamak istiyordum.

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Henüz karar vermedim." "Hmm..." deme sırası Jethro'daydı.

Sessizlik içinde birkaç mil daha gittik, o kendi düşünceleriyle, ben kendi düşüncelerimle.

Sonra ağzından kaçırıldı, "Bugün Salı!" "Ateş!" diye de bağırabilirdi.

Nefesim kesildi ve göğsümü tuttum, beyanının hacminden irkildim. "Tanrım, Jethro! Ödümü kopardın. Neyin var senin?"

Koltuğunda kıpırdandı ve sessizce, "Bugünün Salı olduğunu unutmuşum," dedi.

"Bunun için bağırmana gerek yok. Bağırıp çağırarak Salı gününü daha da Salı yapamazsın."

Başını salladı, ön camdan dışarı bakıyordu ama yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade olduğunu fark ettim. Bu onun *gizli bir gülümsemesiydi*.

Ona baktım, zihnine ulaşmaya ve kötü bir şekilde gizlenmiş sırtışının ardındaki nedeni okumaya çalıştım. Belli ki işe yaramamıştı.

"Ne saklıyorsun, Jethro Whitman Winston?"

Drew'un kısa, çakıllı arabasına girdik, Jethro hâlâ gülümsüyordu. "Bir nedeni yok. Sadece Salı günlerini seviyorum."

Kamyonetini park etti, sonra ayağının tozuyla dışarı fırladı ve kapımı açtı. Şimdi bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

"Neyin var senin?" Elime uzanıp beni koltuğumdan çekerken bunu söyledim.

"Hiçbir sorun yok." Kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı ve omuzlarımdan tutarak beni verandaya doğru itti.

"Düz bir çizgide yürüyebiliyorum, biliyorsun. Sarhoş değilim." "Henüz değil," diye mırıldandı.

"Ne yaptın sen-?"

Tam o sırada paravan kapı açıldı ve sevgili arkadaşım ve örgü grubumun üyesi Janie, Drew'in evinden dışarı fırladı.

Bizi görünce yüzü kocaman bir sırtışla aydınlandı ve omzunun üzerinden "O burada!" diye bağırdı.

Ona baktım ve kelimenin tam anlamıyla bir adım geri çekildim; Janie'nin Drew'in verandasında mantıklı gri bir pantolon, kırmızı uzun kollu fit örgü bir gömlek ve dört inçlik kıpkırmızı stiletolar giymiş görüntüsü karşısında şaşkına dönmüştüm. Doğuştan Amazon boyunda olmasına rağmen, kız ayaklıkları üzerinde dolaşmaktan hoşlanıyordu.

Jethro'nun adımları onu görünce yavaşladı ve nefesinin altından, "Bisküvilerime yağ sür, işte kadın budur," dediğini duydum.

Onu görmezden geldim çünkü kadın ya da erkek herkes Janie ile ilk kez karşılaştığında bu şekilde tepki verirdi. Janie'nin göğüsleri ve poposu, ince bir beli ve uzun bacakları vardı. Ama sevgili arkadaşım tamamen

Fiziğinin erkekler üzerindeki etkisinden habersizdi; daha ziyade, rastgele önemsiz bilgiler verme eğiliminde olduğu için erkeklerin ona şaşkın şaşkın baktığını varsayıyordu.

Hâlâ gözlerime inanamıyordum, orada, ete kemiğe bürünmüştü; yüksek, kızıl saçlı bir manzara.

Hızla ileri atıldı ve bana sarıldı, yanağını yanağıma bastırdı. "Daha yeni geldik. Burası inanılmaz bir yer! Manzara muhteşem," diye haykırdı ve bunun tipik bir Janie gözleminin sadece başlangıcı olduğunu biliyordum. Beni bırakarak geri çekildi ve zirveye ulaşmış olan sonbahar renklerine baktı. "Artık klorofil çekildiği için glikoz hapsoluyor ve böylece yapraklar farklı renklere bürünüyor. Elbette bunun sorumlusu ultraviyole ışık ve azalan sıcaklıklar. Tıpkı insanların kışın solgunlaşması gibi, yeterli D vitamini almak önemlidir."

Ağzı açık kalan Jethro'ya döndü. "Merhaba, ben Janie. Sen Jethro'sun, en büyükleri. Şapkanı bitirdin mi? İpliğini görebilir miyim?"

"Tüm iplik zulam risk altında olsaydı buraya geri dönmenin yolunu BULAMAZDIM. Kaç tur attık? Elli mi? Yüz mü?" Elizabeth bunu ocağın yanındaki koltuğundan söylemişti.

Drew ateş yakmıştı çünkü hava aniden yağmurlu ve soğuk bir hal almıştı. Ayrıca, dağların tepesindeki sıcaklık her zaman vadidekinden beş ila on derece daha soğuk olurdu.

Drew hem Marie'ye hem de Elizabeth'e birer kadeh şarap uzatarak, "Daha çok on dört gibi," diye cevap verdi.

Gözlerimle onu takip ettim, şömineye geçip bir kütük daha eklerken kolay adımlarını ve zarif hareketlerini izlemek için örgümden başımı kaldıracak kadar uzun süre baktım. O hareket halinde bir zarafetti ve arkadaşlarımla Tennessee'ye gelerek bana sürpriz yapmalarını sağlamıştı.

Cenaze için gelmek istediklerinden haberim yoktu. Annemin vefatından beri yaptığımız Skype konuşmalarında bu konuda tek kelime etmemişlerdi, ben de sormamıştım. Hepsinin kendi hayatları ve sorunları vardı.

Ama Drew devreye girdi ve Sandra'yla temasa geçti. Sandra da Janie'yi aradı. Janie kocası Quinn'den özel uçağını kullanmasını istedi, böylece herkes birlikte uçabilecekti.

Erkekler mutfakta ve arka verandada bira içip kim bilir neler konuşurken, kadınlar da kütüphanede örgü örüyorlardı.

Ev etkileyici sayıda insanı kolaylıkla idare etti. Tüm kardeşlerim, artı Drew ve ben oradaydık. Örgü grubunun tamamı, yani altı bayan ve Nico da vardı. Ayrıca Fiona, Janie ve Sandra eşlerini de yanlarında getirmişlerdi.

Greg -Fiona'nın kocası- şu anda mutfakta herkesi güldürüyordu. Greg petrol mühendisiydi ve yılın büyük bir bölümünde iş için dışarıda oluyordu; Fiona'yla birlikte gelmeyi tercih etmeleri beni gerçekten duygulandırmıştı, özellikle de birlikte geçirdikleri zaman bu kadar kısa ve değerliyen.

Fiona düşünceli bir ifadeyle, "Burası muhtemelen hava fotoğraflarında bile görünmüyordur," dedi. Sandalyesi pencere duvarının yanındaydı ve kırmızı, sarı ve turuncu vahşi doğaya bakıyordu. "Harika bir güvenli ev olurdu."

"Artık herkes nerede yaşadığını bilecek." Sandra bunu Drew'a işaret etti ve o da omzunun üzerinden sırtarak ona baktı. Sandra devam etti: "Fotoğraflarını çekip Google Earth'te yayınlayacağım. Gelecek haftaya kadar kapını çalıp sana kurabiye satmaya çalışan insanlar olacak. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

"Bunu yapmadığın için sana şimdi teşekkür edeceğim."

"Hadi ama Charlie," diye yalvardı Sandra ve etkili olması için gözlerini ona dikti. "Kurabiye sevmez misin?"

"Adım Drew ve kurabiyeleri çok severim."

Mutfaktan gelen bir kahkaha patlaması rahat ortamımızı işgal etti ve kocası Greg'in sesi diğerlerinin üzerinde yükselirken Fiona'nın başını salladığını fark ettim.

"...Kurşun delikleri olması umurumda değildi, araba bedavaydı. Sırf kurşun delikleri var diye bedava bir arabayı geri çevireceğini mi söylüyorsun?"

Quinn'in ses tonu kuşkuluydu: "Lütfen bana çocuklarını o arabayla gezdirdiğini söyleme."

"Evet. Elbette kullanıyorum." Greg, Quinn saçma bir soru sormuş gibi cevap verdi: "Bu onların mirası Quinn. Öldüğümde çocuklarıma o delik deşik arabayı ve mantar önleyici krem koleksiyonumu bırakacağım. Kıskanmana gerek yok ama not almaktan çekinme."

Sesleri azalırken Kat kıkırdadı; Fiona'ya döndü ve "Greg tanıdığım en komik adam. Nico'yla konuşmalı.

komedyen."

Fiona homurdandı. "Um, hayır. Seyircilerin önünde ağzından neler çıkacağını hayal bile edemiyorum."

Drew'un saklamaya çalıştığı bir gülümsemeyi kırdığını gördüm.

Gözlerimi ona diktim. "Ne? Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü arkadaşın Kat haklı, Fiona da öyle. Alınma Fiona ama kocanın aklı başında değil. Söylediği şeyler çok komik ama prime time için hazır olmayabilir."

Fiona Drew'a bir kez başını salladı. "Kesinlikle. Bu kesinlikle doğru. Drew zeki bir adam."

Drew ayağa kalktı ve etrafımıza bir göz atarak, "Bir şeye ihtiyacı olan varsa, çekinmeden alabilir. Mutfakta daha fazla yiyecek var..." bakışları Marie'ye kaydı, "...ve şarap."

"Ne?" Gözleri büyüdü ve bir o yana bir bu yana baktı. "Neden bana bakıyorsun?"

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece ona iyi huylu, şüpheli bir bakış attı. Gitmeden önce gözlerimi tuttu ve bana küçük bir gülümseme hediye etti, sonra verandadaki adamlara katılmak için odadan çıktı. Mutfağın cam kapısı açılıp onun gidişiyle kapandığında bir sohbet dalgası duyduk.

İşte o zaman ben hariç herkes örgü örmeyi bıraktı ve koltuklarında öne doğru kayarak bana beklenti dolu bakışlar yöneltti.

Onların bakışlarını hissederek koltuğa daha da gömüldüm ve "Ateş çok güzel, değil mi? Çok rahat..." dedim.

"Kes şu saçmalığı, Ashley. Dağ adamıyla aranızda neler oluyor? Bu ne zaman oldu? Nasıl oldu? Bize her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlama. Detayları istiyoruz! Ayrıca jartiyer giymesine bayılıyorum. Bunu kesinlikle başarıyor. Şimdi Alex'e jartiyer alıyorum." Sandra her zaman sadede gelmeyi çok iyi becerirdi.

Marie elini kaldırdı. "Jartiyerle ilgili önergeyi destekliyorum."

"Üçüncü," dedi Elizabeth.

"Kabul edildi," diye açıkladı Sandra.

Alnımdaki saçları üfledim ve örgümü yere bırakıp gözlerimi kapattım. "Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim... harika biri olduğu. O sanki... o... gah."

"O 'gah' mı? Uh oh." Bunu Fiona söyledi ve sesindeki ölçülü eğlenceyi duyabiliyordum.

"Hayır." Tek gözümü açıp bakışlarını karşıladım. "Hayır, *uh oh* diye bir şey yok.

Bir *uh oh* olamaz."

"Neden, söylesene, bir *uh oh* olamaz mı?" Marie kaşlarını kaldırdı, gözleri kısıldı.

"Çünkü o yapmıyor... çünkü ben yapmıyorum...." Diğer gözümü açtım ve Drew'le bir geleceğimizin olmamasının nedenlerini kelimelere dökmeye çalıştım; "Çünkü yapamayız... yapamayız."

"Neden olmaz?" Kat bastırdı. "Belli ki o seni önemsiyor, sen de onu önemsiyorsun ve ailen de ondan hoşlanıyor gibi görünüyor - ailenin ne düşündüğünün bir önemi yok - o zaman neden devam etmeyelim? Yani, kimse mükemmel değildir. Ve eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsanız, bunu bir kenara itip uzun süre beklemek yerine harekete geçmelisiniz. Çok beklersen çok geç olur ve o da başka biriyle çıkmaya başlar, mesela on yedinci kattaki bir iş analistiyle." Küçük tiradının sonunda Kat'ın kendi kendine konuştuğu açıktı.

Hepimiz ona baktık ve yanlışlıkla ağzındaki baklayı çıkardığını fark etmesini bekledik.

"Uh...ne?" Marie sordu.

Kat içini çekti, şarabını üç yudumda bitirdi, yüzünün rengi değişti; sakın bir sesle devam etti. "Demek istediğim, eğer ona değer veriyorsan onu kendinden uzaklaştırma."

Fiona boğazını temizleyerek dikkatimizi ona çekti ve başını hafifçe salladı. Bu, Kat'i rahat bırakmamız ve bu konuda baskı yapmamamız gerektiği anlamına geliyordu.

Sandra, her zamanki gibi, düşen topu kaldıran kişi oldu. "Pekâlâ, lezzetli Drew'a dönelim. Neden tereddüt ettiğini anlayabiliyorum. O Tennessee'de bir av bekçisi. Chicago'da iş bulabilecek gibi değil."

Janie, "Bulabilir, ama av bekçisi olarak değil," diye gönüllü oldu. "Baylor'dan biyoloji ve yaban hayatı yönetimi doktorası var. Chicago'da kolayca iş bulabilir."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Hayır, ondan Chicago'ya taşınmasını asla istemem. O oraya ait değil. O buraya, ormana ve vahşi doğaya ait. Büyük bir şehirde kurur ve ölür. Geniş açık alanlara, vahşi hayvanlara, nefes kesici manzaralara ve dağların sessizliğine ihtiyacı var. Bu doğru olmaz; bunu asla istemem."

"Ama ya senin yanında olmak isterse?" Elizabeth gözlerini kısarak bana baktı. "Nico New York'tan ayrıldı; benimle birlikte olmak için televizyon programını Chicago'ya taşıdı."

"O farklıydı." Hâlâ başımı sallıyordum. "Nico büyük bir şehirden başka bir büyük şehre taşındı ve kendi ailesine daha yakın olma avantajını elde etti. Chicago'da bir kız kardeşi yok mu? Ve ailesinin geri kalanı Iowa'da yakınlarda değil mi?"

"Çoğu, evet. Bu doğru."

Sandra araya girdi. "Ama lütfen bana ikinizin bu işi yaptığınızı söyleyin."

Ağzım şaşkınlık ve öfkeyle açık kaldı. "Sandra Fielding Greene, bunu bana az önce söylemediğini biliyorum."

"Az önce söyledim. İkiniz aynı odada bulunduğunuz her an göz seksi yapıyorsunuz. Eğer henüz samanlıkta yuvarlanmadıysanız, bizimle Chicago'ya dönmeden önce bunu yapmalısınız. Fıçıya vur, Ashley. Vur!"

"Fiona? Bana yardım eder misin?" Mantiğın sesi olması için Fiona'ya baktım ve onun ölçülü bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

"Ashley," diye başladı, durdu, içini çekti ve tekrar başladı. "Ashley, Tennessee'den kırık bir kalple ayrılacağın çok açık." Ağzı yana doğru çekildi ve gözleri sempatikti. "Annen daha yeni vefat etti. Yas tutmak için kendine biraz zaman tanımalısın. Senin yolun Chicago'ya geri dönüyor, en azından bir süreliğine. Drew'in yolu ise burada, Tennessee'de. Bu yolların tekrar kesişip kesişmeyeceği tamamen ikinize bağlı. Sandra'nın seni hazır olmadan bir kavşağa itmesine izin verme."

Sandra *tısladı*. "Ah, sen ve senin trafik benzetmelerin. Twerk ve mastürbasyon, ben hep böyle derim." Sandra vurgulamak için kalçasına vurdu.

"Ah, Sandra. Sen twerking göndermeleri yapmadan tek bir konuşma yapabilir miyiz?" Marie başını salladı. "Twerking'i çoktan aştım."

Fiona gözlerini tuttu ve bir gülümseme paylaştık. Tavsiyesi bana bir nebze huzur verdi ama bencil kalbim artık her şeyi istiyordu. Chicago'yu ve örgü gecelerini istiyordu. Kardeşlerimi istiyordu. Yaşlı dağları ve sonbahar renklerini, kışın yağan karı, ilkbahar çiçeklerini ve yazın kır çiçekleri tarlalarını istiyordu.

Kalbim annemi geri istiyordu. Ve kalbim Drew'u istiyordu.

Sandra'nın kaba tepkisi Fiona'yı ve beni o anki durumumuzdan uzaklaştırdı. "Sevdiğini biliyorsun. Ayrıca, eğer doğru twerk yapıyorsan, senin aşağıda, onun da yukarıda olması gerekir."

"Twerking nedir ki?" Fiona odadakilere sordu. "Ellen'da bunun hakkında konuşan birini gördüm."

"Yeterince abur cubur yemiyorsun," dedim. "Git biraz daha turt ye."

"Benim aletlerim ön tarafta, yani midemde," dedi Elizabeth. "Göbeğinle twerk yapmanın bir yolu var mı?"

"Hayır. O berking." Sandra bunu tam da Kat bir yudum su içerken söyledi ve su ağzından fırladı.

"Lanet olsun, Sandra!" Çenesini sildi.

"Şarap olmadığı için şanslısın." Sandra başını Kat'e doğru salladı ve *tısladı*. "Ben konuşurken içmemeyi ne zaman öğreneceksin?"

"Berking?" Janie sordu. "Sanatçı Bjork gibi mi?"

"Tamamen farklı. Berking göbek twerk'üdür," diye açıkladı Marie. "Bu berking değil," dedim açıkça. "Bu jöle yuvarlamak."

Oda kahkahalara boğuldu ve ben de kendi kendime kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Şaka.

"Ah yıldızlarım! Seni özlemişim," dedi Sandra ve ayağa kalkarak bana bir yanağını yanağıma bastırarak sarıldı. "Geri döndüğün için çok mutluyum."

KARDEŞLERİMİN yanı sıra hanımlarım ve kocaları da gece yarısından sonra yola çıktılar. Jethro kafileyi kasabaya götürdü ve cenaze töreni bitene kadar eski ve şirin bir handa konakladılar.

Drew ve ben evi topladık, geri dönüşüm kutusu için kalan şişeleri poşetledik ve tezgahları sildik. Elizabeth ve Janie ayrılmadan önce yaşam alanını gözden geçirip tüm boşları topladıkları için düzeltilecek fazla bir şey yoktu. Fiona ve Greg bulaşıkları yıkayıp kaldırmış, kardeşlerim de çöpleri Jethro'nun kamyonetinin kasasına taşımıştı.

Sürgülü kapının önünden verandaya doğru yürürken yansımamı yakaladım. Gülümsüyordum. Gülümsemek iyi hissettiriyordu ve cenazeden önceki gece arkadaşlarımın dikkatimi dağıtmasına minnettardım.

Drew bana yetişti ve yanağımdan öptü. "Git yatmak için hazırlan."

Kabul ettim ve koridorda ayaklarımı sürüyerek banyoya gittim, giderken kollarımı başımın üzerine uzattım.

Yıkandıktan ve nane kokusundan arındıktan sonra pijamalarımı giydim ve yatağın örtülerini indirdim. Pencerenin dışındaki parlak bir yıldız

dikkatimi çekti, ışıkları kapattım ve balkon kapısını açarak verandaya çıktım.

Hava hâlâ soğuktu ama yağmur dinmişti. Ay yoktu. Yıldızlar siyah gökyüzünde iğne deliği kadar parlaktı, canlı ve parlak. Birden aklıma bir düşünce geldi: Yıldızlar şehir gökyüzünde uzak bir fikir ya da kavram gibi geliyordu. Sönük ve uzaktaydılar.

Ama burada, elimi kaldırıp uzansam ve yeterince dilesem onlara dokunabilecekmişim gibi hissediyordum.

"Hangi yıldızlardan düştük de burada buluştuk?" Drew arkamdan bir şeyler söyledi ve ben de dönüp onu kapı aralığına yaslanmış halde gördüm. Hâlâ siyah pantolonunu, beyaz düğmeli gömleğini ve pantolon askılarını giymişti. Ama botlarını çıkarmıştı.

Omzumun üzerinden ona gülümsedim ve sonra gökyüzüne döndüm. "Kim söyledi bunu?"

"Aslına bakarsan eski dostun Nietzsche."

İnanmayan bir kakhaha attım. "Emin misiniz? Bu Nietzsche için fazla romantik. Daha çok Shakespeare ya da Byron'a benziyor."

"Orijinal metin bağlamında, alıntı romantik değil. Ama bence Nietzsche de bir bakıma romantik bir ruha sahipti." Drew'un sesi derin ve düşünceliydi.

"Nasıl yani? İneklere çok düşkün müydü?"

Drew'un cevap vermeden önce bir nefes aldığını duydum, sesinde bir gülümseme vardı. "Hayır, tam olarak değil. Kadınların ve erkeklerin farklı şekilde sevdiğini söylerdi ve bence bu konudaki felsefesinde çok fazla doğruluk payı var."

"Dur tahmin edeyim, bir kadın aşkını ilan ettiğinde bunu tatlı ot ve yonca ile yapar. İnekler yoncayı sever."

"İnek yorumum için beni asla affetmeyeceksin, değil mi?" "Hayır."

Başımı salladım.

Sessizce yıldızları seyrettik ve ben bu anı nasıl çalıp saklayabileceğimi, Drew'a ihtiyacım olduğunda, onu özlediğimde çıkarıp yeniden yaşayabileceğimi düşündüm. Çünkü onu özleyecektim.

Drew sessizliği bozarak, "Sanırım Nietzsche yaşamının sonundaki durumun ironisini takdir ederdi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Son yıllarında tamamen annesinin, onun ölümünden sonra da kız kardeşinin şefkatine ve ahlakına güveniyordu. Profesyonel yaşamında, kadınların en iyi ihtimalle inek olduğu ve ahlakın bir

toplumun keyfi yapısı. Ama bana öyle geliyor ki kadınlar ve ahlak ona sonunda gerçeği gösterdi."

Buna sııttım, çünkü çoğunlukla sözlerine şaşırmıştım, ama aynı zamanda bu düşünce sadistçe tatmin edici olduğu için. Bu sadizm dokunuşu beni kendim hakkında rahatsız etti.

İnsanlar seyirci rolündeyken en kötü hallerindedir. Başkalarının cezalarını çekmelerini hevesle izleriz, ancak kendimizle ilgili basit gerçekler nazikçe uygulandığında bile onları reddederiz.

Muhtemelen Drew'un yanında çok fazla zaman geçirdiğimin bir işareti olan bu garip felsefi düşünceleri bir kenara ittim ve ondan daha önceki ifadesine açıklık getirmesini istedim. "Sonunda ona tam olarak hangi gerçek gösterildi?"

"Ölmekte olan bir adam için entelektüellik, gurur ve felsefenin kum kadar faydası vardır." Drew daha yakın hissetti, ama hareket ettiğini duymadım ya da görmedim; "İrademiz sadece bedenimiz kadar güçlüdür; ihtiyacımız olan şeye duyduğumuz arzu her zaman ideallerin önüne geçecektir." diye eklediğinde sesinin tonu düştü.

Titredim.

Devam etti ama sesi dikkati dağılmış gibiydi, sanki çoğunlukla kendi kendine konuşuyordu. Sesinin meditatif, alçak tınısı hipnotize edici ve felç ediciydi ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

"İşler hep böyle yürür, değil mi? Sonunda, bizim görüşümüz en net olanıdır." Parmak eklemlerini omzumdan bileğime fısıltıyla hafif bir okşayışla geçirmeden hemen önce onun sıcaklığını sırtımda hissettim. "İdealler -imaj, algı, hırs, iyi niyet, hatta onur- tarafından suçlanmadan.... gerçekten neyin önemli olduğu bilgisini kazanırız, bizi kurtaracak bilgiyi."

Sesindeki tereddütü duyabiliyordum, bu yüzden "Bizi neyden kurtarırdı?" diye sordum.

"Zamanı boşa harcamaktan."

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Sonuçta, yağmur yağarken yapılabilecek en iyi şey yağmasına izin vermektir."

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum. Kavrulmak, için için yanmak ve yakmak istediğimi sanıyordum. Çok yanılmışım.

Drew'a olan arzum bir yangın değildi. Bir yağmur fırtınasıydı. Daha doğrusu, Büyük Dumanlı Dağlar'ın vahşi doğasında bir yağmur fırtınasıydı.

Arzu bir alev olduğunda tutuşur, parlak ve sıcaktır. Heyecan verici, seksi ve fizikseldir. Ateş bizi kendine çeken bir tehlikedir; yanmadan kaçıp kaçamayacağımızı görmek için onunla oynamayı severiz. Onu görebilirsiniz ama asla dokunamazsınız. Asla çok yaklaşılamazsınız. Bu istemekle ilgili. Ateşin eğlencesi, cazibesi budur.

Ama o verandada Drew arkamdayken durmak -bana dokunmadan, konuşmadan- ona duyduğum arzuyla ilgili hiçbir şey eğlenceli gelmedi, seksi ya da heyecan verici de gelmedi.

Evet, yanıyordum. Evet, arzu fizikseldi ama bu bir özlemde çok daha fazlasıydı.

Susuzluk gibi acıtıyordu.

"Drew, bilmiyorum...." Fısıldadım ve kendimi şaşırttım çünkü sesim önce dalgalandı sonra çatladı. Ağladım. Başımı eğdim ve verandanın korkuluklarına yaslandım. *"Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum"* demek istedim ama boğazım düğümlendi çünkü boğuluyordum.

Sesimdeki gözyaşlarını duymuş olmalıydı çünkü kolları bir anda beni sardı ve göğsüne yaslanacak şekilde çevirdi.

"Özür dilerim," dedi ve sonra söylemeye devam etti. "Özür dilerim Ash. Çok üzgünüm."

Başımı salladım ve ağzını aramak ve bu acı verici susuzluğu gidermek için ona doğru ittim. Beni hemen serbest bıraktı. Bana istemediğim bir alan açmak için geri çekilirken kollarını indirdi. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve perişan ve kederli görünüyordu.

Henüz konuşamıyordum ama hareketlerimi yanlış yorumlamasını istemiyordum. Kendimi ona doğru fırlattım, kollarım boynuna dolandı, dudaklarım dudaklarını kapladı -hareket ettim, çalıştım, takip ettim, kovaladım- ta ki niyetimi anlayana kadar.

İlk başta afalladı. Bunu anlayabiliyordum çünkü o da beni öpüyor olmasına rağmen elleri kalçalarımnda geziniyordu, üstünkörü ve geçici bir dokunuşla.

Sonra elleri vücudumdaydı. Dokunuşu yankılandı, etrafımı sardı, katmanlı ve zengin hissettirdi, rahatlatıcıydı. Beni yatıştırmaya çalışıyordu ama ben onun yumuşaklığını kabul etmedim. Ben fırtına istiyordum. Sağanak yağmura ihtiyacım vardı.

Pantolon askılarını çekiştirerek çıkardım, o da omuzlarından geçirerek bana yardım etti. Onu ittim, kapıdan odaya doğru geri geri yürüdüm, bir yandan da çılgınca kıyafetlerini çekiştiriyordum, gömleğinin düğmelerini açıyordum, pantolonunun düğmelerini açıyordum, fermuarını açıyordum, ona uzanıyordum.

"Ash," diye nefes aldı, başını kaldırdı ve bileğimi yakaladı.

"Sana ihtiyacım var." Bileğimi tuttuğu yerden çektim ve gömleğimi çıkardım, uyku pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı ittim ve ağzını yakalayarak başka bir saldırı başlattım. "Sana ihtiyacım var. Lütfen, sana ihtiyacım var."

Drew yağmur gibiydi. Vücudumun her santiminde, her yüzeyinde onun dokunuşuna ihtiyacım vardı. Beni kaplamasına, doyurmasına, taşımasına ve doldurmasına ihtiyacım vardı.

Sözlerim ve çıplaklığım onun içinde bir seli ateşlemiş gibiydi çünkü beni yakaladı. Elleri arıyor, hareket ediyor, takip ediyor ve kovalıyordu.

Parmaklarım onun tenine karşı açgözlüydü ve ona dokundum. Gövdesinin, sırtının ve göğsünün granit pürüzsüzlüğüne ihtiyacım vardı. Poposunun ve kalçalarının sert kıvrımlarına ihtiyacım vardı. Boyunun ipeksi sertliğine ihtiyacım vardı. Ve onu kavradığımda ağzımın içinde nefesi kesildi, titredi, parmakları beni ona sabitlemek istercesine esnedi ve kazdı, herhangi bir kaçıışı durdurmak için pençelerini etime batırdı.

Beni çevirdi ve ben düştüm, sırtım yatağa çarptı ve kalan kıyafetlerini çıkarırken onu izledim ama ona dokunmadan duramadım. Ellerim çılgınca okşamalar çalmaya çalışıyordu.

Bana katıldığında çıplaktı ve onun görüntüsünden zevk alacak zamanım yoktu çünkü susuzluğum artıyordu. Karnımı yakıyor ve kalbimi bir yumruk gibi sarıyordu. Nefes alamıyordum çünkü kendi arzumu ve ihtiyacımı içinde boğuluyordum.

Ben onu tutarken, okşarken, vücudunu ellerimde tutarken ve her hissi ezberlemeye çalışırken o beni öptü. Ağzı göğsüme doğru hareket etti ve dili, sıcak, ıslak ve açgözlü bir şekilde, tadıma baktı.

Karnıma doğru bir yol öptü, elleri her yerdeydi ve aşağı doğru inerken niyetini biliyordum.

"Hayır, hayır, benimle kal." Ellerine, kollarına, tutabildiğim her şeye uzandım. "Burada kal. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Drew için önemli olan eylemin verdiği zevk değildi. Onunla *birlikte* olmak, onunla birlikte olmaktı. Kalbinin yanımda olmasına, ağzının ağzımda olmasına ihtiyacım vardı.

"Ash," diye yanıma geldi, adımın dudaklarında duymak işkence gibiydi. "Şekerim, prezervatifim yok. Yok, yok-" Yutkunurken boğazının çalıştığını gördüm.

"İstiyorum." Çılgınca başımı salladım. "Bende var. Bir sürü farklı boyda prezervatifim var."

Bana baktı, gözleri yüzümü arıyordu. "Prezervatifin mi var?"

"Evet." Şaşkın ağzını öptüm. "Sakin sorma." Göğsünü ittim, yataktan sıçradım ve çantama doğru uçarak dibini karıştırdım. Elim önce vibratörü buldu ve onu kenara ittim. Sonra prezervatif paketlerini buldum, bir avuç aldım ve yatağa döndüm.

Ona döndüğümde dişlerimle bir paketi yırtmaya başlamıştım bile, kılıfı çıkarıp şaftına uzandım. Elleri yardım etmek için kalktı ama ben onları tokatlayarak uzaklaştırdım, prezervatifi onun uzunluğuna, mükemmel başına, düz ipeksi şaftına doğru yuvarladım, ancak büyüklüğünü ve uzunluğunu tam olarak fark ettiğimde neredeyse umutsuzluğa kapıldım.

Ama sonra bir mucize oldu. Çünkü tam oturmuştu. Mükemmel oturdu. Tanrı Sandra'yı ve onun magnum boy prezervatiflerini korusun.

Ve lanet olsun, çok güzeldi.

İnsanlar prezervatiften ya da güvenli seksten bahsetmenin eylemi daha az spontane ve erotik hale getirdiğini iddia edebilir. Bu insanlar yanılıyor. Korunma sadece partnerlerden biri güvenliğe diğeri kadar önem vermediğinde havayı bozar. Sırt üstü yatmış, sertleşmiş, hazırlanmış ve benim için hazır olan Drew'a bakıyorum; gözleri ihtiyacımın yoğunluğunu yansıtıyor, beni doldurmaya ve bu felç edici arzuyu bastırmaya hazır - bundan daha erotik bir şey olamazdı.

Bana doğru uzandı ve beni çevirmeye fırsat bulamadan ona sarıldım. Drew doğrulup kalçalarımı kavradı, ben de onun boyuna uzandım. Onu tepe noktama getirdim, kendimi alçalttım ve içimi doldururken başımı geriye attım.

Ben nefes nefese kaldım ve o bir küfür mırıldandı. Ağzı göğsümü buldu, yaladı, emdi ve ısırıldı; parmakları kalçalarımın, sonra kaburgalarımın, sonra da kıkırımın saplandı, vahşi ve muhtaçtı. Hareketsiz kaldım, başlattığım istilaya uyum sağladım, sonra daha da alçalarak tüm uzunluğu aldım.

Tekrar küfretti, olanları kavrayamıyormuş gibi kelimelerle nefes verdi ve akli, delice arzu karşısında akıl sağlığı için savaştı. Kendimi kaldırdım, sonra indirdim, sonra sallandım, ellerim omuzlarında, vücutlarımız karşılıklı bir okşamayla birbirine sürtünüyordu.

Drew sürekli hafifçe yuvarlanan bir gök gürültüsüydü, göğüste hissedilen ve yeri hafifçe sarsan yumuşak türden.

Nefes alış verişimiz hızlandı. Gecenin serinliğine rağmen vücutlarımız sıcak ve kaygandı, hareketlerim beceriksiz, açgözlü ve sakardı. Zihninin nihayet ne yaptığımızı kavradığı ve kabul ettiği anı fark ettim, dizginleri ele aldığı anda bunu hissettim. Benim beceriksiz liderliğimi geride bıraktı, kontrolü ele aldı ve ritmi belirledi. Elleri aramak yerine yol gösteriyordu ve beni nasıl seviyorsa, bana en çok zevki ve en çok teması nasıl sağlayacağını biliyorsa öyle hareket ettiriyordu. Ne istediğimi biliyordu.

Ona ne kadar ihtiyacım vardı.

Bana ateşte dans edilmeyeceğini, yağmurda dans edileceğini öğretti.

İsteyerek teslim oldum. O nereye götürürse, ben onu takip ettim. O nereye iterse, ben teslim oldum. Yağmur sağanak haline geldi, yükselen bir gelgit, iddia eden bir kabarma, şiddetli bir şey.

"Ashley, bana bak," diye hırladı.

Ona gözlerimi verdim ve çarpıştık, maviye karşı gümüş. Çıkardığım sesler kulaklarıma sessiz geliyordu ama bu coşkuya teslim olurken onları içimde tutamıyordum. Serbest kalışım bir flaş, bir flaş gibi geldi ve beni tekrar tekrar ele geçirerek kaldı. O ve onun doruk noktası, bende ve bedenimde bulunduğu coşku dışında her şey gözümü kör etmişti. Drew oldu ve

Yıldırım, sert ve acı verici ve Harika.

Delici parlaklıkta ezici patlamalar, yoğunluğu içinde korkutucu ve güzel.

Onu hareket halindeki bir zarafet olarak düşünmüştüm ama yanılmışım.

Drew hareket halindeki şiir gibiydi. Sözleri gibi, sevişmesi de bir silahtı.

Yağmur, alev gibi tehlikelidir. Ama çok geç olana kadar gücünün farkına varmazsınız.

İKİNCİ SEVİŞMEMİZ gün doğumundan hemen önceydi.

Derin bir uykuya dalmıştım, çıplaktım ve onun kollarına sarılmıştım.

Beni boynuma kondurduğu şefkatli öpücüklerle, bacaklarımın arasındaki becerikli parmaklarıyla uyandırdı. Ona döndüm, kollarımı açtım ve onu kendime çektim.

Tempo ve ritim daha yavaştı, ölçülüydü ve tamamen Drew tarafından belirlenmişti. Bana yine bir tangoyu hatırlattı, sanki adımları o planlıyormuş gibi ustaca koreografisi yapılmıştı. Öpücükler ve dokunuşlar nazik, taparcasına ve uzun süreliydi. Yeni çiçeklere hayat veren bir bahar yağmuruydu.

Boşalmam yoğun ama tatlı ve sürekliydi, bal gibi. Ve o anda doyduğumu hissederek uykuya daldım.

Bir süre sonra irkilerek uyandım.

Yalnızdım. Çıplaktım. Sıcaktım. Ve Drew'un uyuduğu yer de sıcaktı, bu da yataktan yeni ayrıldığına dair bir ipucuydu.

Otomatik olarak çarşafı da yanıma alarak doğruldum ve odaya göz gezdirdim. Kırmızı ve mor akçaağaçlar pencereye vuruyordu, güneş parlaktı ama gökyüzünde çok yüksek değildi. Uyku sisi dağılmıştı ve gerçeklik -hem iyi hem kötü hem de kafa karıştırıcı- üzerime çökmemişti.

Aksine, gerçeklik hızlı ve tuhaf bir UFO aracılığıyla geldi. Hayatım bana tanımadığım tuhaf bir tepside sunulmuştu. Annem ölmüştü; bugün cenazesi vardı. Drew ve ben dün gece iki kez sevişmiştik; yarın kardeşlerime veda edecek ve Chicago'ya geri dönecektim.

Yarın Drew'dan ayrılacaktım.

Odanın kapısı kapalıydı; buna rağmen diğer taraftan evin içinde bir yerlerden gelen sesler duydum. Önceki geceden kalma aceleyle atılmış giysilerimi hızla giydim ve kapıya doğru yürüdüm.

Elim kapı kolunun üzerinde gezindi ama dokunmadım. Bunun yerine duvara baktım ve kararlarımın ağırlığının omuzlarıma çökmesine izin verdim. Neredeyse nefesim kesiliyordu.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Drew beni yine haritasız bırakmıştı. Ama bu benim hatamdı, çünkü ben büyük bir kızdım ve GPS'i nasıl kullanacağımı biliyordum. Pusulam olması için ona güvenmemeliydim.

Cesaretimi ve kendi rotamı çizme kararlılığımı toplayarak kapıyı açtım ve kendimi daha önce hiç böyle bir durumda bulmadığım için koridorda olabildiğince doğal bir şekilde yürüdüm.

Mutfağa yaklaştıkça sesler yükselmeye başladı ve onları hemen tanıdım. Kardeşlerim buradaydı, altısı da.

Köşeden baktım ve şüphelerim doğru çıktı. Altı erkek kardeşimin hepsi, artı Drew, artı Alex ve Sandra oradaydı.

Beni ilk Alex gördü. El sallamak üzereydi ama ben başımı çılginca salladım ve koridora doğru geri çekildim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Oraya nasıl gireceğimi ve nasıl doğal davranacağımı bilmiyordum.

Drew'un benimle konuşmadan önce bir şeyleri duyurma gibi bir geçmişi vardı, Beau'ya bana karşı hislerinin kardeşçe olmadığını söylemesi gibi. Bu nedenle, odadakilere ilişkimizi tamamladığımıza hemen söyleyeceğinden endişe ediyordum. Ayrıca, ilişkimizi tamamladığımıza tüm odaya söylemeyeceğinden de endişelendim.

Ya pişmanlık duyuyorsa? Ya birlikte geçirdiğimiz gece onun için benim için ifade ettiği anlamı ifade etmiyorsa?

Ve bu arada, madem bu konuyu düşünüyordum, birlikte geçirdiğimiz gece benim için ne ifade ediyordu? Benim fikrim neydi?

Önemli olan nokta şu ki, çıldırmıştım, telaşlıydım, aşırı sinirliydim ve duygusaldım ve keşke GPS'im bozulmasaydı.

Ayak seslerinin yaklaştığını duydum, döndüm ve banyoya kaçmaya hazırlandım ama bir el kolumu yakaladı ve beni geri döndürdü.

"Ashley, sorun ne? İyi misin?" Alex'i görünce rahat bir nefes aldım. Şu anda evde yaşayan potansiyel erkekler arasında en iyi huylu olan oydu.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve beni takip etmesini işaret ederek onu kütüphaneye çektim ve kapıyı kapattım.

Alex'in tehlikeli, seksi bir holigan gibi göründüğünü itiraf etmeliyim; uzun boylu, yüzücü yapılı, bazen menekşe rengine çalan koyu mavi gözleri, simsiyah saçları ve çenesinden boynuna kadar uzanan yırtık bir yara izi vardı. Ayrıca benden beş yaş, eşi, yakın arkadaşım Sandra'dan ise neredeyse sekiz yaş küçüktü.

Bir de sesi tereyağını eritiyordu. Ciddiyim.

"Hey...." Gözlerini bana dikti. "Her şey yolunda mı? Belli olanlar dışında."

Oh, ve genellikle uygun sempati ve/veya empati gösterileri gibi alışılmış sosyal becerilerden yoksundu.

Başımı salladım, nefesimi bıraktım. "Evet, sanırım öyle... Hepiniz buraya ne zaman geldiniz?"

"Sadece birkaç dakika önce. Dün gece kardeşlerinle birlikte evde kaldım. Artık şu sevdiğin video izleme sitesine ücretsiz erişimin var. Ayrıca NSA'nın gizli operasyon fonu Ulusal Rahim Ağzı Kanseri Koalisyonu'na annen adına bir bağışta bulundu."

Oh, ve o bir dahiydi.

Kaşlarım kalktı, "Alex. Yapma bunu. Bu hırsızlık olur." "Hangi kısmını?"

"Hepsini."

"Tamam." Kaşlarını çattı, sinirli görünüyordu. "Neden burada saklanıyoruz?" "Saklanmıyoruz. Ben sadece herkesle yüzleşmeye hazır değilim."

Beni incelerken kaşları düzleşti. "Neden?"

Sorusunu duymazdan geldim. Bu bütün gün sürebilirdi. "Neden herkes burada? Planın evde buluşmak olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti, ellerini ceplerine soktu. "Çılgın babanla ilgili bir şey. Dün gece geldi. Kardeşinin onun cenaze alayını takip etmesini istediğini sanmıyorum. Bu arada, onun kredi puanını mahvetmemi ister misin? Onu merkezi veri tabanlarından silebilirim."

"Hayır. Kendi kredi puanını yıllar önce mahvetti ve bir yerlerde bir suçtan aranıyor olma ihtimali çok yüksek. En iyisi onu merkezi veri tabanında bırakmak. Alex'in omzunun üzerinden baktım, "Drew dışarıda mı?"

"Evet." Alex bir an için düşünceli görünüyordu. "Sence beni balığa götürür mü? Hiç balığa çıkmadım."

Gözlerimi kısarak ona ve rastlantısallığına baktım. "Balık tutmak mı?"

"Evet. Belki ziyaretine geldiğinde Sandra ve ben de seninle gelebiliriz. Drew iyi bir insan ve balık tutma konusunda gerçekten iyi olacak gibi görünüyor. Bugün balık tutamadık tabii ki; vaktimiz yok. Bugün bizimle gelmenizden bahsetti. Geri dönmen güzel olacak. Satrançta Nico'dan daha iyisin."

Vücudum buzlu suyla ıslatılmış gibi dondu ama gözlerim hemen Alex'e kaydı. "Ne?"

"Biliyorsun, Quinn'in uçağı. Hep birlikte uçtuk. Bizimle geri geliyorsun."

I baktı içine Alex'in menekşe gözler için a yendi, umut o Onu yanlış anlamıştım. "Chicago'ya mı?" Bakışlarını bana dikti. "Evet... Chicago'ya. Başka nereye gidebiliriz ki?" "Bugün mü?"

Ellerini ceplerine sokarak başını salladı. "Doğru ya. Drew ve Quinn her şeyi ayarladı."

Nefes verdim ve kalbimin nefesle birlikte bedenimi terk ettiğini hissettim. "Drew mu ayarladı? Drew mu ayarladı?"

Alex *dudak büktü*. "Evet. Dediğim gibi, Drew'un fikriydi." Alex'e ters ters baktım ama onu gerçekten görmemiştim.

Drew'un fikriydi. Drew bugün gitmemi istemişti. Bugün Chicago'ya gidiyordum ve bu Drew'in fikriydi.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve irkilerek nefesimi içime çektim. Neyse ki gelen sadece Jethro'ydu.

"Ash, işte buradasın. Nasılsın bakalım? Yemek getirdik ve Drew kahve koydu." Jethro yanıma geldi ve beni çabucak kucakladı. "Hey, Alex."

Alex Jethro'ya el salladı. "Selam, Jethro."

"Gidip hazırlanman gerek," dedi Jethro ve beni kapıdan dışarı, koridora ve banyoya doğru itti. "Cenaze için benimle geleceksin. Önümüzdeki yarım saat içinde yola çıkmamız gerekiyor çünkü biliyorsun buradan kasabaya gitmek kırk beş dakika sürüyor. Peder Seymour bizi bekliyor ve takım elbisemi kilisede bıraktım."

Sonra aniden kapıyı kapattı ve beni karmakarışık, kalbi kırık düşüncelerimle baş başa bıraktı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Karşımızdakinin hiç önemsemediğinden korktuğumuz için çok fazla önemsemekten korkuyoruz."

ELEANOR ROOSEVELT

Duşumu aceleyle **aldım**. Çünkü Drew'u görmem ve onunla konuşmam gerekiyordu ve bunu bir an önce yapmalıydım, yoksa aklımı kaçıracaktım.

Kurulanırken Sandra kapıyı çaldı ve bana iç çamaşırlarımı ve siyah bir elbise verdi. Saçlarımı kuruttum, çabucak giyindim, minimal makyaj yaptım - maskara sürmedim - ve mutfığa koştum ama Drew'un diğer banyoda duş aldığını gördüm.

Sandra ellerime bir fincan kahve ve peçeteye sarılı iki Danimarka çöreği tutuşturdu. "Bunu ye. Bunu iç."

Başımı salladım, onun yanından geçip koridora ve Drew'un kapısına doğru baktım. Onun yatak odasını hiç görmediğimi fark ettim. Sadece benim odamda, misafir odasında yatmıştık.

Pastayı ve kahveyi Sandra'ya geri uzattım, yanından geçerken ona bakmadan, "Şunu benim için bir saniye tutar mısınız?" dedim.

"Evet. Tabii ama beş dakikan var," diye seslendi arkamdan.

Ona bir başparmak işareti yaptım. Drew'un kapısına geldiğimde, kapının önünde tereddüt ettim - içeri dalmak istemekle kapıyı çalmanın doğru seçim olduğunu bilmek arasında kaldım.

Sonunda kapıyı çaldım. Cevap vermedi.

"Drew?" Sesimin amaçladığımdan daha tiz çıkmasından hoşlanmayarak sordum. Boğazımı temizledim. "Drew, seninle konuşabilir miyim?"

Etrafta dolaşmasını, bir çekmeceyi açıp kapatmasını dinledim. "Evet, bana bir dakika ver."

Biraz daha yürüdü. Daha fazla çekmece açılıp kapandı.

Sonra kapıya yaklaştığını duydum. Ellerimi kalçalarımaya koydum, sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Uzunlarımla ne yapacağımı bilemiyordum.

Kapıyı on santim kadar açtı, sadece gözlerini, gömleksiz olduğunu ve belinde bir havlu olduğunu görmeme yetecek kadar.

"Drew, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Gözleri omzumun üzerinden geçti, sonra tekrar yüzüme döndü. Cevap vermedi ama sıkıntılı görünüyordu.

Göğsümde küçük bir acı hissettim ve boynumda yükselen bir sıcaklık hissettim. Yavaşça nefes alıp verdim, mantıklı düşünmeye ve ikimiz için de hoş olmayan sonuçlara varmamaya çalıştım. Ama bunu yapmamak zordu. Hoş olmayan sonuçlara varmak genetik yapımda vardı.

"Drew...." Dudaklarımı yaladım, yutkundum. "Seninle gerçekten konuşmam gerek."

Gözleri benimkiler arasında gezindi, sonra girişten uzaklaştı ve içeri girebilmem için kapıyı daha geniş açtı. Bir şey arıyormuş gibi odasının etrafına bakındı.

"Drew, I...."

Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Aramızda ani ve rahatsız edici bir mesafe oluşmuştu; bu sabah benimle seviştikten bir süre sonra olmuştu bu. Dün gece hakkında konuşmak istedim. Neden bugün gitmemi ayarladığını sormak istedim. Yağmur fırtınasına çıplak yakalanmış gibi hisseden tek kişinin ben olup olmadığımı sormak istiyordum.

"Ne oldu?" Benden ayrı duruyordu, sırtı kaskatı kesilmişti ve kendini destekliyor gibiydi. Her zaman canlı olan gözleri soğuk ve temkinliydi.

"Bugün gitmem için Quinn'le anlaştın mı?" "Evet."

Bir açıklamayla devam etmesini umarak ona baktım. Devam etmeyince birkaç kez göz kırptım (çünkü kafam karıştığında ve telaşlandığımda göz kırpmak benim için bir alışkanlıktı).

Başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

Belki aklım başımda olsaydı; belki annemin cenazesinin sabahı olmasaydı; belki fiziksel yakınlıkla ilgili önceki deneyimlerimin her biri bir kenara atılmamla sonuçlanmasaydı, ondan bir açıklama isteyebilirdim.

Ama istemedim.

O kadar enerjim yoktu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, yavaşça başımı salladım ve rol yaptım. "Anlıyorum. Peki, teşekkürler. Bu işleri çok daha kolaylaştırdı. Sanırım toplanmalıyım."

"Sandra bunu zaten yaptı," dedi, yüzü ve ses tonu ifadesizdi. "Ne?"

"Sandra, senin eşyalarını çoktan topladı." Drew havluyu beline doladı.

Tekrar başımı salladım ve onu görmek istemediğim için gözlerimi ondan ayırdım. Onun yerine odasına baktım ama pek bir şey fark etmedim. Yatak benimkinden daha büyüktü. Deri not defteri komodinin üzerinde duruyordu. Hiçbir yerde fotoğrafı yoktu.

Sakin bir nefes aldım, döndüm ve kapıya doğru yürüdüm, "Eğer onu geç bırakırsam Jethro muhtemelen bana kötü kötü bakacak," diye mırıldandım.

Ağlamaya başlamadan önce kapıdan çıkmış, koridora inmiş ve evin dışına çıkmıştım. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum ve neredeyse Sandra'yla çarpışıyordum. Elinde hâlâ kahvem ve böreğim vardı.

MOMMA'S FUNERAL WAS an exercise of going through the motions for the sake of going through the motions. Bilinen nedenlerin ötesinde hiçbir zaman cenaze törenlerinin hayranı olmadım. Duygular arasında özellikle yas, kutsal ve son derece özel olması gereken bir şey gibi geliyor.

Tüm kasaba kiliseye gelmişti. Kardeşlerim ve ben en ön sırada oturuyorduk ve kendimi teşhir ediliyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Her şeye rağmen, kederimi birkaç yüz kişiyle paylaşmak zorunda kalmam dışında, güzel bir ayindi.

Koro şefi Bayan Beverton "Amazing Grace" in ikinci kıtasını söyleyene kadar ağlamadım. Bir Hristiyan cenazesinde "Amazing Grace" çalmanın zorunlu olduğunu hissediyorum. Herkesin bir bebek gibi hıçkırarak ağladığından emin olmanın tek yolu bu.

Billy kolunu bana doladı ve yakınımdaya tuttu; diğer kardeşlerim ve Drew tabutu taşıyanlardı. Drew diğerlerinin arasından en uzun boylu olarak sıyrılıyordu ve gruptaki tek sarışın oydu. Tabutu cenaze arabasına taşırken tek gördüğüm başının arkasıydı. Hissettiğim tek şey boşluktu.

Billy ve ben dışarı çıkarken etrafımız sarılmıştı ve olabildiğince çok zamanımızı insanların annemin iyiliğine dair anlattığı hikâyeleri dinleyerek geçirdik. Sonunda kalabalıktan ayrılmak ve defin işlemine zamanında yetişebilmek için mezarlığa gitmek zorunda kaldık.

Mezarlığa vardığımızda bizi defin alanının yanına kurulmuş bir çadıra götürdüler. Billy ve ben ön sırada Jethro ve Cletus'un yanındaki son iki sandalyeye oturduk. Drew ve küçük üç kardeşim arkamızdaki ikinci sıradaydı ama Drew benim oturduğum yerden dört koltuk ötede, uzak taraftaydı.

Kendime umurumda olmadığını söyledim ve sanırım buna inandım, çünkü annemi gömüyordum. Drew, ben, biz, gerçekten önemli değildi. *Hiçbir şeyin önemli olmadığı* anlardan birini yaşıyordum *çünkü nasıl olsa hepimiz ölecektik*.

Birkaç duadan sonra annemin tabutunu toprağa indirmelerini biraz da hayranlıkla izledim.

Rahip Seymour daha sonra hepimizin tabutun üzerine bir avuç toprak koymamızı bekledi. Ben kaçınmışım.

Her şey bittiğinde omzumun üzerinden baktım ve arkadaşlarımla kocalarının çadırın arka tarafında, hepsi siyah elbiseler ve takım elbiseler içinde durduklarını gördüm. Drew, Quinn ve Fiona ile konuşuyordu. Üçü de derin bir sohbe dalmış gibiydi. Dikkatim grubun geri kalanına yöneldi ve Marie'nin bana el sallayıp küçük bir öpücük kondurduğunu gördüm. Ona minnettar bir gülümseme verdim.

Ayrıca annemin iki bakım hemşiresinin de orada olduğunu fark ettim: Marissa ve Joe. Birlikte duruyorlardı, el ele tutuşmuşlardı ve gözlerimiz buluştuğunda ikisi de bana nazikçe gülümsedi. Birden ne Roscoe'nun ne de Billy'nin Marissa'nın sevgisi için hiç yarışmadığını fark ettim ve son altı hafta boyunca etrafımda olup bitenlere nasıl bu kadar kör olabildiğimi merak ettim.

Başka neleri kaçırmışım? Başka neleri görmemişim?

Kalabalık resepsiyon için ayrılırken, Momma'nın kütüphaneden birkaç arkadaşı mezarın üzerinde baloncuklar üflemeğe başladı.

"Naomi Winters bir wiccan sanırım." Billy yakınımaya eğildi ve bu bilgiyi kulağıma fısıldadı.

"Baloncukların wiccan olmakla ne ilgisi var?"

Omuz silkti ve başını salladı. "Açıkçası bilmiyorum ama seni rahatsız ediyorsa..."

"Hayır. Sorun değil."

Billy ve ben kalabalığın gerisinde kaldık, arabaların uzaklaşmasına izin verdik ve kadınların baloncuklarını üflemeğini izledik. Genelde ciddi olan yüzüne baktım ve ağzının yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığını gördüm.

Hiç beklenmedik bir anda, "Çocukken baloncuk makinemiz vardı, hatırlıyor musun?" dedi.

Başımı salladım ve hemen o anıyı hatırladım. "Sen ve Cletus onu bir ağaca asmıştınız ve bana baloncukların peri olduğunu söylemişsiniz."

Sırıttı, gözlerinin odağı kaybolmuştu. "Çok tatlıydın. Sanırım perilere, tek boynuzlu atlara ve diğer şeylere gerçekten inanıyordun."

"Eskiden inanırdım." Başımı salladım, büyüye inanmanın nasıl bir his olduğunu kısa bir süre için hatırladım.

"Sanırım giderken bunu da yanında götürdün," dedi Billy beklenmedik bir şekilde.

Tekrar ona baktım, yüzünü araştırdım. Ona gittiğimde, tıpkı annemizi gömdüğümüz gibi, o parçamı da gömdüğümü söylemek istemedim.

"Sen iyi bir kadınsın Ash. Mutluluğu, tek boynuzlu atları, gökkuşaklarını ve baloncuk perilerini hak ediyorsun. Daha azıyla yetinme."

Yutkundum ve kardeşime gülümsedim; cevap vermeyi başardığımda sesim kaba ve düzensizdi, "Teşekkürler Billy. Sana da."

Yedi çocuk arasında kesinlikle en sert olan oydu. Ama bazı şeyleri en derinden hissedenin de o olduğundan şüpheleniyordum.

Resepsiyon kütüphanede yapıldı ve Darrell o zaman ortaya çıktı.

Gerçekten şanslıydık. Töreni basabilir ve tüm günü tatsız hale getirebilirdi. Ona göre, olay çıkarmak ve kaçırma girişiminde bulunmak için günün sonuna kadar beklemek oldukça düşünceliydi.

Billy ve benim için şanssızlık, biz onun hedefleriydik.

Billy arabayı kütüphanenin otoparkına çekti, otopark o kadar doluydu ki çimlerin üzerine park etmek zorunda kaldık. Tam arabadan inmiş, Billy ile içeri girmeden önce elbisemi düzeltiyordum ki bir elin bileğimi kavradığını ve beni ayağımdan çektiğini hissettim. Babam kolunu belime dolayıp beni yarı kaldırmaya düşecektim.

Nefesim kesildi ve sonra çığlık attım. Yüzüme iki tokat attı ve yanağım arı sokması gibi acıyarak dışarıya, çeneme, gözümün etrafına doğru yayıldı.

"Kapa çeneni kızım. Babana bağıramazsın." Beni kabaca salladı, arabaya doğru savurdu, sonra tekrar yakaladı.

Çevresel görüşümde Billy'nin arabanın etrafında koştuğunu ve babama saldırdığını gördüm. Ne yazık ki babam yalnız değildi. Billy bana ulaşmadan iki iri motorcu Billy'ye ulaştı. Biri karnına yumruk attı, diğeri de bir çeşit metal boruyla kafasına vurdu. Yere yığıldı ve yüzüstü çimlerin üzerine düştü. Hiç şansı yoktu.

Kardeşim için duyduğum korku beni harekete geçirdi. Babamın pençesinde çırpındım ve ayağına basmayı ve kaburgalarına dirsek atmayı başardım. Tutuşu ona kafa atmama yetecek kadar gevşedi; tacımın burnuna çarpması tatmin edici bir çıtırtı verdi. Umarım burnunu kırmışımıdır, çünkü başım fena halde ağrıyordu.

Beni hemen bıraktı, elleri yüzüne geldi. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken uzun ve yüksek sesle çığlık attım.

Billy'ye koşmalı mıydım? Hayır. Motorcular kardeşimle benim aramdaydı. Bu çaba boşuna olurdu.

Bir silah aramalı mıydım? Hayır. Bir kütüphanenin otoparkının kenarındaydım, ninja soyunma odasında değil.

Kütüphaneye doğru kaçmaya çalışmalı mıydım? Evet, denemeliydim. Çünkü binayla aramda sadece Darrell vardı ve Darrell burnu için bağırıp çağırmakla meşguldü.

İyi bir önlem olsun diye, koşarak yanından geçerken sivri siyah ayakkabılarımla kaval kemiğine tekme attım. Taşaklarını hedeflemiştim ama son anda vazgeçtim.

Arkamdan motorcuların bağırıldığını duydum ama peşimde olup olmadıklarını görmek için bir bakış bile atmadım. Büyük bir çalının etrafından koşarak geçtim ve park alanını kütüphaneden ayıran geçidi geçmeye başladığımda neredeyse bir araba tarafından eziliyordum.

Araba bana çarpmamak için direksiyonu kırdı ve kıl payı kurtuldu. Bir polis aracıydı ve içinde Jackson James oturuyordu. Sanki uzaydan ışınlanmışım gibi bana bakıyordu.

Sürücü kapısına doğru koştum ve kapıyı açtığına neredeyse onu yakalıyordum.

o.

"Jackson, yardımına ihtiyacım var, yardımına ihtiyacım var."

"Ashley, yavaşla, yavaşla. Yüzüne ne oldu?" "Yüzümü unut, benimle gelmen gerek." Onu çekiştirdim.

onu Darrell ve motorcu arkadaşlarının olduğu yere götürmeye çalışıyordu.

Tanrı bilir kardeşime ne yapıyorlardı.

Jackson topuklarını sıkı ve nazik ellerini omuzlarıma koydu. "Sakin ol, cenazeden yeni geldiğini ve çok üzgün olduğunu biliyorum ama arabaların önüne atlamamalısın-"

"Cehenneme kadar yolu var!" diye homurdandım ve silahına uzandım. Bu doğru, silahını aldım.

Bu onu şok etmiş olmalı çünkü "Ashley Winston!" diye bağırdığını duyduğumda çoktan arabasının kaputunun etrafında ve çalılıkların ötesindeydim. Az önce silahımı mı aldın?!"

Takip edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Koşarak Billy'nin arabasının park ettiği yere geri döndüm ve iki motorcunun kardeşimi bagaja yüklediğini gördüm; babam arabanın kenarına yaslanmış, burnunu tutuyordu, başı geriye eğikti.

Silahın emniyetini kapattım ve motorculara doğrulttum. "Ona dokunmayın," dedim sesim çelik gibiydi.

Çocukluğumda gördüğüm diğer motorculara benzeyen yaşlı, kirli, terli, tıraşsız ama sakalsız, koca göbekli, deri kaplı motorcular durdular, açılmış gözleri benimle elimdeki silah arasında gidip geliyordu.

Sesimi duyan babam başını kaldırıp baktı. Sanki bana yalvarıyormuş gibi bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde bana doğru uzattığını gördüm.

"Şimdi Ashley, bebeğim, o silahı bana vermen gerekiyor."

Motorcular bagajın iki yanında durdukları yerden kıpırdamamışlardı, Billy'nin aciz hali yarı arabanın içinde, yarı dışındaydı. Bana bakıyorlardı ve beni ölçüp biçiyor gibiydiler.

Babam bana doğru bir adım atacakmış gibi hareket etti. İçgüdüsel olarak silahı en uzun motorcunun dizine doğru indirdim, nişan aldım ve ateş ettim.

Yere düştü, kalçasını tutuyordu. Çok yükseğe nişan almıştım.

En azından silah sesinin birinin dikkatini çekeceğini umuyordum. Bir kütüphanenin otoparkındaydık, Tanrı aşkına! Şimdiye kadar birilerinin gelmesi gerekmez miydi? İnsanlar kitap okumaz mı? Mezarlıktaki herkes neredeydi? Park yeri arabalarla doluydu. Şimdiye kadar kimse kitaplarını kontrol etmeyi bitirip otoparka gitmemiş miydi?

"Vay anasını!" Motorculardan daha kısa olanı haykırdı. Onu susturmak için silahı kaldırdım ve ona doğrulttum.

"Kardeşimden uzak duracaksın yoksa seni hadım ederim."

Başını salladı, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Elbette, tatlım." "Bana tatlım deme!"

"Tamam, tamam. Kardeşimi buraya getireyim de yolundan çekilelim." Daha kısa boylu olan motorcu, yerde bağırıp çağıran ve küfürler savuran arkadaşının yanına gitti.

İkisini de kısık gözlerle izledim, ani bir hareket var mı diye baktım.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Jackson'ın ünlemini, kaldırımdaki ayak sesleriyle birlikte duydum. Belli ki silah sesini duyana kadar peşimden gelmemişti. Belki de gelmiş geçmiş en kötü polis memuruydu.

Gözlerimi motorculardan ayırmadım. "Jackson, babam Darrell'ı hatırlıyor musun? O ve arkadaşları az önce Billy ve benim üzerime atladılar ve gördüğün gibi Billy'yi arabasının bagajına yüklediler ve sanırım ikimizi de alıp kaçmaya çalışıyorlardı."

Babamın düzgün konuşma yeteneği kırık burnu yüzünden engellenmişti. "Bu doğru değil. Saygılarımı sunmak için uğradım ve Billy...."

"Billy kendini bayılıp bagaja mı düştü?" Jackson alaycı bir ses tonuyla sordu. Jackson korkunç derecede sahipsiz bir polis memuru olabilirdi ama aile geçmişimi biliyordu. Destek çağırmak için omzundaki telsizi kullandı ve gözlerini üzerimde hissettim. Henüz silahı elimden almaya çalışmamış olmasını ilginç buldum.

Telsizden durumu bildirmeyi bitirdiğinde, kemerinden bir çift kelepçe çıkardı ve yanımdan geçerken "Koru beni" dedi.

Sonra doğruca babamın yanına gitti ve ona haklarını okumaya başladı. Sırada kısa boylu motorcu vardı, sonra da uzun boylu olan. Üçü arasında Darrell en yüksek sesle şikayet etti ve polis vahşeti hakkında bir şeyler havladı.

Jackson vurduğum adama kelepçe takıyordu ki yaya olarak yaklaşan insanların seslerini duydum. Gözlerim yana kaydı ve iki kez baktım, neredeyse silahımı düşürüyordum. İçime hızlı ve sıcak bir rahatlama aktı.

Jethro ön taraftaydı ve beni görünce koşmaya başladı. Drew, Quinn ve Duane de hemen arkamdaydı.

"Ashley, neler oluyor? Ne yapıyorsun?" Jethro yaklaşırken yavaşladı, gözleri bir pinpon topu gibi sahnenin etrafında zıplıyordu.

Quinn takım elbise pantolonunun arkasından bir silah çıkardı, bana başıyla selam verdi ve Jackson'a varlığını duyurdu.

Drew ise doğruca bana doğru yürüdü -hiç yavaşlamadı, sürekli gözlerimi tuttu- ve elini benimkinin üzerinden kaydırarak silahı elimden aldı. Başparmağıyla emniyeti açtı ve bir kolunu belime doladı.

"İyi misin?" Boştaki eli sanki bir yara arıyormuş gibi vücudumda gezindi.

Başımı salladım ve ona baktım. "Evet... İyiyim."

Bir elini çeneme koydu ve yüzümü çevirdi, gözleri ateş saçıyordu, yanağıma ve gözüme bakarken çenesi sıkılaştı. "Gözün moraracak."

Gözlerimi kırıştırdım ve muhtemelen haklı olduğunu fark ettim. Sağ gözüm çok şişmiş olmalıydı, çünkü zaten görmekte zorlanıyordum.

"Bir silah sesi duyduk," diye açıkladı Quinn. "Kim ateş etti? Kim vuruldu?"

Jackson benden önce konuştu. "Ben ateş ettim. Bunu ben vurdum," diyerek botunun ucuyla motorcuyu işaret etti. "Üçünü de halledebilmek için silahı Ashley'e verdim."

"Hangisi sana zarar verdi?" Drew dişlerini sıkarak sordu. Tek sağlam gözümle onu inceledim. "Bunun bir önemi var mı?"

"Benim için önemli."

Sonraki sözlerim bütün gün düşündüklerimi yankıladı ve söyleyeceğimi bilmeden ağzımdan çıktı. "Neden? Ben artık senin sorunun değilim."

Drew irkildi, eli yüzümden çekildi ve sanki onu itmişim gibi arkasına yaslandı.

"Billy'nin nesi var?" Duane arabanın bagajındaydı ve kardeşinin üzerine eğilmişti.

Drew'dan uzaklaştım ve bana sunduğu kısa süreli teselli vahasını hemen özledim; karşılığında benden hiçbir şey beklemediği ya da ihtiyacı olmadığı halde aptalca kabul ettiğim bir teselliydi bu. Ambulans gelmeden önce onun için ne yapılabileceğini görmek için Billy'nin yanına gittim.

Jackson Drew'a doğru yürüdü; çevresel görüşümde elini uzatarak "Artık silahımı bana geri verebilirsin" dediğini gördüm.

"Hey," Duane yanımda duruyordu. "Sana ne oldu?"

"Yaralandım." Parmaklarım Billy'nin başının arkasındaydı, kanama belirtisi olup olmadığını araştırıyordum; dönmeden cevap verdim. "Ama merak etmeyin, iyileşeceğim."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

*"Sevdiklerimle birlikte olmanın yeterli olduğunu
öğrendim."*

WALT WHITMAN

ZAMAN TÜM YARALARI İYİLEŞTİRİR. Zaman çok önemlidir. Zaman kısa. Zaman benim tarafımda.

Yalanlar. Tüm yalanlar.

Zaman düşmandır. Zaman diğer takım için oynuyordu. Zaman sonsuz bir çöl gibi uzayıp gidiyordu. Zamanın yaptığı tek şey sarhoş bir denizci gibi sendeleyerek ilerlemek ve sana kırıksıklıklar vermektir. Ve frengi.

Yaz sonbaharı, sonbahar kışı, kış da Chicago'da yedi bin metre karı doğurdu - aşağı yukarı altı bin dokuz yüz doksan metre. Ve bu sadece Kasım'ın son haftasıydı.

Şansıma, örgü gecesine ev sahipliği yapma sırası bendeydi ve ertesi gün işten izinliydim. Bu, eve vardığımda otuz altı saat boyunca uğuldayan rüzgâr ve şiddetli karda dışarı çıkmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Termal pijamalarımı giyip sarhoş olabilirdim.

Ama sarhoş olmayacaktım. Sarhoş olduğumda nasıl hissettiğimi, mantığımın ötesinde içtiğimde kontrolümü nasıl kaybettiğimi sevmiyordum. Tennessee'den döndükten sonra bunu bir kez yapmışım ve sarhoşken Drew'u aramam için fiziksel olarak engellenmem gerekmişti.

Pek hoş olmamıştı. Sarhoşken tüm hikâyeyi anlattım; arkadaşlarım ağlamak için yedi omuz verdiler.

Sandra, Nico ve Fiona ilk başta Drew'in büyük savunucularıydı. Bana tam olarak baskı yapmadılar ama her fırsatta onunla iletişime geçmemi ve duygularım hakkında dürüst olmamı ima ettiler.

Ama yapamadım. Yüzünün beni nazikçe hayal kırıklığına uğrattığını hayal edip durdum. Bu sahneyi kafamda canlandırırdığımda, kadınların jam session'da hakkında mırıldandıklarını duyduğum o zavallı kız Jennifer'dım, sarı elbisemle süslenmişim ve muhtemelen tanıdığı herkesten daha iyi pişirebilecek bir adama muzlu kek uzatıyordum. Bana ne kadar güzel olduğumu söylerdi -güzel bir yüz, hoş bir kık parçası, değersiz bir aksan- ama benden hiçbir şey istemediğini söylerdi.

Bana ihtiyacı olmadığı konusunda başından beri dürüsttü. Bunun için onu suçlayamazdım.

Üçü de ince imalarıyla elde ettikleri tek şeyin benim sessizliğim ve aramızda büyüyen bir çatlak olduğunu fark ettiklerinde, zorlamayı bıraktılar.

Artık biz -örgü grubum ve ben- hep birlikte ona Dr. Ruinous diyorduk. "İ" ekine dikkat edin. Bu lakabı Sandra düşündü. Sanırım bu onun barış teklifiydi, benim tarafımda olduğunu göstermenin bir yoluydu.

Yine de ondan nadiren bahsettim. Bunun yerine, incinmiş duygularımın içinde sessizce yüzdüm. Arkadaşlarım örgü gecelerimizdeki alışılmadık sessizliği gündeme getirdiğinde, bunu annemin hastalığı ve ölümünün neden olduğu kalıcı kedere bağlıyordum ki bu büyük ölçüde doğrudu.

Onu her gün özlüyordum ve nasıl açıkça ve yüksek sesle yas tutacağımı bilmiyordum.

Bu nedenle kitaplara kaçtım ama aşk romanları okumaktan kaçındım. Sonsuza dek mutlu sonlar okumama gerek yoktu. Bunun yerine, sadece sevdiğim insanlarla birlikte olmanın verdiği rahatlıkla yetindim.

Salı gecesı işten eve geldiğimde Kat çoktan gelmişti. Dairemin anahtarını geri vermemişti ve ben de geri istememiştim.

"Hey!" diye seslendi mutfaktan. "Umarım sakıncası yoktur, uğrayıp çete için wonton çorbası ve yumurtalı ekmek aldım. Sıcak tutmak için senin tencereni kullanıyorum."

Gülümsememe engel olamadım. "Benim birden fazla tencerem var."

"Hayır, yok. Tam anlamıyla bir tencerem var. Bu arada, mektuplarını aldım. Sehpanın üzerinde. Bir paketin var."

"Bir paket ha?" İlgimi çekmişti; annem ölmeden önce bana sık sık paket gönderirdi. Amazon Prime dışında ikinci bir paket kaynağım yoktu.

Kışlık kıyafetlerimi çıkardım -çizme, şapka, eldiven, atkı, ikinci atkı, dış ceket, iç ceket, üçüncü bir atkı, kazak- ve yün çoraplarımı üzerimde bırakarak sehpayı doğru yürüdüm. Paket aslında büyük, dolgulu bir zarftı; üzerinde iade adresi yoktu ve posta damgası Franklin, Kuzey Carolina'dan gönderildiğini gösteriyordu.

Kuzey Carolina'da kimseyi tanıımıyordum. En azından Franklin, Kuzey Carolina'da kimseyi tanıdığımı hatırlamıyordum.

Derin bir nefes aldım ve paketi açmaya koyuldum, ancak dış dahili telefon tarafından bölündüm. Zarfı kolumun altına sıkıştırarak hoparlöre doğru koştum ve düğmeye bastım.

"Kim o?"

"Bizi içeri alın! Donmak üzereyiz." Sandra'nın sesi bozulmuş ve parazitlerle bulanıklaşmıştı.

"Tamam, zile basayım," diye cevap verdim. Düğmeye bastım ve ekledim, "Kapıyı açık bırakacağım, böylece buraya geldiğinizde içeri girebilirsiniz."

Çorbayı kontrol etmek için mutfığa girdim. Kat, General Tso's'a gitmiş olmalı. Wonton çorbalarına bebek Çin lahanası koyuyorlar ve her ikisini de kullanıyorlar.

karides ve domuz eti.

"Mmm, bu güzel kokuyor."

"General Tso çorbasını sevdiğini biliyorum." Bana utangaç bir gülümseme verdi -Kat'in gülümsemelerinin çoğu utangaçtı- ve bir şişe erik şarabı çıkardı. "Bunu da ben aldım."

"Oh, güzel. Açayım." Açılmamış paketi mutfak tezgahının üzerine koydum ve şişe açacağını aradım.

Kat ve ben son zamanlarda kiradan tasarruf etmek için bir daireyi paylaşmaktan bahsediyorduk. Noel'den sonra ayrıntıları kesinleştirmeyi planlıyorduk. Aslında tatil için Tennessee'ye gitmek istiyordum ama tarih yaklaştıkça şehirde kalmayı ve genellikle çok kazançlı olan ekstra vardiyalar almayı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Ayrıca, annemin evinde o olmadan bulunma fikri de pek hoşuma gitmiyordu. Dr. Ruinous meselesi de pastamın içinde her zaman var olan bir bok böceği idi.

Ancak, kardeşlerimi gerçekten özlemiştim. Noel'i onlarsız geçirme düşüncesi bana kabul edilemez geliyordu. Acaba onları Chicago ile Yeşil Vadi arasında bir yerde buluşmaya ikna edebilir miydim, ya da belki çiftlikten sadece bir iki saat uzakta.

Kapının açıldığını duydum, ardından Elizabeth'in "Biz geldik: Janie, Sandra, Nico ve ben."

Janie, "Quinn ve Alex daha sonra gelebilir," diye duyurdu.

"Dışarısı Şeytan'ın taşaklarından daha soğuk!" Koridordan Sandra'nın sesi yükseldi. Kat ve ben bir gülümsemeyi paylaştık ve gözlerimizi devirdim.

"O zaman içeri gel ve kıyafetlerini çıkar," diye karşılık verdim.

"Çıkartamam. Nicoletta bizimle."

"Seni durdurmama izin verme." Nico'nun alaycı tonu beni güldürdü.

"Sorun sen değilsin, Nico." Janie'nin sesinin mutfağın ötesinden cevap verdiğini duydum. "Alex ve Quinn. En son beklenmedik bir anda örgü gecesine uğradıklarında ve külot dansı partisi yaptığımızda, tekrar rahatlamaya başlaması için yirmi altı gün boyunca sürekli fiziksel yakınlık kurmam gerekti."

Nico kıkırdadı. "Karma bir parti olduğu için mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Kıskaç olduğunu sanmıyorum...." Janie mutfağa girdi, önce Kat'i sonra da beni kucaklamak için durakladı.

"Neydi o zaman?" Merakla sordum.

Janie dudaklarını birbirine bastırdı, uzun bir süre bana bakarken gözleri büyüdü. Aniden öne doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Sanırım bu onu tahrik etti."

Bir kahkaha attım ve ağzımı kapattım. "Aman Tanrım. Elbette, hepimiz kıyafetlerimizi çıkarmayalım."

Sandra hâlâ kat kat giysilerini çıkararak odaya daldı. "Evet, bu iyi bir fikir değil. Alex o olaydan sonra aylarca ellerini üzerimden çekemedi. Sanki Alex'in kedi nanesi gibiydim."

Sandra'ya gülümsemekten kendimi alamadım. Janie'nin mahrem bilgileri fısıldadığı yerde, Sandra her şeyi ortaya döküyordu. İkisinin mükemmel bir yin ve yang olduğunu fark ettim. Janie önemsiz bilgiler konusunda aşırı detaycıydı ve rastgele verdiği bilgilerle yabancıları rahatsız ederdi, Sandra ise sosyal ortamlarda eşsizdi; kafasına koyduğu zaman neyi ne zaman söyleyeceğini çok iyi bilirdi.

Arkadaşları arasında Sandra kişisel bilgi aktarımının kraliçesiyken, Janie zorlanmadıkça ya da dürtüklenmedikçe kişisel konulardan asla bahsetmezdi.

"Ne güzel kokuyor?" Nico mutfağın kapısında durmuş, gözleri parlıyor, kaşlarını kaldırmış, çocuksu bir sırıtişla bakıyordu.

Nico'ya alışmam aylarımı almıştı, hatta belki bir yılımı. Kesinlikle ona biraz -ve çok iyi huylu bir şekilde- abayı yakmıştım. Aslında hepimizin hoşlandığından oldukça emindim. Ünlü biri olması bir yana, tehlikeli derecede doğal olmayan bir karizması vardı. Bu bir nebulaya ya da bir tabloya aşık olmak gibiydi; sadece ona bakmak istiyordunuz.

Ancak zamanla bu his ve duygular, diğer örgü örücü kadınlara duyduğum kız-aşkına benzer bir hal aldı. Ona hayranlık duyuyor, arkadaşlığından keyif alıyor ve her konuda mutluluk diliyordum.

"Kat akşam yemeği için wonton çorbası ve yumurta ruloları aldı," diye açıkladım. "Hey, teşekkürler, Kat!" Grup bu minnettar duyguyu yineledi ve Kat

Başını eğdi, yanakları pembeleşti. O ve ben başladığımızdan beri

Birlikte daha fazla zaman geçirirken, övgü ya da iltifatları pek kabul etmediğini fark ettim. Onu ne kadar harika olduğuna dair yorumlarla doyurmaya başlamam gerekiyordu.

"Önemli bir şey değil." Minnettarlıklarını elinin tersiyle itti.

"Hey, Ashley, bu ne?" Sandra zaten kalabalık olan mutfığa girdi ve tezgâhın üzerine bıraktığım paketi aldı.

Dolaptan birkaç şarap kadehi çıkardım. "Ah, bilmiyorum. Yeni geldi."

"Açabilir miyim?" Diye sordu. "Başkalarının mektuplarını açmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun, o kadar sinir bozucu ki bu bir suç."

Omuz silktim. "Elbette."

Ben kadehleri erik şarabıyla doldururken o da paketi karıştırmaya başladı.

"Bir tavsiyeye ihtiyacım var," diye açıkladı Janie. Mutfak masasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, güzel yüzü dalgın bir kaşla gölgelenmişti.

"Ne o l d u , düğün çiçeğim?" Elizabeth mutfığa girdi ve masayı hazırlamak için tezgâhtan kâseleri aldı.

"Quinn'e Noel için ne alacağımı bilmiyorum."

"Bir yay içinde." Nico bunu soğukkanlılıkla söyledi. "Belki de yayı unutmalsın." "Hayır, yani iki şeye indirgedim. Yardıma ihtiyacım var ikisi arasında karar vermek."

"Nedir bunlar?" Sandra zarfın içinden gazeteye sarılı dikdörtgen bir paket çıkarırken sordu. "Neden ona bir şeyler yapmıyorsun?"

"Şey, ona zaten şapka ve atkı örmüştüm. Yani, o iş tamam." "Siyah ve çok koyu gri, yani seveceğini biliyorsun."

Elizabeth bunu biraz alaycı bir tavırla söylemişti. Quinn'in aslında Batman olduğuna dair bir şakamız vardı.

Janie hem aynı fikirde olduğu hem de şakayı anladığı için başını salladı. "Ama diğer iki şey biraz karmaşık. Ya anne babasını Noel için uçakla getirebilirim ya da sanırım kız kardeşinin gelmesini sağlayabilirim."

"Ama ikisi birden olmaz." Kat bunu söylerken sesi sempati ve anlayışla ısınmıştı.

Janie içini çekti. "Ailesi kız kardeşini görmesine bir şey demez ama bence Shelly ailesi orada olsaydı gelmezdi. Hâlâ sorunları var." Konuşmayı ilgiyle dinledim çünkü benim durumumu yansıtıyordu. Noel'de kardeşlerimi görmek istiyordum ama bunu yapmak istemiyordum.

Drew'la yüzleş. Hoşuma gitse de gitmese de kardeşlerim onu ailenin bir parçası olarak görüyordu. Aslında o da ailemizin bir parçasıydı -özellikle de bizim için, annem için, benim için yaptıklarından sonra.

Janie'nin bu durumla mücadele edişini duymak, bu konuda ne kadar bencil olduğumu fark etmemi sağladı. Kardeşlerimin aramızda seçim yapmasını istemedim. Ben öyle biri değildim. Annem beni daha iyi olmam için yetiştirmişti. Drew'un benden bir şey istemediği gibi benim de ondan bir şey istememenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim, Janie'ye ikisini de -Quinn'in kız kardeşi Shelly ve ailesini- davet etmesi gerektiğini söylemeye hazırlandım ama sonra Sandra'nın nefesi kesildi.

Tam döküyordum ki ona üstünkörü bir bakış attım. "Ne oldu?" "Ah!" Ardından Elizabeth'in irkilmiş ünlemi geldi.

Bunun üzerine şişeyi bıraktım ve Sandra'nın zarfın içindekileri tuttuğu yere doğru ilerledim ama Elizabeth görüşümü engelliyordu.

"Nedir o?" Yaygaranın nedenini görebilmek için aralarına girerek tekrar sordum.

Sonra onu gördüm.

"Oh...." Gözlerim Sandra'nın elindeki nesnenin üzerinde gezinirken nefes verdim.

Drew'un deri defteriydi; cebinde taşıdığı, her zaman yazıyormuş gibi görüldüğü ve yanından hiç ayırmadığı defter. Ön yüzündeki İskandinav sembollerini hemen tanıdım. Ama yanmıştı; sayfaların birçoğu gibi kapağı da yanmıştı. Kenarları siyah ve kırılıyordu ama -yaralı kapak dışında- çoğunlukla sağlamdı.

Sandra gözlerini kocaman açarak kitabı bana uzattı. "Bunu sana Drew mu gönderdi?" Başımı salladım, defteri almadım. "Bilmiyorum."

Gözlerime inanamıyordum. Kızgın ya da kararsız olmak istiyordum ama değildim.

Elizabeth ellerini kalçalarına koydu. "O iyi mi? Bu neden yanmış?" Zarfı alıp daha yakından inceledi ve ekledi: "Posta damgası Franklin, Kuzey Carolina'dan. Oraya mı taşınmış?"

Omuz silktim, ellerimi avuç içlerimi yukarı kaldırdım, gözlerim deftere yapışmıştı. "Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Annemin cenazesinden beri onunla konuşmadım."

Ona söylediğim son sözler *"Artık senin sorunun değilim" olmuşt.*

Ondan hoşlanmamaya başlayana kadar Drew'u unutamadım. Affedemeyecek ve unutamayacaktım. Bu da o affedip unuttuklarımdan biri olmayacaktı.

arkadaş olabileceğimiz ilişkiler. İyi niyetiyle çok derinlere inmişti, mükemmel fiziksel kimyamızın kısa aralıklarından bahsetmiyorum bile. Öfke çok önemliydi çünkü aksi takdirde son derece üzgün olurum.

Acı ve öfke hasat edilebilir bir enerji, odaklanılacak bir şey, üzerinde çalışılacak bir şey sağlıyordu. Üzüntü ise beni başıboş bırakıyordu.

Ama şimdi, kitabı incelerken göğsümü bir korku kapladı; kömürleşmiş kapağı görünce midem düğümlendi. Bu kitap bir yangın geçirmişti.

Parmaklarımı göğsümde gezdirdim çünkü kalbim kaburgalarımın fırlayacakmış gibi hissediyordum. Defteri kabul etmeden mutfaktan hızla çıktım ve cep telefonuma koştum. Bir dakika tereddüt ettikten sonra Drew'in hayatta ve iyi olma ihtimaline karşı Jethro'yu aramaya karar verdim.

Telefonu doğrudan sesli mesaja düştü. İki kez daha aradım. İkisinde de telesekreter çıktı.

Sonra Drew'u aradım. Onunki de sesli mesaja düştü.

Sonra Billy'i aradım. Üçüncü çalışta açtı.

"Selam Ash. N'aber?" Hâlâ işte olduğunu biliyordum çünkü arka plandaki testere seslerini duyabiliyordum.

"Billy! Jethro ve Drew'u aramayı denedim. İkisi de açmadı. Onlar... her şey yolunda mı?"

"Bildiğim kadarıyla evet. İki haftalığına Kuzey Carolina'da Appalachian yürüyüşündeler. Jethro Cuma günü dönecek. Bulundukları yerde telefon çekmediği için telefonlarını kapatıyorlar ama acil durumlar için uydu telefonları yanlarında. Muhtemelen pil ömründen tasarruf etmek için kapalıdır."

Kuzey Carolina.

"Birlikteler mi?"

"Evet. Neden?"

"İkisinden biriyle en son ne zaman konuştun?"

"Bu sabah. Hey, Noel için hâlâ geliyor musun? Jethro bu yıl seni saymamamı söyledi."

Rahat bir nefes aldım, göğsümdeki gerginlik hafifledi.

"Evet." Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Evet, tabii ki Noel için geliyorum. Orada olacağımı söyledim. Orada olacağım."

Billy'ye göre cevabı neredeyse neşeli gibiydi. "Oh. Güzel. Cletus kaçak yumurta likörü yapıyor."

"Kulağa iğrenç geliyor." Güldüm, gözlerimi kapatırken başım duvara çarptı. Beynim hâlâ endişe gökdeleninden aşağı iniyordu.

"Dinle, seninle sonra konuşacağım. İşe dönmek zorundayım. Jethro'ya bir şey söylememi ister misin?"

"Hayır. Önemli bir şey değil. Cuma günü dönüyorlar mı?" "Jethro Cuma günü dönüyor, evet."

Vedalaştık ve telefonu kapattıktan sonra Billy'nin az önce aktardığı bilgileri özümseyerek telefon ekranına baktım. Dirseğimin dibinde bir varlık olduğunu fark ettim ve sağıma baktım. Herkes etrafımda toplanmıştı. Yüz ifadeleri gergindi.

"Ee? Her şey yolunda mı?" Elizabeth sordu.

"Evet. Jethro ve Dr. Ruin... Drew... Kuzey Carolina'da bir yürüyüş yapıyorlar. Telefonları kapalı. Billy bu sabah Jethro'yla konuştu."

"Zarf dünden önce gönderilmiş." Elizabeth onu bir kanıtmış gibi havaya kaldırdı. "Kitabı yakan yangın her neyse dünden önce olmuş, yani Jethro ve Drew iyi olmalı."

"İkisinden biri yaralanmış olsaydı Billy'nin haberi olurdu."

Sandra defteri bana uzattı. "Ashley, sanırım bunu sana göndermesinin bir nedeni olmalı."

Yanmış deftere bir göz attım, sonra onun ciddi bir endişeyle açılmış yeşil gözleriyle karşılaştım. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım.

"Bilmiyorum...." Başımı salladım. "Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum." "Neden ona bakarak başlamıyorsun?" Bana uzattı.

Ben almadım. Aldığım derin nefes yetersiz geldi ve kanepeye geçip oturdum.

Saha notları. Drew'in kitapta olduğunu söylediği şey buydu.

Sandra da beni izledi ve karşımdaki sehpa oturma. Sağ elimi kendi elinin içine aldı ve kitabı içine yerleştirdi.

"Bunu sana o gönderdi. Okumak zorunda değilsin ama artık sana ait. Onu almak zorundasın."

Başımı salladım, kitabı tuttum ama bakmadım. Konuşmaya hazır değildim, henüz değil; kendi düşüncelerimi bilmiyordum. Sandra bunu hissetmiş olacak ki aniden ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü.

"Marie ve Fiona nerede?" Elizabeth'in sorduğunu duydum ve konu resmen değişti. Arkadaşlarım beni Drew'in yanmış defteriyle baş başa bıraktılar.

Diğer odadan onların tartışmalarını, yemek için masamın etrafında toplanırken çıkardıkları sesleri dinledim. Onların seslerini, kahkahalarını seviyordum. Ev, rahatlık, memnuniyet, güvenlik gibi hissettiriyordu.

Elimdeki deftere bakarken duygularımda bir çatışma izdihamı vardı. Parmaklarımı kırılgan, kömürleşmiş derinin üzerinde gezdirdim.

Külle kaplıydı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Eğer bir başkasının günlüğünü okursanız, hak ettiğinizi alırsınız."

DAVID SEDARIS

Saat 06:14'tü ve ben uyanıktım

Aslında uyumamıştım.

Örgü grubum gittikten sonra daireyi temizledim, düzelttim, televizyonu açtım, kapattım, *Karamazov Kardeşler*'i okumaya çalıştım ve başarısız oldum, ama dürüst olmak gerekirse, *Karamazov Kardeşler*'i sadece biraz mazoşist olduğum için okuyordum.

Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım.

Defter yatak odamdaki masanın üzerinde duruyordu. Kızgın görünüyordu. Varlığı, vahşi doğanın kenarında tünemiş, ileri atılmaya ve ben deliliğe yenik düşene kadar bana saldırmaya hazır kuduz bir rakun gibi hissettiriyordu.

Sabahın erken saatlerinde defteri görmezden gelmenin nafile olduğunu fark ettim.

Bu nedenle, gece 2:30 civarında, deliliğe teslim oldum ve ön tarafa yakın rastgele bir sayfaya açtım. Sayfada bir şiir vardı.

Ashley için,

Sen kadınsın

Göz kamaştırıcı

Dirençli Rafine

Dönüyorum.

Yolu görmeden

önce

Beni etkiliyorsun.

Güzel, sade ve hüznüydü. Bir sonraki şarkıyı tanıdım ve ilk duyduğum günü düşünerek iç geçirdim.

Ashley için-

Ateş mavi ve sıcak yanar.

Adil ışığı beni kör etmiyor.

Dumanın kokusu tatmin edici, tadı dilimi besliyor. Ateşin yaşlanmadığını, hiç yaşlanmadığını ve artık genç olmadığını düşünüyorum.

Sabah kömürleri serin; gün ışığı beni kör ediyor.

Ateşi en çok geride bıraktıkları için seviyorum.

Sonra bir tane daha okudum, sonra bir tane daha. Çok geçmeden bir saat geçmişti ve ben hala okuyordum. Bazı pasajlar şiirdi; bazıları ise mektup. Bana hitap etmeyenleri atladım ve kitabın ortasına doğru tüm şiirlerin ve mektupların benim adımla başladığını görünce şaşırdım.

Ashley Austen Winston,

Niyetiniz bıçak taşımadığında ne kadar derinden kestiğinizi bilemezsiniz.

Ash,

Sen ağladığında, çaresizliğin tadını öğrendim. Çünkü tek yapabildiğim yutkunmaktı.

Ash,

Sana bir kitap vermek istiyorum, böylece onu okurken seni izleyebileceğim. Dudakların hareket ediyor. Seni izlediğim gibi onları da izliyorum. Benimle konuşmanı istiyorum. Dudaklarının benim için hareket etmesini istiyorum.

- Drew

Ashley için-

Sen benim şekerimsin.

Tatmak için tatlı, görmek

için tatlı

Vücudun sarar, rahatlatır ve ateşler Tenin

kadife, saçların ipek

Dilin bal

Ash,

Çarşafların hala masanın üzerinde beyaz bir yığın, kıskançlığın beni tuttuğunu biliyorum

onları yıkamaktan. Bir iz bıraktın, başını koyduğun yerde, bedenini kucakladıkları yerde derin kırıksıklıklar. Sadece üç gün oldu ama kokunu ezberlediler, hareketsizliklerinde bile taşıyorlar.

Çok mu naziktiler? Dokunuşları çok mu hafifti? Sana sarıldıklarında nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Yoksa hiç hafızana almadın mı?

Çok mu nazıktım? Dokunuşum çok mu hafıftı? Sana sarıldığımda nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Yoksa hiç hafızaya almadınız mı?

- Drew

Ashley,

Bugün yeni tuzakta bir ayı yakaladım. Yüz mil kuzeye götürüyoruz. Bu senin bulunduğun yere 100 mil daha yakın demek. Birimlerin ve mesafe ölçümlerinin saçmalık olduğuna karar verdim. Senin için önemli olan sadece iki mesafe var:

Burası.

Burası

değil.

Burada değilsin.

- Drew

Sevgili Ashley,

Senin E. E. Cummings'ini okuyorum. Onun sözlerini okurken kafamın içinde senin sesini duyuyorum ve bu tuhaf bir işkence. Bunu yapmayı bırakamıyorum. Sesini seviyorum, tuhaf bir işkence olsa bile. Seni öyle bir özliyorum ki kelimeler kifayetsiz kalıyor. Onlar da benim kadar yetersiz ve boş.

Merak ediyorum, benim bedenimle birlikteyken bedenini seviyor muydun? Kalbimi yanında (kalbinde) taşıyor musun? Yerleri oymaktan bahsediyor ama bana bir seçenek sunulmuş gibi hissetmedim. Hiçbir şeyi kaldırmadım. Sana hiç yer açmadım.

Yine de geldin. Seni gördüm. Konuştun. Hepsi bu kadardı. Hiçbir şeyden vazgeçmedim ama her şeyimi kaybettim.

- Drew

Şeker,

Bu gece sessizlik bir çılgılık gibi geliyor. Burada olsaydınız, fısıltılarımızla onu kovalayabilirdik.

- Drew

Ash,

Bugün tarlamıza yürüdüm.

Hava soğuktu ve çiçekler gitmişti. Bütün renkler yok.

Giderken onları da götürdün mü?

Bunu neden yaptınız?

- Drew

Ashley için-

*Kayıtsızlığın anlamsız bir hayatın
sonu gibi geliyor
Varlıksız bir hayat
Sonunda durmalı
Else varlık
Hayatını kaybeder*

Ashley için-

*Eğer sana şimdi seni sevdiğimi söyleseydim
Kaç saniye sürerdi Ne kadar süre
izin verirdiniz
Kıracağım her şeyi
geri çeviriyorum
Görmeden önce
Benimle kalmaya ne kadar çok
ihtiyacım var*

Böylece sonraki birkaç saatimi masamda oturup Drew'un saha notlarını inceleyerek ve tekrar tekrar okuyarak geçirdim. İlk başta kelimelerle, düşünceleriyle, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca ustalıklı gizlediği duyguların derinliğiyle arama duygusal bir mesafe koymaya çalıştım.

Rol yapmakta, numara yapmakta ya da yalan söylemekte iyi olmayabilirdi ama saklamakta çok iyiydi.

Birkaç kez ağladım, gözlerimin altındaki deriyi parmaklarımın isiyile lekeledim. Sandalye giderek rahatsızlaştı; acıyı görmezden geldim, garip bir şekilde bunu hak ettiğimi hissettim.

Sonunda ruhum harekete geçti. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Drew'un düşüncelerini okumak, isteğim dışında göklere fırlatılmak gibiydi. Beni seviyordu ya da öyle yazmıştı. Bana ihtiyacı vardı ama bunu hiç söylememişti. Asla yüksek sesle.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüm, bu yeni aydınlanma merceğinden her şeyi daha net gördüm ve -kelimeleri hiç söylemese de- bana milyonlarca farklı şekilde gösterdiğini fark ettim. Her bakışıyla, kucaklayışıyla,

ve yüklerimi omuzlamak için umutsuzca ihtiyaç duyarken, bana beni sevdiğini söylüyordu.

En sevdiklerimden bazılarına geri döndüm, beni ezici bir sevinçle bayılacakmışım gibi hissettirenlere. Ancak pasajları tekrar okudukça, bir şüphe balonu bilincime ince ince işledi ve ona bağlı pek çok soru vardı.

Neden kendini benden saklamıştı? Neden beni kendinden uzaklaştırmıştı? Neden benim için savaşmadı? O bir korkak değildi. Tanıdığım en cesur adamdı. Ve neden bana şimdi gönderdi? Ne bir açıklama, ne bir mektup, hiçbir şey olmadan. Ve neden yakmaya çalışmış gibi görünüyordu?

Huzursuzluk beni ele geçirdi. Onunla konuşmam gerekiyordu. Onu görmem gerekiyordu ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Sözlerini siyah beyaz, mürekkepli bir sayfada, onun eliyle yazılmış olarak görmek bana onları gerçekmiş gibi hissettirdi; belki de onları yüksek sesle söylemesinden daha gerçektir.

Bu düşüncenin etkisiyle elime bir kalem ve kâğıt aldım ve ona bir mektup yazmaya başladım.

Benim Drew'um,

Seni seviyorum. Seni umutsuzca seviyorum. Kelimelerle aram iyi değil. Eğer yapabilseydim, sana şiir yazardım. Bunun yerine, gelişigüzel düşüncelerim ve davranışlarım için yaptığım açıklamalarla yetinmek zorundasın.

Kör olduğum için, duygularının boyutunu anlayamadığım için çok üzgünüm. Seni açıkça göremedim ve bu benim hatam.

Birlikte olduğumuzda, tanıştığımızda, bir sis içinde olduğumu itiraf ediyorum. Kendi kederim ve annemin ölümünden önce tuttuğum yas dışında her şeyi göremiyordum. O altı hafta boyunca onunla geçirdiğim her anı değerli kılmaya odaklanmıştım. O benim annemdi ve onu seviyordum, gerçekten seviyordum ve kendi kalp ağrımın ve üzüntümün ötesini göremiyordum.

Bu bir mazeret değil. Gerçek bu.

Ne olursa olsun, kendimi o aptal, kıskanılacak aşk romanı kahramanlarından biri gibi hissediyorum. Vanilya sopasıyla vurulmuş, kişiliksiz ve önlerindeki hediyeye karşı kör olanlardan. Kitabın son otuz sayfasına kadar cehalet içinde dolaşmaya mahkum edildim.

Bir parçam kendi mutlu sonuma karşı aktif bir şekilde kök salıyor çünkü kurgusal kahraman, sevgisine ve bağlılığına kör olan bir kızdan daha iyisini hak ediyor.

Ama bu bir roman değil. İç tasarım konusunda berbatım. Umumi tuvaletlerde peçeteli koltuk kılıflarını her zaman kullanmıyorum (bazen

Acelem var ya da tembel hissediyorum); ama her zaman ellerimi yıkarım.

Sabahları nefes nefese uyanıyorum ve sık sık kötü moda seçimleri yapıyorum. Çok fazla okuyorum, çok fazla kurabiye yiyorum ve bir iplik problemim var (yani, bitmiş nesnelere örebileceğimden daha fazla ipliğe sahibim; ölmeden önce hepsini kullanmamın HİÇBİR YOLU YOK, yine de hala daha fazla iplik satın alıyorum. Muhtemelen bir müdahaleye ihtiyacım var). Ayrıca sadece bir tencerem var.

Benim hakkımda bunları bilmenizin önemli olduğunu düşünüyorum çünkü ben kusurluyum.

Hoş olmayan sonuçlara varabiliyorum. Biraz yargılayıcıyım (üzerinde çalıştığım bir şey). Korkağım ve şüphelerimin ötesinde zorlanmadığım sürece insanlara nasıl hissettiğimi söylemem. Görünüşümden nefret ediyorum çünkü babama benziyorum.

Ve anladığım kadarıyla sen de can sıkıntısından bunalmış bir alfa milyarder değilsin. Çoraplarını evin her yerinde bırakman beni rahatsız ediyor. Kirli çorapların zombi kıyametinde işe yarayacağını sanmıyorum. Ayrıca, banyodaki lavabonun altındaki ketamin de neyin nesi? Ürkütücü.

Ayrıca benimle konuşmadan bana ne yapacağımı söylemen ya da kardeşlerimle konuşman da sinir bozucu. Cenaze günü geri dönmemi ayarlayan gibi, bu beni gerçekten kızdırdı. Kendine çok fazla yükleniyorsun. Bunu neden yapıyorsun? Neden herkesin yükünü taşımakta ısrar ediyorsun? Bana ihtiyacın olması için sana ihtiyacım olduğunu anlamıyor musun? Sen almazsan ben nasıl verebilirim?

Ayrıca, rol yapma konusunda iyi olmayabilirsin ama kaçınma konusunda ustasın. Bunun üzerinde çalış.

Acaba reddedilmemden korktuğun için mi bu kadar uzun süre sessiz kaldın? Ya da Tennessee'de kalmamı isteseydin sana güceneceğimden mi korktun? Ne olursa olsun, senin de kusurlu olduğunu anlıyorum. Cesur olduğunu ama insan olduğunu ve korkuya karşı bağışıklığın olmadığını anlıyorum.

Bazı şeyleri derinden hissettiğini anlıyorum, belki de duyguların felç edici olacak kadar derinden.

Senin bu yönünü anlıyorum ve seni hala umutsuzca seviyorum. Seni mantığın ötesinde seviyorum. Şu anda seninle olmak istiyorum. Seni yaşamak istiyorum.

Sevgiler, Ash

Ne yazdığımı düşünmek için kendime zaman vermedim.

Katladım, bir zarfa koydum, bir pul yapıştırdım, adresini yazdım - kendimi şaşırtarak ne zaman ki biliyordum kalpten ve koştum

postalamak için aşığıya indim. Mektubu posta deliğınden geçirdim ve diğerk mektup yığınının üzerine düşene kadar uçup gitmesini izledim.

Birkaç dakika boyunca posta yuvasına baktım. Diğerk mektuplardan herhangi birinin aşk mektubu olup olmadığını merak ettim.

Yavaşça daireme geri döndüm. İkinci kata ulaştığımda kendimi mektup hakkında düşünmeye bıraktım. İçindeki düşünceler düzensizdi ve muhtemelen iyi organize edilmemişti ama tüm kelimeler doğruydu ve en önemlisi de buydu. Dürüslük.

Ancak evime dönüp kapıyı kapattıktan sonra Drew'un cevap yazmayabileceğı aklıma geldi. Belki de Drew defteri hayatına devam ettiğı için göndermişti. Belki de bu onun beni serbest bırakma, gitmeme izin verme yoluydu.

Bunu bir an düşündüm ve sonra reddettim. Eğer Drew defteri bana gönderdiyse, okumamı istediğı için göndermişti. Duygularını bilmemi istiyordu. Cevap vermemi istiyordu. Belki de annemin yasını tutmam için bana daha fazla zaman vermek istediğinden iki ay beklemişti. İyileşmek için zaman. Görmek için zaman.

Bu düşünce zincirine başımı salladım; aslında, aşk trenine atlayan bir berduş gibi bu düşünce trenine atladım. Odama doğru yürürken adımlarım daha hafıftı. Yatağıma giderken Drew'un defterini aldım ve komodinin üzerine koydum.

Uykuya dalarken yanık deri cilde uyku gözlerle baktım; Drew, ben ve geleceğimizin aşk treninde gezinen serseriler olarak hayalleri rüyalarımı dolduruyordu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Erkekler reddedilme riskini göze alarak güvenirler. Kadınlar bekleyerek güvenir."

CAROLYN MCCULLEY

Aralık ayının üçüncü haftasının sonuna kadar paniklemeye BAŞLAMADIM.

Drew bana cevap yazmadı. Bir hafta sonra ona bir mektup daha yazdım. Bu mektup birkaç taslaktan oluşuyordu ve gerçek bir aşk mektubuydu. İyi örnekler bulmak için romanları taradım ve hatta internetteki ünlü aşk mektuplarına göz attım. Harika bir aşk mektubu olmasını istiyordum.

Daha sonra ona her gün bir mektup yazmaya karar verdim ve iki hafta boyunca her biri özenle hazırlanmış mektuplar yazdım. Onun iyi kalpliliğinden, gücünden, gözlerinden, poposundan - olağanüstü bir poposu vardı - ellerinden, gülümsemesinden, ne kadar zeki olduğundan, sesinden, şairliğinden sayfalarca bahsettim.

Bu süre zarfında arkadaşlarımla telefonlarından kaçtım ve örgü gecesine katılmamak için bahaneler uydurdum. Günlük hakkında konuşmak istemiyordum, henüz değil - sonsuza dek mutlu olduğumu bildirene kadar değil.

Bu iki haftanın sonunda, hiçbir karşılık alamayınca Onu

. Telefonu sesli mesaja düştü.

Beklemeye ve onu on iki saat sonra aramaya karar verdim, böylece umutsuz bir sapık gibi. Telefonu yine telesekretere düştü.

İşte bu noktada paniğe kapıldım. Ancak panik uzun sürmedi. Kısa sürede yerini yoğun, endişe dolu bir depresyona bıraktı. Öfke bulamıyordum çünkü yuvarlanmanın ve kendime acımanın altında gömülmüştüm; bu gülünçlüğü hemen güneyinde ve kendini toparlamanın biraz batısındaydı.

Acınası, kalbi kırık, trenle gezen bir serseriydim.

Eskiden böyle zamanlarda annemi arardım. Onu arardım ve o da bana tavsiyelerde bulunurdu; o benim yumuşak karnımdı. Ama o artık yoktu. Onu çok özliyordum, sadece yumuşak yerim gittiği için değil, onu özlediğim için de.

Bu konuyu Sandra'yla konuşmayı düşündüm ama onun bir psikoterapistle dönüşme ihtimali vardı.

Kat'le konuşmayı düşündüm ama o da bir tür aile dramı yaşıyor gibiydi ve Boston'daydı.

Herkesin tatillerle meşgul olduğunu düşündüm. Aslında bu sadece bir bahaneydi. Eğer arasaydım, cevap verirlerdi, dinlerlerdi, yardımcı olurlardı. Aramadım çünkü aramak istemedim. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de acı çekmek istedim. Aptallığımı başka biriyle konuşmak zorunda kalmadan önce annem için, Drew için, kendim için özel olarak yas tutmak istedim.

Noel artık kaçınılmaz bir kıyamet olarak belirmişti. Tatillerde uçak yolculuğu çok seyrek olduğundan, Chicago'dan Tennessee'ye iki gün boyunca arabayla gitmeyi planladım. Jethro tek başıma gitmemi istemedi -her ne kadar bunu yapabilecek durumda olduğumu açıklamış olsam da- bu yüzden Beau'yla birlikte beni almak için bir yolculuğa çıkmaya karar verdiler. Yol için bir araba kiralamışlardı. Tennessee'ye dönerken benim kamyonetimi kullanacaktık.

Sanırım Jethro kendi halime bırakılırsam Tennessee Noel'inden vazgeçebileceğimden şüphelenmişti. Açıkçası kendi halime bırakılsaydım ne yapardım bilmiyordum. Muhtemelen kurabiye hamuru, meyveli kek ve şarapla bir topun içine kıvrılırdım.

Hal böyle olunca, Tennessee'de sevimli, sevimli, muazzam derecede fantastik köylü kardeşlerimle iki hafta geçirmekten başka seçeneğim yoktu. Kendimi kaçak içki dolu bir punç kasesinde boğma düşünceleri beni gerekli toparlanma hareketlerinden geçirdi.

Saat 16:00'da varacaklardı. Onlara dinlenme fırsatı vermek için şehirde bir gece geçirecek, ertesi gün Tennessee'ye doğru yola çıkacaktık.

O sırada kanepede oturmuş Dr. Phil'i izliyor, şarap içiyor, meyveli kek ve kurabiye hamuru yiyordum ki telefonum çaldı. Arayanın kimliğine baktım ve sesli mesaja yönlendirmeye hazırlandım. Özellikle son bir haftadır Sandra ve Fiona'nın aramalarından kaçırıyordum. Benim için endişelendiklerini söyleyebilirdim. Sadece onlarla yüzleşmeye ve sempatilerini kazanmaya hazır değildim.

Şaşırtıcı bir şekilde, tanımadığım bir Tennessee numarasıydı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve telefonu daha sıkı kavrayarak kaskatı kesildim. Boğazımı temizledim, yutkundum ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Aramalarından kaçırıyorsun." Sandra'nın sert sesi hattı kesti.

İçimi çektim. "Yapmadım... Sadece... meşguldüm."

"Bu bir yalan. Yalan söylediğinde anlarım."

"Hangi numaradan arıyorsun? Bu bir Tennessee numarası."

"Alex hattı hackledi ve bana bir Tennessee numarası verdi. Ben olduğumu düşünürsen açmayacağından şüphelendim."

Gözlerimi devirerek tekrar iç çektim. "Kendi halime bırakamaz mısın?"

"Hayır, tatlım." Bu Fiona'ydı, görünüşe göre o da hatta. "Yuvarlanıp gitmene izin veremeyiz. Biz böyle yapmayız. Bundan daha iyisini biliyorsun."

"Ayrıca," diye duydum Janie'nin sesini, "neye üzüldüğünü bilmiyoruz."

"Seni en son üç hafta önce görmüştük. O yanmış günlüğü daha yeni almıştın." Görünüşe göre Elizabeth de telefondaydı. "Okuyup okumadığınızı bize hiç söylemediniz ve içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ayrıntıları kendinize saklamakta özgürsünüz ama bir şeyler oldu; bunu inkâr etmeye çalışmayın."

Son konuşan Marie oldu. "Şimdi bizi içeri alın. Alt kattayız ve şarabımız var."

Sehpanın üzerindeki şişeye ve yanındaki yarısı boş bardağa baktım. ona.

"Şarap içmek için biraz erken değil mi?" diye sordum.

Sandra'nın sesi hâlâ sertti: "Bana şarapla ilgili bir şey söyleme," dedi. "İ Şu anda yukarıda olduğunu ve iyi hissettiğini biliyorum. Gördüğünüz gibi o kadar üzgünüm ki bir tekerleme uydurdum."

"Gerçekten çok üzgün," diye araya girdi Marie. "İşler çirkinleşmeden bizi içeri alsa iyi olur."

İnledim, gözlerimi kapattım ve alnımı ovuşturdum. "Peki. Tamam, şarabını getir."

Telefonu kapattım ve kapıya doğru ilerledim, kapıyı açtım ve gelmelerini bekledim. Merdivenleri çıkarken büyük bir gürültü kopardılar ve benim sahanlığıma ulaşmadan hemen önce planlarının sonunu duydum.

"...Bırak konuşmayı o yapsın. Güvenilir birine benziyor." Marie bunu söyledi ama kime söyledi bilmiyorum.

Sonra Fiona dedi ki, "Teşekkürler. Güvenilir göründüğümü bilmek her zaman güzel." Sandra homurdandı ve dedi ki, "Ne bilsinler...."

Sonra kapıma geldiler.

Orada durdum ve onlara baktım. Hepsi de bana sempatiyle bakıyordu - sefil, sefil bir sempatiyle. Üçüncü kez iç geçirerek kapıdan döndüm ve omzumun üzerinden seslendim: "İçeri gelin, şarabınızı da getirin."

Soyunmalar başladı -kışlık kıyafetler- ve sonra arkamdan bir grup kucaklaşmasıyla saldırıya uğradım.

Önce güvenilir görünen Fiona konuştu. "Ashley, hayatım, bize neler olduğunu ve neredeyse bir aydır neden bizden kaçtığını anlatana kadar gitmiyoruz."

"Sadece üç hafta oldu," diye itiraz ettim.

Tam o sırada binamın dış kapısının zili çaldı. Duvardaki saate baktım. Saat daha 10:20'ydi. Kardeşlerimin gelmesine daha altı saat vardı.

"Kim o?" Grup kucaklaşması dağılırken Janie sordu. "Birini mi bekliyordun?"

Omuz silktim. "Kardeşlerimin saat dörtten önce burada olması gerekmiyor," dedim ve kapıya doğru ilerleyip düğmeye bastım.

"Kim o?" Dahili telefona seslendim ve arka planda Sandra'nın "Kardeşleri mi geliyor? Bundan kimsenin haberi var mıydı?"

"Jethro ve Beau. Dışarıdayız."

Uzun bir süre hoparlöre baktıktan sonra onları içeri çağırdım. Zil sesi ve kardeşlerimin rastgele mükemmel zamanlaması beni kurtarmıştı. Kilidi açtım ve kapıyı biraz araladım, böylece içeri girebildiler.

"Kısa kestiğim için üzgünüm ama duyduğunuz gibi Jethro ve Beau beni Tennessee'ye götürmek için buradalar."

Fiona ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. "Hayır. Seni görür görmez müdahaleye katılmak isteyeceklerdir."

Kendime baktım ve eşofmanımın üzerinde meyveli kek kırıntıları olduğunu fark ettim. Dalgın bir şekilde elimi tozunu almak için elimi aşağı yukarı hareket ettirdim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ashley, günlerdir saçını taramamış gibi görünüyorsun." Elizabeth bunu endişeli bir arkadaş gibi söylemişti, ses tonunda kınama yoktu. "Ve yanaklarınızda koyu lekeler var." Marie onu işaret etti. Kendi yanaklarını ve çenem bana neresi olduğunu gösterdi.

Yüzüme dokundum ve parmaklarımda is lekeleri çıktı. Drew'un kitabındandı. Ara sıra okuyordum.

Jethro ve Beau içeri girdiler ve oturma odasının kemerli girişini doldurdular. Daireme göz gezdirmiyorlardı, belli ki dekorun ve genel ihtişamın eksikliğini özümsemişlerdi.

"Selam hanımlar." Beau arkadaşlarıma el salladı.

Hepsi bir iki dakika boyunca selamlaştı. PBS'de çok tuhaf bir doğa programının başlangıcını izliyormuşum gibi hissettim.

"Güzel yer." Beau bunu ciddiymiş gibi söyledi.

Ona düz bir gülümseme verdim ve omuz silktim. "Teşekkürler."

Jethro bakışlarını bana çevirdi ve ben de gözlerinin bir aşağı bir yukarı gidip gelişini izledim.

"Ashley Austen Winston, koltuk altı dolu bir domuz yağı kovasına benziyorsun."

"Öyle değil mi?" Sandra elini bir hareketle yukarı kaldırdı, sonra da bir şaplakla kalçasına indirdi.

Ona düz bir gülümseme verdim ve omuz silktim. "Teşekkürler."

En büyük ağabeyim ellerini kalçalarına koydu, bakışları delici ve sinirliydi. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri, şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalan arkadaşlarımdan arasında gidip geliyordu. Sonunda, görünüşe göre özgürce konuşabileceğine karar verdi, "Sorun anne mi?" diye sordu. Her şeyle ilgili zor zamanlar mı geçiriyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Büyük bir kısmı bu."

Uzun bir süre beni izledi, ifadesi yumuşadı ve sonra "Paketimi aldın mı?" diye sorarak beni şok etti.

Odadaki tüm hanımların nefesi kesildi ve gözlerinin bana kaydığını hissettim. Jethro'ya baktım, az önce söylediği kelimelere baktım, zihnim önce sessizleşti, sonra gürültülü oldu, sonra tekrar sessizleşti.

Konuştuğumda sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ne dedin sen?"

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gözleri Beau'ya, kadınlara ve sonra tekrar bana kaydı. "Günlük. Onu aldın mı? Okudun mu?"

"Sen..." Bir sinek kuşunun kanat çırpması gibi göz kırptım ve göz kırpmayan vagondan muhteşem bir şekilde düştüm. "Jethro Whitman Winston, o günlüğü bana sen mi gönderdin?"

Jethro kaşlarını çatarak bana baktı. "Elbette gönderdim. Notumu almadın mı?"

"Not mu? Not mu?" Şaşkınlığımın ritmiyle göz kırpmaya devam ederek başımı salladım ve Sandra'ya baktım, "Hayır! Ne notu?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben de bir not görmedim." "Git günlüğü getir. Sana göstereceğim."

İkinci kez söylememe gerek yoktu. Koşarak odama girdim, masamdan günlüğü aldım ve hızla oturma odasına döndüm.

Beau odaya girmiş ve meyveli kekimi almıştı. Bir ısıklık aldı, Janie'ye yaklaştı ve "Açlıktan ölüyorum" diye itiraf etti.

Janie ona hoş bir gülümseme verdi. "Hiç şaşırmadım. Boyunuza ve kilonuza bakılırsa, orta düzeyde egzersiz yaptığınızı varsayarsak, muhtemelen günde üç binden fazla kalori tüketiyorsunuz."

Onları görmezden geldim ve kitabı Jethro'ya uzattım.

Jethro kitabı karıştırdı ve içinden bir kâğıt parçası düştü. Sayfaların boş olduğu en arka kısma sıkıştırılmıştı. Yerden aldı ve bana uzattı. "İşte benim notum."

Mektubu açtım, ona son bir kez baktım ve kâğıttaki kelimeleri okudum.

Sevgili Ash,

Bunu senin için kamp ateşinden kurtardım. Drew uyuduğumu sandığı sırada atmış, sonra da çekip gitmiş. Ne olduğunu bildiğimden şüphelendiğim için çıkardım. Kenarları yandığı için üzgünüm. Elimden geldiğince çabuk çıkardım.

Sen buradayken, annem ölürken, her gün ona yazardı. Onu isteyken gördüm. Sen gittiğinde, gittiği her yere onu da götürdü.

İlk iki sayfayı okudum ve bunu görmem gerektiğini biliyordum çünkü Drew iyi bir adam ve sen de iyi bir kadınsın. İkiniz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz.

Chicago'da bir hayatın olduğunu ve bunun iyi bir hayat olduğunu biliyorum. Arkadaşlarını seviyorum ve bence onlarla kalmalısın. Ama gittiğinde ne kadar üzgün olduğunu da gördüm ve bence bunun sadece yarısı annem yüzündendi.

Ayrıca, bu konuda söz hakkımız olduğundan değil, ama eminim ki hepimiz adına konuşuyorum, yakınlarda olman çok güzel olurdu.

Sevgiler, kardeşin,

Jethro

Gittiği her yere taşıdığı kısma geldiğimde parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüm.

Arkadaşlarını seviyorum ve bence sende kalmalılar kısmını okuduğumda çenem sallanmaya başladı.

İlk gözyaşı sanırım sadece yarısı annem yüzünden döküldü.

Jethro senin yakınlarda olmanın çok güzel olacağını itiraf ettiğinde ben de hüngür hüngür ağlıyordum.

Jethro bana doğru yürüdü ve sarıldı. Ağustos ayından bu yana hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladığımı fark ettim. Ayrıca daha fazla

Hayatım boyunca kardeşlerime sarılmadığım kadar sarıldım.

"Sen olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum." Ceketinin önünü tutarak kazağının içine doğru ağladım.

"Başka kim olabilirdi ki?"

"Drew olduğunu sanmıştım." Büyük, gülünç, filmlere konu olacak, utanç verici bir hıçkırıkla itiraf ettim. Jethro'nun ifşası her şeyi değiştirdi. Defteri asla görmemem gerekiyordu. Bu duyguları benimle asla paylaşmak istememişti. Onu yakmak istedi. Benden, bizim olma ihtimalimizden uzaklaşmıştı ve ben de aptalca ona kalbimi postayla göndermişim.

"Yani sen miydin?" Fiona grup için açıklık getirmeye çalışarak sordu. "Ona günlüğü sen mi gönderdin?"

Jethro başını salladı. "Evet. Yardım ettiğimi sanıyordum."

"İçinde ne var?" Elizabeth sordu. "Seni bu tür bir depresyona sokacak kadar korkunç olan ne?"

Hıçkırdım, burnumu çektim ve gözyaşlarımın arasından bunun korkunç olmadığını anlatmaya çalıştım. Kitabın benim için dünyalara bedel olduğunu anlatmaya çalıştım. Sonra da neden derin bir bunalım içinde olduğumu açıklamaya çalıştım.

"Bütün gece uyumayıp okudum. Bu... bu sadece... ruhumu etkiledi. Ben de ona bir mektup yazdım ve postaladım. Sonra son iki hafta boyunca her gün ona bir mektup postaladım ve hiç yanıt vermedi. Hiç cevap vermedi!"

Jethro konuşmak için ağzını açtı ama ben sözünü kestim, sesim sert ve tiz bir histeri arasında gidip geliyordu. "Ben de onu aradım ama cevap vermedi. Ona on beş aşk mektubu yazdım ama hepsini görmezden geldi ve ben aradığımda telefona bile cevap vermiyor!"

Arkadaşlarımdan birkaçı bana şefkatli ve sempatik bakışlar fırlatarak *dudak büktü*. Janie kollarını arkamdan bana doladı.

"Ne piç ama," diye nefes aldı Sandra. "O gerçekten de Dr. Ruinous. Ondan nefret ediyoruz."

Jethro bir isyanı şiddetlenmeden yatıştırmaya çalışır gibi ellerini havaya kaldırdı. "Durun bakalım. Hikâyenin tamamını bilmiyorsunuz. Hemen sonuca varmayı bırak."

"Nasıl bir mazereti olabilir ki?" Marie sordu. "Yaralı mı? Ağır bir nesnenin altında mı kaldı? Ayağa kalkamadan mı düştü?"

Sonra Beau, "Hayır, Appalachian Trail'de ve cep telefonu çekmiyor" diyerek beni şok etti.

Beau'ya baktım, az önce söylediği kelimelere baktım, zihnim önce sessizleşti, sonra gürültülü oldu, sonra tekrar sessizleşti.

Konuştuğumda, fısıltıyı ancak açıyordu. "Ne dedin sen?"

"Son altı haftadır Appalachian Trail'de olduğunu söyledim. Jethro haftalar önce döndü ama Drew altı haftadır eve gelmedi. Mektuplarının kapısının hemen önünde bir yığın halinde biriktiğini tahmin ediyorum. Mektupların orada. Ayrıca cep telefonu da çekmiyor." Beau bunları söylerken bir yandan da parmağını kurabiye hamuruna daldırıp büyük bir parça çıkardı ve yedi.

Sonra bana ve arkadaşlarımla şaşkın yüzlerine uzaylılarmışız gibi bakarak öne doğru uzandı ve şarabımı aldı. "Ve yarın geri dönecek. O yüzden endişelenmeyin. Mektuplarını o zaman alacak. Bunu içmemin sakıncası var mı?"

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Bran bunu düşündü. "Bir adam korktuğunda hala cesur olabilir mi?"
"Bir adamın cesur olabileceği tek zaman budur," dedi babası.
Onu.*

GEORGE R.R. MARTIN, A GAME OF THRONES

Yoğun bir deja vu hissiyle sarsılmışım.

Quinn'in uçağında oturuyordum. Hepimiz -örgü kızları ve ben, artı kardeşlerim, artı Quinn- uzak bir yere gidiyorduk, birbirimize yardım etmek için bir araya gelmiştik, başka bir maceraya atılıyorduk.

Bunu daha önce de yapmıştık.

Ama bu seferki oldukça farklıydı, çünkü bu sefer gemideki herkes bana yardım etmeye çalışıyordu.

Jethro ve Beau kitle imha silahlarını hayatımın her yerine bıraktıktan sonra, örgü grubum ve ben hızlı bir toplantı yaptık. Şöyle bir şey oldu:

Fiona: "Drew'in yarın eve geldiğinde mektuplarını okuması konusunda ne hissediyorsun?"

Ben: "İyi değil. Hem de hiç iyi değil. Onları geri istiyorum." Marie: "Neden?"

Ben: "Bana defteri göndermedi."

Sandra: "Sana karşı hislerinin değiştiğini mi düşünüyorsun?"

Ben: "Belli ki onu görmemi hiç istemedi. Defterden kurtulmayı o kadar çok istiyordu ki onu yok etmeye çalıştı. Gerçekten duygularının ne olduğunu bilmiyorum ama o mektupları bana o kitabı gönderdiğini düşünerek yazdım. Mektupları geri istiyorum."

Fiona'dan Sandra'ya: "Sorduğundan değil ama Ashley'e katılıyorum. Mektupları yanlış varsayımlar altında yazdı. Eğer mektupları geri istiyorsa, bence onları geri almak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

Elizabeth: "Planın nedir?"

Janie: "Quinn'i arayacağım; uçağı kullanacağız. Muhtemelen bugün bir ara uçabiliriz."

Ben: "Yapma bunu. Gece boyunca araba kullanabilirim."

Janie: "Hayır. Kabul edilemez."

Fiona: "Janie'ye katılıyorum. Eğer bütün yıl huysuz bir Quinn'e katlanmak zorundaysak, o zaman acil durumlar için onun uçağını kullanabilmeliyiz."

Elizabeth: "Katılıyorum. Hadi gidelim!"

Jethro ve Beau bütün bu karmaşa boyunca garip bir şekilde sessiz kalmışlardı. Örgü grubu harekete geçerken onlar da dışarı çıkıp herkes için İtalyan bifteği sandviçleri aldılar. Hepimiz iştahla öğle yemeğimizi yedik, üç şişe şarap içtik ve Komuta Merkezi'nin (diğer adıyla benim mutfagımın) rahatlığında stratejimizi planladık.

Ve böylece kendimi kemerimi bağlamış ve Knoxville, Tennessee'ye inmeye hazırlanırken buldum. Kalbim boğazımdaydı ve ellerimi uçakta örgü örecek kadar sabit tutamıyordum. Sürekli titriyorlardı. Bu yüzden pes ettim ve uçuşun geri kalanında onları kucağımda yumruk yaptım.

Planımız basitti. Jethro beni dağa götürecekti. Anahtarı arka verandada saklandığı yerden alacaktım. Sonra içeri girecek, mektuplarımı alacak ve ayrılacaktım. Jethro beni eve bırakacaktı. Sonra hepimiz kutlamak için kaçak içki içerdik.

Ben ve arkadaşlarım shot yapardık. Quinn, Jethro ve Beau'nun yüzlerine baktığımda bizimle kutlama yapacaklarından şüpheliydim.

Quinn Knoxville'den kalkış saatini gece yarısından hemen sonraya ayarlamıştı. Dolayısıyla tüm hanımlar - artı Quinn - gece 2:30'a kadar Chicago'ya dönebilecekti.

Yola çıkmadan önce Fiona duş almam ve saçımı yıkamam konusunda ısrar etti. Sonra da giyinmeme ve makyaj yapmama nezaret etti; tıpkı aylar önce Billy'nin yaptığı gibi. İkisi arasındaki benzerlikler kalbimi ısıtıyordu.

Ancak bu sefer karşımda bir ayı olmayacaktı. Drew'in evine fark edilmeden girip çıkacak, sonra da son üç hafta hiç yaşanmamış gibi ailemle birlikte Noel'i kutlayacaktım.

"Betty bizi havaalanında karşılaması için bir araba ayarladı," dedi Quinn, uçak pistten çıkarken sekreterine atıfta bulunarak. Benim karşımda Janie'nin yanında oturuyordu.

Mavi buz saçağı gözlerini biraz rahatsız edici buldum, bu yüzden sadece başımı salladım ve çenesine doğru konuştum. "Teşekkür ederim. Yardımanız için teşekkür ederim."

Beni oldukça gülünç bulduğunu tahmin ediyordum. Janie Knoxville yolculuğu sırasında durumu ona sadece Janie'nin yapabileceği şekilde açıklamıştı, tıpkı bir polis raporu gibi, sadece gerçekleri anlatmıştı.

Quinn kendi küresel güvenlik şirketini yönetiyor ve sürekli suskun. Sık sık karısının çılgın arkadaşları hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

Muhtemelen bizim deli olduğumuzu düşünüyordur.

"Lafı bile olmaz." Nazik tonu beni şaşırttı.

Başımı kaldırdım ve beni delici, daralmış bir bakışla izlediğini gördüm. Bu onun temel rahatsız edici bakışıydı, başka bir deyişle Quinn için normaldi.

Öne doğru eğilip, dirseklerini dizlerine dayayıp, kaşlarını çatarak, "Biliyorum, ben sadece bu seyahatlerin ulaşımını sağlıyorum ve bu beni ilgilendirmez, ama bence Drew'e ve kendine biraz daha fazla kredi vermelisin," dediğinde beni daha da hazırlıksız yakaladı.

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

"Drew iyi bir adam, zeki bir adam. Her akıllı, iyi adam gibi, olağanüstü bir kadınla karşılaştığında, onun için doğru olanı, onurlu olanı yapacaktır, bu senden vazgeçmek anlamına gelse bile. O da öyle yaptı; senden vazgeçti çünkü doğru olanın bu olduğunu düşünüyordu. Ama eğer onu istediğini söylersen, bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapacaktır."

Bir süre ona baktıktan sonra öne doğru eğildim ve sessizce sordum: "Janie'den neden vazgeçmedin? Onu tehlikeye attığını düşündüğün bir zaman vardı, neden ondan vazgeçmedin? Doğru olanı yapmadın?"

Gözleri daha da kısıldı ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çünkü Drew'un aksine ben iyi bir adam değildim."

QUINN'in sözleri dağa çıkarken yol boyunca kafamın içinde yankılandı.

Eğer Drew sadece ve sadece tek bir şeyse, o da iyi bir adam olduğuydu. *En iyi adamdı.* Hataya yer bırakmayacak kadar sadıktı. Fedakârdı. Güçlü, fedakâr, sessiz tipin timsaliydi.

Birçok yönden bana annemi hatırlatıyordu, delilik derecesinde onurluydu. Ama o bir şehit değildi. Onuru konusunda sinsiydi, onu kendine saklardı, gizliydi.

Bu beni çıldırtıyor ve kızdırıyordu. Belki biraz daha bencil olsaydı, bu karmaşanın içinde olmazdık. Yine biraz daha bencil olsaydı, Drew olmazdı.

Aynı zamanda defteri yakmaya çalışmıştı. Onu ateşe atıp uzaklaştı. Noel için eve geleceğimi biliyordu. Belli ki bana ne hissettiğini söylemeye hiç niyeti yoktu. Ya da belki duyguları değişmişti.

Duygularım karmakarışık bir iplik yumağı olabilirdi ama her şey plana göre ilerliyordu; hatta programın önünde gidiyorduk. Hanımlar çiftliğe geri dönmüşlerdi ve muhtemelen bir kargaşaya neden oluyorlardı.

Drew'un evine ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde kalbim göğsüme çarptı, ancak manzara farklı görünüyordu çünkü ağaçlar kıştan kalma çıplaktı. Biraz daha dik oturdum, ellerim kucağında bir sıkılıp bir açılıyordu. Sonunda Jethro kısa araba yoluna girdi ve kamyonu durdurdu.

Vitesi boşa aldı ve imdat frenini çekti. "Ash."

Yutkundum ve başımı salladım. Jethro'ya bakmadım çünkü Drew'in evi hakkında ezberleyebildiğim her ayrıntıyı açgözlülükle ezberlemekle meşguldüm.

"Ash, git mektupları getir de eve dönebilelim. Açlıktan ölüyorum." Jethro'nun sesi sinirli geliyordu.

Ona şöyle bir baktım. "Seni dramamın içine sürüklediğim için özür dilerim. Söz veriyorum Jethro, bu ben değilim. Benim hiç dramam olmaz. Genelde dramadan tamamen uzak biriyimdir."

Jethro elini dizime koydu ve sıktı, nazik gözleri benimkiler arasında gezindi. "Sorun değil. Hepimiz çok şey yaşadık. Annemin ölümü; Darrell'in delirmesi. Hapse girdiği için mutluyum ve suçlamalar devam edecek gibi görünüyor. Ama bu yıl zor geçti."

Elini kendi elimle kapattım. "Böyle harika bir ağabey olduğun için teşekkürler."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Senin için her zaman en iyisini yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemesine karşılık vererek başımı salladım.

"Tamam, git şu işi yap. Hadi, git." Çenesini eve doğru kaldırdı.

Derin bir nefes aldım ve kamyonetin kabininden çıktım. Dışarısı soğuktu ve yerde ince bir kar tabakası vardı; Chicago'daki gibi değildi ama kışın varlığını hissettirmesi için yeterliydi. Ellerimi ovuşturarak evin yan tarafındaki verandaya doğru koştum ve orada Drew'in yedek anahtarı sakladığı misafir yatak odasının kapısının yanındaki büyük seramik kabı buldum.

Tam o sırada çakıllı araba yolundan gelen tekerlek seslerini duydum.

Vücudum şaşkınlıktan hareketsiz kalmıştı. Kendimi silkeledim ve ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Elimden geldiğince sessiz ve sinsice evin yan tarafına doğru ilerledim ve tam zamanında köşeden bakarak kardeşim Jethro'nun çıktığını gördüm.

Bu doğru.

Jethro beni Dumanlı Dağlar'da, Drew'in verandasında, kışın terk etti.

İçgüdüsel olarak evin önüne doğru koştum ve verandanın basamaklarından aşağı inerek arabaya ulaştım. Kardeşimin adını haykırmak üzereydim ama kendimi durdurdum. Beni duysa bile geri dönmezdi. Buna inanamıyordum. Birkaç saniye boyunca ağzım bir karış açık, aptal aptal kamyonetinin olduğu yere baktım.

Bu arada, hiç beklenmedik bir şey daha oldu. Drew'un evinin ön kapısının açıldığını ve arkamdan gelen ayak seslerini duydum; ahşap verandadaki botların çıkardığı o eşsiz ses.

Kalbim durdu. Zaman-şıfırtı-durdu. Her şey durdu. Ve sonra "Ash?" dedi.

Gözlerimi kapattım. Drew'un adımı söyleyen sesi, o kadar belirsiz, o kadar umutlu, o kadar şaşkındı ki, o benim yaz yağmurumdu. Bana bir şeyler yaptı, tarif etmekten aciz olduğum tuhaf şeyler. Duygularım düşünme yeteneğimi gölgede bıraktı.

Sakinleştirici bir nefes aldım, gözlerimi açtım ve ne hissettiğimi anladım. Korku hissediyordum. O tepenin yamacındaki ayıyla yüzleşmek gibiydi. Kadın gibi davranmalı ve ölü taklidi yapmayı bırakmalıyım. Bu benim hayatımdı ve onu yaşamam gerekiyordu.

Boğazım çalıştı ve gözlerimi Drew'a kaldırdığımda sonunda yutkunmayı başardım.

Kapının hemen dışında duruyordu. Elinde bir havlu vardı. SAVAGE kemeri olmadığı için beline kadar inen bir kot pantolon giymişti. Gömleği koyu yeşil bir termaldi. Sakalı gülünçtü, gürdü, kesilmemişti, dağınıktı... yağmacı bir Viking gibiydi. Ve gözleri sanki orada olduğuma inanamıyormuş gibi üzerimde geziniyordu. Sanırım onunla karşılaştığımda başka biri olmamı bekliyordu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve midem altüst oldu. Göğsümü tutmamak için ellerimi ceplerime sokmak zorunda kaldım.

O kadar yakışıklıydı ki... o kadar bayıltıcıydı ki. Bana saha notları okurken bütün gün ona bakmak istiyordum. Ama bundan da öte, onunla birlikte olmak istiyordum. Sadece olmak.

Tekrar yutkundum ve boğazımı temizledim. "Merhaba, Drew."

Ben konuşurken gözleri parladı, benimkilere yerleşti ve ifadesi şaşkınlıktan temkinli olmaya dönüştü.

"Burada ne işin var?" Arkama baktı, belli ki ulaşım aracımı arıyordu.

Bu soruyu ve ona en iyi nasıl cevap vereceğimi, gerçeğin hangi versiyonunu anlatacağımı düşündüm.

Nedense annemin aylar önce söylediği sözler kafamda yankılanmak için o anı seçti: *Bir şeyi gerçekten istiyorsan korkunun önemi yoktur.*

O haklıydı. Hem de çok haklıydı. Ayrıca, tamamen dürüst olmak, dört yüz kiloluk bir ayıyı Mardi Gras stilinde göstermekten daha tehlikeli olamazdı.

Cesaretimin her zerresini toplayarak öne doğru bir adım attım, sonra iki, sonra üç. Sesim istediğimden daha titrek çıkmıştı, "Sen yokken sana birkaç mektup gönderdim. Onları aldın mı?"

Gözleri bana dikildi, yüz hatlarına yeni bir şaşkınlık gölgesi düştü ve duraksayarak cevap verdi. "Bilmiyorum. Henüz postaya bakmadım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım ve merdivenleri çıktım. "Yaklaşık on beş tane olmalı. Buraya...." Durdum, sebepsiz yere nefesimin kesildiğini hissettim. Devam etmeden önce son basamağa ulaşana kadar bekledim.

"Sen açmaya fırsat bulamadan onları almaya geldim." Artık yüz yüze gelmiştik, aramızda sadece bir metre vardı.

İtirafım karşısında kaşları çatıldı, gözleri -hararetli, yoğun- yüzümde gezindi. Bakışlarındaki açlık çiğ, elle tutulur bir şeydi. Bunun ağırlığı altında neredeyse bir adım geri atacaktım ve bana hep böyle mi baktığını merak ettim. Daha önce de bu kadar açık mıydı? Tamamen kör müydüm?

"Neden?" Sesi sertti ve tek kelime bir talep gibi geliyordu.

"Çünkü," bakışlarının yoğunluğu altında ezilerek tekrar durdum. Hiç düşünmeden öne doğru bir adım attım.

Drew bu hareket karşısında irkildi, elleri havluyu sıkı yumruklarla kavradı. O anda bana yaralı bir hayvanı hatırlattı ve göğsüm ona duyduğum hayranlık ve sevginin gücüyle çatlayacakmış gibi hissetti.

Defterdeki sözlerini hatırladım ve şüphelerimde haklı olduğumu anladım. Hayatını dipsiz bir labirentte, duygularının derinliği karşısında felç olmuş bir halde yaşıyordu. Şiir onun çıkış noktası, basınç valfiydi; özenle koruduğu bir sırrı yakınında tutuyordu.

"Çünkü Jethro bana defterini gönderdi." Aceleyle söyledim. Ne demek istediğimi hemen anlamış gibi görünmüyordu, ben de onun şaşkınlığını kullanarak tüm hikâyeyi açıkladım.

"Jethro defterini yangından kurtardı ve bana gönderdi. Senin gönderdiğini düşündüm ve okudum."

Gözlerinde anlayış belirdi ve doğruldu, sertleşti ve paniğini tanıdım çünkü benim birkaç dakika önceki paniğimi yansıtıyordu. Acelecilik sözlerimi körükledi. Bu güven ihanetini sindirmeye fırsat bulamadan ona her şeyi anlatmam gerekiyordu. "İyi bir şey yaptığını düşünüyordu. Okuduğumda, ben... ben... kelimeler hissettiklerimi tarif edemez. Hemen sana nasıl hissettiğimi, seni nasıl sevdiğimi anlatan bir mektup yazdım."

Son kelimeyi yuttum çünkü kendi korkum sonunda beni yakalamıştı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve başımı salladım. Ona bakıp konuşmaya devam edemezdim, bu yüzden ona bakmadım.

"Seni seviyorum, Drew. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bunu başka türlü nasıl söyleyebilirim bilmiyorum. Son üç hafta içinde sana on beş mektup gönderdim. Bunlar aşk mektuplarıydı ve elimden gelenin en iyisiydi. Ve sen bana hiçbir şey göndermeyince, seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin. Sonra Jethro bana defteri gönderdiğini söyledi. Bana onu yakmak istediğini söyledi. Ve panikledim. Düşündüm...."

Dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım çünkü çenem titriyordu ve ağlamayı kesinlikle reddediyordum.

"Duygularının değişmiş olması gerektiğini düşündüm... artık beni istemediğini... o güzel şiirleri ve mektupları... beni istemediğini. Bu yüzden sen görmeden mektuplarımı geri almak için buraya geldim." Ellerimle yüzümü kapatarak konuşmamı bitirdim. Boynum yanıyordu, yanaklarımın ve göğsümün kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

Drew cevap vermedi; o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, çekip gitmiş olabileceğini düşündüm. Ama sonra botlarının verandanın tahtasına sürtündüğünü duydum ve yaklaşırken vücudunun sıcaklığını hissettim. Parmakları nazikçe bileklerimi sardı ve ellerimi yüzümden çekti.

"Ash, gözlerini aç." Sesi son derece nazikti.

Ve bu beni korkuttu, çünkü kâbusum hep böyle başlardı. Sonsuz bir nezaketle beni yüzüstü bırakırdı.

"Yapamam." Yüzümü görmemesi için başımı eğdim. "Neden?"

"Çünkü korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun?"

"Beni nazikçe bırakmandan."

Drew bileklerimi bıraktı ve elleri yanaklarımı kaplayarak ısıttı. Çenemi yukarı doğru eğdi ve dudaklarının sonsuz nazik bir öpücükle dudaklarımın üzerinde gezindiğini hissettim.

"Şekerim, gözlerini aç." diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım. Ona, onun cıvıl cıvıl bakışlarına baktım. Arzu gördüm, rahatlama gördüm, hayranlık gördüm ve aşk gördüm.

Ben daha konuşmadan, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım ve gitmene asla izin vermeyeceğim," dedi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"Aşkta her zaman biraz delilik vardır. Ancak delilikte de her zaman bir neden vardır."

FRIEDRICH NIETZSCHE

Bir koluyla belimi ^{kavradı} ve beni ayaklarımın üzerinden kaldırdı, şefkatli, teslimiyetçi bir keşif olarak başlayan ve hızla kırmızı kod durumuna tırmanan bir öpücük için ağzımı yakaladı. Kollarım boynuna dolandı, onu daha sıkı tuttum, içgüdüsel olarak daha da yakınlaşmak için bağırdım.

Eve girmeye çalışırken koca omzu kapının pervazına çarptı, dişlerimiz birbirine çarptı, üst dudağım kendimizi yeniden tanıma telaşımızın bir zayıyatı oldu. Bu aynı zamanda beni şimdiki ana ve neden burada olduğuma geri döndürme etkisine sahipti.

"Sen iyi misin?" Diye sordu ama boştaki eliyle kapıyı kapatırken bile gözleri ağzımdaydı.

Başımı salladım. "Evet, ama-"

Sözümü kesti, sanki beni şehvetle ve mükemmel koreografisi olan dil tangosuyla yutmayı planlıyormuş gibi dudakları tekrar dudaklarıma değdi. Günahkâr, istilacı ve fethediciydi, tıpkı yağmacı bir Viking'in hâkimiyetini kurmak için öpebileceğini hayal ettiğim gibi.

Ağzının, ellerinin, göğsünün, yanlarının, sırtının, poposunun, uyluklarının, kollarının, yüz hatlarının ve -kabul edelim ki- asi sakalının nefisliğine rağmen, neler olduğunu netleştirmeden işlerin ilerlemesine izin veremezdim.

Bu, her şeyi tanımlamaya yönelik nevrotik bir ihtiyaç değildi; en azından ben öyle düşünmüyordum. Sadece bir daha asla şarap, kurabiye hamuru ve meyveli kek eşofman çukuruna düşmek istemiyordum. Drew'un değerli kalbinin tehlikeye girmesini de istemiyordum.

Ellerimi omuzlarına koydum ve başımı arkaya yasladım; geri kalan kısmım sıkıca önüne bastırılmıştı.

"Bekle, bekle-önce konuşmamız gerek." Bunu bağırarak söyledim çünkü hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten. Neden bağırdığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bağırdığımı biliyorum.

Biraz sakinleşti, tutuşu biraz gevşedi ama gitmeme izin vermedi. Bunun yerine, beni nazıkçe yere bıraktı ve ceketimi itti, sonra ısırdı

boynumu yalıyordu.

"Konuş," diye emretti.

Titredim, ani bir nefes verdim. "Konuşamam, sen tereyağımı eritirken olmaz."

Bu onun duraklamasına neden oldu. Drew'un ağzı saldırısını durdurdu ve yüzünü omzumdan kaldırdı, gözleri hissedilir bir arzuyla parlıyordu ama aynı zamanda eğleniyordu.

"Tereyağını eritmek mi?"

Başımı salladım ve uzaklaşmaya çalıştım ama başaramadım; elleri kaçmamdan ya da kaybolmamdan korkuyormuş gibi belimi kavradı.

"Bu doğru. Beni bir tavaya koy ve çalıştır. Tereyağımı erit." Ağır ağır nefes alıyordum, çünkü -beni öpmeyi bırakmış olmasına rağmen- hâlâ tereyağımı eritiyordu.

Prezervatif eksikliğini giderip gidermediği dışında herhangi bir şeyi tartışmak konusunda giderek ilgisizleştiğimi hissedebiliyordum.

Bunun üzerine ağızından kaçırdım, "Yanımda hiç prezervatif yok." Kaşları havaya kalktı ve "Peki, temiz misin?" diye sordu. Başımı salladım.

"Temizim. Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" Başımı salladım.

"Tamam. Sıradaki konu."

Ağızından kaçırmaya devam etti. "Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra beni neden uzaklaştırdın?"

Kaşları havaya kalktı ama cevap vermedi; hem de hemen. Bunun yerine bana kötü niyetle değil ama hararetle baktı ve bedenimi sıkıca kavradı.

Sonunda şöyle dedi: "Ash, seni uzaklaştırmaya çalışmıyordum ama sana engel olmak da istemedim. Bethany bana senden birçok kez bahsetti. Gerçi sana Ash diyordu ve senin bir erkek olduğunu düşünmeme izin veriyordu ama çok gururluydu. Bana tüm hayatın boyunca buradan ayrılmak için nasıl mücadele ettiğini, büyürken tek konuştuğunun b u r a s ı olduğunu anlattı."

Bu doğrudu. Çocukken tek istediğim buydu. Ama mesele Tennessee'den ayrılmak değildi. Tennessee güzeldi; çocukken büyüye inanmamın nedeni de onun güzelliği idi.

Babamın korkunçluğundan ve erkek kardeşlerimin yaya maskaralıklarından kaçmak istiyordum. Dünya tarafından eğitilmek, onu görmek ve içindeki yerimi bulmak istiyordum.

"Bu asla Tennessee ile ilgili değildi, Drew. Mutsuz bir durumdan kaçmak ve kendim için sürekli ergenlerle dolu bir evden başka bir şey bulmakla ilgiliydi. Çok körmüşüm, Drew. Nasıl hissettiğini göremeyecek kadar körmüşüm. Bana ihtiyacın olmadığını söyleyip duruyordun ve ben de sana inanıyordum. Bende ihtiyaç duyacağın hiçbir şey bulamadığını sanıyordum."

Ben konuşmamı bitirmeden başını salladı, elleri yüzüme gitti ve saçlarımı şakaklarımdan geriye doğru itti. "Hayır. Hayır, Ashley. Sen kör değildin. Sadece kalp acından başka bir şey göremiyordun. Altı hafta boyunca her gün annene bakarken seni izledim. O süre boyunca sadece onu görebildin. Sana ihtiyacı vardı. Kardeşlerinin sana ihtiyacı vardı. Ve böyle olması gerekiyordu. Onun ve ailen için buradaydın; bunu anlıyordum. Üzerimde baskı hissetmeni istemedim. Benim senin için hissettiklerimi senin de benim için hissetmeni beklemiyordum. Bir yük değil, bir teselli olmak istedim."

Onu kısık gözlerle izledim. Sözlerini bitirdiğinde (yine) ağzımdan kaçırdım: "O zaman bana biraz baskı yapmaya başla. Bana ihtiyaç duymaya başla. Aşırı yüksek beklentilere sahip olmaya başla."

Ağzı bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi yana çekildi ve elleri saçlarımdan arasından geçip sırtımdan aşağıya doğru inerek sonunda omurgamın dibinde durdu. "Tamam. Yapacağım."

Daha bitirmemiştım. "Yani, bana kalmamı söyle." "Kal. Benimle kal."

"Ve sadece Noel için değil-" "Ash, buraya taşınmanı istiyorum."

"Evet." Başımı salladım, meselenin çözüldüğünü hissediyordum ve lojistiği daha sonra halledecektim çünkü kalbimde olmak istediğim yerin burası olduğunu biliyordum. Drew'u görmek istemiyordum. Drew'la konuşmak istemiyordum.

Drew'u yaşamak istiyordum.

Ayrıca, ben bir hemşireydim. Hemşirelere her yerde ihtiyaç vardı.

"Ve başka bir şey...." Gömleğinin önünü tuttum. "Benim adıma karar vermeyi ve arkamdan benimle ilgili tartışmalar yapmayı bırak. Beni Quinn'in uçağıyla göndermeden önce benimle konuşmalıydın."

Ağzı düzleşti ve ifadesindeki mizah izi hafif bir hayal kırıklığına dönüştü. "Bu senin kendi iyiliğin içindi. Darrell tüm kasabada çocuklarının kendisinden nasıl çalındığına dair yaygara koparıyordu. En yüksek sesle bağırdığı isim sendin. Seni kasabadan çıkarmamız gerekiyordu."

"Ya da burada seninle kalabilirdim."

Dudaklarını yaladı, hayal kırıklığı hafıflıyordu. "Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

"Benimle bu konuda konuşmuş olsaydın bilirdin." Drew'un gözleri kısıldı ve beni inceliyor gibiydi.

Bu fırsattan yararlanarak kollarımı boynuna doladım ve önümü onunkine bastırdım. "Düşünsene, son on haftayı tereyağımı eriterek geçirebilirdin."

Elleri popoma gitti ve kot pantolonumun üzerinden beni sıktı. "İyi bir noktaya değindin."

Bu beni kocaman, geniş ve belki biraz da kendini beğenmiş bir şekilde gülümsetti. Drew kendini beğenmiş gülümsemem karşısında başını salladı ve beni yatak odasına doğru götürürken yüzümden öpmeye başladı.

Koridoru kazasız belasız geçtik ve çok geçmeden atkıyı, ayakkabılarımı ve kazağımı çıkarmış, popomu, karnımı, sırtımı ve göğüslerimi kavrayan, okşayan ve masaj yapan sıcak ellerine kendimi bırakmışım.

Üzerimde diz çöktüğünde gözlerimi açtım, ellerim pantolonunun önüne uzanıyordu, ona ulaşmaya çalışıyordum. Odasının ışığı yanıyordu ve -Drew'un becerikli parmaklarına eşlik eden tüm o harika ve gerekli coşkuya rağmen-dikkatim şifonyerinin üzerindeki bir fotoğrafa takıldı.

"Bu...?" Resme baktım, göz kırptım ve kaşlarımı çattım.

Ben odaklanmaya çalışırken çenemi öptü, kot pantolonumun düğmelerini açtı ve kendimi cennette gibi hissetmemi sağladı.

Ama resim o kadar şaşırtıcıydı ki sormak zorunda kaldım. "Drew, bu ben miyim?"

Drew sertleşti; vücudumdaki elleri hareketsiz kaldı. Ben resme bakarken saniyeler geçti, Drew üzerimde hareketsiz bir şekilde diz çökmüş, yüzü yine boynuma gömülmüştü.

Bir of çektim, gözlerini görebilmek için onu ittim ama aynı zamanda daha fazla uzaklaşmasın diye kollarını kavradım.

"Drew...." Gözlerimiz buluştuğunda sesimin yumuşak ve sakin olmasına dikkat ettim; bana temkinli bir dikkatle baktı. "Şifonyerinin üzerindeki benim resmim mi?"

Cevap vermedi. Ama bir süre sonra kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalıştı. Gitmesine izin vermedim; tutuşum sıkılaştı. Parmaklarımın gücünü hissettiğinde, ağzı yana doğru çekildi.

"Ash, seni bırakmıyorum. Sadece resimleri alıyorum."

"Resimler mi?"

"Evet. Resimler."

Onu serbest bıraktım ve şifonyerine gidip üç resim çerçevesi almadan önce bana hızlı bir öpücük verdi. Geri döndü, yatağın kenarına oturdu ve yanındaki boşluğu okşadı.

Ona yaklaştım, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve kucağındaki resimlere baktım. Haklıydım. İlk resim bana aitti. Annemle Hawaii'de çekilmiştik. Üç yıl önce onu oraya tatile götürmüştüm. İkimiz de mutlu ve bronz görünüyorduk.

"Bunları bana Bethany verdi." "Ne zaman?"

"Sana aşık olduğumu anladığımda."

Kalbim göğsümde ters döndü ve ona baktım. Beni izliyordu, yüz hatları açıktı ama tereddütlüydü. Bu tereddüt hoşuma gitmemişti, bu yüzden öne doğru eğildim ve onu öptüm, ifadesindeki belirsizliği ortadan kaldırma ihtiyacı duydum.

Aklıma bir düşünce geldi ve öpücüğü kesip alnımı onunkine yasladım, elimi çenesine ve boynuna koyarak onu kendime yakın tuttum. "Drew, gittiğim gün kapını çaldığımda çekmecelerin açılıp kapandığını duydum, bunları saklıyor muydun?"

"Evet."

"Evet" dedim. "Oh, Drew...." Onu öptüm. "Bu da *beni geride tutmak istememenin* bir parçası mı?"

Bir elinin parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve gözlerimiz buluşana kadar çekiştirdi. "Ashley, sana ihtiyacım var. Ciğerlerimin havaya ihtiyacı olduğu gibi sana ihtiyacım var. Ama senin mutluluğuna ihtiyacım var, zorunluluğuna değil."

"Bu Nietzsche'yi neden sevdiğini açıklıyor, yüreğine sağlık...."

Drew'un bakışları bir anda ters ters bakmaya dönüştü, tereddüt yerini isteksiz bir eğlenceye bıraktı. "Az önce beni yine mi *kutsadın*?"

"Seksi, seksi Viking kalbini kutsa," dedim, gözlerim tekrar resimlere kayarken.

Çenesini ovuşturarak çerçeveleri bana uzattı. "Eğer beni aşağılayacaksan, o zaman gidip o mektupları alacağım."

Vücudum kaskatı kesildi ve omurgamdan aşağıya, sinir uçlarıma doğru yayılan bir endişe sarsıntısı başladı. Mektupları çoktan unutmuştum. Ona durmasını söyleyecek ve onları bana geri vermesi için yalvaracaktım. Düşünce

Drew'un sözlerimi ve aşk bildirgelerini okumasını izlemek heyecan verici ama çoğunlukla korkutucuydu.

Ve henüz....

Beni inceliyordu, ağzı yana doğru kıvrılmıştı, gözleri hâlâ kısıktı.

Boğazımı temizledim, sonra yutkundum, yavaşça nefes aldım ve "Evet. Okumalısın. Onları okumalısın. Kalbimde ne olduğunu bilmelisin, çünkü şifonyerinde resimlerimin olmasının beni korkutacağını düşünüyorsan, o zaman büyük bir sürprizle karşılaşacaksın. Çünkü o mektuplar... onlar seni korkutacak."

Drew dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak gülümsemeye çalıştı. Aniden öne doğru eğildi ve beni öptü, ağzı benimkine doğru hareket etti, giriş talep etti, sanki krema sürülmüş bir pastaymışım da önce yalayıp sonra ısırmaya karar vermiş gibi beni tattı.

Aynı şekilde aniden, sonsuz hayal kırıklığımla, geri çekildi. Mektupları gerçekten alacağını anladığımda Drew koridorun yarısına gelmişti. Dudaklarımdan küçük, gergin bir kahkaha geçerken bile kendimi destekledim.

"Eğer gerçekten bir şey istiyorsan.... korku sayılmaz." Nefesimin altında mırıldandım, annemin sözleri yine gürleyen kalbimi sakinleştirdi ve kucağımdaki resimlere baktım.

Hawaii'de çekilmiş olanı kenara koydum. Bir sonraki fotoğraf hemşirelik okulundan mezun olduğum fotoğraftı. Cübbemi giymiştim ve diplomamı tutuyordum. Annem çok gururlanmıştı ve ben de onu gururlandırmayı çok istemiştim.

Son resim ise on sekiz yaşımdayken, üniversiteye gitmeden birkaç gün önce çekilmişti. Etrafım tüm kardeşlerimle çevriliydi. Ormanın kenarında, bahar çiçekleriyle dolu bir fonda duruyorduk. Manzara çok güzeldi. Gülüyorduk. O anı hatırladım; sanırım Beau az önce çılgınca bir şey yapmıştı.

En uzun süre buna baktım. Gördüklerim karşısında şaşırmışım. On sekiz yaşındaki Ashley güzel bir genç kadındı, akıllı bir kızdı, umutları ve hayalleri olan, belki hâlâ perilere ve tek boynuzlu atlara inanan bir kızdı - çok değil, sadece çok az. Evet, babama benziyordum ama ne olmuş yani? Darrell'a benzemek beni Darrell yapmıyordu, Cletus'un banjo çalması da Cletus'u Darrell gibi yapmıyordu.

Cletus müziği sevmeseydi yazık olurdu. Roscoe çekici olmasaydı yazık olurdu. Billy bu kadar zeki olmasaydı yazık olurdu.

Bu Ashley, eziyet etmelerine rağmen kardeşlerini de seviyordu ve onların da kendisini sevdiğini yüzlerinden okuyabiliyordum.

O yaşlardaki halimi düşündüğümde tek hatırladığım ayrılmak, kaçmak, farklı olmak istediğimdi. Ama şimdi farklı olmak istemiyordum. O olmak istiyordum. Ama daha fazlası olmak istiyordum, tıpkı bir binanın temelinden daha fazlası olmak istemesi gibi. Daha fazlası olmak, olduğum kişiyi ortadan kaldırmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ve Drew'la birlikte olmak bir geri adım değil, eve dönüş olacaktı.

"Bir krep daha ister misin?"

Tavadan başımı kaldırmadan bu soruyu omzumun üzerinden fırlattım. Drew'un süslü tencere ve tavalara ya da süslü gaz ocağına alışık değildim. Bu yüzden krepleri bir şahini izler gibi izliyordum. Ben bir krep şahiniydim.

Drew, elleri geceliğimin eteğini kaldırmadan hemen önce omzuma yakın bir yerden "Hayır, teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Bu da onun tişörtlerinden biriydi. Bir noktada onu yıkamam gerekecekti.

Drew kalçalarımın belime, oradan da karnıma doğru bir yol çizerek okşadı. Elleri sıcaktı. Titredim, içgüdüsel olarak kıvrıldım ve popomu onun önüne bastırdım.

Daha sonra konuştuğumda sesim kulaklarıma biraz soluk geliyordu. "Çocukları arayıp arabayı geri almamız gerekmiyor mu?"

Görünüşe göre Roscoe, Drew'u ben gelmeden birkaç saat önce bırakmıştı. Drew'ın kamyoneti Winston Bros. Oto Tamirhanesi'ndeydi ve altı haftadır orada olmasına rağmen henüz ayarlanmamıştı. Düşünebiliyor musunuz?

Ayrıca, aradığımızda kardeşlerim telefonlarına cevap vermiyordu. Arkadaşlarım da öyle. Chicago'ya gidip gitmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gittiklerini tahmin ediyordum. Sıkışıp kalmıştık. Dünyayla bağlantımız kesilmişti. Dağdan aşağı inmenin hiçbir yolu yoktu. Muhteşemdi.

Drew'un parmakları aşağı kaydı ve külotumun beline girdi. Nefesim kesildi. Soruma cevap vermedi. Onun yerine diğer eliyle etrafıma uzandı ve ocağı kapattı.

Drew tereyağını eritti.

Ayakta, oturarak, çömelerek, eğilerek, okuyarak, gülümseyerek, sarılarak, gülerek, kaşlarını çatarak, yazarak, ampul değiştirerek, inek sağarak eritti.

-Kısacası, eğer bu bir fiilse ve o bunu yapıyorsa, benim tereyağım eriyordu.

Bu gerçeği, büyük konuşmamızdan sonraki otuz altı saat boyunca, dağın tepesindeki evinde mahsur kaldığımızda yeniden keşfettim, inek sağdığından değil. Ama yine de.

Ayrıca sözünün eri bir adam olduğunu da yeniden keşfettim. Verandada bana gitmeme izin vermeyeceğini söylediğinde, bu sözlerinde kelimenin tam anlamıyla ciddiye. Ellemeden, okşamadan, sarılmadan, öpmeden beş dakika geçirdiğini sanmıyorum - temel olarak, dokunmayı içeren bir fiil varsa, onu yapıyordu.

Hâlâ spatulayı tutuyordum, birkaç dakika süren zekice ilgisinden sonra aklımı kaybettim. Fırın ve ocak kombinasyonunun önünde dururken kendimi kaybettim. Düşünmeden, ellerinde parçalanırken, ona tutunmak için başımın arkasına uzandım ve neredeyse spatulayla yüzüne uçuyordum. İstemediğim saldırıyı ustalıkla savuşturdu ve göğsünün bir kahkaha ile gümbürdediğini hissettim.

Başım omzuna yaslandı ve nefesimi normalleştirmeye çalışırken bu pozisyonda oyalandım. Parmaklarını külotumdan çıkardı ve iri avuçlarını uyluklarımdan belime ve tekrar geriye doğru yatıştırıcı, şehvetli bir elips şeklinde ovuşturdu.

"Bunu her zaman yapabilirsin," dedim titrek bir nefesle, gözümü tavana dikerek.

"Yapacağım." Drew bu anımsatıcı, hırçın ifadeyi bir kulak memesi ısırtığıyla eşleştirdi.

Tavanına daha önce hiç bakmamıştım. Dekoratif bakır karolarla kaplıydı, en azından bakıra benziyorlardı. Orgazm sonrası zihnimin rastlantısallığı içinde kendimi tavana sabitlenmiş buldum.

"Drew, sana tuhaf bir soru sorabilir miyim?"

Başını salladı, dudaklarını şakağıma çevirdi ve bana bir öpücük verdi.

"Bu evi satın almayı nasıl başardınız? Ya da, sanırım, nasıl elinize geçti? Bütün bu yerler ABD hükümetine satmak zorunda olduğunuz tapulu yerler değil mi?"

Elleri ritmik saldırılarını durdurdu ve yanağıma karşı gülümsediğini hissettim. "Burası anneme aitti. Nesillerdir onun ailesindeydi. Kız kardeşim de bir süre burada yaşadı ama ben babamın elinden aldığımda oldukça bakımsızdı."

Başımı salladım, hâlâ tavana bakıyordum. Fayansların çoğu turuncudan turkuaza doğru oksitlenmeye başlamıştı; bu etki çok çarpıcıydı.

"Ve şimdi senin mi?"

Başını salladı. "Evet. Artık benim."

Gülümsedim. Buranın annesinin evi olması ve şimdi onun içinde yaşıyor olması, evi restore etmiş olması hoşuma gitmişti. Derin bir nefes aldım, omzundan doğruldum ve yüzümü ona döndüm.

Ona tavanı ne kadar beğendiğimi anlatmak üzereydim ki, araba yolunun yakınlarından gelen bir korna sesiyle sözüm kesildi. İkimiz de kaskatı kesildik, başka sesler duymak için kulak kabarttık. Korna tekrar çaldı ve harekete geçtik.

Koridorda koşarak pantolonumu aradım ve aceleyle onları ve botlarımı giydim. Drew, benim için üzücü bir şekilde, uzun kollu bir tişört giydi ama pazen pijamalarını çıkarmak ya da ayakkabılarını giymek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Sonra bana kazaklarından birini attı. Başıma geçirdiğinde kolunu belime doladı ve hızlı bir öpücük için beni kendine doğru bastırdı.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum" dedim.

İkimiz de birbirimizdeki kesinliğe gülümsedik ve kapıya yöneldik. Bizi karşılayan manzara beklenmedikti ama hiçbir şekilde hoş karşılanmamış değildi.

Bir araba geçidi kısa garaj yoluna giriyordu. Beau'nun dağa doğru sürdüğü Drew'un kamyonetini tanıdım. Roscoe, Sandra ve Alex yolcu tarafından, Alex ön koltuktan ve Sandra da Roscoe ile birlikte arka koltuktan iniyordu.

Sonra Jethro'nun kamyonu Winston'ların geri kalanıyla birlikte geldi.

Sonra bir polis arabası geldi.

Drew bana baktı ve tam olarak kaşlarını çatmadı. Daha ziyade hafif bir kızgınlık bakışıydı çünkü ikimiz de aracı Jackson James'in kullandığını tahmin ediyorduk.

Kalabalık kendini boşalttı ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı, sanki bugün Pazar'mış ve kiliseden yeni çıkmışlar gibi birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Bize ilk ulaşan Jethro oldu. Elinde kek kabına benzeyen bir şey vardı ve pis pis sırtıyordu. "İkinize de merhaba. Ne kadar da güzel görünüyorsunuz."

"Jethro." Drew kardeşime bir kez başını salladı. "Neler oluyor?"

"Bugün Noel arifesi. Partiyi buraya getirmeyi düşündük. Ayrıca Ashley kıyafetlerini evde unutmuş, onları da getirdik." Jethro, Drew'un omzunu sıvazladı ve davet edilmiş gibi eve girdi.

Sonra Roscoe geldi. Bavulumu taşıyordu ve çok memnun görünüyordu. "Ben gidip bunu yatak odana koyayım. Hani şu ikinizin paylaştığı."

Beau ve Duane kolları yiyeceklerle dolu olarak onu takip ettiler, Beau merdivenleri çıkarken başını salladı. "Yemin ederim, Drew. Jackson James'ten kurtulmalısın; Ash'in senin kadının olduğunu bilmesini sağla. Yolda hız yaptığımız için bizi kenara çektiğinde söylemedi ama eminim yakında burada Ash'le *sandviç* paylaşmayı bekliyordur."

Duane başıyla onayladı. "O adamdan nefret ediyorum, sürekli beni kenara çekiyor."

"Hız mı yapıyordun?" Ben sordum.

"Tabii ki evet." Duane bunu bir göz kırpma ve sırtmayla eşleştirdi.

Cletus ve Alex verandaya yaklaştıklarında derin bir sohbete dalmışlardı; Cletus'un satranç tahtasını tuttuğunu, Alex'in ise elinde birkaç kutu olduğunu gördüm.

"Selam Ash... Drew." Alex sanki orada olması son derece doğalmış gibi başıyla bize işaret etti. Buna bayıldım. Onun böyle hissetmesine bayıldım.

Cletus durup Drew'a uzun uzun baktı. "Peki... şimdi ailemize hoş geldin diyebilir miyim?"

Drew başını salladı. "Evet. Şimdi bana aileye hoş geldin diyebilirsin."

"Tamam. Aileye hoş geldin."

Sonra Cletus ve Alex içeride kayboldular.

Ardından Sandra geldi, elinde beyaz sıvıyla dolu büyük bir panç kâsesi vardı.

"Bu kaçak içki eggnog," diye açıkladı, ağır kâsenin yükü altında biraz oflayarak. "Aslında o kadar da kötü değil. Quinn beğenmedi ama o da karısı dışında hiçbir şeyi beğenmez."

"Herkes nerede? Geri döndüler mi?" Ona yardım etmek için hareket ederek sordum. "Hayır, hayır, anladım. Jethro'nun bize söylediğinden sonra herkes o gece geri döndü.

ne yaptığını. Dürüst olmak gerekirse, rahatladım." Sandra omzunun üzerinden seslenerek hızla içeri girdi: "Bizi benzer bir şey planlamak zorunda kalmaktan kurtardı."

Billy elinde paketlenmiş hediyelerle dolu torbalarla merdivenleri yavaş adımlarla çıktı. Yüz ifadesi soğukkanlı ama sorunsuzdu. Ne zaman ki

Drew ve bana ulaştığında durdu. Bana baktı, sonra gözlerini Drew'a çevirdi ve şöyle dedi: "Ona iyi davranmanı bekliyorum. Onu yeniden sihre inandırmanı bekliyorum; perilere, gökkuşaklarına, tüm bu saçmalıklara. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Drew başıyla onayladı ve elini ikinci kardeşime uzattı. "Evet, efendim. Birbirimizi anlıyoruz."

Billy Drew'un eline baktı, çantalardan birini verandaya bıraktı, sonra kısa ve sıkı bir tokalaşma için kabul etti. Sonra çantayı alırken omzunun üzerinden baktı ve ekledi, "Ashley, şu adamdan kurtulur musun lütfen?"

Billy içeri girerken, Drew ve ben dikkatimizi Jackson James'e çevirdik. Garaj yolunda, arabasının hemen önünde duruyordu. Ona baktığımı görünce bana küçük bir el salladı.

Derin bir nefes aldım ve el sallamasına kibar bir gülümsemeyle karşılık vererek Drew'a, "Oradaki kalabalığı idare edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

"Sanırım... en azından kısa bir süre için."

"Gidip ne istediğini öğreneceğim," dedim başımı Jackson'a doğru eğerek.

Drew başını salladı, gözleri sakın ve parlaktı. "Bunu sen yap."

Eğildi ve bana yumuşak bir öpücük verdi, sonra da çılgın ailemizle ilgilenmek üzere içeri girdi.

Merdivenlerden yavaşça inip onunla garaj yolunda buluşmadan önce bir süre Jackson'a baktım.

"Selam Jackson."

"Merhaba Ashley. Umarım Duane'i bir süre takip etmemin sakıncası yoktur. Senin şehirde olduğunu söylediğinde düşündüm ki... şey, Darrell'la olanlar hakkında seninle konuşmam gerek, silahı aldığın zaman."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve soğuğa karşı kendimi kucakladım. "Silahı ben mi aldım? Bunu hatırlamıyorum. Silahı bana verdiğini hatırlıyorum." Kaçırılmaya çalışıldığım gün polise anlattığım hikâye buydu.

Jackson gülümsedi. "Evet. Teşekkür ederim. Sana yardım etmek yerine arabamı park etmeye gittiğim için de özür dilerim. Ne yaptığını bilmiyordum. Seni takip etmeliydim."

Omuz silktim, arabasının kaputuna doğru yürüdüm ve ona yaslandım. Hâlâ sıcaktı. "Artık her şey bitti. Geçmişle ilgili hiçbir şey yapılamaz."

Jackson döndü, böylece hâlâ birbirimize bakıyorduk, ev arkasındaydı. Sorunlu kaşları yakışıklı yüz hatlarına gölge düşürdü; eklemenden önce bir süre beni inceledi, "Baban ve arkadaşları suçu kabul ettiler, itirazları yok. Bledsoe County'de üç ila beş yıl yatacaklar. Yani en azından onu bir süre görmeyeceksin."

"Çok rahatladım."

"Ashley," dedi aniden, yarım adım öne çıkarak, "annen için gerçekten üzgünüm. Çok nazık bir kadındı... iyi bir kadındı."

"Teşekkürler Jackson. Minnettarım." Gözlerim omzunun üzerinden kayarak evden gelen bir hareket algıladı. Beau ve Duane araba yoluna bakan pencerede duruyorlardı. Kollarını kavuşturmuşlardı. Yüzlerinde benzer sert ifadeler vardı. Bize bakıyorlardı.

Bakışlarımın yönünü fark eden Jackson omzunun üzerinden bakmak için döndü. Her iki kardeşim de bu fırsatı değerlendirerek sağ ellerinin işaret ve orta parmaklarıyla yüzlerini gösterdiler, sonra da parmaklarını Jackson'a doğru çevirerek evrensel bir sembol olan "*seni izliyorum*" dediler.

Bunu hep birlikte yaptılar.

Gözlerimi devirdim. "Onları görmezden gel."

Jackson bana baktı ve sırtıttı. "Hayır. Sorun değil. Darlene Simmons'la çıktığımdan beri beni pek sevmiyorlar."

"Ne zamandı bu?" Darlene'i liseden hatırlıyordum. Bizden iki yaş küçüktü -Duane ve Beau ile aynı sınıftaydı- ve her erkeğin amigo kız fantezisiydi.

"Oh...." Jackson gözlerini kıstı, eğildi ve araba yolundan bir taş aldı. "Sanırım üç yıl kadar önce."

Bir kahkaha attım. "Görünüşe göre bunu aşmaları gerekiyor."

Başını salladı, sıcak kahverengi gözleri yüzümü taradı, dudaklarında tereddütlü bir gülümseme vardı. O bana bakarken aramızda kısa bir sessizlik oldu ve ben de onun bakmasına izin verdim.

Sonunda -görünüşe göre kendini sallıyordu- "Ashley, sen annenle her şeyi yaşarken seni rahatsız etmek istemedim ama seninle sadece birkaç dakika konuşmak istedim" dedi. Durdu, tereddüt etti, gözleri yüzümde gezindi.

"Elbette." Omuz silktim.

"Mesele şu ki," diye başladı, durdu, elindeki taşla baktı, "liseden sonra sana davranış biçimim için özür dilemek istedim. İyi değildim, adil değildim ve sen daha iyisini hak ediyordun."

Bu sözler güzeldi ve bunları duymaya ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Ayrıca özür dilemek için hiçbir zaman geç olmadığını, ancak bazı özürlerin çok geç geldiğini fark ettim.

"Bunun için endişelenme, Jackson. Özrün için minnettarım ama bunların hepsi uzun zaman önceydi."

Başını salladı ve tekrar bana baktı. "Evet ama uzun zamandır sana söylemek istiyordum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona gülümsedim, o da bana karşılık verdi. "Demek sen ve Drew Runous, ha?" demeden önce bir süre daha sessizce birbirimize baktık.

Gülümsemem büyüdü. "Evet. Ben ve Drew." Gözleri kısıldı. "Bu ciddi mi?"

Başımı salladım, gülümsemem kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Evet. Aslında bunun kronik bir durum olduğundan oldukça eminim."

Birlikte geçirdiğimiz İLK NOEL mutlu bir Noel'de çünkü bizi seven insanlarla çevrili ailemizle birlikte geçirmiştik.

Yine de Sandra'nın ikizlere "She'll Be Coming Down the Mountain When She Comes" şarkısını söyletmesi olmasaydı da olurdu - söz değişikliğine dikkat edin.

Annemin bilgelik dolu sözleri de zaman zaman kulağıma fısıldandı. *Mutluluk ve romatizma, insanlara onlardan bahsedersen büyümeğe devam eder.* Annem haklıydı. Mutluluğu ailemle paylaşmak daha büyük hissettirdi.

Fısıltıyla söylenen sözlerle birlikte büyük bir *ah-ha* anı geldi. O anda anlamadığım bu rastgele gibi görünen sözlerin, onun bana bilmem gereken her şeyi söyleme şekli olduğunu fark ettim. O öldükten sonra soramayacağım tüm soruları bu şekilde yanıtlamaya çalışıyordu. Çok minnettardım.

Bana rahatlık verdiler. Bana huzur verdiler. Ve bir şekilde hala burada olduğunu, beceriksiz yolumda bana rehberlik ettiğini hissettirdiler.

Drew ve benim hala konuşmamız gereken konular ve çözmemiz gereken ayrıntılar vardı. Hâlâ Chicago'ya dönmem, haber vermem, Tennessee'de bir iş bulmam ve

birlikte olabilmemiz için hayatımı kökünden söküp attım. Böylece her gün birbirimizi yaşayabilecektik.

Çok zordu. Onu terk etmek istemedim ama hayat zor. Değişim zaman alır. Ve kalıcı bir değişim planlama ve özen gerektirir.

Chicago'ya geri dönmeden bir gün önce -kamyonum olmadığı için araba kullanmayacaktım- Drew'u kır çiçeği tarlamızda buldum. Ölü sap ve gövdelerle çevrili soğuk zeminde oturuyordu.

Vadimizin yukarısındaki dağa bakıyor gibiydi, gözlerini kısmış, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Kovboy şapkası elindeydi ve parmakları şapkayı hafifçe tutuyordu, sanki şapkanın ağırlığını desteklemek zorunda kalmadan yerinde duracağına güveniyordu.

Evden getirdiğim bir battaniyeye sarınmışım. Yatağımı örten eski yorgandı ve bana annemi hatırlatıyordu. O ve büyükannem, büyükannem ölmeden hemen önce bu yorgan üzerinde çalışmışlardı. Annem yorganı tek başına bitirmişti.

"Hey, misafir ister misin?"

Drew omzunun üzerinden baktı, neredeyse belli belirsiz de olsa hoş bir gülümseme yüz hatlarını ısıtıyordu. "Her zaman, eğer sensen."

Oturduğu yere doğru ilerledim. Kar erimiş, sonra yeniden donmuş ve yerde buz bırakmıştı. Her adımda botlarımın altında çıtırdıyordu.

Birkaç dakika öyle kaldık -o oturuyordu, ben ayaktaydım. Dünya soğuktu. Rüzgâr buz gibi kokuyordu. Ağaçlar tüm yapraklarını kaybetmişti. Dağın tepesi karla kaplıydı.

"Şiir uygar toplumlar için değildir." Drew bunu aniden söyledi, anı bozdu ama sonra başka bir şey söylemedi.

Zorlamadan devam etmeyeceğini hissettiğimde onu uyarmaya karar verdim. "Nasıl yani? İş için güvenli pek çok şiir okudum."

"Tebrik kartlarından ve duygusallıktan bahsetmiyorum, kalbinizi hafifçe ısıtan ya da nostaljik hissettiren şeylerden değil." Gözlerini benimkilere dikti, ifadesi sert ve ölçülüydü. "Seni yakan, yara izleri bırakan, okuduğuna pişman olduğun ama unutamadığın türden şeylerden bahsediyorum. Vahşi, yabani bir şey. Pençeleri vardır ve ısırır."

Bunu söylerken onu inceledim, gözleri nasıl da vahşice parlıyordu. Aynı şeyin onun için de söylenip söylenemeyeceğini merak ettim. O biraz vahşi, yabani bir şeydi. Bir yara izi bırakacağından hiç şüphem yoktu. Bir gün benden hoşlanmadığına karar verirse, bunun nasıl bir şey olacağına dair bir fikir edinmişim.

Aramızda kalan mesafeyi kapattım ve yanına oturdum; ıslanmasın diye yorganı kaldırdım ve zemini kaplayan ayazın pantolonumu ıslatıp ıslatmadığını pek de umursamadım.

Drew bana baktı, bakışları hızla yüzümü incelemeye başladı. "Bir şey söylemek ister gibi görünüyorsun."

"Merak ettim...." Tereddüt ettim çünkü düşüncelerim tam olarak şekillenmemişti. Onu bekletmektense hissettiklerimi söyledim. "İlk geldiğimde annemin sana neden bu kadar güvendiğini merak ettim. Ama sanırım bunun nedeni senin şiirlerini okumuş olmasıydı. Onu okumak seni tanımaktır. Şiir, duyguların kelimelerle ifade edilmesidir. Bir insanın kalbini açığa çıkarır."

Beni inceledi, gümüşü gözleri benimkiler arasında gezinirken parlıyordu. "Kalbimi bilmene sevindim, çünkü sen benim kalbimsin."

Gülümsedim. Elimde değildi. O kadar sert gülümsedim ki yüzüm acıdı ve bir yerimi burkabileceğimi düşündüm.

O aldırıyor gibiydi. Gözleri yumuşadı, benimkilerden dudaklarıma kayarken dikkati dağıldı. "Gülümsemelerinle beni mahvediyorsun."

Kaşlarımı çattım, başımı ona doğru salladım. "Ne? Ne dedim ben?"

"Şiiri kontrol altına almalısın, yoksa seni odama sürüklerim ve bir daha asla çıkamayız, asla iş bulamam, seksi berduşlar oluruz."

Yüz hatlarına yayılan ve gözlerini aydınlatan kocaman bir sırıtiş görmek beni memnun etti. Tek bir kaşını kaldırdı, sesi Teksas cazibesıyla alçalıyordu. "Gerçekten mi? O zaman söylememe izin ver...."

Elimle ağzını kapatarak sözünü kestim. "Evet, gerçekten. Bir seks bağımlısı olacağım ve danışmana ihtiyacım olacak, belki de seks bağımlısı anonim toplantılarına gitmeye başlayacağım." Elimini çekip saçlarımdan geçirdim ve sonradan aklıma gelmiş gibi ekledim: "Green Valley, Tennessee'de anonim toplantılar hiç de anonim değildir, çünkü herkes herkesi tanır."

"Her bedeni düşünmüyorum. Senin vücudunu düşünüyorum."

Omzunu kendi omzumla ittim ve gülümsemesinin yüzünü değiştirmesinin keyfini çıkardım. Gözleri ışıltılı bir gökyüzü rengine büründü, ağzı ve dişleri gür sakalıyla çerçevesi.

Hiç niyetim yokken, "Seni seviyorum" diye geveledim. "Ben de seni seviyorum." Hiç tereddüt etmeden söyledi.

Kalbim göğsümde hopladı; mutlu bir kalp hoplamasıydı bu. "Gerçekten mi? Emin misiniz? Bilirsin, yazılı olmayan bir şeye inanmakta güçlük çekerim."

aşağı. Belki de bunun hakkında bir kitap yazmalısın." "Hakkında mı?"

"Beni ne kadar sevdiğin hakkında."

"Onu zaten yaptım." Gözlerini kısarak bana baktı ve gülümsemeye karşı koymaya çalıştığı belliydi.

"Biliyorum." Sırıtmama engel olamadım. "Bir tane daha yaz. Ve o bittikten sonra bir tane daha yaz... sonra bir tane daha."

"Bu konuda daha ne kadar kitap yazmam bekleniyor?" "Beni sevdiğin sürece."

"O zaman sanırım hayatımın sonuna kadar bu konuda yazacağım."

EPILOG

"Başkalarıyla kavga ederek retorik yaparsınız; kendimizle kavga ederek şiir yaparsınız."

W.B. YEATS

Ashley kanepenin diğer ucundan bana, ["]Sanırım ALEX ve Sandra Noel için geliyorlar," diyor. "Cadılar Bayramı'nda onları Chicago'da ziyaret etmek, çocukları Fiona'yla dışarı çıkarmak güzeldi ama sanırım senin balık tutma gezilerini seviyor."

Başımı sallayıp dinliyorum. Sandra ve Alex bizim ailemiz ve Tennessee'de kalmalarını istiyorum. Bunu Alex'e de söyledim. Ashley'nin seçtiği aile sayesinde toplumun faydalarını gördüm. Çok büyükler ve bu ilişkiler paha biçilemez.

"Ayrıca, Linas Vepstas'ın zamanın geçişi teorisindeki kusurlar hakkında mükemmel bir noktaya değindiğimi kabul etmenizi isterim. Kadere inandığımı söylemiyorum ama annemin de dediği gibi, kader *her şeyi planın bir parçası haline getirir*."

"Bu bir kuantum mekaniği meselesi Ashley, bir olasılık evreni. Her türlü determinizm imkansızdır."

"Evet, ama zaman yolculuğunun imkânsız olduğunu varsayıyorsun. Einstein bile bu kadarını kabul etmemişti. Sen ve ben birbirimizin kaderiyiz ve sen de bunu kabul ediyorsun. Bu nedenle, yolumuzu belirlemede kontrolümüzün ya da belki de kavrama yeteneğimizin ötesindeki faktörlerin parmağı olabileceğini kabul etmelisiniz."

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

"Tipik...." Küçük bir ses çıkarıyor ve bu beni gülümsetiyor. "Ne yazıyorsun?"

"Saha notları."

"Eğer bunlar saha notlarıysa ben de ağız kokusu olan tek gözlü bir Cocker Spaniel'im."

Bu beni güldürüyor ama yazmayı bırakmıyorum. Sanırım Ashley'i tanıdığımdan beri hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim. Her şeye bir kıvılcım getiriyor, her boş yeri aydınlatıyor.

"Bana oku," diyor, ayak parmaklarıyla beni dürterek.

Defterimin yan sehpanın üzerinde durduğu yerden aŗaėıya bakıyorum. Ayak parmakları pembeye boyanmıŗ, ıŗıl ıŗıl ve kucağımda. Ayaklarıyla bana el sallıyormuŗ gibi onları oynatıyor.

"Lütfen," diyor.

Gözlerim onu boydan boya geziyor ve formunun tadını çıkartıyor. Bacaklarının gölgesi ve şekli, tek ıŗık kaynağından yayılan gölgelerle daha da belirginleŗiyor. Kanepeye uzanmıŗ, e-okuyucusunu karnına dayamıŗ.

Arzular savaŗıyor. Bu yüzden onu sadece hareketsizlik içinde izleyebiliyorum. Ona ihtiyaım var.

Yazarken, konuŗmak bir engeldir. Duygularımın ve tutkularımın gölgesi olan dŗncelerden vazgeçmek için mücadele ediyorum. Bu vahŗi dürtüleri kelimelere dökmek onlara asla adalet sağlamıyor çünkü onlar benim iradem değil; gidiŗatları hiçbir eyleme yol amıyor ve onları ifade etmek durmak bilmeyen bir hüsran egzersizi. Ama onları sayfadan uzak tutmak deliliğe giden bir yoldur.

Bir keresinde ateŗten geçmenin beni zgrleŗtireceėini dŗnerek kelimeleri yakmaya alıŗmıŗım. Yanılmıŗım. Kaybın yasını tuttum ve kitabın kurtarıldığını gördüğümde sevindim.

"Drew, bana okur musun?" Gözleri bana okyanusu hatırlatıyor.

Baŗımı sallıyorum. "Henüz değil."

Gülümsemesi geniŗliyor. Sanki beni tanıyormuŗ gibi bana bakıyor.

Tanıyor.

Beni tanıyor.

"Ne zamandır birlikteyiz? Neredeyse bir yıldır mı? Ve bana şiirlerini kaç kez yüksek sesle okuduğunu bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Ayrıca bana o bakıŗı atıyorsun."

"Ne bakıŗı?"

"Sanki kekmiŗim gibi, o yüzden iyi bir şey olduğunu biliyorum." Kaŗları bir aŗaėı bir yukarı hareket ediyor.

Gülümsemeye devam ediyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Kelimeler beceriksiz şeylerdir. Ham, vahŗi, açlık, ihtiyaç, çaresizlik, hayranlık, onun tamamen teslim olmasını nasıl arzuladığımı yeterince tanımlamıyor. Ağlamasını istiyorum. Onu sessizce parçalara ayırmak ve kanamasını sevgiyle izlemek istiyorum. Onun bana verdiği azabın onda birine ilham verebileceğimi bilmek için can atıyorum. Böyle şeyleri nasıl yüksek sesle konuŗabilirim?

Ona ihtiyaım var.

Onun teslimiyeti, benim sahip olmam ve smrmem için. Bu hırs soyut kalmaya devam ediyor çünkü bunu hissetmeme rağmen arzulamıyorum. Bunu iletiyorum

açgözlülük sadece şiir yoluyla ve şiir de kusurlu bir alegori olarak hizmet eder.

Ashley huffs. Gözleri kısıyor. Zihninin işleyişini biliyorum; hile yapmayı düşünüyor. E-okuyucusunu yere bırakıyor ve dizlerinin üzerinde yanıma geliyor, kollarını boynuma doluyor, göğüsleri omzuma bastırıyor. Kıyafetlerin icadından yakınıyorum.

"Drew, eğer bana kitap okumayacaksan, belki benim için şarkı söylersin?" Dudakları dudaklarıma yakın ve onun tadına bakmak istiyorum.

Başımı sallıyorum, ihtiyacımın vahşetine ihanet etmemek için kelimelerimi yumuşak tutuyorum. "Hayır, şekerim. Bu gece olmaz."

"Yarın benimle jam session'a geliyor musun? Cletus şehre döndü ve ben de ikizler için lahana salatası getiriyorum."

"Evet. Gitmeliyiz." Tünelden çıkıyorum ve konuşuyorum, iletişim kurmak daha az zahmetli.

"O zaman benim için şarkı söyleyecek misin?" "Evet, eğer benimle şarkı söylersen."

"Anlaştık." Bir öpücükle mühürlüyor ve gitmesine izin vermiyorum. Huzursuzlandığını hissedene kadar onun tatlı ağzını alıyorum. Kitabımı kapattım ve ondan uzaklaştım. Giysilerinin örtüsünü kaldırıyorum ve kontrolünü kaybettiği alet olmaya razı oluyorum.

Onu asla incitmem, ne eylemle, ne fiille, ne de sözle. Onu yatıştırmayı, okşamayı, korkularını tutmayı, üzüntülerini yüklemeyi, coşkusunun aracı olmayı arzuluyorum. Ben onun güvenli yeriyim, o da benim.

Ona ihtiyacım var.

Onun deliliğinin yöntemi olmak beni ateşliyor. Nefes nefese kalışını izliyorum, zapt edilemeyen sıcak nefesinin tenime değdiğini hissediyorum ve bu, alçak içgüdülerimi boğan kalın otlara su gibi geliyor.

Her zaman şiir yazmayı sevmemeliyim. Onu yaşamayı sevmeliyim.

Ama yaşadığım şiirleri seçip seçebilseydim, her zaman neşe olmazdım, ne de durağan bir hoşnutluk isterdim. Hüzün ve mücadele ruha ve zihne yerçekimi getirir, salt mutlulukla elde edilemeyecek bir yerçekimi. Acı çektiğimizde dünyaya ve kendi özlem ve arzularımıza karşı daha uyanık oluruz.

Ashley sırtını kamburlaştırarak geriniyor ve bu kıvrak hareket, bedenimin onun bedeninin vaadine ve onunla birlikte hazzın, savunmasızlığın, toplumsal yakınlığın vaadine karşı ne kadar güçsüz olduğunu gösteriyor. Elleri başının üzerinde ve obsidyen saçları solgun kollarına dolanıyor. Bileklerini tutuyorum.

Bir güç olarak keder yerçekimiye ve salt mutluluk ataletse, o zaman aşk ve aşık olmak momentumdur. Geçmişin eylemleri üzerine inşa edilmiş, bizi harekete geçiren bir güç.

Hareket ediyoruz.

Onu görüyorum. O benim altımda. Vücudu kaygan, yumuşacık, tatlılıkla dolu. Tapınmak istiyorum ama yine de sahip olmaya ihtiyacım var. Acı çekiyorum çünkü onu tuttuğumda, doldurduğumda, tattığımda, ona hükmettiğimde, onu tükettiğimde bile sonsuza dek beklenti içinde.

Ona ihtiyacım var.

~Son~

Penny'nin harika haber bültenine abone olarak özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini görebilirsiniz. Buradan abone olun: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

[Penny Reid'in 16 Eylül 2019'da çıkacak Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı kitabı Beard with Me için ön sipariş verin. Bir ön bakış için okumaya devam edin!](#)

[Şehirde Örgü Serisinin bir sonraki kitabı İlk Görüşte Ninja'yı Kindle Unlimited'ta okuyun](#)

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid, Winston Brothers, Knitting in the City, Rugby, Dear Professor ve Hypothesis serilerinin *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* Çok Satan Yazarıdır. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor. Aynı zamanda üç minik yetişkinin tam zamanlı annesi, eşi, kızı, örücü, tığ işi yapan, dikiş diken, genel zanaatkâr ve düşünce ninjasıdır.

Gel beni bul -

Posta Listesi: <http://pennyreid.ninja/newsletter/>

Goodreads: <http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-posta:**

pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönder ;-)

Daha fazla Penny Reid saçmalığı ister misiniz? Okumaya devam edin:

1. Penny'nin Winston Kardeşler Serisi'nin 5.5 numaralı yeni kitabı *Beard With Me*'ye ön bakış
2. Şehirde Örgü serisinin bir sonraki kitabı *Güzellik ve Bıyık'a* kısa bir bakış
3. Winston Kardeşler serisinin ilk kitabı *Doğruluk* mu *Sakal mı*'ya kısa bir bakış
4. Penny'nin Kitap Listesi

SNEAK PEEK: BEARD WITH ME, WINSTON KARDEŞLER KİTAP
#5.5

EYLÜL 2019'DA GELİYOR

"Hiçbir şey fıstık ezmesinin tadını karşılıksız aşk kadar güzel
alamaz."

CHARLES M. SCHULZ, CHARLIE BROWN / PEANUTS

Scarlet

Mayıs 2004

Koro odasına giden yol uyarı bantlarıyla kapatılmıştı. Yutkunarak dikkatimi sarı banttı koridora, oradan da kapının yanındaki beyaz afiş panosuna yönelttim. Tabela bir şövale üzerine yerleştirilmişti ve üzerinde ISLAK BOYA - GİRMEYİNİZ yazıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır" dedim tabelaya, gözlerim tekrar sarı banda kaydı.

Sessiz bir umutsuzluk sesi yuvarlanırken öğle yemeğimin bulunduğ kâğıt torbayı kavradım. Kalbim dört nala atıyor, çukurlarım terliyor, dilimin tadı korkudan ekşiyordu.

Resmi olarak koro odasında yemek yememe izin verilmiyordu. Kimsenin yoktu. Ama birinci sınıfın başlarında gizlice içeri girip iki sıra sandalyenin arasına saklanmış, Bayan McClure ders planlama saati için gelmeden önce içeri dalmaya dikkat etmişim. Dördüncü ders için zil çaldıktan sonra, öğrencileri içeri girdiğinde fark edilmeden çıkma konusunda oldukça yetenekli hale gelmişim.

Bu son (neredeyse) iki yıldır işe yaramıştı ama bugün işe yaramayacağı açıktı. Daha da kötüsü, yaz tatilinden önce okulun son ayıydı. Bütün yılı yemekhanede yemek yemeden geçirmişken, yemekhanede oturacak bir yer bulmanın sinsi bir yolu yoktu.

Çok ama çok eski sırt çantamın yeni onarılmış kayışını çekiştiriyorum -bazıları bunu antika bile sayabilir- Yiyecekleri içine doldurdum, sertçe

Göğsümde kabaran hüsrân yüzünden hareketlerim sakarlaştı. Ama sonra durdum, yavaş ve derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime ve çarpan kalbime sakin olmalarını söyledim.

"Okyanus sahile nasıl merhaba der?" Kendi kendime sordum ve sessizce cevabı verdim: "Küçük bir dalga verir."

Bu aptalca şaka boğazımı gevşetmeye yardımcı oldu ve küçük bir tebessüm ettim, içinde bulunduğum duruma hafifçe güldüm ve kendimi azarladım.

Aptal olma. Önemli bir şey değil bu. Her neyse.

Hayatımın ilk on dört-yaklaşık on beş-yılı bana pek çok değerli ders öğretmişti. Bunların en önemlilerinden biri, hayal kırıklığının büyüklüğünün beklentilerin büyüklüğü ile doğru orantılı olduğuydu. Bunu bir süredir biliyordum, ancak bu kavram nihayet bu yıl fizik dersinde Newton'un üçüncü yasasını öğrendiğimizde zihnimde somutlaşmıştı: *Her etki için eşit ve zıt bir tepki vardır.*

Öyle değil mi?

Bu, hayat, umutlar, hayaller ve beklentiler için de geçerliydi.

İlk hatam koro odasına güvenmek oldu. İkinci hata ise tüm hafta sonu boyunca bu anı dört gözle beklememe izin vermektir. Sessiz, klimalı bir yerde öğle yemeği yemek bir lükstü. İnsanlardan arınmış, böceklerden arınmış, böcek gibi davranan insanlardan arınmış. Artık öğle yemeğimi böcek-insanlardan uzakta yiyebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hadi ama Scarlet. Sen daha iyi bilirsin," diye mırıldanarak gözlerimi devirdim ve omurgamı sertleştirdim. "Daha kötüsü de olabilirdi. Okulun *ilk* ayı olabilirdi."

Gülümseme çatlağım genişledi ve çantamın zorlu fermuarına dönerken okulun ilk ayı olmadığına şükrederek iç çektim. Dikkatli olmam gerekiyordu. Belli bir noktadan sonra açılırsa tekrar açılmazdı ve günün geri kalanını kitaplarım ve kâğıtlarım etrafa saçılmış halde geçirirdim.

Ayrıca, içine dikmek için yeni bir fermuar bulmam gerekecekti ve bu da zor olacaktı. Teneke kutu ve cam geri dönüşümüne yardım etmesi karşılığında genellikle giysi ve benzeri eşyalar için kaynağım olan Blythe Tanner, babam iki ay önce babasının karnını deşmekle tehdit ettiğinden beri benimle konuşmuyordu. Babası hurdalığın sahibiydi ve babam çalıntı arabaları hurdalığında saklamak istiyordu. Bay Tanner -suçlu olmadığı için- reddetti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve on yaşındayken öğrendiğim bir numarayı kullanarak onu -ve babamın düşüncelerini- hemen kovaladım: bir cümleyi yeniden ifade etmek

Senaryolu komedi dizisi gibi bir durum. *İyi yaşlı baba, her zaman bağışsaklarını deşmekle tehdit eder. Ne karakter ama!*

Evet. Kendi kendime çok konuştum. Kendime bir sürü şaka yaptım. Kendi kendime şakalar bile yaptım. Sanırım insanların birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ve çoğunlukla sohbet için etrafta sadece ben vardım. İşte böyle.

Gözlerimi kapatarak yere diz çöktüm ve kitap çantasını dikkatlice muşamba zemine yerleştirdim, böylece yiyeceğimi yavaşça içine sokabildim. Gözlerim kapalıyken, genellikle arka plan gürültüsü olan sesler keskinleşti ve ses seviyesi arttı. Konuşan ve yemek yiyen öğrencilerin gürültüsü bir uğultuya dönüştü, tepsiler masalara konuyor, gazoz kutuları açılıyor, kahkahalar atılıyordu.

Midem bulandı ama sadece yarım saniyeliğine. Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak hemen midemin kendi etrafında dönmesini ve ortama dönmesini talep ettim. Midemin batması için zamanım yoktu, özellikle de bu kadar aptalca bir şey için.

Öğle yemeği kırk beş dakika içinde bitecekti. *Kırk beş dakika önemli bir şey değil. Bir yolunu bulurum.* Her ihtimale karşı çantamın ön cebiyle oynuyormuş gibi yaparak seçeneklerimi gözden geçirdim.

Yemekhane bir olasılık değildi. İçeride beni iki seçenek bekliyordu: Diğer Iron Wraiths çocuklarıyla oturmaya çalışmak ya da başka biriyle oturmaya çalışmak, çünkü boş masa olmayacaktı. Yeşil Vadi tıklım tıklımdı, çok fazla çocuk ve çok az yer vardı.

Demir Haydutlar'ın çocuklarıyla oturamazdım. Babam Kulüp Başkanı olduğu için büyük olasılıkla bana izin verirlerdi ama bunu yapmaya cesaret edemezdim. Prens King muhtemelen dikkatimi çekmek ya da beni kızdırmak için korkunç bir şey yapmaya çalışırdı ve sonra Carla Creavers Prens'in dikkatini çekmek için bir şey yapardı - belki Cletus Winston'la flört ederdi - ve sonra bir kavga çıkardı ve hepimiz ceza alırdık.

Ama ben başka kimseyle oturamazdım. Sınıf projelerinde kimse benimle ortak olmak istemiyordu -asla- ve açıkçası onları suçlamıyordum. Öncelikle, kim çocuklarının Wraith'lerin çocuklarından biriyle takılmasını ister ki? Özellikle de başkanın kızıyla. İkincisi, kıyafetlerimin ve görünüşümün durumu hakkında hiçbir yanılsama içinde değildim. Lisede kıyafetler ve dış görünüş *her şeydir* ve sekizinci sınıftan beri lakabım *Kokuşmuş Scarlet* ya da *Terli Scarlet* arasında gidip geliyordu. "Normal" çocukların hiçbirinin beni öğle yemeği masalarında oturtmak istemeyeceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir başka seçenek de kafeteryanın hemen dışındaki koridordu, ama bu olasılığı hemen reddettim. Müdür Sylvester öğrencilerin koridora çıkmasını yasaklamıştı.

Geçen ay Cletus Winston ve Prens King yumruk yumruğa kavga ettikten sonra öğle yemeği sırasında koridora girmişlerdi. Artık yasak bölgeydi ve sıkı bir şekilde devriye geziliyordu.

Bir ses dikkatimi çekti, tuvalet sifonunun sesi ve başımı ona doğru çevirdim. Birkaç saniye sonra iki kız banyodan çıktı, derin bir sohbe dalmışlardı. Gözlerimi kitap çantama indirdim ve onlar beni umursamadan yanımdan geçip giderken ben de oynuyormuş gibi yapmaya devam ettim. Sesleri azalır azalmaz dikkatimi kızların banyo kapısına verdim.

Tabii ya!

Öğle yemeğimi güvenli bir şekilde sırt çantama geri koyup fermuarı kapattıktan sonra çantayı omzuma aldım ve ayağa kalktım, kararım bariz bir seçimle kolaylaşmıştı.

"Bir tuvalet diğerine ne dedi?" Kendi kendime mırıldandım, banyoya doğru yürüdüm ve kafamda cevapladım: *Kızarmış görünüyorsun.*

Dudaklarım bu şaka karşısında kıvrıldı ve kıkırdadım. "Kızarmış görünüyorsun. Komikmiş. Ya da belki şöyle de olabilir, *kaka yapmış* gibi görünüyorsun. Ya da, *kızgın* görünüyorsun." Son espri beni yine güldürdü ve başımı kendime doğru sallayarak, "İyiymi Scarlet," diye mırıldandım. Bunu yazmalıyım-"

Espri seçeneklerim arasında o kadar kaybolmuştum ki, beklenmedik bir şekilde açılan çocuğun banyo kapısına neredeyse çarpıyordum, geriye ve yana doğru zıplayarak kasiğime gelen bir kapı kolunu kaçırdım. Ancak hızlı düşünmem, omzumun ve göğsümün banyodan çıkmakta olan çocukla çarpışması anlamına geliyordu, bu da kıcımın üzerine geriye doğru düşmem anlamına geliyordu.

Her eylem için eşit ve zıt bir tepki vardır. Daha önce de belirttiğim gibi, bu yasa hayat, umutlar, hayaller, beklentiler ve farklı hızlarda hareket eden kütleler için geçerlidir, özellikle de bu kütlelerden biri kocaman bir çocuk, diğeri de bensem.

"Sen-" diye başladı çocuk, bana doğru aceleyle bir adım attı, ama sonra konuşmayı ve hareket etmeyi aynı anda bıraktı.

Göğsümde yeni bir korku dalgasıyla donup kaldım, yüzümü ekşitmemek için mücadele ettim, üstelik bunun tek sebebi de kuyruk sokumumdaki ağrının birkaç gün boyunca devam edecek olması değildi. Beni kazara yere düşüren bu çocuğun Green Valley futbol takımının yıldız oyun kurucusu, her kızın hayalindeki erkek arkadaşı ve ezelden beri gizli aşkım olan Billy Winston'dan başkası olmadığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Oh, ayrıca? Benden nefret ediyordu.

Yani . . .

"Scarlet," dedi ve sonra sesi düzleşerek sinirli bir of çekti. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, gözlerimi ayaklarından ayırmadan gitmesini bekledim.

Ama gitmedi. Gitmek üzereymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды ama gitmedi.

"İşte," dedi huysuzca, elini uzatırken sesi sabırsızlıkla doluydu. "Kalkmana yardım edeyim."

İçgüdüsel olarak çenemi göğsüme bastırdım ve donup kaldım, sıcaklık boynuma ve yanaklarıma tırmanıyordu.

Sadece git, demek istedim. Sadece lanet olasıca git!

Bir an geçti ve sonunda elini bıraktı. Bir an daha geçti ve iç çektiğini duydum. Başka bir şey söylemeden etrafımda dolaşmaya başladı ve ben de ayak sesleri kafeteryadaki neşeli konuşmaları bastırana kadar onu dinledim.

Ancak o zaman nefes almaya izin verdim, ama az önce olanları düşünmeme izin vermedim.

"Hayır. Hiçbir şey olmadı," dedim. "Hiçbir şey olmadı. Ayağım takıldı ve düştüm. O hiç burada değildi. Hiçbir şey olmadı."

Olayların yeni versiyonuna neredeyse inanarak, tüm o sinir bozucu, ağırlı hisleri karanlık bir köşeye ittim ve kendime başka bir fıkra anlatmaya karar verdim.

Hâlâ yerde otururken fısıldadım: "Dört tekerleği olan ve uçan şey nedir? . . . Bir çöp kamyonu."

Bu en sevdiklerimden biriymi ve genellikle beni güldürür ya da en azından gülümsetirdi. Ama bugün değil.

**** SON GİZLİ BAKIŞ ****

Ön Sipariş Benimle Sakal Eylül 2019'da Geliyor

KISA GÖZ ATIN: İLK GÖRÜŞTE NINJA (KINDLE UNLIMITED'DA ŞİMDİ MEVCUT!)

YAZAN PENNY REID, ŞEHİRDE ÖRGÜ SERİSİNİN 4.75 NUMARALI KİTABI

Bölüm 1: İki ninja bir bara girer.

İNSANLAR BENİ TAMAMEN KORKUTUYOR.

Üniversitedeki oda arkadaşım Dara ve onun erkek arkadaşı Hivan'ı ele alalım. Yurt odamızda sürekli seks yaparlardı. Uyuyor olmam ya da masamda ders çalışıyor olmam fark etmezdi. Odaya girdiklerinde genellikle Dara üstsüz olurdu. İlk başta Dara varlığıma şaşırır ve nazıkçe gitmemi isterdi. Bu arada Hivan bana onlara katılmak isteyip istemediğimi sordu.

Ben reddettim.

Ama beni büyüleyen kesintisiz seks değildi. Aslında, hiç öpüşmemiş ya da erkek arkadaşı olmamış on sekiz yaşında bir genç olarak, seks kısmını biraz kıskanıyordum.

Beni büyülüyorlardı çünkü 1) uykumu, ders çalışmamı ya da mahremiyetimi günün ya da gecenin her saatinde bölmelerinde tuhaf ya da uygunsuz bir şey görmüyorlardı ve 2) Hivan, Dara'yı sürekli aldatıyordu.

Üçüncü haftaya kadar ilişkileri tahmin edilebilir bir döngü izledi. Üç gün boyunca her şey yolunda gidiyordu. Dördüncü ya da beşinci gün, Dara ağlayarak, hıçkırarak ve çığlık atarak odaya dalıyor, ulaşabildiği her şeyi fırlatıyordu. Bana Hivan'la ilişkisinin bittiğini, çünkü onun kendisini aldattığını söylerdi.

Sonunda sonraki iki gün içinde bir noktada ortaya çıkacaktı. Ben giderdim. Seks yaparlardı. Sonraki birkaç gün her şey yolunda giderdi ve bu döngü tekrarlanırdı.

İlk ayın sonunda tüm bahaneler buharlaştı. Odaya dalıp eşiği geçer geçmez, benim orada olup olmadığıma bakmaksızın sevişmeye başlıyorlardı. Bazen, eğer zaten uyuyorsam, kulaklıklarımı takıp müzik açıyor ve yüzümü kapatıyordum.

İnsanları gözlemlemek ve incelemek için doymak bilmez bir iştaha sahip olan yanımda, onların tiyatrosundan büyülenmişti. Neredeyse

Hıvan dramı ve heyecanı yarattı çünkü Dara'nın bundan hoşlandığını hissetti. Bunu anlamıyordum, bir insan neden bu tür bir dramı arzuları ve bu yüzden onları inceledim.

Dürüst olmak gerekirse, gerçekliğime alıştıktan sonra bu durum beni rahatsız etmedi. Hayranlığımın yanı sıra, tüm bunların gerçek üniversite deneyiminin bir parçası olduğunu düşündüm. Bu yönden tuhaf olduğumu sanıyordum. Tipik olarak diğer insanları rahatsız eden, kızdıran ya da gücendiren durumlar benim için yoğun bir ilgiydi.

Her zaman insan doğasına dair bir gözlemci olmuştum, olaylara karışmaktansa arkama yaslanıp izlemekten daha çok hoşnuttum ama bunun temel nedeninin yetiştirilme tarzım olduğundan şüpheleniyordum. Hiçbir zaman çok arkadaşım olmadı çünkü arkadaş edinmek için çok az fırsatım oldu. Sosyal etkileşim, sosyal düzen, sosyal normlar ve dinamikler benim için bir gizemdi.

Genellikle gözlemlerimi kız kardeşim Hannah ile tartışırdım. Ama ne zaman arasam annem telefonu açar ve beni dinlerdi. Bu nedenle son dört aydır önemli bir konu hakkında hiç konuşmamıştık ve onun bakış açısını özlemiştim.

Sporcuları anlıyordum. Azmi, rekabeti, başarma hırsını ve tek bir amaca sahip olmayı anlıyordum. Ama bu normal ve çeşitli ilgi alanlarından oluşan dünyayı anlamıyordum çünkü hiç içinde yaşamamıştım.

Odamdaki diğer iki kız, sürekli endişeli ve ciddi düşünceli bir tıp öncesi birinci sınıf öğrencisi olan Beth ve Fern'di.

Fern her yönden Beth'in tam tersiydi.

Beth zayıf ve muhafazakâr giyinirken, Fern şehvetliydi ve 1950'lerin pinup'ları gibi giyiniyordu. Beth sürekli ders çalışır ve egzersiz yapmak için erken kalkarken, Fern neredeyse hiç derse gitmez ve sık sık günün ve gecenin her saatinde sarhoş bir şekilde odaya girerdi.

Sanırım Beth ve Fern birbirlerinin sinirlerini bozdular; Beth altıncı haftada ayrıldı ve müsait olur olmaz kampüste başka bir yerde tek kişilik bir odaya taşınmayı tercih etti.

Fern bana üniversiteye sadece ailesi en azından bir ya da iki yıl denemesi için ısrar ettiği için gittiğini söyledi. Asıl yapmak istediği Scientologist rahibi olmaktı ve bunun için üniversite diplomasına ihtiyacı yoktu. Bu nedenle Fern Latince okumaya karar verdi. Bunun çok komik olduğunu düşünüyordu.

Çoğunlukla içime kapandım; etrafımdakileri izliyor, düşünüyor, dikkat çekmeden gizemlerini çözmeye çalışıyor ve her günün tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Yabancılarla dolu bir denizde yalnız olmak beni rahatsız etmiyordu. Sosyal etkileşim için can atmıyordum ama insanları izlemekten gerçekten keyif alıyordum. Sonunda evden uzakta yaşama özgürlüğüne, beni tanımayan ve bu nedenle bana kırılabilirmişim ya da patlamak üzereymişim gibi bakmayan ya da beyin tümörlerinin bulaşıcı olmadığını anlamayan insanların etrafında olduğum için son derece minnettardım.

İşte buradaydım, sadece başka bir üniversite birinci sınıf öğrencisiydim ve tüm normal delilikler, tiyatrolar ve drama bir hediye gibi hissettiriyordu.

"NE YAPIYORSUN?"

Sese gözümü kırptırdım ve Fern'i bana bakarken buldum, parlak kırmızı boyalı dudakları etkileyici derecede büyük bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

Yerimde kıpırdandım; gözlerim masamın üzerindeki duvar saatine kaydı. Hivan ve Dara birbirlerine bağırırken ben genel süit alanında oturmuş, masa sandalyeme kıvrılmıştım. Ocak ayı olmasaydı ve hava sıfırın altında olmasaydı, kütüphaneye kadar yürüyebilirdim. Diğer seçeneğim yurdun alt katındaki lobide bulunan çalışma odalarıydı; ancak böyle bir günde o odalar genellikle saatlerce doluydu.

"Ders çalışıyorum." Fern'in gülümsemesine karşılık verdim.

Dara'nın sandalyesine oturdu ve sırtışı büyüdü. "Kulağa sıkıcı geliyor."

Hafifçe güldüm ve yerimi korumak için P-chem ders kitabımın sayfaları arasına bir kâğıt parçası sıkıştırdım. Bunun kısa bir konuşma olmayacağını biliyordum. Son iki haftadır Fern giderek daha fazla sözümü kesiyordu. Sık sık süitte birlikte kalıyorduk. Sanırım güzel hava onu eğlendiriyor ve seçeneklerini açık tutuyordu, bu yüzden beni genellikle fark etmiyordu, oysa Iowa'nın kış ortasındaki berbat havası ona çok az seçenek bırakıyordu.

"Ne yapmak istersin?" diye sordum.

"Neden bu kadar utangaçsın?" diye sordu hiç uyarmadan. Bu soru karşısında kafam karışarak irkildim. "Utangaç mıyım?"

Başını salladı, sırtışı hâlâ yerindeydi. "Evet. Utangaçsın. Önce seninle konuşmayan hiç kimseyle konuşmuyorsun. Kütüphane, sınıf ve spor salonu dışında hiçbir yere çıkmıyorsun. Ama Beth gibi öfkeli bir oyunbozan psikopat sürtük değilsin. İyi birisin... sadece sessiz ve utangaçsın."

"Şey..." Söylediklerini düşündüm ve haklı olduğunu anladım. "Sanırım arkadaşlık başlatma konusunda pek iyi değilim."

"Nedenmiş o?"

Bir süre ona baktım ve neden böyle olduğumu düşündüm. Muhtemelen yetiştirilme tarzım, önce jimnastik ve olimpiik geleceğime dair umutlar yüzünden; daha sonra da kanser yüzünden.

Büyük olasılıkla suskunluğumun nedeni insanları izlemekten onlarla konuşmaktan daha çok keyif almamdı.

Bu iki teoriyi de özellikle kimseyle paylaşmak istemedim. Anonimliğimi ve normal olmayı seviyordum. Aralarına karışmayı seviyordum.

Genel bir şeyle cevap vermek için ağzımı açtım ama Fern sözümü kesti. "Gerçekten konuştuğunda çok hoş oluyorsun, hiç sıkıcı değilsin. Daha dışa dönük olmalısın. Bu kadar sessiz yaşamak için fazla harikasın. Arada bir ses çıkarmalısın."

"Tamam. Bunu yapmaya çalışacağım," diye söz verdim ve insanların nasıl *gürültü* yaptıklarını gözlemlemek için zaman ayırmayı aklıma not ettim.

Fern sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ders kitabımı kapıldığı gibi yere fırlattı. Elime uzandı ve beni sandalyemden çekti.

"Mükemmel, hemen şimdi başlayalım. Seni kattaki herkesle tanıştıracam."

"Ben-ne?" Kendime bakarken adımlarım duraksadı. Üzerimde ninja yıldızlı pijama altlarım ve eski yeşil yün kazağım vardı. Ayaklarımda kalın, el örgüsü yün çoraplar vardı. Makyaj yapmamıştım ve kısa kahverengi saçlarım dağınıktı.

"Kızlarla başlayacağız," dedi omzunun üzerinden gözlerime bakarak ve kaşlarını sallayarak, "sonra seni erkeklerle tanıştıracam."

Süitin kapısını açtığı anda ikimizi de durdurdum. "Gidip üstümü değiştireyim mi?"

Burnunu kırıştırdı ve homurdandı. "Hayır. Sen harikasın. Audrey Hepburn gibisin." Beni tekrar çeğiştirerek süitten dışarı çıkarmayı başardı.

"Bir Audrey Hepburn mü?"

"Evet, bir Grace Kelly, Coco Chanel. Her şeyi bir amaca yönelik, yüksek moda gibi gösteriyorsun. Sen..." boştaki elini teatral bir şekilde havada salladı, "güzelsin, muhteşemsin, gösterişlisin, bulaşıcı... *yaşama sevincin var! Sagesse, attrait!* Sende harika, büyülu ve ruhani bir şeyler var."

Onun Fransız yeteneğine ve betimlemelerine burun kıvırdım, gerçekte uyumsuz buldum ve Fern'in hayatı dramatik ve anlamlı kılmaktan hoşlandığına karar verdim, aslında sıradan, dağınık saçlı ve ninja yıldızlı pijama altları giymişken.

Birkaç kızın odasıyla başladık. Görünüşe göre Fern, kapıyı çalmadan her odaya girmekte kendini özgür hissediyordu. İlk karşılaşmadan sonra, her sunum tahmin edilebilir bir senaryoyu takip etti.

Fern kendini bir iyilik perisi gibi anons ediyor, ellerini çırparak orada bulunan herkesi -ki dışarısı buz gibi olduğu için herkes oradaydı- bir araya getiriyordu. Beni çok kısa bir süreliğine, belki üç dakikalığına, ilgi odağı haline getirerek, güzel bir şekilde tanıtımlar yaptı. İnsanlar genellikle beni gördüklerini ya da tanıdık geldiğimi söylüyor; bölümüm ve nereli olduğum hakkında iyi niyetli ama dostça sorular soruyorlardı. Fern araya girer, skandal bir fıkra anlatır ya da birinin erkek arkadaşıyla flört ederdi ve biz de bir sonraki süite geçerdik.

Görünüşe göre Fern herkesi tanıyordu ve herkes çok iyiydi; ama ben tüm bu sosyalleşme, yeni yüzler ve yeni isimlerden bunalmış hissediyordum. Ne olursa olsun, kısa tanışma faslına rağmen, bu alıştırmaların bir tür kabul töreni olduğu hissine kapıldım.

İnsanlar artık benimle konuşacaktı.

Artık insanların bana el sallayacağından, koridorda beni durduracağından, sosyal gezilerde veya markete giderken onlara katılmamı isteyeceğinden emindim. Çok basit bir şey gibi görünse de, hayatımda ilk kez bir tanıştırmanın önemini fark ettim. Ortak bir arkadaş tarafından tanıştırılmak anında güvenilirlik kazandırıyor, özellikle de ortak arkadaş evrensel olarak sevilen biriye - Fern'de olduğu gibi.

Beşinci süit alanından çıkarken sert bir duvara çarpmıştım. Kafamı kaldırdığımda o sert yapının aslında bir duvar olmadığını fark ettim. Bir çocuktuk. Ve bu çocuk beni açık bir ilgiyle inceliyordu.

"Hey, tatlı şey." Yeşil gözleri hızlı ve değerlendirici bir şekilde üzerimde gezindi. Dudaklarının üzerinde tembel, bariz bir şekilde çapkın bir gülümseme kıvrıldı. Bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırarak geri çekildim. Çenesine kadar inen uzun, gür sarı saçları vardı,

Göz kamaştırıcı derecede yakışıklı bir yüzü, tıknaz ve kaslı bir gövdesi - siyah tişörtünün içinden şekli görülebiliyordu - ve açıklanamayacak kadar bronzdu. Göğsündeki sarı kıllar da tişörtünün ensesinden dışarı çıkıyordu.

"Ah, merhaba." Ona kibarca gülümsedim ve elimi uzattım. "Ben Fiona."

"Merhaba, *Fionaaaaaah*." Genişçe sıırttı, istemeden de olsa boynunun kafasıyla aynı genişlikte olduğu gerçeğine dikkat çekti; sesi akçaağaç şurubu gibiydi, koyu ve zengin ve ciddiye alınamayacak kadar tatlıydı. "Ben Koca Ayak'ım."

"Koca Ayak mı?"

Başını salladı, "Doğru."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü bu lakabı hem seksi hem de gurur verici bulduğunu söyleyebilirdim.

"Oh," dedim ve başımı salladım. "Memnun oldum Koca Ayak."

Bir eliyle hâlâ elimi tutarken, diğer elini başımın üstündeki kapı çerçevesine dayadı ve bakışları vücudumda birkaç kez aşağı yukarı gezinerek beni süzdü.

"Ee," dedi dudaklarını yalayarak, "burada yeni misin?"

"Ahh! Sensin!" Fern'in haykırışı arkamdan geldi ve elleri omuzlarıma yapışarak beni... Kendine Koca Ayak Diyen Adam'dan uzaklaştırdı.

"Oh, hey, seksi şey. Seni orada görmedim." Koca Ayak hiç vakit kaybetmeden Fern'e bir öpücük verecekmiş gibi öne eğildi.

Fern elini onun yüzüne koydu -avucunu ağzına dayadı- ve onu itti.

"Git buradan, canavar." Bileğini oynattı ve elimi kavrayarak beni Koca Ayak'ın etrafından dolaştırdı.

"Bu sabah söylediğin bu değildi," diye arkamızdan seslendi.

Fern ona doğru dönerek elimi bıraktı ve beni uzağa fırlattı ve -yine- sert bir duvara çarptım. Ve yine duvar değil, bir çocuğun göğsüydü.

"Oph, affedersin-" Onunki de muhtemelen aynı amaçla kollarımın üst kısmına gelirken kendimi sabitlemek için ellerimi uzattım.

"Göğüs kıllarında bit var!" Fern'in biraz arkamdaki Koca Ayak'a bağırıldığını duydum.

Karşılaştığım bu ikinci çocuğa dikkatle baktım, acaba o da takma ad olarak kurgusal bir alt türü mü kullanıyor diye merak ettim - belki de Yeti- ve gözlerimiz buluştuğunda iki kez baktım.

Yüzü tamamen sakin ve dingindi, ancak yüksek elmacık kemikleri ve inkar edilemez erkeksi burnunun köprüsü nemli ve kırmızımsıydı. Bu muhtemelen soğuk havada kardiyovasküler egzersizle ilişkili terlemeden kaynaklanıyordu. Kalın, koyu kahverengi saçları sanki şapkasını yeni çıkarmış gibi diken diken ve dağınıktı. Çenesi köşeliydi -kemik yapısı kareden çok keskin bir ters yamuk gibiydi- ve uzun boyluydu, benden en az bir karış daha uzundu.

Ama gözleri... koyu, koyu kahverengi gözleri badem şeklindeydi ve doğrudan benimkilerle buluştu; aynı anda hem anlamlı hem de temkinli, meraklı ve alaycı olduklarını hissettim.

Hiçbir neden yokken bakışlarım ağzına kaydı. Gülümsemeye dair hiçbir ipucu yoktu ama ağzına bakarken aklıma gelen ilk kelime *cömert* oldu. Cömert dudakları vardı, alt kısmı üst kısmından daha büyüktü, bu da ona küçük bir kaş çatma ya da somurtma görüntüsü veriyordu. Hafif çatlamışlardı.

Kar, sabun ve ter gibi kokuyordu ama öyle keskin bir ter değildi bu. Tatlı, erkeksi bir kokuydu ve iç organlarımdan kendilerini yeniden düzenlemeye çalışmasına neden oldu; muhtemelen erkek feromonlarının gücü iş başındaydı.

"Merhaba," dedi, sesi kuru ve düzdü.

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ve ağzının içine bakarken yakalandığım için yüzümün kızardığını hissettim - utanmaya yatkın olmadığım için birazcık.

Gözlerini kısıyordu, tam bir Kirli Harry şaşı gibi. Muayene edildiğim izlenimine kapılmıştım.

"Merhaba," dedim, kendimi hatırladım ve geri adım attım. Ama gitmeme izin vermek yerine bir adım öne çıktı -elleri hâlâ kollarımın üst kısmını kavırıyordu- sanki dans ediyorduk ve o da benim hareketlerime uyuyordu.

Şaşkınlığımın ve kafa karışıklığımın belli olduğunu bilerek ona göz kırptım. "Ne-"

"Bekle," dedi çenesini eğerek ve tam Koca Ayak koridorda yanımızdan geçip giderken yana kaydı, çivili bir topuk peşinden havada uçuşuyordu. İkinci bir ayakkabının bize doğru geldiğini fark ettim, hedefi çok kötüydü.

"Dikkat et!" Bu uzun boylu, esmer yabancıyı hareket ettirmeye çalıştım ama o kaskatı duruyordu, sadece ayakkabı kafasına isabet ettiğinde hafifçe irkildi.

"Ah! Üzgünüm Greg!" Fern koşarak yanımızdan geçti, Koca Ayak'ı kovalıyor ve bize sesleniyordu: "Bu sana değildi."

"Sorun değil; kafaya vurulan bir ayakkabı, taşaklara vurulan bir ayakkabıdan daha iyidir," dedi ve bir anda üst sınıf bir İngiliz aksanı olduğunu fark ettim. Seyreltilmişti ama kesinlikle oradaydı. Ses tonu, sadece İngilizlerin başarabileceği bir şekilde kibirli bir şekilde robotikti, ancak sesinin derin temposuyla tam bir çelişki içindeydi.

Onların geri çekilişini izliyordu, yüzünde ifade yoktu ve ben de onu daha yakından inceleme fırsatı buldum.

Biçimi düzgündü, omuzları ve kolları kaslıydı ama aşırı kaslı değildi. Gövdesi ince ve v şeklindeydi. Uzun bacakları, kalın kalçaları vardı, hız için yapılmıştı ve her türlü hava koşuluna uygun taytla kaplanmıştı. O bir koşucuydu.

Benden daha yaşlı olduğunu anladım. Gözlerinin ve ağzının etrafında gülme çizgileri, endişe çizgileri ya da kaş çatma çizgilerinin başlangıcı vardı - hangisi olduğunu anlayamadım. Ama bundan da öte, sanki çok şey yaşamış gibi ondan yayılan bir bilgelik ve deneyim havası vardı.

Kanserden kurtulmuş biri olarak, başka bir insanın trajedi, uzun süreli fiziksel veya zihinsel acılar yaşadığını anlamaya eğilimliyimdir. Benzer benzerini tanır ve ben de bu adamda bunu fark ettim. Genelde bu bana itici gelirdi. Geçmişim üzerinde durmak istemiyordum. Bu insanlar genellikle hikayelerini paylaşmak isterlerdi. Acılarını paylaşmak gibi bir arzum yoktu.

Ama bu adamda beni iten hiçbir şey yoktu, hem de hiç. Garip bir şekilde ve aniden kendimi *işin içinde* hissettim.

Yere baktı, bakışlarımla doğrudan karşılaştı ve onu süzmeme hiç şaşırmış gibi görünmedi.

"Ben Greg," dedi kesin bir ifadeyle, kollarımı aniden bıraktı, uzaklaştı ve doğrudan önüme geçti. Eldivenli elini ağzına götürdü ve dişlerinin yardımıyla çekti. Bakışlarım tekrar ağzına kaydı, siyah deri eldivenini ısırarak beyaz dişlerinin parıltısını dikkat dağıtıcı buldum.

Ne olduğunu anlayamadan elini aramızda tutarak tokalaşmamızı teklif etti.

Ona baktım, ne yapacağımı tam olarak bilemiyordum. "Sık şunu," dedi.

Komuttan irkildim ve hareketsizliğimden dolayı telaşlandım, elimi kaldırdım ve onunkine yerleştirdim. "Evet, pardon. Merhaba, ben Fiona."

Onaylarcasına bir kez başını salladı, gözleri yüzümde geziniyordu. "Söylesene Fiona, kadın astronotlara ne denir?"

Ona ve sorusuna kaşlarımı çatarak baktım, onu yanlış anladığım için büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. Ne kadar üzgün olduğuma şaşırmıştım, birbirimizin yanında geçirdiğimiz dakikalar göz önüne alındığında olmam gerekenden daha fazla.

Üniversiteli çocuklar ve onların ergen şakaları, onu daha az çekici ve çok daha... tipik yapıyordu.

Kaşlarımı çatmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak elimi onunkinden çektim ve omuz silktim, yüzümün konuşmanın ani dönüşüne olan ilgisizliğini gösterdiğini biliyordum.

"Bilmiyorum, kadın astronota ne denir?" Sesim onunkinin robotik niteliğini taklit ediyordu.

"Astronot tabii ki," dedi, sesi aniden gücenmiş gibiydi - yine sadece İngilizlerin etkileyebileceği bir şekilde - bana karşı hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Utanç verici, Fiona. Kadın düşmanlığın ortaya çıkıyor."

Gözlerimi ona diktim ve bu kez gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu şaka hoşuma gitti."

"Şimdi de kadın astronotlar mı şaka oldu? *Tsk.*" İçini çekti, kollarını kavuşturdu, gözleri boyumda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Burada yaşıyorsun," dedi aniden. "Seni tanıyorum."

Başımı salladım, duvara yaslandım ve ellerimi arkamda birleştirdim. "Evet. Tanıdım."

"Ama sen bir münzevisin."

Neredeyse her şeyi o kuru tonda söylediğinden şüphelenmeye başladım, doğuştan ve sürekli alaycı, kendi iyiliği için fazla esprili olanların kullandığı bir ton. Çok hızlı, Sherlock-Holmesvari bir sest. Genellikle küçük kız kardeşim bu sesi anneme karşı bir başa çıkma stratejisi olarak kullanırdı.

Konuşmacının ciddi mi yoksa şaka mı yaptığı asla bilinmezdi ve konuşmacıyı üstün, kibirli ve tepeden bakan biri gibi gösterme riski taşırdı.

Ama Greg'de bunu tamamen çekici buldum -şimdiye kadar- ve bu (etkileyici kıvrak yapısı, vücudunun sarmal ve potansiyel gücü, köşeli yüz hatları ve temkinli ifadesiyle birleştğinde) onu tehlikeli bir şekilde çekici kılıyordu.

"Doğru," diye başımı salladım, onu inceliyordum, aramızda garip bir elektrik akımı geçtiğini hissediyordum, "Ben bir münzeviyim."

Ağzının kenarından belli belirsiz bir gülümseme fısıldadı ama kahverengi gözleri sadece gösterişsiz bir merakı ele veriyordu. "Bilmem gereken herhangi bir manifesto üzerinde çalışıyor musun?"

Başımı salladım. "Seni ilgilendiren bir şey yok."

"Ama ilgimi çekebilecek olanlardan beni haberdar edeceksiniz, değil mi?"

"Kadın düşmanı olduğuma göre neden benim manifestolarımla ilgilenesin ki?"

Koridordan aşağı baktı, belli ki gülümsemeye karşı koyuyordu. Bunun kanıtı nedense kendimi muzaffer hissettirdi, sanki kayda değer bir şey başarmışım gibi.

Koyu renk gözleri bana döndüğünde, benimkileri yakaladı ve başka tarafa bakmam için beni cesaretlendirdi. "En son trendleri, *sizlerin* gerçek diye ortaya attığınız söylemleri takip etmeyi seviyorum."

"Sizler...?"

"İki eşliler ve yabancı düşmanları."

"Bu kadar kısa bir tanışıklığın ardından beni bu kadar iyi tanımanıza şaşırdım. Söylesenize, neden yabancı düşmanı manifestolarımı bilmek istiyorsunuz?"

"Çünkü cinsiyetçilerin her zaman ilginç fikirleri vardır." "Cinsiyetçilerin ilginç fikirleri mi var?"

"Fikirler mi? Evet. İdealleri mi? Hayır."

Alay ettim, çok fazla eğleniyordum, kalbim ve midem birlikte çırpınıyordu, ciyaklayan fangirller gibi. "Cinsiyetçilik yoluyla ortaya çıkan ilginç bir fikir söyleyin."

"Bakalım..." Gözleri tekrar kısıldı, sanki daha o söylemeden sözlerine vereceğim tepkiyi tahmin ediyormuş gibi üzerimde gezindi: "Yemen yasalarına göre bir kadın kocasına itaat etmeli ve onun izni olmadan evden ayrılmalı."

"Peki bu neden ilginç?" Yemenli kadınlar adına gücenmişlikle, vereceği cevap karşısında garip bir merak ve heyecan karışımı bir duygu hissettim.

"Bence erkekler eşlerine sahip olma, sevdikleri kadına tamamen sahip olma, onun sorgusuz sualsiz güvenine, itaatine ve hayranlığına sahip olma fikri tarafından her zaman bir düzeyde tutuklanacaktır. Ama en önemlisi, aslında her şeyi hak eden bir erkek olmak. Ve bence kadınlar -her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etseler de- temelde ele geçirilmek istiyorlar."

"Bu iğrenç bir şey." Sözlerinin beni ne kadar paradoksal bir şekilde rahatsız ettiğini ve tuhaf bir şekilde ateşlendirdiğini gizlemeye çalışarak ona burnumu kırıştırdım. "Kadınlara mal gibi davranmanın ilginç bir yanı yok; bu insanlıktan çıkarmaktır."

"İlla ki değil, eğer bir erkek sahip olduğu şeye değer veriyorsa, ona değer veriyorsa, onu koruyorsa - bu sahip olmakla ilgilidir."

"Sahiplik mi? Mülkler atılabilir, verilebilir," diye işaret ettim, heyecanlandığımı hissederek. Konuşmamız neredeyse birbirimizin üzerine konuşacak kadar hızlı bir hal almıştı.

"İnsanlar da öyle. İnsanlar her zaman bir kenara atılır. Ama ona gerçekten sahipseniz, kalbine sahipseniz, o gerçekten sizinse, size terk edilmişse, onu atamazsınız. O ait olduğu yerdedir, dolayısıyla sahiplenilir."

"Sahip olunanların düşünceleri ya da duyguları yoktur; onlar cansız nesnelerdir."

"Ah, ama kadınlar asla cansız değildir, benim yaptığım gibi değil." Bu yorumunu görmezden geldim, çünkü ses tonu, sözlerinin ima ediciliğiyle çelişiyordu.

"Eğer bir koca karısının kaprislerine boyun eğseydi, buna hadım etmek denirdi. Ama tersi olduğunda kabul edilebilir mi oluyor?"

"Bu doğru değil."

"Hangi kısmı?"

"Sahiplenilme fikrinden hoşlanmıyor musun? Tamamen birine ait olma fikrinden?" diye sordu usulca, gözleri ısındı ve dudaklarıma doğru kaymadan önce boynuma doğru eğildi.

"Kendim dışında mı? Hayır. Bir mülk olma fikrinden hoşlanmıyorum. Ya sen?"

"Evet," diye yavaşça başını salladı, gözleri artık temkinli değildi. "Evet, karşılıklı sahiplenme fikrinden oldukça hoşlanıyorum."

Tükürdüm, göğsümü saran sıcaklık midemi bulandırıyor, nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Tavana baktım, sonra ona dik dik baktım; hissetmem gereken kızgınlığı hissetmek için kendimi zorlamaya çalıştım. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum."

"Ama hoşuna gidiyor." Birden ses tonu değişti; sessiz, samimi ve son derece kendinden emindi.

Sırıttığımı çok geç hissettim; gülümsediğimi fark ettiğimde yüzüm çoktan yarılmıştı. Ama onun cevap niteliğindeki çarpık sırıtışı ve kararan gözleri yüzümdeki ifadenin şeffaflığına değdi.

Büyüleyici olmanın ötesinde ilgi çekiciydi, meraklı ve güzel bir örnekti. Kendimi onunla etkileşime geçmek isterken buldum.

Aslında ondan hoşlanmıştım. Söylediği şok edici şeyler, ölçülü saldırganlığı hoşuma gitmişti ve bunun yüzümden okunmasına izin vermiştim. Dahası, bu hislerimi yüksek sesle itiraf etmek üzereydim ki, çirkin ve çapkın sohbetimiz yarıda kesildi ve büyü bozuldu.

"Greg, bebeğim, henüz giyinmemişsin," diye seslendi bir kız birkaç metre öteden ve dikkatimi onun sesine yöneltti.

Gözlerimi dikip bakma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Muhteşemdi ve kesinlikle bir kız değildi. Neredeyse iki metre boyunda, kumral saçları, viski rengi gözleriyle gerçek bir insanda gördüğüm en mükemmel vücuda sahipti.

Bakışları üzerimde gezindi ve küçümsemekle dostça davranmak arasında bir şeyde karar kıldı. Geçen dönemki gözlemlerimde kadınların bunu sıklıkla yaptığını (hemcinslerini birkaç saniye içinde değerlendirdiklerini) öğrenmiştim. Bunun sadece atletlerin diğer yarışmacılara yaptığı bir şey olduğunu düşünürdüm.

Gizemli süper model benim bir tehdit olmadığımı açıkça tespit etmişti.

Başımı çevirip el örgüsü çoraplarıma baktım, tekrar kızardım ve parmaklarımı kısa saçlarımda gezdirdim. Yanaklarımdaki sıcak leke bana hiç benzemiyordu ama yine de bu hissi, bu rahatsızlığı memnuniyetle karşıladım.

Bu oldu a yeni deneyim, ve I olur asla beğrudge
Yeni deneyimler, neredeyse herhangi bir şeyi deneyimleme yeteneğini
kaybettikten sonra değil.

Yüzünde kibar bir gülümsemeyle durduğumuz yere doğru yürüdü ve Greg'in yanında durdu. Gözlerimi ya ondan ya da çoraplarımdan ayırmadım, hoşlandığım ve flört ettiğimi düşündüğüm bu adama bakmak istemiyordum. Ama gerçekte, muhtemelen sadece garip de olsa sosyal bir sohbet yapıyordu.

"Orada olmamız gerekmeden önce yirmi dakikamız var." Ona bir öpücük verecek kadar durakladı ve sonra başparmağıyla ruj izini sildi. Bana döndü ve el salladı, "Merhaba, ben Vanessa."

El sallamasına ve dostça nezaketine içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Merhaba, ben Fiona. Şu tarafta oturuyorum." Koridorun aşağısını işaret ettim.

"Yeni mi taşındınız?"

Greg benden önce cevap verdi: "Hayır, o şovenist manifestolar yazan yabancı düşmanı bir münzevi."

Vanessa başını salladı, gülümsemesi şaşkın bir hal aldı ve Greg'in omzuna vurdu. "Tuhafsın sen."

Bakışlarım Greg'inkilere kaydı ve onun da anlaşılmaz bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Bunu görmezden geldim, zihnimden uzaklaştırdım, hissettiğim elektrik akımını nadiren kullandığım hayal gücüne ve muhtemelen tek taraflı çekiciliğime bağladım.

Fern haklıydı. İnsanlarla daha fazla etkileşime girmem gerekiyordu; gözlem yapmak ancak bu kadar yardımcı olabilirdi. Dışarı çıkmalı ve yaşamalıydım.

"Çalışmaya geri dönmeliyim." Bunu Vanessa'ya söyledim ve ona bir el daha salladım. "Seni buralarda göreceğime eminim."

"Tanıştığımıza memnun oldum." O da elime karşılık verdi ve elini Greg'in elinin içine koydu.

Onunla göz göze gelmeden döndüm ve Fern'in büyük turu sırasında tanıştığım iki kızla selamlaşarak koridorda ilerlerken kollarımı kavuşturdum. Göğsümde devam eden gerginliği ve tenimin kızarmasını görmezden geldim.

O GECE Fern'in boş yatağında uyudum, Dara ve Hivan hâlâ devam ediyordu, belli ki bir noktada barışmışlardı.

Tuhaf bir mutluluk ve huzur hissettim.

Üniversiteden önceki yaz on sekizime girdiğimde, bende bir sorun olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. En son beşinci sınıftayken, jimnastik ve özel dersler için okuldan alınmadan önce bir erkeğe aşık olduğumu ya da ilgi duyduğumu hissetmiştim.

On dört yaşında kanser teşhisi konduğunda, aşklar, erkekler ve gelecek anlamını yitirdi ya da gerçekmiş gibi gelmemeye başladı. İyileşme sürecine girdiğimde, tüm odağım akademisyenlerdi. Ailemin evinden ayrılmaya kararlıydım.

Buna rağmen, tüm hayatım boyunca birinin benden etkilendiğinin hiç farkında olmamıştım ya da buna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Koca Ayak'ı ve onun açık açık bana baktığını düşündüm. Her ne kadar bariz bir oyuncu olsa da, bu beni neşelendirdi; onun maskaralıkları beni yastığıma doğru hafifçe güldürdü.

Remisyona girdiğimden beri sık sık çirkin olup olmadığımı merak ediyordum. Aynaların önünde durup yüzümü, şeklimi ve genel görünüşümü incelerdim.

Çirkin olmadığımı karar verdim.

Uzun, kalın kirpikleri olan büyük kahverengi gözlerim vardı. Güzel, normal bir burnum vardı. Düz beyaz dişlerle dolu ve mükemmel dudaklarla çerçevelenmiş güzel bir ağızım vardı. Yüzüm ovaldı ve cildimde leke yoktu. Koyu kahverengi saçlarım kabul edilebilir düzeydeydi, ancak yıllar süren radyasyon nedeniyle hâlâ kısaydı.

Hayır. Çirkin değildim.

Çirkin bir insan da değildim. İyi bir insandım. Ve zekiydim. Normal biriydim.

Düşüncelerim Greg ve Vanessa'ya, birlikte ne kadar hoş göründüklerine, ne kadar doğru ve güzel olduklarına döndü ve içimde bir mutluluk ve umut dalgası hissettim. Greg'e duyduğum anlık ilgi ve çekim iyi bir şeydi, hayatta olduğumun, kalbimin hâlâ attığının ve havanın hâlâ ciğerlerimi doldurduğunun kanıtı olarak değer vermem gereken bir şeydi.

Kibirli ve yakışıklı Greg, çarpıcı ve arkadaş canlısı Vanessa için yaratılmış olabilirdi. Ancak kalbimin hâlâ attığı ve havanın hâlâ ciğerlerimi doldurduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, kesinlikle dışarıda benim için biri vardı. Artık insanları izlemeyi bırakıp onlarla gerçekten konuşmam gerekiyordu.

****Son Gizli Bakış****

İlk Görüşte Ninja Şimdi Satışta!

GÖZ ATIN: GERÇEK YA DA SAKAL (ŞİMDİ SATIŞTA!)

YAZAN PENNY REID, WINSTON KARDEŞLER SERİSİNİN 1. KİTABI

~Jessica~

Green Valley Toplum Merkezi otoparkına ^{girdim} ve beş yaşlı vatandaşın ödünü kopardım.

Cadılar Bayramı olmasına rağmen, yaşlı nüfusta kalp krizine neden olmak gündemimde yoktu. Ne yazık ki duyma mesafesindeki herkes için, onlar aracımın önünden geçerken ben usulca dururken, kamyonetim korkunç, tiz bir vınlama sesi çıkardı. Ne zaman rölantiye geçse bu oluyordu.

Beşi birden sıçradı, belli ki ürkmüşlerdi ve sanki kamyonu bu sesi çıkarmasını bilerek emretmişim gibi bana dik dik baktılar. Kısa süre sonra bakışları şaşkınlığın buruşukluğuna dönüştü, gözleri tünediğim yerden benim görünüşüm üzerinde geziniyordu. Birkaç dakika sürdü ama beni tanıdılar.

Green Valley Tennessee'deki herkes benim kim olduğumu biliyordu.

Yine de Şerif Jeffrey James'in yirmi bir yaşındaki kızı ve Şerif Yardımcısı Jackson James'in kız kardeşi Jessica James'i uzun beyaz sakallarıyla eski bir Ford Super Duty F-350 XL'in direksiyonunda görmeyi beklemediklerini tahmin ediyordum.

Kendimi savunmam gerekirse, o benim canavar kamyonetim değildi. Annemindi. Şu anda otomobiller arasındaydım ve o daha yeni, daha büyük, daha korkutucu bir modele terfi etmişti. Tamponlarına yapıştırabileceği bir şey,

Bugün Şerifinizi Öptünüz mü? ve

İçmeyin ve DERIVE Olun, Alkol ve Calculus Karışmaz, ve

Biftek ye!! Batı salatayla kazanılmadı.

Yerel şerifin eşi, bir polis memurunun (kardeşim) ve matematik öğretmenin (ben) annesi ve bir sığır çiftçisinin kızı olarak, sanırım kamyonunun geniş brandasını polis, matematik ve sığır eti yanlısı mobil bir reklam panosu olarak kullanmayı görev bildi.

Sakalımın arkasından göremeyecekleri küçük bir gülümseme vererek sabırla dolmalarını bekledim. Dik dik bakılmak beni pek rahatsız etmedi. Birkaç dakika daha şaşkın şaşkın baktıktan sonra, yaşlılar çetesi omuzlarının üzerinden temkinli ve şaşkın bakışlar atarak toplum merkezinin girişine doğru uzaklaştı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, canavarı otoparkın kenarındaki bir boşluğa manevra yaparak soktum. Kamyonetı devraldığımından beri genellikle park alanlarının kenarına park ederdim, böylece büyük bir araç kullanan ve iki yer kaplayan bir pislik gibi davranmazdım.

Sakalımı düzelttim, üç ayak uzunluğundaki beyaz sakalımı omzuma attım, gri pelerinimi ve büyücü şapkamı aldım. Sonra kamyondan düşmemeye ya da sürücü koltuğundan inerken kimseye görünmemeye çalıştım. Neyse ki kostümümde uzun bir asa da vardı ve inişime yardımcı olması için cilalı tahtayı kaldırdım; kostümümün geri kalanı önemsizdi - önü dekolteli tek parça mini etekli kılıf elbise - ve esnemeyi ve hareket etmeyi kolaylaştırdı.

Yolun yarısını geçmiş, babam ve ağabeyimin onaylamayan bakışlarına karşı zihnimde keyifli bir hazırlık içinde kaybolmuştum ki adımları duydum.

"Jessica, bekle." Döndüğümde iş arkadaşım ve dostum Claire'in bana doğru koştuğunu gördüm. İçinde peruk olan büyücü şapkamı kafama geçirdim ve el salladım.

"Sen olduğunu sandım. Sakalını ve esasını gördüm." Yaklaşırken yavaşladı, gözleri kostümümün geri kalanında geziniyordu. "Bazı... değişiklikler yapmışsın."

"Evet." Gururla başımı salladım ve yüzündeki endişeli ifadeye sııttım. Claire'in işten beri hiç değişmediğini fark ettim; hâlâ sevimli Raggedy Ann kostümünü giyiyordu. Şansına, zaten parlak kıvıll saçları ve çilleri vardı. Tek yapması gereken uzun saçlarını domuz kuyruğu yapmak, tulumunu giymek ve beyaz şapkasını takmaktı.

"Yaptığım şeyi beğendin mi?" Yeni giysimi ve yüksek topuklu bantlı sandaletlerimi göstermek için önce bir yana sonra diğer yana döndüm.

"Sen hâlâ Gandalf mısın? Ya da ne olman gerekiyor?"

"Evet, hâlâ Gandalf'ım. Ama artık seksi Gandalf'ım." Kaşlarımı salladım.

Claire beyaz eldivenli eliyle ağzını kapattı ve homurdandı. "Aman Tanrım! Sen bir kaçıksın!"

Dudaklarımdan uğursuz bir kıkırdama kaçtı. Kötü bir şey yapmadığım sürece pek kıkırdayan biri değilimdir. "Şey, işe giderken giyemezdin. Ama ironisini seviyorum, biliyor musun? Kadınların giymesi beklenen tüm o aptal Cadılar Bayramı kostümleri, *seksi hemşire*, *seksi cadı* ve *seksi arı* gibi. Aslında "seksi arı" kostümü görmüştüm. Bir şey mi kaçırıyorum? Tozlayıcılar hakkında düşünmekten zevk alan bir erkek alt kümesi mi var?"

"Katılıyorum. Seksi Gandalf kostümünü işe giderken giyemezsin. Kıyafet yönetmeliğine aykırı olmasının yanı sıra, zaten tüm erkek öğrencilerinizin seks fantezilerinde ateşli matematik öğretmenleri olarak yer alıyorsunuz. Eğer okulda normal Gandalf yerine seksi Gandalf giyseydin, bence eve cinsellikleri konusunda kafaları karışmış olarak giderlerdi."

Güldüm ve son üç ayın ne kadar tuhaf geçtiğini düşünerek başımı salladım.

Claire de benim gibi Yeşil Vadi'nin yerlisiydi; o da benim gibi üniversiteden sonra şehre geri taşınmıştı. Ancak ben sadece geçici olarak - öğrenci borcumu ödeyene kadar birkaç yıllığına- buradayken, Claire kalıcı olarak buradaydı. Lise son sınıfta drama ve bando öğretmenim olmuştu. Artık iş arkadaşaydık. Muhteşem kızıl saçları, açık mavi gözleri ve çarpıcı güzellikteki yüzüyle, şimdi olduğu gibi son sınıfta da *seksi drama öğretmeni* olarak etiketlenmişti.

Hatta dergilerin bahsettiği o harika yüksek elmacık kemiklerine ve çenesinin üstündeki küçük çukura sahipti. Çarpıcı yakışıklılığına tanıdığım en rahat, nazik, cömert ve her yönüyle yetenekli insanı da eklersek, New York ya da Milano'da bir ilham perisi, bir model ya da bir konser piyanisti hayatı yaşıyor olmalıydı.

Ama hüznü gözleri vardı.

Claire çocukluk aşkıyla evlenmişti. Kocasını Ben McClure denizciydi; iki yıl önce denizaşırı bir yerde ölmüştü. Başka bir ailesi olmadığı için Claire'in ailesine yakın olmak istediği için hâlâ Green Valley'de yaşadığını tahmin ediyordum.

Bu arada, lise ikinci sınıftan son sınıfa kadar tiyatrocular arasındaydım ve bu nedenle o tiyatrocucu çocuklardan biri olarak etiketlenmişim -*Yani* benim okulum için bu, tuhaf ve komik anlamına geliyordu.

Çocukluk aşkımla evlenmedim çünkü bir aşkım yoktu, ancak erkekleri öpmeyi sevdiğim için pek çok erkekle öpüştüm. Erkekleri öpmek aynı zamanda keyifli yan ürün sinir bozucu benim şerifim babam ve

aşırı korumacı ağabey. Aslında üniversiteye gitmek için evden ayrıldığımda sinirli ama iyi huylu bir kızdım. Yani tipik bir ergen.

Ancak Green Valley Lisesi'ne döndüğümde (sadece dört yıl sonra), aynı sosyal düzene ve alt gruplara sahip aynı okulda, artık yeni bir stereotip haline gelmişim.

Seksi matematik öğretmeniydim.

Kendimi hiç *seksi* bir şey olarak düşünmemiştim. Beni yanlış anlamayın, kendime dair gayet iyi bir imajım vardı. Ama sanırım Bay Trantem'le, yani bir önceki ve şimdi emekli olan matematik öğretmeniyle kıyaslandığımda, göğüslerimin olması ve yaşımın seksen beşin altında olması Charlize Theron olabileceğim anlamına geliyordu.

Sonbaharın sonlarına doğru esen rüzgâr çıplak tenime değince titredim.

"Hadi," dedi Claire kolunu benimkine doladı. "Sakalların donmadan önce içeri girelim."

Onu eski okul binasına kadar takip ettim. Yaklaştığımızda, açık çift kapıdan dışarı süzülen halk müziği seslerini duydum.

Cuma gecesi idi ve bu, otuz mil yarıçapındaki neredeyse tüm sağlıklı insanların Yeşil Vadi Toplum Merkezi'ndeki jam session için toplandığı anlamına geliyordu. Cadılar Bayramı olduğu için mekânın kâğıttan iskeletler, oyulmuş balkabakları, turuncu ve siyah flamalarla süslendiğini fark ettim. Eski okul sadece yedi yıl önce dönüştürülmüş ve kısa bir süre sonra da jam session'lar başlamıştı.

Yeşil Vadi'deki herkes akşamına burada başlardı. Cadılar Bayramı olmasa bile önce evli ve çocuklular, ardından da yaşlılar giderdi. Daha sonra yaşlı gençler, muhtemelen sarhoş bir şenlik ateşi için Cooper'ın tarlasına giderlerdi. Yetişkin, bekâr ve çocuksuz olanlar ise daha sonra ayrılırdı.

Bu yeni bekar yetişkin alt grubunda beceriksizce ve tereddütle yolumu bulmaya çalışıyordum.

Üniversiteye gitmeden önce, genellikle uzun süre kalmasam ve hiç sarhoş olmasam da Cooper's field, teenager, drunken bonfire alt grubunun bir parçasıydım. Ama gitmeden önce her zaman öpecek bir erkek bulmayı başarırdım.

Oysa (artık benim de ait olduğum) bekâr yetişkin kümesindeki her bir bireyin geceyi nerede bitireceği büyük ölçüde o kişinin kişisel hedeflerine bağlıydı. Eğer amaç iyi ve temiz bir eğlence ise, o zaman genellikle dans ve dart için Genie'nin Country Western barına gidilirdi. Eğer amaç biriyle yatmaksa, o zaman genellikle bir motorcu barı olan The Wooden Plank'e gidilirdi.

kasabanın hemen kenarındaki bar. Eğer amacınız biriyle yatmak, sorun çıkarmak ve sonra belki tekrar yatmaksa, o zaman şehrin birkaç mil dışında bulunan ve The Iron Order adlı bir motorcu kulübüne ev sahipliği yapan The Dragon Biker barına giderdiniz.

Ya da benim gibiyseniz -artık öpecek erkek arayan öfkeli, asi bir ergen değilseniz- ve amacınız rahatlamak ve bir haftalık matematik ödevlerini notlandırmaksa, o zaman eve gider, pazen pijamalarınızı giyer ve arka plan gürültüsü ve ilham için *The Travel Channel*'ı açarsınız.

Kalabalık toplandığı için babamı o beni fark etmeden önce fark ettim; göremediğim biriyle hararetli bir şekilde konuşuyordu. Babam, bağış toplamak için büyük bir cam kaseinin yerleştirildiği girişin hemen içindeki masada duruyordu. Her zamanki gibi üniformasını giymişti.

Claire parmak uçlarında durdu, sonra kalabalığın nedenini ölçmek için yana doğru eğilmeye çalıştı. "Görünüşe göre şeker mi şaka mı yapıyorlar. Kostüm giymiş bir sürü çocuk görüyorum ve masada bir kova şeker var."

Başımı salladım, önce kısa koridorlardan birine sonra diğerine baktım. Odanın sadece birinden müzik sesi geliyordu ama beş sınıfa girip çıkan bir yığın çocuk vardı; her birinin elinde ya süslü bir yastık kılıfı ya da ikramlarını koymak için turuncu plastik bir Jack O'Lantern kovası vardı.

Sırayı atlayıp bağışlarımızı daha sonra yapmamızı önermek için Claire'e yaklaştığımda gözlerim sınıflardan birinden çıkan kızıl saçlı ve sakallı bir adama takıldı, sarışın küçük bir kızın elini tutuyordu

-Yediden fazla değil, Tinker Bell gibi giyinmişti.

Boğazımdan köprücük kemiğime, oradan parmak uçlarıma inen, göğsümde, karnımda, kalçalarımnda ve uyluklarımda dolaşan bir şok, bir sarsıntı hissettim. İrkilerek nefesimi kaybettim. Bu şoku, yayılan bir sıcaklık ve yıllardır deneyimlemediğim büyüklükte yoğun bir öz-bilinç düzeyi izledi.

Gözlerim açgözlülükle onun her santimetrekaresinde gezindi, mavi Dickie tulumunu giymişti, yontulmuş gövdesinden çıkarılmıştı, uzun kolları şimdi pantolon kısmının düşmesini önlemek için beline bağlanmıştı; diz ve uylukta yağ lekeleri ve kirle noktalanmıştı. Ayrıca parlak beyaz bir tişört ve siyah iş botları giymişti. Kalın kızıl saçları uzun ve eğriydi, sanki az önce parmaklarını geçirmiş gibiydi... ya da bir başkası parmaklarını geçirmiş gibiydi.

Beau Winston.

İkizi Duane değil de Beau olduğunu üç nedenden dolayı biliyordum. Küçük kıza gülümsüyordu. Beau her zaman gülümserdi. Duane asla gülümsemezdi.

Ayrıca, küçük kıza bir şekilde yardım ediyor gibi görünüyordu. Beau arkadaş canlısı ve dışa dönüktü. Duane huysuz, sessiz ve asık suratlıydı.

Ve son olarak, vücudum aradaki farkı biliyordu. Beau'yu gördüğümde her zaman ergenlik hormonları yüzünden hüngür hüngür ağlamışımdır. Duane, görünüş olarak aynı olsa da, içime sinirlenerek kan basıncımı yükseltmekten başka bir şey yapmıyordu.

Ergenlik aşkım -hatta ergenlik saplantım- bize doğru yürüyordu ve dikkati sadece yanındaki çocuğa odaklanmıştı. Kızıl sakallı James Dean'e benziyordu, sadece daha uzun, daha geniş ve çok daha seksiydi. Sanırım nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

"Jess," Claire'in keskin bir dirsekle beni dürttüğünü hissettim, "Jessica, sorun ne?"

Gözlerimi Beau'dan alamıyordum; nasıl yürüdüğünü, kalçalarının nasıl hareket ettiğini, tişörtünün göğüs kaslarını nasıl sardığını ve kısa kollarının pazılarının bittiği yerde nasıl daraldığını izlemekten kendimi alamıyordum. Birdenbire tahrik olmuşum ve bu rahatsız ediciydi çünkü vücudumun verdiği tepki daha önce hiç olmadığı kadar baş döndürücü ve yetişkinceydi.

Aman Tanrım, oracıkta yanabileceğimi düşündüm.

Bazı ergenlik öncesi çocuklar Boy Band'ler, rock yıldızları ve seksi ünlüler için nasıl akıllarını kaybediyorlarsa, ben Beau için her zaman aklımı kaybettim. Her şey kedimi kurtarmak için ağaca tırmanmasıyla başladı. Ben yedi yaşındaydım. O on yaşındaydı. Beni yanağımdan öptü. Gözyaşlarımı sildi. Elimi tuttu. Bana sıkıca sarıldı.

O benim kahramanımdı.

Ona olan tutkum, onu her gördüğümde bana kalorisiz kızarmış turta ikram edilmesi gibiydi. Bir an için bende gerçekten bir sorun olup olmadığını, yirmi bir yaşında olup da hala ilk aşkını gördüğünde felç edici bir farkındalık çığı yaşayan başka kadınlar olup olmadığını merak ettim. Gerçekten, o benim tek aşkımdı.

Şimdiye kadar bunu aşmış olmam gerekmez miydi?

Sesim zayıf bir fısıltı gibiydi ve sonunda Claire'in sorusuna cevap verip başımı hafifçe ikiliye doğru eğdiğimde ağzım kurumuştı. "Bu Beau Winston."

Kısa bir duraksama oldu ve Claire'in benim gösterdiğim yere baktığını anladım.

"Hayır." Kolumu kendi koluyla sıktı. "Hayır, o Duane Winston."

Başımı salladım, kalbim çılgınca karşı çıksa da kendimi onun tüm erkeksi lezzetinden uzak durmaya zorladım ve Claire'in gözleriyle buluştum. "Hayır, o Beau."

Claire yüz hatlarımı incelerken ağzı yana doğru kıvrıldı; yüzümün çoğunlukla pembeleştiğinden eminim, çillerle kutsanmış olmanın ve dünyanın en hoş, en tatlı, en komik adamına delice, ısrarlı bir şekilde aşık olmanın bir yan ürünü. Utanmamıştım ama etkileyici bir şekilde kızarmıştım. Büyürken, Beau ile ne zaman aynı odada olsam, üzerimde böyle bir etkisi olurdu. Midemde kelekler uçuşur ve kulaklarımın arasında sadece benim duyabildiğim bir müzik çalardı.

Gençken, onu her gördüğümde bir sonraki saati ya da günü ergen aşk sisinde kaybolmuş olarak geçirirdim; süre onun yanında geçirdiğim zamanın uzunluğuna, konuşup konuşmadığımıza ve bana istemeden dokunup dokunmadığına bağlıydı. Bir keresinde elimi yıkamadan iki gün geçirmiştım çünkü yanımdan geçerken yanlışlıkla elimi fırçalamıştı.

"Sana söylüyorum, bu Duane. Beau'nun saçı daha kısa."

"Hayır." Nefesimi ve vücut ısıımı düzenlemeye çalışırken başımı tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde salladım. "Duane'in yanında kafayı yemem. Bu Beau olmalı."

Aslında Duane'den pek hoşlanmıyordum. Beau'ya ömür boyu sürecekt hayranlığımı başlatan ve pekiştiren aynı olay sırasında, Duane'den nefret ettiğim de ortaya çıkmıştı. Beau kedimi kurtarmak için ağaca tırmanırken, Duane dala taş atıyordu. Beau yanağına öperken, Duane kardeşiyle alay ediyordu.

Claire'in gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi, "Tanrım, o çocuğa aşık olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuşsun. Liseden beri ikisini de ilk kez mi görüyorsun?"

"Hayır. Beau'yu üniversite ikinci sınıftayken kış tatili için eve geldiğimde Piggly Wiggly'de görmüştüm. Pastırma ve taze fasulye alıyordu, ben de sırada onun arkasında duruyordum."

Gülümsemesini gizlemeye çalışmayı bıraktı ve sırıttı. "Bunu izlemek büyüleyici."

"Neyi?"

"Sen, bir adam tarafından aptalca vuruldun. Yani, sen Jessica James'sin. Ömür boyu bağılıktan kurtulmanı sağlayacak bir planın var. Kredilerinizi ödeyecek ve özgeçmişiniz için deneyim kazanacak kadar uzun bir süredir evdesiniz. Tek bahsettiğin dünyayı görmek, burayı toz içinde bırakmak ve işte burada Yeşil Vadi'deki bir karşılaşmanın değerli anısını saklıyorsun

Beau Winston ile Piggly Wiggly. Eminim o konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyorsundur."

Ona baktım, inkâr etmek istiyordum ama yalan da söylemek istemiyordum. Haklıydı. Konuşmayı kelimesi kelimesine, eylem eylem hatırlayabiliyordum. Bana dönmüş ve ulaşamayacağı bir yerde duran sakız paketini ona uzatmamın bir sakıncası olup olmadığını sormuştu. Omuz silkmeye çalıştım ama eminim daha çok küçük bir nöbete benziyordu. Sonra sakızı almak için el yordamıyla ilerledim ve yanlışlıkla bir dizi naneli sakızı yere düşürdüm.

Diz çöküp yere düşen naneli şekerleri toplamama yardım etti, ellerimiz birbirine değdi, neredeyse bayılacaktım ve kıpkırmızı olmuştum. Sonra bana gülümsedi. Neredeyse yine bayılıyordum. Sonra ayağa kalkmama yardım etti ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Hey, Jess... iyi misin?" diye sordu, başını benimkine yaklaştırdı, muhteşem mavi gözleri ıslıl ıslıl, sevimli ve endişeliydi.

Elleri hâlâ kollarımda olduğu için konuşmadan başımı salladım ve ona baktım. Kelebekler ve sadece benim duyabildiğim müzik -bu sefer Bangles'ın *Eternal Flame* şarkısıydı- sesini ve ağzından çıkacak sonraki kelimeleri bastırdı. Beni incelerken dudaklarının belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

Sonra kardeşim Jackson ortaya çıktı ve Beau'ya kendi işine bakmasını söyleyerek her şeyi mahvetti. Beau omuz silkti -gerçek bir omuz silkme, yarı nöbet değil- ve kasiyere döndü. Pastırma ve taze fasulyenin parasını ödedi ve gitti.

Mesele şu ki, ben utangaç bir insan değildim. Hem de hiç. Kendimi özgüvenli ve akli başında biri olarak görürdüm. Bir erkek kardeşim vardı, erkekler benim için bir gizem değildi. Ama Beau Winston beni her zaman dilimin tutulmasının ötesine geçirmişti. Beni aptallaştırdı.

Şimdi, onu son görüşümün üzerinden neredeyse üç yıl geçmişti, ellerim yumruk olmuştu ve parmaklarımı gevşemeye zorlayamıyordum. Kalbimdeki ve kulaklarımın arasındaki kanın vınlayışını hissedebiliyor ve duyabiliyordum. Görünüşe göre bazı şeyler hiç değişmemişti. Ve şimdi, aşkımı aşmak yerine, görünüşe göre şimdi istemeyerek de olsa hayranlığıma yeni, çok *yetişkin*, sıcak, öfkeli şehvet duyguları ekliyordum.

Tek kelimeyle, tamamen gülünç durumdaydım.

Tamam, bu iki kelimeydi. O kadar gülünçtüm ki, sayma yeteneğimi kaybetmiştim.

"Jess, ciddi... iyi misin? Yüzün kıpkırmızı oldu." Claire kolumu sıkarak dikkatimi tansiyonumun sesinden başka yöne çekti.

"Evet." Sesimin zayıf çıktığını biliyordum. "Sadece gittiğinde bana haber ver." "Onunla konuşmayacak mısın?"

Başımı hızla salladım.

Burnu kırıştı; gözleri kısa bir süreliğine omzumun üzerinden, muhtemelen yaklaşan formuna kaydı; kolumu tekrar sıktı. "Seni hiç böyle görmemiştim. Bu benim tanıdığım Jessica James değil."

"Elimde değil."

Claire *dudak büktü*. "İki hafta önce Nashville'deyken kulübün dışındaki o seksi yabancıya yanına gidip onu öptün."

"Bunu yapacağıma dair on dolarına bahse girmiştin. Ayrıca adam çok seksiydi. Ayrıca öpüşmeyi severim."

"Sokakta rastgele bir adamı küstahlıktan başka bir şey yapmadan öpeceksin ama Beau Winston'a bakamayacaksın bile, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Tatlım, o Winston'ların çoğu iyi çocuklardır. Neden onunla konuşmuyorsun?"

"Çünkü konuşamıyorum." Fısıltım sert ve acildi.

"Evet, konuşabilirsin."

"Hayır. Gerçekten. Konuşamam." Gözlerimin maksimum çapına kadar genişlediğini hissettim. "Beau Winston'la hiçbir zaman başarılı bir konuşma yapamadım. Ne zaman konuşmaya çalışsam, sanki beynim İngilizceyi unutuyor ve Svahili, İsveç ya da İsviçre dillerini gevelemeye başlıyorum."

"İsviçre'de insanlar *İsviçre* dili konuşmaz. Almanca, Fransızca, İtalyanca ve Romanşça konuşurlar."

"Gördün mü? Her saniye daha da aptallaşıyorum."

Nefesimi içime çektim çünkü artık sesini duyabiliyordum; küçük kızla konuşuyordu ve ses o kadar fevkalade çekici ve seksiydi ki okyanusun ortasında küçük bir teknedeymişim gibi midemin hoplayıp zıplamasına neden oldu. Elimi karnımın üzerine koydum ve ayaklarımı birbirinden ayırdım.

Çevresel görüş alanıma girdiğinde, dikkatim bir mıknatıs gibi ona çekildi. Hâlâ gülümsüyordu ama daha küçük ve kibardı. Küçük kızı Bayan Macintyre olarak tanıdığım bir bayana teslim ediyordu.

kütüphanecisi olduğunu öğrendim. Tinker Bell'in onun torunu olduğunu hemen anladım.

Bir tavuk ya da horoz hakkında bir şeyler söyledi. O da cevap olarak bir şey söyledi. Güleştüler. Kadifemsi sesin beni yıkamasına izin vererek bakakaldım. Bir kez daha okyanusun ortasında büyük bir dalgaya yakalanmış gibiydim-perde, yalpalama.

Sonra her şey oldu. Gözleri yan tarafa kayd, muhtemelen takipçi bakışlarımı hissetti ve bakışları benimkileri yakalayarak ikiye katladı. Boğazım başarılı olamadan çalıştı ve idrakim bir ısı dalgasıydı. Bakışlarını karşılamaya devam ettiğimde bakışları hafifçe daraldı.

Tanrım, ne kadar da ürkütücüydüm.

Gözlerimi kaçırmak istedim ama fiziksel olarak yapamadım. Bana o kadar nadir bakıyordu ki, düşüyormuşum gibi hissediyordum, etrafımdaki her şey kayboluyordu - o ve mavi, mavi, mavi gözleri dışında her şey.

Can sıkıcı bir şekilde, sadece o yakınımdayken duyabildiğim müzik kulaklarımın arasında çalmaya başladı - bu sefer Gary Wright'ın *Dreamweaver*'ıydı - bu yüzden "Hey, Jessica" dediğinde sesini kaçırdım.

Bunun yerine dudaklarının hareketine bakarak ne söylediğini tahmin ettim ve ardından kafamın içindeki sesi kısmak için elimden geleni yaptım. Ona başımı salladım, hâlâ gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum.

Sonra dehşet içinde, Bayan Macintyre ve Tinker Bell'in yanından ayrılıp Claire'le birlikte durduğum yere doğru yürümesini izledim. O ilerlerken biraz sallanıp bir adım geri attım; Claire kolunu benimkinin arasından geçirip yanıma oturdu. Muhtemelen ya bayılacağımı ya da kaçacağımı düşünmüştü.

Ne yazık ki, o bizim durduğumuz yere gelene kadar ikisini de başaramadım.

"Hey... Beau." Claire, sesindeki tereddüt açıkça belli oluyor, dedi. "Sen Beau'sun, değil mi? Yoksa Duane misin?"

Bize tamamen nefis ve yaramaz görünen çarpık bir gülümseme verdi, gözleri aramızda gidip geliyordu. "Farkı anlayamıyor musun?"

Claire onun gülümsemesine kendi küçük gülümsemesiyle karşılık verdi. Beau'nun cazibesi bulaşıcı ve bağımlılık yapıcıydı. Bir keresinde babamın anneme, altı Winston çocuğunun babalarının yılanları, IRS'yi ve kadınları etkileme yeteneğini miras aldıklarını söylediğini duymuştum.

Benimki muhtemelen şaşkın ve tuhaf görünse de ben de gülümsüyordum. Ağzımın etrafındaki uzun gri sakal için minnettardım. Umarım

yüzümdeki hayranlık ifadesini kamufle etti.

Claire, "Senin Duane olduğundan oldukça eminim," dedi ve başını eğerek beni gösterdi. "Ama Jess senin Beau olduğunu düşünüyor."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı -bir şekilde daha önce olduğundan daha yoğun, ilgili, delici- ve beni tekrar aşağı yukarı süzdü. Dönüşte takdir olduğunu düşündüğüm bir şey gördüm ve işte o zaman yüzüm ve saçım dışında hiçbir şeyi gizlemeyen ironik seksi Gandalf kostümümü giydiğimi hatırladım.

Kostümün amacı babamı ve Jackson'ı kızdırmak ve bunu yaparken de keyifli bir ironiyle kendimi eğlendirmekti. Artık dört yıl önce evi terk eden o şımarık ergen olmayabilirdim ama ailemdeki aşırı korumacı erkeklere karşı küçük isyan belirtilerinden hâlâ hoşlanıyordum. O ana kadar önemli birinin bana, bu kumaş parçasının içindeki kıvrımlarıma bakıp ironiden çok seksilik görebileceği aklıma gelmemişti.

"Bu kostüm de ne Jessica? Sen büyücü müsün?" Dudakları yana doğru çekildi ama "Beğendim" diye eklediğinde sesi derinleşti.

Sesinin tonu kelimelerle birleşince vücudumda yeni bir sarsıntı yarattı. Yere düşmemek için Claire'i daha sıkı kavradım.

"O seksi Gandalf. Seksi bir arı olacaktı ama dükkânda tozlayıcı kostümleri tükenmiş."

Beau güldü -bilmediğim nedenlerden dolayı rahmimde hissettiğim bir ses -Ve göbeğimdeki sakala uzandı. Kostümümün önemsiz kılıfından uzun sentetik sakalımı koparırken parmaklarının arkası karnıma değdi.

"Sakal belli bir şey katıyor..." Hafifçe çekiştirdi ve bana göz kırptı.

Tabii ki cevabım ona sessizce bakmak oldu çünkü ilk dürtüm bacağını kuru kuru becermekti. Beynimin garip bir köşesi kısa bir süreliğine bu uzun beyaz sakalı her zaman, her gün takmanın lojistiğini düşündü.

"Hey, sen onun sakalını çekiştirirsen o da seninkini çekiştirir," diye takıldı Claire.

Gülümsemesi büyüyen kızıl saçlı adam bir adım öne çıkıp benim alanıma girdi, gözleri yarı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Devam et Jessica... Dokun ona."

Onun yakınlığı nefesimi kesti.

Kokusunu alabiliyordum ve bu onun her santimine dokunmak istememe neden oluyordu. Onu bağlamak, yakalamak, sıkmak, hissetmek ve ısırarak.

yalamak, emmek ve adımı inlerken onu dinlemek. Daha önce de erkek arkadaşlarım olmuştu, hoşlandığım erkekler ama kirli, iğrenç düşüncelerimin aniden derinleşip genişlemesi beni şaşırtmıştı.

Beau'nun gözleri düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi titredi, sonra parladı; dudaklarıma düştü.

Evet. Kesinlikle bacağına kuru kuruya vuracaktım. Bu 3, 2... içinde gerçekleşecekti.

"Annen için çok üzgünüm oğlum." Benim sağımdan ve onun solundan gelen bir ses dikkatimizi birbirimizden uzaklaştırdı. İkimiz de başımızı çevirdiğimizde yerel itfaiye şefimiz ve Claire'in kayınpederi olan Bay McClure'un elini uzatmış bir şekilde orada durduğunu gördük. Beau ele baktı ve sonra benden bir adım uzaklaşarak, adam devam ederken uzatılan eli kabul etti. "İyi bir kadındı ve onu özleyeceğiz."

Kendimi biraz silkeledim, bir hıçkırık kıvılcımı *Dreamweaver*'a doğru yol aldı. Winston'lar annelerini kaybedeli daha dört hafta bile olmamıştı. Bethany Winston sadece kırk altı yaşındaydı. Çok üzücüydü ve oldukça ani olmuştu. Grip olduğum için cenazeye gidememiştim ama görünüşe göre kasabadaki herkes Bayan Winston'a, altı oğluna ve kızına saygılarını sunmak için gelmişti.

"Teşekkür ederim, efendim." Beau bir kez başını salladı. Az önceki yüz ifadesindeki sıcaklık şimdi sönmüş, yerini gergin bir gülümseme ve donuk bir bakış almıştı.

Bay McClure Beau'ya başıyla onay verdikten sonra Claire ve bana döndü. Bizi sıcak bir şekilde selamladı ve Claire'in yanağına bir öpücük kondurmak için öne çıktı. Bu ara sırasında Beau'nun gözlerinin hareketlerini takip ettiğini hissettim. Beau'ya bakmayı çok ama çok istememe rağmen dikkatimi Claire'in kayınpederinde tuttuğum için kendime zihinsel bir beşlik çakıyordum.

Merhabalaştıktan sonra Bay McClure gözlerini Claire'e dikti, "Claire, arabayı kilitledin mi?"

Bay McClure'un Claire'e kızıymış gibi bakmasını çok sevimli buldum, içim ısındı.

Claire başını salladı, dudakları sıcak ve sabırlı bir gülümsemeye kıvrıldı, "Evet efendim. Arabamı kilitledim."

Bay McClure mavi gözlerini bana çevirerek, "Jessica, arabayı kilitledin mi?" diye sordu.

Hazırlıksız yakalandığım için ona göz kırptım ve Claire'e baktım.

"Bazı hırsızlıklar oldu," diye açıkladı Claire, "ve her zamanki gibi sadece turistler değil. Jennifer Sylvester'ın yeni BMW'si geçen hafta kayboldu."

"Annesi bana ön koltukta bir de muzlu kek olduğunu söyledi." Bay McClure sanki asıl suç muzlu kekin kaybolmasıymış gibi dudak büktü, sonra dikkatini tekrar Beau'ya çevirdi. "Kardeşlerin burada mı?"

"Evet, efendim. Herkes ama..." gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar Bay McClure'a döndü. "İkizim hariç herkes."

"Anlıyorum..." Başını salladı ve koridordan gelen müzik sesine doğru baktı. "Cletus'la yaptığı aktarım işi hakkında konuşmam gerekiyor."

Beau biraz daha dik durdu. "Bir sorun mu var?"

Beau, Duane ve ağabeyleri Cletus kasabadaki Winston Kardeşler Oto Dükkânı'nın sahibiydiler, dolayısıyla Beau'nun giydiği mavi, yağ lekeli tulum da buradan geliyordu. Winston ailesinin üç numaralı oğlu olan Cletus, ikizlerden dört yaş büyüktü ama her zaman biraz... tuhaf olmuştu. Tatlı ama tuhaf.

Örnek olarak, iki ay önce benim ilk dönem ileri seviye matematik dersime girmeye başlamıştı. Görünüşe göre, müdürümle konuşmuş ve yılın geri kalanında derse girmesine izin verilmişti.

İtfaiye şefi başını salladı. "Hayır, hayır. Bu benim kamyonum için değil, evlat. İtfaiye aracı Red için. Noel geçit töreni için yaşlı kızı tekrar çalıştırmama yardım ediyor."

"Ah. Anlıyorum. Evet, Cletus bançosunu alıyor." Beau başparmağını omzunun üzerinden attı. "Bu gece şu ana kadar sadece bir oda alıyor; sanırım diğer herkes şeker mi şaka mı bitene kadar bekliyor."

Bay McClure, Beau'nun işaret ettiği yöne baktı. "O zaman ben gidip oturayım ve ara verilmesini bekleyeyim." Sonra dostça bir gülümsemeyle Claire ve bana döndü. "Kızlar, size eşlik etmekten onur duyarım."

Claire ikimiz için de başını salladı; ama teklifi sözlü olarak kabul edemeden Beau uzandı ve kolumu şimşek hızıyla yakaladı.

"Claire, sen devam et." Beau yumuşak bir hareketle beni arkadaşşımdan uzaklaştırdı. "Jess'e yetişmek istiyorum. Sonra görüşürüz."

Claire'in ya da benim tepki vermemi beklemedi.

Ben daha ne olduğunu anlamadan sert avucunu benimkinin içine soktu, parmaklarımı kavradı ve beni de peşinden sürükleyerek dönüştürülmüş kafeteryaya doğru döndü. Teninin ve kolumdan geçen elektrik akımının verdiği hisle o kadar sarsılmıştım ki, sadece sessizce onu takip edebildim.

Onu hissetmek hoşuma gidiyordu. Aslında ona tırmanma tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Sadece ona yakın olmak, ona dokunmak, ona sarılmak istiyordum. O kadar baştan çıkarıcıydı ki.

Kalabalığın içinden geçerken elinin elimi kavrayışını ezberlemeye çalışıyordum. Nefes almakta zorlanıyordum; midemde aşk kelebekleri uçuşuyordu. İnsanlar hem ona hem de bana selam verdi ama biz durmadık. Beau beni açık büfe masasına götürürken onun gölgesi gibiydim; masaya ulaşmaya korkuyordum çünkü muhtemelen beni bırakacaktı. Şaşırtıcı bir şekilde yürümeye devam ettik.

Limonata ve tatlı çay dolu bir masanın etrafından dolanırken bana dönüp bakmadı, bir duvar boyunca tavandan yere kadar uzanan ve küçük bir sahneye çıkan bir dizi merdiveni gizleyen bir perdenin arkasına doğru ilerledi. Sahne de aynı şekilde perde tarafından gizlenmişti. Beau merdivenlerden yukarı çıktığımızda ya da sahneye çıktığımızda duraksamadı. Bunun yerine beni bir tarafa, sahne arkasına, perde tarafından tamamen gizlenmiş bir köşeye ve bir duvarın arkasına götürene kadar çekiştirmeye devam etti.

Karanlıktı ve gözlerimin alışması için birkaç saniye gerekti; aynı şekilde beynim de nerede olduğumuzu ve buraya nasıl geldiğimizi henüz kavrayamamıştı, kiminle olduğumdan bahsetmiyorum bile. Tepemizdeki tek bir ışık kaynağı çevremizi grimsi bir bulanıklığa bürümüştü. Beau dönüp ellerini aniden kalçalarımaya koyarak beni duvara yasladığında neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

Arkamda sert bir beton hissettim, Beau ve tüm ihtişamı önümde, birkaç santim ötemde belirliyordu. Işıltılı gözleri benimkileri yakaladı. Sonra ve sadece o zaman durdu.

Kafam çok karışık - aslında kafam karışmıştı *diyebiliriz*. Bu benim müzik videosu fantezilerimden bir şey gibiydi. (Hayallerimin aslında Paula Abdul'un *Rush*, *Rush* şarkısı gibi parlayan, kusurları bulanıklaştıran lens filtreleriyle tamamlanmış müzik videoları olduğunu söylemeyi unuttum mu?) Bu yüzden ona sadece şaşkınlıkla bakabildim.

Öne doğru eğildi ve alnı şapkamın kenarına çarptı. Kaşlarını çatarak şapkayı ve ona bağlı peruk-sakal kombinasyonunu kafamdan çekip yere bıraktı.

"Bu kostümü sevdim," dedi alçak bir sesle, elleri yerlerini geri alırken, başparmakları bana ve vücuduma istediği gibi dokunma hakkına sahipmiş gibi kalçalarımın hemen üzerindeki bölgeyi ovuyordu. Avuçlarının sıcaklığı karnımın alt kısmına doğru ürpertiler gönderdi. "Ama ben o şapkadan hoşlanmıyorum."

Beau'yu neredeyse on beş yıldır tanıyordum, ergenliğimin ilk garip dönemlerinden beri böyle bir anın hayalini kurmuştum. Tüm o ilk fantezilerde Beau tatlı ve yavaş, nazik ve ikna edici, sabırlıydı. Hayallerimde olduğu gibi, *gerçekte* de hiçbir şey *olmamıştı*. Beni öperdi, sıcak ve ürpertici hissederdim.

Aslında bunlar genç bir kızın kısırlaştırılmış fantezileriydi.

Ama Beau şimdi sabırlı görünmüyordu ve kendini çok ama çok gerçek hissediyordu. Bulanık loşlukta bile gözleri safir gibi parlıyordu, sanki kendi iç ışıltılarına sahiplermiş gibi. Sade kahverengi irislerimi kederle düşündüm ve bir ucube gibi, uydurma çocuklarımızın onun gözlerini miras alacağını umdum. Bu düşünce özellikle saçmaydı çünkü hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istememiştim.

Elleri vücudumda yukarı doğru kaydı, sonra fısıltıyla hafifçe dokunarak pelerinimi omuzlarımdan üzerinden itti. Asayı elimden aldı. Beau'nun asayı özenle duvara yaslamasını, botlarının ahşap zemine sürtünmesini izledim.

"Jessica James, bana görmezden gelinmesi zor ateşli bakışlar atıyorsun." Bunu neredeyse hırıldayarak söyledi, bir santim daha yaklaştı.

Cevap vermedim. *Ateşli bakışın* ne olduğunu, ne anlama geldiğini ya da bilerek nasıl yapılacağını bilmiyordum. Ne olursa olsun, baş başa kalmamızın sorumlusunun istemeden attığım ateşli bakışlar olduğunu tahmin ediyordum. Bu nedenle, ateşli bakışlarıma zihinsel olarak beşlik çaktım. Alt dudağını ıslattıktan sonra etli kısmı ağzına götürüp dişlerinin arasına alıp ısırma başlarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Doğru, o dudağı ısırıldı.

Neredeyse inleyecektim.

Çılgınca ve şiddetle tahrik olmuşum ve bu duygularla başa çıkmak için tamamen donanımsızdım. On üç yaşında ata binerken kırılan bir kızlık zarı; eğlence ve pratik için rastgele erkeklerle yapılan bir sürü rastgele öpüşme; lise ve üniversitede birkaç önemsiz ve unutulabilir elleme; geçen yıl fizik laboratuvarı asistanımla yurt odamda sarhoş, özlü bir çiftleşme. Bunlar yetişkinlikteki cinsel maceralarımın özlü toplamıydı.

Dürüst olmak gerekirse, ata binmekten erkeğe binmekten daha çok zevk almıştım. En azından at bir aygırdı. Geriye dönüp baktığımda, laboratuvar asistanım daha çok Shetland midillisine benziyordu; tüylü ve ufak tefekti.

Gerçekten, bu adamla ne yaptığımı bilmiyordum. O bir erkekti, öpüşme pratiği için kullanabileceğim bir çocuk değil. Deneyimlerim çok cansızdı. Genç fantezilerimde bile ikinci aşamaya geçememiştik.

İçgüdülerim bana Beau'ya saldırmamı, hatasını anlamadan önce onu hırpalamamı ve hâlâ on iki yaşındaymışım gibi saçlarımı karıştırmamı söylüyordu. En azından ağzını göğsüme doğru çekmeye karar vermiştim. Meme uçlarıma daha önce hiç fantastik bir şey olmamıştı. Beau Winston meme uçlarıma fantastik bir şey yaptıktan sonra mutlu bir kadın olarak öleceğimden oldukça emindim.

Meme uçlarından bahsetmişken, Beau'nun elini kalçamdan göğsüme getirdiğimi fark etmedim, ta ki avucunu bastırdığım yerden sıcak arzu kıvılcımları yayılana kadar, tenimiz arasındaki tek engel dantel sütyenim ve elbisemin ince kumaşıydı.

Beau bana baktı, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. Kaşları havaya kalktı ve öne doğru yaptığım hareketle gözleri büyüdü. Yine bilinçli olarak istemeden öne doğru eğildim, vücutlarımız arasındaki mesafeyi kapatmak için zorlandım, onun sertliğini benim yumuşaklığımda hissetmek istedim.

Ve sonra *ateşli bakışın ne olduğunu* öğrendim.

Çünkü Beau Winston bana ateşli bir bakış atıyordu.

****Sondan Bir Bakış****

Gerçek ya da Sakal Şimdi Satışta!

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ışh: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7) Neandertal Ekstra İplik Arıyor

(#8) Şehirde Örgü Boyama Kitabı (#9)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) Güzellik ve Bıyık

(#0.5)

Truth or Beard (#1) Grin

and Beard It (#2) Sakal

Bilimi (#3)

Akılda Sakal (#4) Dr.

Strange Sakal (#5)

Benimle (#5.5, 2019'da çıkacak) Sakal

Sakal İhtiyaçları (#6, 2019'da çıkacak)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - L.H. Cosway ve Penny Reid tarafından

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahişe
ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2).
Cad ve (#3)Karı) Varlet ve
Röntgenci (#4 _____ .

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'u Öpmek (#1)

Galileo'yu Öpmek (#2, Penny'nin 2018-2019 bülteninde ÜCRETSİZ olarak okunabilir)

İdeal Erkek Serisi

(Jane Austen Yeniden Anlatımları Çağdaş Romantizm Serisi)

Gurur ve Baba Şakaları (#1, 2020'geliyor). de
ve Duy) Sense ve Manscaping (#3, _____ .
TBDErkek Topuzları arlılık (#2, TBD)
İkna ve İnsan Elleri (#4, TBD) _____ .
astırıMantuary Man (#5, TBD)
Mancave Park (#6, TBD) Emmanuel
(#7, TBD)

İçindekiler

Başlık Sayfası	
İçindekiler Telif	
Hakkı İthaf Bölüm	
1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29 Sonsöz	

[Yazar Hakkında](#)

[Sneak Peek: Beard With Me, Winston Brothers Book #5.5](#)

[ÖnizlemeÖnizleme: Gerçek ya da Sakal \(şimdi mevcut!\): İlk Görüşte Ninja \(Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut!\)](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

